

Độc Thủ Tịch Mịch

Contents

Độc Thủ Tịch Mịch	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	28
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	54
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	59
29. Chương 29	61
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	72
35. Chương 35	74
36. Chương 36	77
37. Chương 37	79
38. Chương 38	81
39. Chương 39	83
40. Chương 40	84
41. Chương 41	86

42. Chương 42	90
43. Chương 43	93
44. Chương 44	96
45. Chương 45	99
46. Chương 46	102
47. Chương 47	106
48. Chương 48	109
49. Chương 49	113
50. Chương 50	116
51. Chương 51	120
52. Chương 52	124
53. Chương 53	128
54. Chương 54	132
55. Chương 55	136
56. Chương 56	140
57. Chương 57	145
58. Chương 58	149
59. Chương 59	154
60. Chương 60	162

Độc Thủ Tịch Mịch

Giới thiệu

Editor: MuốiThế loại : Đam mỹ đồng nhân, hiện đại, ngược, sinh tử văn? HE?Phác Xán Liệt vốn là tổng tài của một c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-thu-tich-mich>

1. Chương 1

Sáng thứ hai, những nhân viên văn phòng đều nhanh chóng an phận vào cương vị công tác. Ở giữa trung tâm thành phố Seoul những tòa nhà mọc nhau san sát càng tràn ngập tiết tấu của cuộc sống đô thành hiện đại. So với những bước chân vội vã của người khác, có một bóng lưng gầy yếu tay cầm công văn thông thả chậm bước đến công ty.

“Bạch Hiền!”

Phía sau một người phụ nữ mặc âu phục gọi Bạch Hiền đang cúi đầu đi phía trước, khuôn mặt tươi cười sung sướng hoan hỉ khi sóng vai đi cùng cậu.

“Chị Lý, chào buổi sáng.” Bạch Hiền mỉm cười.

“Bạch Hiền sao hôm nay thoát nhìn buồn bã ỉu xìu như thế?”

Chị Lý lo lắng hỏi, trong công ty người thường quan tâm Bạch Hiền nhất chính là chị Lý, giống như người chị cả chăm sóc Bạch Hiền.

Bạch Hiền miễn cưỡng lắc đầu, sau đó mỉm cười đáp lại, “Không có việc gì, có thể là ngày hôm qua ngủ không ngon.”

“Lại thức đêm rồi, chúng ta làm nghề văn phòng này cứ liều mạng như vậy a.”

Bạch Hiền cười trừ, ngực có một niềm thống khổ nói không nên lời. Hai người sóng vai nói cười hướng công ty đi đến, đột nhiên chị Lý kêu lên một tiếng mà dừng lại.

“A, là tổng tài!”

Theo hướng ngón tay chị Lý nhìn lại, Bạch Hiền thấy tổng tài Phác Xán Liệt cao ngạo như vương giả của công ty bọn họ.

Hắn tiêu sái anh tuấn từ trong xe có rèm che bước xuống, chỉnh lý nếp uốn tây trang sau đó mang theo biểu tình lãnh khốc của vương giả kiêu ngạo đi vào công ty. Mọi nhân viên vội vàng vào công ty đều dừng lại cúi chào, giống như đang chào đón một vị lãnh đạo quốc gia vậy.

Chờ Phác Xán Liệt đi vào thang máy chuyên dành cho lãnh đạo công ty xong, Bạch Hiền mới chậm rãi đi bộ vào trong công ty.

“Phác tổng tài đẹp trai như vậy mà làm bạn trai chị thì tốt biết mấy.”

Chị Lý mê trai như vậy cũng không quá đáng, Phác Xán Liệt hoàn mỹ như vậy đến nam nhân còn phải xoi mói từng chuyện tình huống gì nữ nhân, thế nhưng Bạch Hiền lại không ước ao như vậy, vì cậu quá hiểu Phác Xán Liệt, hai người dường như chỉ là người qua đường vậy.

Đi vào công ty, Bạch Hiền len lén tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út cất trong túi xách. Cứ chỉ như vậy, đi làm thì tháo nhẫn, tan tầm lại đeo vào đã trở thành thói quen rồi. Bởi vì chiếc nhẫn trên ngón áp út biểu thị cho việc cậu đã kết hôn rồi, mà chồng cậu lại chính là tổng tài Phác Xán Liệt cao cao tại thượng kia.

Lại một ngày nữa bình yên trôi qua, Bạch Hiền đi ở trên đường hướng phía nhà ga, chạy hơn mười phút đi ra là nhà của mình, là khu phố xa hoa nhất thành phố – Gangnam.

Từ khi gả cho Phác Xán Liệt thì phải chuyển đến sống ở nơi xa hoa này, cũng phải mất nửa năm Bạch Hiền mới quen cuộc sống nơi đây, tuy rằng cuộc sống dư giả nhưng lại hoang vắng đến lạnh giá.

Mở cửa đi vào căn phòng trang sức hoa lệ rộng mênh mông, mỗi một chỗ đều là đồ nội thất được thiết kế độc nhất vô nhị, thế nhưng nơi hoa lệ như vậy Bạch Hiền tuyệt không hướng tới, ngay cả thời gian trôi qua đây cũng bị không khí lạnh lẽo làm cho băng giá.

Cởi bộ tây trang kiểu cũ, thả túi công văn, quay đầu lại nhìn chiếc đồng hồ treo tường, đã 6h rồi không biết hẳn có trở về hay không?

Tuy rằng câu hỏi như vậy nghĩ ra được rất ngốc, thậm chí cũng không cần phải nghĩ, thế nhưng Bạch Hiền vẫn âm thầm chờ đợi.

Đi vào phòng bếp bắt đầu công việc, bữa cơm chỉ có hai món so với chiếc bàn ăn to lớn có vẻ nhỏ bé và cô độc.

Ngồi ở trên ghế lại nhìn đồng hồ, đã bảy giờ rồi, hẳn ngày hôm nay cũng sẽ không về. Bạch Hiền cắn môi đem nỗi tủi thân nghẹn ngào nuốt xuống phía dưới, vầy vầy đầu không thèm nghĩ nữa mà bắt đầu ăn cơm, thế nhưng canh nhạt như nước ốc.

Không biết đã bao ngày như vậy trôi qua rồi, chỉ nhớ rõ ngày như vậy đã lâu lắm rồi.

Bạch Hiền thu dọn bàn ăn xong nằm trên sofa xem TV, ánh mắt phiêu hồn bất định nhìn TV, trong TV đang chiếu một bộ phim hoạt hình, cái gì mà hoàng tử và cô bé lọ lem hạnh phúc bên nhau, đây chỉ có trên phim ảnh thôi! Bạch Hiền không khỏi tự giấu cười, đầu tựa ở trên sofa chậm rãi nhắm mắt bước vào giấc mộng.

Sau khi tốt nghiệp đại học Bạch Hiền cũng như bao người khác đi kiếm việc làm, thật vất vả mới trúng tuyển vào công ty ấy, cuộc đời Bạch Hiền bước sang trang mới từ một sinh viên thành một nhân viên văn phòng. Khi Bạch Hiền cho rằng cuộc đời mình sẽ bình thản trôi qua như vậy cho đến khi già thì Phác Xán Liệt đã chặt đứt tầm nhìn của cậu.

Đó là lúc Phác Xán Liệt du học thành công về nước tiếp nhận công ty, trong đại hội nhân viên được tổ chức mừng tân nhậm tổng tài, Bạch Hiền bị chị Lý kéo vào giúp vui, trong đại sảnh đông nghịt người chỉ nhìn có mỗi Phác Xán Liệt trên khán đài.

Mặc kệ là Xán Liệt nhíu mày hay nhếch khóe miệng mỉm cười, hắn cứ như thượng đế chiếu sáng khắp nơi, nhất là khuôn mặt quá hoàn mỹ của Phác Xán Liệt, vóc người còn hơn cả người mẫu, nữ nhân mà nhìn liền

bị hấn mê hoặc đến điên đảo, thậm chí ngay cả nam nhân cũng sẽ vậy, Xán Liệt như vậy cũng khiến Bạch Hiền mê hoặc.

Sự xuất hiện của Phác Xán Liệt như một hòn đá rơi vào hồ nước làm rung động cuộc sống bình thản của Bạch Hiền, tuy rằng bình thường không thấy tổng tài bận rộn thế nhưng Bạch Hiền đều tìm hiểu qua các nữ nhân viên. Tỷ như, Xán Liệt cười thích thú lắm, Xán Liệt rất ít khi ăn cơm, Xán Liệt đi làm bằng xe Audi R8... Những thông tin nhỏ bé này không biết từ miệng bao nhiêu người truyền vào tai Bạch Hiền, nhưng như thế cũng đủ làm cậu mãn nguyện rồi.

Thế nhưng một nhân viên quen cùng một tổng tài cao cao tại thượng, hai người cứ như hai đường thẳng song song không bao giờ có điểm giao.

Khi Bạch Hiền cho rằng sẽ vĩnh viễn yên lặng như vậy nhìn Xán Liệt từ xa, từ miệng người khác nghe chuyện của Xán Liệt, thì hai đường thẳng ấy bất ngờ đâm vào nhau. Điểm giao nhau ấy chính là phơi thai cho mọi chuyện diễn ra sau này.

2. Chương 2

Bạch Hiền một mỗi ngủ một đêm trên ghế sofa, những ánh nắng đầu tiên chui vào căn phòng báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Bạch Hiền đang ngủ say bị tiếng chuông cửa đánh thức, cau mày mở mắt, vô thức nghĩ là Xán Liệt đã trở về liền ngay cả dép cũng không mang liền chạy ra mở cửa.

Gương mặt tươi cười sau khi mở cửa liền cứng ngắc, sau đó miễn cưỡng tiếp tục mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Mẹ, người đã đến rồi.”

Người này là mẹ của Phác Xán Liệt, tên gọi Phác Hiểu Cẩm, tuy là mẹ của tổng tài Phác Xán Liệt nhưng Phác Hiểu Cẩm không có một tia cao ngạo, trái lại rất ân cần đối xử với Bạch Hiền.

“Bạch Hiền, Xán Liệt đêm nay lại không về?” Phác Hiểu Cẩm đứng ở ngoài cửa nhìn thấy rõ biểu tình tủi hờn và thất lạc của Bạch Hiền thì đoán ra được chuyện gì xảy ra.

Đi vào trong phòng phản hận bất bình nói, “Thật buồn cười, Xán Liệt càng ngày càng kỳ cục, để vợ ở nhà còn mình chạy ra ngoài cả đêm không về!”

“Mẹ, không phải, Xán Liệt có thể ở lại công ty tăng ca.” Bạch Hiền đi qua cực lực giúp Xán Liệt giải thích.

“Con đừng giúp nó mượn cớ nữa, ta mới từ công ty về biết nó căn bản là không ở công ty.” Phác Hiểu Cẩm tức giận nói, hoàn toàn bỏ qua Bạch Hiền đang cúi đầu.

Cậu biết Xán Liệt căn bản là không có tăng ca, cậu cũng biết Xán Liệt trắng đêm không về sẽ đi đâu, chỉ là muốn tìm một lý do an ủi bản thân một chút mà thôi. Từ khi hai người kết hôn Xán Liệt một tuần ở nhà có được ba đêm không thì Bạch Hiền cũng chẳng nhớ, mỗi lần một mình trong căn phòng rộng lớn nhìn bốn bức tường Bạch Hiền đều bội cảm thù lương, chỉ là cậu không muốn biểu lộ ra mà thôi.

“Bạch Hiền, xin lỗi, khổ cực cho con rồi.”

Phác Hiểu Cẩm thấy Bạch Hiền trầm mặc không nói liền kéo cậu đến sofa ngồi xuống, “Bạch Hiền, lúc đó ta cưỡng cầu hai con kết hôn có phải con rất hận ta?”

Bạch Hiền lắc đầu để lộ đôi mắt ngấn nước trong veo, “Con làm sao lại trách mẹ, con còn muốn cảm tạ mẹ đã để con bên cạnh Xán Liệt.”

Đối với yêu cầu lúc ấy của Phác Hiểu Cẩm là Phác Xán Liệt phải cưới mình, Bạch Hiền thực sự không có hận bà, tuy rằng không phải người tình ta nguyện kết hôn thế nhưng Bạch Hiền vẫn hạnh phúc khi được bên cạnh Xán Liệt.

Đó là một buổi tối sau khi Bạch Hiền tăng ca thì đã hơn chín giờ, đến trạm dừng xe buýt đợi hơn nửa giờ nhưng vẫn không thấy một chiếc bóng xe nào. Nhìn đồng hồ phòng chừng xe buýt đã tan tằm rồi, Bạch Hiền uể oải xoay người ly khai trạm xe. Từ phòng trọ đến công ty cách hơn nửa giờ đi bộ, nếu đi ô tô thì tính không ra, cuối cùng Bạch Hiền chọn phương án đi bộ về nhà.

May là buổi tối 10h đèn đường vẫn sáng, Bạch Hiền cũng rất lo lắng nhẹ nhàng bước đi. Khi đến một cột đèn bị cháy, Bạch Hiền không khỏi đề cao cảnh giác. Dưới cột đèn tối tăm, Bạch Hiền thấy được một chiếc xe quen thuộc, đó hình như là chiếc Audi A4 của Phác Xán Liệt. Bạch Hiền nghi hoặc đi ra phía trước, đúng lúc thấy Xán Liệt nhảy từ trong xe ra nôn thốc nôn tháo.

Bạch Hiền nhú mày vì trong mùi rượu còn có mùi khó chịu mà Phác Xán Liệt vừa nôn, không thể tin được con người mắt sưng đỏ cùng quần áo mất trật từ này thường ngày chính là Phác Xán Liệt cao nhã.

“Tổng tài.” Bạch Hiền thở nhẹ tiến lên.

Ý thức của Xán Liệt đã bị cơn làm cho mơ hồ, nghe được có người gọi tên Xán Liệt liền quay đầu lại nhìn Bạch Hiền.

“Tổng tài, anh làm sao vậy?”

“Người... Người là ai?” Xán Liệt đứng loạng choạng không vững, Bạch Hiền liền bước lên phía trước đỡ lấy hắn, trả lời.

“Tôi là nhân viên của công ty anh, tôi là Biện Bạch Hiền.”

“Biện Bạch Hiền?” Xán Liệt hí mắt tìm tòi cái tên Biện Bạch Hiền trong đầu, thế nhưng vẫn không thể tìm ra cậu là ai, “Không nhận ra!” Thẳng thắn trả lời.

Bạch Hiền nghe xong câu trả lời của Xán Liệt trong lòng cười khổ, chỉ là một nhân viên tầm thường đương nhiên chưa từng nghe qua, “Tổng tài, anh uống say rồi, tôi đưa anh về nhà!”

“Nhà... Nhà, về nhà...”

Xán Liệt đã trở nên hồ đồ, tay chân vô lực tựa ở trên người Bạch Hiền muốn ngủ.

“Tổng tài, tổng tài, mau tỉnh lại.”

Mặc kệ Bạch Hiền gọi thế nào thì Xán Liệt vẫn thoải mái đi vào giấc ngủ, Bạch Hiền chân tay có chút lỏng lẻo vì cậu không biết nhà Xán Liệt ở đâu, nếu như đưa hắn về căn nhà trọ cũ nát của mình hẳn nhất định sẽ ngủ không ngon.

Bạch Hiền nhẹ tay đặt Xán Liệt trước ngực, hai tay lần mò bóp tiền, trên chứng minh thư hắn là có ghi địa chỉ. Quả nhiên trong bóp ngoài chứng minh thư có ghi địa chỉ còn có thêm mấy thẻ tín dụng, đúng là kẻ có tiền a! Bạch Hiền cũng không kịp cảm thán mà ghi nhớ địa chỉ, đang trả lại chứng minh thư thì vô tình thấy một bức ảnh của Xán Liệt chụp chung với một cô gái xinh đẹp, thoát nhìn rất thân mật khăng khít.

Là bạn gái của hắn sao? Lòng Bạch Hiền không khỏi có một cảm giác mất mát. Gập bóp thả lại vào trong túi Xán Liệt, Bạch Hiền đỡ Xán Liệt đang ngủ còn thì ào nói mê lên đầu phố, bắt một chiếc taxi rồi đi đến nhà của Xán Liệt.

Nơi đó chính là khu phố Gangnam, Bạch Hiền thanh toán tiền xe xong liền đỡ Xán Liệt đã không còn tỉnh táo vào khu chung cư. Rất nhanh đã tìm được căn biệt thự trên tầng 2 của Xán Liệt, lấy chìa khóa trong túi Xán Liệt, Bạch Hiền cẩn thận đỡ hắn vào nhà.

Không bận tâm phòng ở của Phác Xán Liệt xa xỉ hoa lệ thế nào, Bạch Hiền gian nan đỡ hắn từng bước một lên phòng ngủ trên lầu. Nhẹ nhàng thả Xán Liệt trên chiếc giường trắng nõn rộng lớn, sau đó cởi áo khoác và giày cho hắn. Mùi rượu nồng nặc cùng gương mặt đỏ ửng vẫn chưa tan hết, Bạch Hiền đứng dậy vào trong toilet lấy khăn mặt ướt chà lau cho hắn.

Lưu luyến lau mặt cho Xán Liệt, Bạch Hiền ngẩn ngơ nhìn bộ dạng Xán Liệt lúc ngủ. Lòng chợt nghĩ, tổng tài như ngôi sao sáng xa vời kia hiện giờ đang ở trước mặt, nhưng lại giống như một đứa trẻ ngủ ngon lành và an ổn.

Bạch Hiền chợt nhớ mình phải đi thì Phác Xán Liệt trong cơn mơ hồ vươn tay cầm lấy cổ tay cậu kéo lại, Bạch Hiền liền ngã vào trong ngực hắn. Sự tiếp xúc gần gũi như vậy Bạch Hiền sợ hãi không dám động đậy, cảm thụ được hơi thở mạnh mẽ của Xán Liệt thổi ra trên đầu mình.

“Joy, đừng đi, Joy...”

“Tôi không phải...”

Không đợi Bạch Hiền nói hết lời, Xán Liệt cổ sức nghiêng người đặt Bạch Hiền ở dưới thân, trợn tròn mắt nhìn người dưới thân, Bạch Hiền cho rằng Xán Liệt đã tỉnh cũng chỉ ngậy ngốc nhìn hấn.

Ngón tay của Xán Liệt vuốt ve da thịt hoạt nộn của Bạch Hiền, vì mỗi ngày ngồi ở trong phòng làm việc nên da Bạch Hiền trắng nõn mềm nhẵn như con gái, kẻ khác sờ vào liền có cảm giác phấn khích huống gì lúc này Xán Liệt đã say rượu càng khiến dục vọng trong cơ thể bắt đầu kêu gào.

Không chút do dự đàn áp môi của Bạch Hiền, bất ngờ bị hôn khiến Bạch Hiền trở tay không kịp, muốn dùng hai tay đẩy hấn ra lại bị hai tay hấn vững vàng trói chặt.

Bạch Hiền tới bây giờ chưa từng hôn ai, kỹ thuật cao siêu của Xán Liệt khiến Bạch Hiền trầm mê mà mất đi phản kháng, người đàn ông mình mến thương bấy lâu hiện tại đang hôn mình, Bạch Hiền rung động nghĩ thầm hấn làm càn một hồi sẽ dừng, dù gì hấn căn bản là không nhận ra mình. Lỵ khai đôi môi hấn liền lần chiếm nơi khác, Bạch Hiền toàn thân run rẩy nhện không được phát ra tiếng rên rỉ.

Bạch Hiền chính thức rơi vào tay giặc, mặc kệ ngày mai tỉnh lại sẽ thế nào, lúc này cậu vẫn muốn một lần giữ người nằm trên mình. Trong phòng liền diễn ra một cảnh xuân kiều diễm, dục vọng cùng tình sắc bao phủ toàn bộ gian phòng.

“Hai người các người quá hoang đường rồi!”

Hai người tận tình một đêm đang còn say ngủ đột nhiên bị mẹ của Phác Xán Liệt là Phác Hiểu Cầm bắt gặp, nhìn đồng hồ độn trong căn phòng khiến cho kẻ ngu cũng biết tối hôm qua chuyện gì đã xảy ra, nhìn lại người nằm bên cạnh con trai mình là một nam nhân. Phác Hiểu Cầm lửa giận ngút tận trời xanh đánh thức hai người dậy, Bạch Hiền bị đánh thức sợ hãi lùi về trong chăn chịu đựng đau đớn mặc y phục, Phác Xán Liệt ở một bên chưa tỉnh rượu cũng lồm cồm bò ngồi dậy.

Chờ hai người thay xong y phục đi tới phòng khách đã thấy Phác Hiểu Cầm nộ khí xung thiên ngồi trên sofa, ánh mắt sắc bén nhìn bọn hấn chăm chăm, Bạch Hiền sợ sệt cúi đầu.

“Hai người các người cũng quá hoang đường đi, hai nam nhân dĩ nhiên trên giường!”

Bạch Hiền bị khí thế của Phác Hiểu Cầm dọa không dám nói lời nào, mà Xán Liệt ở một bên bỏ hết ngoài tai đi qua ngồi lên sofa muốn tiếp tục ngủ, “Bây giờ nam nhân và nam nhân trên giường rất thông thường a, có cái gì mà ngạc nhiên.”

“Ngươi!” Phác Hiểu Cầm bị con trai mình nói như vậy tức giận đến nghẹn lời, “Phác Hiểu Cầm ta sinh đứa con mà một chút đạo đức quan cũng không có, xem ra ngươi bình thường là như vậy rồi.”

“Đúng vậy, một đêm tình mà thôi, trả tiền rồi đi là được.” Xán Liệt chỉ vào Bạch Hiền, lười nhác nói, “Người kia, cho người lấy chi phiếu sau này đừng tới tìm ta nữa.”

Lời Xán Liệt nói như mũi dao trực tiếp đâm thẳng vào tim Bạch Hiền, thì ra hấn không phải coi mình là thể diện của bạn gái hấn mà chỉ là một người qua đêm, con tim rỉ máu run lên từng đợt, Bạch Hiền cúi người hai tay chăm chú cầm lấy góc áo.

Một giây sau, một tiếng tát thanh thúy rơi trên mặt Xán Liệt, Bạch Hiền ngẩng đầu giật mình nhìn Phác Hiểu Cầm tát Xán Liệt, mà Xán Liệt cũng ngây ngẩn cả người trước cái tát bất thành linh.

“Phác Hiểu Cầm ta sao lại có loại con trai bại hoại như ngươi, ta sao lại có thể khiến người cha đã chết của ngươi thất vọng như vậy a!”

Phác Xán Liệt bị Phác Hiểu Cầm đánh cho tỉnh, đây là lần đầu tiên mẹ hấn ra tay còn trước mặt người ngoài nữa, “Mẹ, sao lại đánh con!”

“Ta không chỉ muốn đánh ngươi, ta còn muốn bóp chết ngươi!” Nói xong Phác Hiểu Cầm bắt đầu đánh Phác Xán Liệt, tuy rằng không có cổ sức thể nhưng vẫn khiến Xán Liệt cảm thấy phiền táo, vì vậy đành dùng hai tay cản đòn.

Bạch Hiền đứng một bên thấy Xán Liệt bị đánh mà ngực rất yêu thương, bước lên phía trước ngăn cản, “Phác phu nhân, là lỗi của cháu xin đừng đánh tổng tài.”

Thế nhưng Phác Hiểu Cầm vẫn tiếp tục đánh Xán Liệt, Xán Liệt thấy Biện Bạch Hiền không biết chỗ nào xuất hiện, trong lòng nhất thời rất tức giận, “Người cút đi, đừng lo chuyện bao đồng.”

Xán Liệt đứng dậy đẩy Bạch Hiền ra, nhân thần hung ác độc địa nhìn Bạch Hiền tựa hồ muốn cắn nát cậu, Bạch Hiền bị nhân thần hung tợn của Xán Liệt dọa sợ đến cúi đầu không biết làm sao.

“Đúng, xin lỗi, gây phiền hà cho các người rồi, tôi lập tức đi đây.”

Bạch Hiền run môi nói, chịu đựng thân thể đau đớn xoay người chuẩn bị ly khai lại bị Phác Hiểu Cầm gọi lại.

“Không cho người đi!”

Bạch Hiền bất động tại chỗ, đưa lưng về phía hai người cúi đầu.

“Mẹ, người rốt cuộc còn muốn thế nào?” Xán Liệt lại bị tức giận ngã ngồi trên sô pha, đỡ cái trán rất bất đắc dĩ.

“Ta muốn hai người các người kết hôn!”

“Cái gì!”

“Cái gì!”

Bởi vì Phác Hiểu Cầm ra lệnh nên Xán Liệt bị ép kết hôn cùng Bạch Hiền, tuy rằng lúc ấy Bạch Hiền im lặng khiến Xán Liệt rất căm tức, thế nhưng vì chuyện bạn gái khiến tâm tình hắn không tốt nên phát điên nhận lời. Cứ như vậy hai người từ người đứng qua đường đánh bậy đánh bạ lại sống bên nhau, nhưng bị kịch theo đó cũng bắt đầu.

3. Chương 3

Buổi tối Bạch Hiền lại một mình trở lại căn nhà quanh quẽ, làm vài món canh rau đơn giản nhưng nhìn thức ăn trên bàn lại không muốn ăn.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên, Bạch Hiền không biết là ai liền đi mở cửa, không ngờ đó là Phác Xán Liệt đã hai ngày rồi chưa về nhà.

“Anh sao lại trở về.” Bạch Hiền khiếp đảm nhìn Xán Liệt nói.

Phác Xán Liệt hai tay để trong túi quần, nhướn mày cười khẽ, “Thế nào, đây là nhà của tôi sao tôi lại không thể về.”

“Không có, tôi không có ý này, tôi...”

“Biện Bạch Hiền, cậu thật có năng lực a, dám thách tới chỗ mẹ tôi, tôi không về nhà thì sao nào, cậu lại giống như một nữ nhân đi tìm mẹ tôi khóc lóc kể lể.”

“Tôi không có.” Bạch Hiền vội vàng biện giải, thế nhưng cậu biết biện giải thế nào cũng là vô ích.

“Hiện tại tôi đã trở về, nhìn cậu như quả khổ qua nhớ tôi ngay cả cơm cũng ăn không vô.”

Ánh mắt Phác Xán Liệt hung ác độc địa nhìn chằm chằm Bạch Hiền vẫn cúi đầu, Bạch Hiền hai tay nắm chặt ấn nhẫn chịu đựng.

“Cậu trách tôi cả đêm không về nhà không làm được trách nhiệm của người chồng sao?”

Bạch Hiền á khẩu không trả lời được, cậu biết khi đối mặt với chuyện Phác Xán Liệt làm khó dễ thì không nên phản kháng, phản kháng chỉ là phí công và sẽ chỉ làm cho Phác Xán Liệt nghĩ buồn cười, hắn chỉ nghĩ mình là một con cừu non để hắn cười nhạo hiếp đáp.

“Được, cởi y phục ra!”

“Cái gì!”

Bạch Hiền ngẩng đầu trừng mắt to nhìn vẻ mặt cười đắc ý của Xán Liệt.

“Cởi quần áo, tôi liền làm việc của người chồng.” Quả thực tựa như ác ma, nhìn người bị mình khi dễ làm niềm vui a.

Cắn cắn môi, Bạch Hiền run tay tháo từng cúc áo, từng chút thông thả cởi áo ra, trong viền mắt lệ đã bùng lên. Nhưng người đứng ở đối diện biểu tình như xem kịch vui, vẫn duy trì gương mặt cười gian.

Khi ánh mắt Xán Liệt sáng quắc nhìn xuống, y phục của Bạch Hiền đã thoát hết chỉ còn quần soóc, toàn thân xích lô chới với trong không khí lạnh băng. Bạch Hiền cố chịu đựng lãnh khí đang nhào tới trên người mình.

Xán Liệt nhìn quanh Bạch Hiền, dùng ngữ khí cao ngạo nói, “Cũng không có gì hơn, nam nhân chung quy vẫn là nam nhân, không làm cho ta nổi dục vọng.”

Cuối cùng thở hổn hển một tiếng rồi mở cửa đi.

Trong phòng khách trống trải mà quanh quẽ, Bạch Hiền ngồi xuống nhặt y phục dưới chân ôm vào lòng, nghĩ đến vừa rồi khuất nhục mà nước mắt Bạch Hiền lăn tã rơi xuống. Trong phòng bây giờ chỉ còn tiếng khóc nức nở của Bạch Hiền, trong tiếng nấc nghẹn ngào che dấu những nỗi tủi hờn không thể nói bằng lời.

Chuyện đêm đó giống như một nốt nhạc, hôm sau Bạch Hiền lại khôi phục tinh thần, mỉm cười đối mặt tất cả.

Thứ bảy không tăng ca nên tan tầm sớm, Bạch Hiền nhìn lên đồng hồ còn sớm nên muốn đi mua sắm vài thứ, tuy rằng chỉ có một mình nhưng cậu vẫn có những sở thích riêng.

Đi bộ trên đường cảm thụ không khí vào cuối tuần là khoảng thời gian đẹp nhất, đi qua một viện ảnh áo cưới, xuyên qua tủ kính Bạch Hiền nhìn những tấm ảnh chụp áo cưới bày biện bên trong. Là hai nam nhân, hai người đều mặc lễ phục màu trắng cười xán lạn rất hạnh phúc, nhất là tay hai người bọn họ nắm chặt cùng một chỗ, hướng với mọi người tuyên bố hạnh phúc của bọn họ.

Ký ức như cuộn phim điện ảnh chậm rãi tua về ngày đó. Ngày mà cậu và Phác Xán Liệt chuẩn bị cho ngày cưới.

“Tiểu tử thói này có quan niệm thời gian hay không, trễ mấy giờ rồi còn chưa thấy mặt.”

Phác Hiểu Cẩm và Bạch Hiền ngồi ở trên sofa trong tiệm áo cưới chờ Xán Liệt đến, Bạch Hiền đã thay xong bộ lễ phục màu trắng, nhìn hoa lệ suất khí nhưng vẫn giữ nét hồn nhiên mộc mạc thường ngày.

“Mẹ, có thể công ty còn có chuyện làm lỡ, đừng nôn nóng.” Bạch Hiền ở một bên trấn an nhưng trong lòng cũng rất sốt ruột.

“Tiểu tử đó cho tới bây giờ luôn đặt chuyện công ty ở vị trí thứ nhất, sao có thể làm lỡ được.” Phác Hiểu Cẩm hỗn hển nói, thực sự là càng lớn hấn càng vô phép.

“Con đi gọi điện thoại cho anh ấy.”

Nói xong Bạch Hiền đứng dậy lên sân thượng gọi điện thoại cho Xán Liệt.

“A lô, ai a ” Bên kia là một thanh âm bực bội.

“Là tôi, Biện Bạch Hiền.” Bạch Hiền nhẹ nhàng nói.

“Nga, có chuyện gì không?”

Bạch Hiền có điểm tức giận. Ngày hôm nay là ngày hai người hẹn đi chụp ảnh cưới, hấn dĩ nhiên bỏ quên.

“Ngày hôm nay là ngày chúng ta chụp ảnh cưới, buổi chiều còn phải đi đăng kí kết hôn, mẹ hỏi anh sao còn chưa tới.” Bạch Hiền trấn định nói.

“Tôi bây giờ đang bận phê văn kiện, sau đó còn phải họp, cứ vậy đi.”

Cuối cùng là cúp điện thoại, nghe xong lòng Bạch Hiền ê ẩm. Nếu như không phải Phác mẫu muốn tới xem ảnh cưới, kỳ thực Bạch Hiền cũng không nghĩ đến chuyện này, cậu biết Phác Xán Liệt căn bản là không muốn chụp.

Bạch Hiền thu hồi điện thoại di động đi vào bên trong phòng cười nhìn Phác mẫu nói, “Xán Liệt nói anh ấy còn bận họp, họp xong sẽ đến.”

“Hanh, sớm không họp lại họp ngay lúc này.”

Lúc này thợ chụp ảnh đã tới, “Vây trước tiên chụp đơn đi.”

Bạch Hiền và Phác mẫu suy nghĩ một chút liền quyết định chụp trước.

Trước khung cảnh trắng xóa, Bạch Hiền dựa theo yêu cầu của thợ chụp ảnh tạo dáng cho phù hợp, chỉ là trên mặt thiếu đi một nụ cười.

“Mỉm cười một chút, đúng, như thế này.”

Mỉn cưỡng mím cười, thế nhưng nụ cười ấy lại mang theo mùi vị chua xót.

Chờ Bạch Hiền chụp xong vẫn không thấy Xán Liệt tới, Phác mẫu nổi giận nói đi tìm Xán Liệt. Trong tiệm áo cưới hoa lệ chỉ còn lại một thân ảnh màu trắng cô độc.

Phác mẫu vội vã đi tới công ty không cho thư kí thông báo, trực tiếp xông vào phòng làm việc của Xán Liệt, Xán Liệt đang chơi game trên máy tính.

“Đây là chuyện mà người đang giải quyết sao, đang họp?”

Thấy Phác mẫu đột nhiên đến, Xán Liệt cũng không chút hoang mang tắt game đứng dậy đi tới trước mặt Phác mẫu.

“Hai đại nam nhân đi chụp ảnh cưới, mẹ thật hiện đại hóa.”

“Được rồi, đừng tìm lý do nữa, người lập tức đi tìm Bạch Hiền, không chụp ảnh cưới cũng phải đi đăng kí kết hôn cho ta.” Phác mẫu thúc dục Xán Liệt, thực sự là chỉ tiếc rên rỉ không thành thép, tức chết đi được.

“Biết rồi, thực sự là nhiều chuyện.”

Xán Liệt không nhận được, cuối cùng lái xe ra khỏi công ty.

Đã thay y phục như thường ngày, xem ra Xán Liệt sẽ không tới, Bạch Hiền đi ra khỏi tiệm chụp ảnh thì nhận được điện thoại của Xán Liệt.

“Ai kia, tôi bây giờ đến ủy ban phường, cậu đến đó chờ tôi. ”

Không đợi Bạch Hiền trả lời Xán Liệt liền cúp điện thoại, thực sự không muốn nghe tiếng ta thật sao? Còn có ta là Biện Bạch Hiền, Bạch Hiền.

Bạch Hiền thở hổn hển chạy đến ủy ban phường đã thấy nam nhân kia đang đứng ở cửa, cau mày khó chịu.

“Cậu thật là chậm!”

“Xin lỗi, trên đường kẹt xe.”

Bạch Hiền không nghĩ tới trên đường lại kẹt xe, cuối cùng đành chạy bộ tới đây.

“Nhanh lên một chút đi vào, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Đi vào trong ủy ban, Bạch Hiền chuyên tâm giải quyết giấy tờ, còn Xán Liệt đứng ở phía sau chẳng quan tâm nhìn bốn phía.

“Ảnh chụp đâu?”

“Ở đây.”

Bạch Hiền vội vã lấy ra một tấm ảnh từ trong túi, một bức ảnh hai người chụp chung. Xán Liệt bên cạnh hiếu kỳ, hai người bọn họ lúc nào chụp ảnh chung đâu.

Kỳ thực Bạch Hiền đã nhờ thợ chụp ảnh ghép hai bức ảnh của người lại. Nhân viên kia nhìn ảnh một chút lại nhìn Bạch Hiền, Bạch Hiền xấu hổ cúi đầu.

Rót cục giấy chứng nhận kết hôn đã nằm trong tay Bạch Hiền, xong xuôi Xán Liệt cũng không nhìn qua một chút mà đi ra khỏi ủy ban.

“Tôi còn có rất nhiều chuyện, cậu về nhà trước đi!”

Nói xong liền lái chiếc Audi R8 bỏ đi, nhìn chiếc xe từ từ biến mất, Bạch Hiền bất đắc dĩ cười, xoay người đi ngược hướng xe chạy.

“Quý khách, muốn vào xem một chút không?”

Lúc này trong quán một nữ nhân viên đang lau kính hỏi Bạch Hiền.

“Không cần, cảm ơn.”

Bạch Hiền có chút xấu hổ lễ phép từ chối, tiếp tục bước đi trên con đường của mình.

Về đến nhà Bạch Hiền buông bao công văn xuống chạy vào tìm kiếm đồ trong ngăn tủ, rút cục dưới ngăn kéo cuối cùng cũng tìm được tờ chứng nhận kết hôn được niêm phong.

Không biết vì sao hôm nay thấy bức ảnh cưới trong tiệm chụp ảnh, Bạch Hiền lại muốn nhìn cái này một chút. Thế nhưng khi Bạch Hiền mở ra, nụ cười trên môi liền tắt ngấm.

4. Chương 4

Trên tờ chứng nhận kết hôn là hai bức ảnh đơn thân, khi ghép lại càng làm cho buồn cười, trong lòng lại mơ hồ đau khổ.

Bất giác Bạch Hiền ôm lấy tờ chứng nhận kết hôn vào lòng yên lặng khóc.

Khóc một trận hả hê Bạch Hiền đi ngâm mình trong nước nóng, sau đó vào trong phòng khách mở TV nằm trên sofa xem thời sự. Chợt dừng lại ở kênh showbiz, trên TV đang chiếu lại khung cảnh nhộn nhịp của báo chí đón người mẫu Từ Nhã Nghiên đi diễn nước ngoài trở về.

Phóng viên và người hâm mộ chen chúc nhau từ ngoài sân bay, mặc dù bên người có rất nhiều người điên cuồng dè ép, thế nhưng Từ Nhã Nghiên vẫn điềm nhiên không sợ hãi mà duy trì dáng tươi cười từ sân bay vào xe có rèm che.

“Theo thông tin mới nhận được Từ Nhã Nghiên kết thúc show diễn thời trang ở châu Âu về nước, hiện nay tạm thời sẽ không xuất ngoại nữa...”

Từ Nhã Nghiên, Bạch Hiền đối với cái tên này vừa xa lạ lại vừa có chút quen thuộc, phải rồi, cô ta chính là bạn gái của Phác Xán Liệt.

Dẫn chiếc xe Audi phong cách xuống tầng hầm đỗ xe của khu chung cư xa hoa, Phác Xán Liệt từ trên xe xuống tay ôm một bó hoa hồng tươi đẹp. Mặt cười sung sướng tiêu sái tiến vào thang máy lên thẳng tầng mười tám, đứng ở cửa phòng 1802 ấn chuông cửa.

Chỉ chốc lát sau cửa mở, mở rộng cửa chính là Từ Nhã Nghiên.

“Nhanh như vậy đã tới rồi.” Từ Nhã Nghiên vẽ mặt mỉm cười nhìn Phác Xán Liệt.

“Tặng em.” Phác Xán Liệt đưa bó hoa hồng trong lòng tới trước mặt Từ Nhã Nghiên.

“Cảm ơn, mau vào đi!”

Đối với sự lãng mạn của Xán Liệt thì Từ Nhã Nghiên đã quen rồi, nhận lấy bó hoa rực rỡ kéo Xán Liệt vào phòng.

“Lần này dự định lúc nào lại đi?” Trong giọng nói của Xán Liệt có một tia chất vấn.

Hai người từ khi yêu nhau tới nay chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, Từ Nhã Nghiên luôn phải xuất ngoại chạy show, mặc dù mỗi khi về nước đều hẹn hò với Phác Xán Liệt, nhưng lại không để cho báo chí bắt gặp. Từ Nhã Nghiên chỉ muốn người ngoài biết mình còn độc thân, nếu để chuyện hai người lọt ra thì sự nghiệp của cô sẽ tan rã trong nháy mắt, nhưng Xán Liệt vẫn là cúi đầu chấp nhận.

“Xin lỗi, làm trước vì công việc mà bỏ quên anh, nhưng lần này em tạm thời sẽ ở lại trong nước, công ty cũng muốn em nghỉ ngơi, cho nên giúp em thông báo với các phương tiện truyền thông.”

Mỗi lần Từ Nhã Nghiên thất hứa lại làm nũng Xán Liệt như vậy, coi như biết lỗi rồi. Tuy rằng lần nào cũng đều như vậy, nhưng Xán Liệt đều tha thứ cho cô.

“Đến đây, hôm nay em đã làm cơm kèm theo nển, đã lâu không xuống bếp không biết có ngon không nữa.”

“Ta đây chẳng phải là rất vinh hạnh.”

Hai người đi vào bàn ăn, ánh nến chập chờn, tiếng nhạc bên tai nhẹ nhàng, bầu không khí lãng mạn làm cho lòng người say đắm. Đêm nay nhất định ở lại bên cạnh cô ấy.

Chiếc TV đã bị chuyển hết kênh này tới kênh khác không biết bao nhiêu lần, Bạch Hiền không thể yên lòng, chốc chốc lại nhìn về phía đồng hồ treo tường.

Bạch Hiền tự giễu cười, biết rõ chồng mình đang vui vẻ cùng người con gái khác, nhưng lại bất lực không làm gì được.

Lúc này điện thoại di động đột ngột vang lên, cứ nghĩ là Xán Liệt gọi tới, vội vàng cầm lấy điện thoại di động nhưng máy hiển thị là mẹ yêu.

“Con nghe, mẹ!”

“Bạch Hiền, gần đây có khỏe không?”

Bên kia là mẹ của Bạch Hiền, thanh âm trầm thấp mà tang thương.

“Con vẫn khỏe a, mẹ và ba có khỏe không? Còn có thằng út có nghe lời không?” Nói đến người thân của mình, nước mắt Bạch Hiền lại không kìm được mà ào ạt tuôn ra.

“Chúng ta đều tốt, nhưng mẹ rất lo lắng cho con, một mình làm công nhất định sẽ rất mệt, con lại cứ gửi tiền về, chúng ta ở quê không thiếu tiền.”

“Không có, con sống rất tốt mà, lương bổng không tồi nên mới gửi về.”

Bạch Hiền rất muốn nói hết những nỗi đau trong lòng, thế nhưng cậu không dám kể khổ với mẹ, “Được rồi, mẹ nhớ bảo em chăm chỉ học tập, lúc nào chuẩn bị thi đại học, con sẽ chuẩn bị một căn nhà, chúng ta sẽ chuyển lên thành phố sống, mẹ và ba đừng ở nhà làm ruộng nữa.”

Chuyện này đã được Bạch Hiền lên kế hoạch từ khi bước chân lên thành phố này, cho dù hiện tại cậu và Xán Liệt đã kết hôn cũng không có thay đổi. Bởi vì cậu biết, cuộc hôn nhân giữa cậu và Xán Liệt chỉ có hiệu lực ba năm.

Đó là khoảng một tuần sau khi kết hôn, Xán Liệt lần đầu tiên trở về căn nhà của hai người, mang đến cho Bạch Hiền không phải kinh hỉ mà là bi thương.

“Đây là hợp đồng hôn nhân, ký đi.”

Xán Liệt ném một tệp giấy tờ lên bàn trà, sau đó tiêu sái ngồi ở trên sofa.

Hợp đồng hôn nhân? Bạch Hiền nghi hoặc không giải thích được, mở tệp giấy ra đọc kĩ.

Trên hợp đồng tất cả đều nhấn mạnh việc hai người bảo trì khoảng cách, hơn nữa đặc biệt gạch chân dòng chữ cuộc hôn nhân có hiệu lực trong vòng 3 năm mà thôi.

“Thế nhưng mẹ không có...”

“Tôi không quan tâm mẹ tôi nói gì, bà ấy nói tôi phải chịu trách nhiệm cho nên hiện tại tôi đã cưới cậu, lẽ nào cậu còn muốn sống với nhau đến già, cậu đừng vọng tưởng nữa vì tôi căn bản không thích cậu.”

Phác Xán Liệt nói không lưu tình, “Cậu đơn giản chỉ cần một chữ ký, trong hợp đồng cũng nói rõ lúc nào hôn nhân kết thúc tôi sẽ cho cậu một nghìn vạn bồi thường, người ngoài được tôi đãi ngộ như vậy không nhiều đâu, cậu hẳn là rất may mắn.”

“Tôi chưa từng muốn tiền của anh.” Bạch Hiền vội vàng biện giải. Ngay từ đầu cậu đã biết Xán Liệt không thích mình, lại càng không thể yêu mình. Nhưng cậu đã trượt chân vào vũng bùn tình yêu của Xán Liệt, cho nên chỉ ước ao được ở bên cạnh hắn.

“Cái gì? Như vậy cậu muốn toàn bộ sản nghiệp của Phác gia, cậu thật có dã tâm a!”

“Đừng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử như vậy, tôi cũng không muốn bất cứ thứ gì của Phác gia, tôi chỉ muốn...”

Lời nói vừa đến đầu lưỡi thì dừng lại.

“Chỉ muốn gì?” Xán Liệt đứng lên đối diện Bạch Hiền, thấy Bạch Hiền không nói gì Xán Liệt còn nói, “Đừng lãng phí thời gian của nhau nữa, ký đi.”

Ta chỉ muốn ở bên cạnh người mà thôi.

Hiện tại nói gì cũng vô dụng rồi, thì ra Phác Xán Liệt ghét mình như vậy. Bạch Hiền cầm lấy cây bút trên bàn, run rẩy ký tên mình lên hợp đồng.

“Nếu như không phải mẹ tôi ngăn cản, tôi hiện tại một giây cũng không muốn nhìn thấy cậu.” Lưu lại một câu nói vô tình Phác Xán Liệt xoay người bỏ đi.

Vậy vì sao lúc ấy lại đồng ý kết hôn với tôi, rồi lại ghét tôi như vậy. Bạch Hiền nhìn bóng lưng Xán Liệt ly khai, khóe miệng chỉ biết cười khổ.

Bên tai mẹ cậu đang căn dặn nhưng Bạch Hiền nghe không vào, nếu như lúc hôn nhân kết thúc mà vẫn còn khiến bản thân thống khổ như thế này, không bằng nhanh chóng kết thúc đi, cậu chịu không nổi thái độ vô tình của Xán Liệt đối với mình, Bạch Hiền sợ một ngày nào đó mình sẽ tan vỡ trước mặt Xán Liệt.

5. Chương 5

Từ khi Từ Nhã Nghiên trở về Phác Xán Liệt mỗi ngày đều ở cùng cô, đi dạo phố, đi ăn, đi công viên đều ngọt ngào như tình nhân.

Hôm nay Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên cùng nhau đi tới siêu thị xa hoa nhất trung tâm thành phố, lấy danh nghĩa là đưa Từ Nhã Nghiên đi dạo phố, kỳ thực là muốn mua nhẫn cầu hôn cho Từ Nhã Nghiên. Phác Xán Liệt nghĩ nếu như Từ Nhã Nghiên nhận lời cầu hôn của hắn, như vậy cô có thể sẽ không xuất ngoại nữa mà yên ổn ở bên người mình, sau đó Xán Liệt sẽ tìm cách phủ nhận mối quan hệ hôn nhân với Bạch Hiền.

Mượn cớ đi WC trong khi Từ Nhã Nghiên đang ở gian hàng y phục, Xán Liệt lặng lẽ chạy tới gian hàng trang sức xem nhẫn.

Mà bên kia trùng hợp Phác mẫu cũng kéo Bạch Hiền đi mua sắm, có thể là muốn bù đắp khoảng trống trong lòng Bạch Hiền mà con trai mình gây ra, cho nên Phác mẫu hết sức tận tâm tận lực đối tốt với cậu, điều này làm cho Bạch Hiền rất là cảm động.

“Bạch Hiền, nếu như Xán Liệt không có thời gian nói chuyện với con, cứ đến tìm bà già này, ba Xán Liệt qua đời sớm mà nó chẳng quan tâm tới ta gì cả, hiện tại có con ta sẽ không phải làm bà già cô đơn nữa rồi.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy, sau này con sẽ tới tìm mẹ nhiều hơn.”

Bạch Hiền khổ sấp cười, không phải Xán Liệt không có thời gian mà căn bản là không muốn, ngay cả thời gian về nhà cũng không có, đây là vợ chồng kiểu gì.

Lúc này Phác mẫu phát hiện Xán Liệt đang xem nhẫn ở gian hàng trang sức, trong đầu xuất hiện một tia chớp, liền đối Bạch Hiền nói rằng, “Bạch Hiền, ta khát nước quá, con giúp ta đi mua chai nước!”

Bạch Hiền gật đầu xoay người sang khu ẩm thực, nhìn Bạch Hiền ly khai trên mặt Phác mẫu trở nên nghiêm túc, bước nhanh đến gian trang sức.

Xán Liệt chọn xong nhẫn đang mỉm cười chuẩn bị xoay người rời đi, quay người lại thấy Phác mẫu đã đi tới.

Hai mẹ con đứng giữa trung tâm siêu thị, Phác mẫu nhìn chiếc hộp nhỏ trên tay Xán Liệt, châm chọc cười nói, “Mua nhẫn cho ai thế, vợ anh là một nam nhân a.”

Phác mẫu nói hiển nhiên khiến Xán Liệt có điểm mất hứng, không hờn giận nhìn bà, “Không cần mẹ nhắc nhở ta cũng biết, đây chẳng phải quà mẹ ban tặng sao.”

Phác mẫu không cho là đứng, “Thế nhưng ta rất thích con dâu này.”

“Đó là chuyện của mẹ.”

Xán Liệt vừa nói xong chợt nghe tiếng Bạch Hiền ở phía sau truyền đến.

“Mẹ ở đây a.” Vốn đang vui vẻ thoải mái đột nhiên nhìn thấy Xán Liệt, Bạch Hiền có điểm xấu hổ dừng bước nhẹ nhàng đi qua. Không chú ý đến Xán Liệt, sau đó đi tới bên người Phác, “Mẹ, nước con mua cho mẹ đây.”

“Vẫn là của Bạch Hiền của ta ngoan, ta sinh con trai mà như không sinh.” Phác mẫu nhận chai nước từ tay Bạch Hiền, có dụng ý khác nhìn Xán Liệt nói.

“Nếu như không chuyện gì, con đi trước.”

Không đợi Phác mẫu đồng ý Xán Liệt xoay người ly khai, lạ bị Phác mẫu quát lớn gọi lại, “Đi đâu? Lại đi gặp cái con bé chuyên bán rẻ tiếng cười đó chứ gì, ta nói cho anh biết ta tuyệt đối không cho phép loại con gái thân ở dơ bẩn này vào đường mắt của ta.”

Đối mặt với sự khiêu khích của Phác mẫu, Xán Liệt một lần nữa nhường nhịn, lần này hẳn vẫn như trước chọn lựa nhường nhịn, “Con không muốn cùng mẹ nhiều lời, so với một người bán rẻ tiếng cười còn tốt hơn một con gà trống không biết đẻ trứng.”

Xán Liệt đánh trả không chỉ khiến Phác mẫu tức giận, cũng khiến Bạch Hiền đứng phía sau có vẻ khó chịu. Bị nói là một con gà trống không biết đẻ trứng là đỉnh cao của sự tàn nhẫn.

Thấy Phác mẫu tức giận đến giận sôi lên, Xán Liệt đắc ý cười, sau đó đi qua người Phác mẫu. Đứng ở trước mặt Bạch Hiền, khoảng cách giữa hai người đủ để Bạch Hiền nghe được những lời nói từ trong miệng Xán Liệt.

“Đừng tưởng rằng có mẹ tôi chống lưng thì cậu có thể an tọa vị trí này, đừng nằm mơ.”

Nói xong lại tiêu sái bỏ đi.

Bạch Hiền cúi đầu lần này hơi ngẩng đầu, khổ sáp cười, đúng vậy, cho tới bây giờ đều là cậu mơ tưởng hào huyền, thực sự cậu cũng muốn nhanh chóng tỉnh lại.

Buổi tối Bạch Hiền và Phác mẫu cùng nhau trở lại biệt thự của Phác gia, vốn tưởng rằng chỉ có mẹ chồng con dâu ăn tối không nghĩ tới Phác Xán Liệt sẽ đến.

Từ cuộc gặp lúc chiều đến bây giờ đã mấy tiếng đồng hồ rồi, nhưng Phác Xán Liệt vẫn ra vẻ tức giận không để ý đến Bạch Hiền, ngay cả liếc mắt cũng không.

“Rất cục người một nhà cũng có thể cùng ăn tối với nhau rồi, khó có được cơ hội này.” Trên mặt Phác mẫu mang theo biểu tình vui sướng nói.

“Mẹ gọi con trở về chỉ ăn cơm thôi sao?” Hiển nhiên Xán Liệt có điểm mất hứng, vốn đã định ăn tối với Từ Nhã Nghiên, lại bị Phác mẫu hạ thánh chỉ bắt trở về không cho phản kháng.

“Thế nào, ăn cơm với mẹ là làm khó người sao!” Phác mẫu cau mày không hờn giận nhìn chằm chằm Xán Liệt nói.

Tiếp tục tranh luận là vô vị, Xán Liệt không nói cái gì nữa chuẩn bị cúi đầu ăn chợt nghe Phác mẫu nói, “Được rồi Xán Liệt, người có phải có quà muốn tặng cho Bạch Hiền?”

“Hả?”

“Cái gì?”

Bạch Hiền kinh ngạc nhìn Phác mẫu đang tươi cười, Xán Liệt cũng kinh ngạc nhìn mẹ mình. Nhất định là buổi chiều mưa đồ bị bà thấy được, liền nhân cơ hội này muốn ta đưa cho Biện Bạch Hiền.

“Ôi ta biết con muốn cho Bạch Hiền một kinh hỉ, thật ngại quá ta lỡ miệng nói ra rồi.” Phác mẫu đưa tay che miệng cười khi thấy Xán Liệt muốn phát cuồng, “Bạch Hiền a, Xán Liệt đã chọn rất lâu, ta xem hình như là một chiếc nhẫn.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì, con không cần quà đâu.” Bạch Hiền có chút xấu hổ, bởi vì cậu thấy Xán Liệt có biểu tình sắp khóc, Xán Liệt sao có thể tặng mình quà hơn nữa lại là nhẫn, chiếc nhẫn trên tay cậu là lúc ấy Phác mẫu tặng, còn Xán Liệt thì không bao giờ đeo.

6. Chương 6

“Xán Liệt còn chần chừ gì nữa, mau lấy ra đi a.”

Bị Phác mẫu thúc giục Xán Liệt bắt đầu lấy chiếc nhẫn mình mất cả buổi chiều ra, vốn nghĩ tối nay sẽ cầu hôn với Từ Nhã Nghiên, nhưng bị Phác mẫu đá sang cho người hấn ghét nhất Biện Bạch Hiền.

Xán Liệt không nhận được đặt hộp nhẫn ở trên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Bạch Hiền nhận chiếc hộp và mở nó ra.

Trong hộp là một chiếc nhẫn màu bạc đơn giản nhưng hoa văn tinh xảo, còn có đính một hạt xoàn tròn lấp lánh, nhìn phía trong vòng nhẫn còn có khắc hai chữ tiếng Anh XX khiến lòng Bạch Hiền đau đến vui sướng. Phác Xán Liệt từ khi kết hôn đến bây giờ chưa từng tặng một món quà nào cho cậu, ngay cả nhẫn kết hôn cũng là Phác mẫu tặng. Hiện tại thấy món quà đầu tiên lại là chiếc nhẫn, đột nhiên có cảm giác như mình đang nằm mơ.

“Con xem, Bạch Hiền cảm động đến rơi nước mắt, mau thử xem.” Phác mẫu vui mừng nói, nét mặt biểu lộ đắc ý cười nhìn về phía Xán Liệt.

Bạch Hiền cầm lấy chiếc nhẫn run rẩy ***g vào ngón tay áp út bên trái, chiếc nhẫn nhẹ nhàng trôi vào ngón tay, không rộng cũng không chật, phi thường vừa vặn.

“Đã vậy còn rất hợp nữa, đừng xem Xán Liệt bình thường thờ ơ, thế nhưng hấn mà chọn lựa thì rất thận trọng.” Kỳ thực Phác mẫu có điểm giật mình, chiếc nhẫn dĩ nhiên vừa vặn, đây có thể là ý trời.

Xán Liệt cũng có chút khó tin, chiếc nhẫn mà hấn chọn lựa cho Từ Nhã Nghiên lại vừa vặn trong tay Biện Bạch Hiền. Giữa lúc Xán Liệt đang mê man thì hai mắt Bạch Hiền hướng lên, hai người bốn mắt nhìn nhau. Bạch Hiền mỉm cười cảm kích nhìn Xán Liệt, tựa hồ đã quên đi những lời chỉ trích mà Xán Liệt nói với mình lúc chiều.

Ba người bắt đầu ăn cơm, Phác mẫu còn đang khen chiếc nhẫn trong tay Bạch Hiền đẹp. Bạch Hiền vẫn còn chưa hoàn hồn vừa ăn vừa ngắm chiếc nhẫn.

Cơm nước xong Phác mẫu cũng không nín giữ hai người nữa, luyến tiếc nhìn Xán Liệt và Bạch Hiền ly khai. Ngực có một tia thỏa mãn, nhưng lại thở dài nghĩ không biết làm như vậy có đúng hay không.

Bạch Hiền ngồi ở trong xe còn chìm đắm trong niềm vui với chiếc nhẫn, hoàn toàn bỏ qua Xán Liệt mất hứng bên cạnh.

“Chỉ một chiếc nhẫn mà cậu lại vui vẻ đến thế sao?”

Thanh âm Xán Liệt lạnh lùng vang lên bên tai, như một chậu nước lạnh khiến Bạch Hiền tỉnh táo lại.

“Nếu như một chiếc nhẫn có thể khiến cậu như vậy, lúc ấy tôi sẽ đưa cho cậu chục chiếc, cậu sẽ không còn dây dưa với tôi nữa.”

Bạch Hiền cắn môi dưới không nói gì, tay phải xoa nhẫn, ở trong lòng lắm bầm phảo quên lời hấn vừa nói.

Xe chạy đến một trạm xe thì dừng lại, “Xuống xe!” Xán Liệt ra lệnh.

“Cái gì?”

“Tôi bảo cậu xuống xe, cơm cũng cùng cậu ăn rồi, đồ cũng cho cậu rồi, tôi bây giờ có việc, cậu bắt xe tự về đi.” Xán Liệt không hề lưu tình nói, tựa như đang đuổi kẻ thù không đội trời chung vậy.

Bạch Hiền vừa xuống xe, Xán Liệt liền nổ máy phóng xe chạy mất.

Bây giờ đã hơn tám giờ tối, vùng này buổi tối rất ít người và xe cộ đi qua. Bạch Hiền nhìn bóng xe nhanh chóng biến mất ở đầu đường, lòng lại lạnh đi hơn phân nửa. Vừa vui đấy hiện tại lại rơi vào đau buồn. Bạn bè bình thường cũng không làm như vậy, mà căn bản hẳn đâu xem mình là bạn bè, ngay cả người quen sơ cũng không bằng.

Bạch Hiền tự giấu cười, sau đó xoay người ngồi đợi xe trên băng ghế dài, bóng đêm khiến Bạch Hiền rùng mình, hai tay liên tục ma sát giữ nhiệt.

Chiếc nhẫn bằng bạc trên ngón tay băng lạnh trong khí lạnh, Bạch Hiền chuyển tay trái mang nhẫn lên bên môi, thổi những luồng hơi ấm áp cho nhẫn.

Trên đường vắng vẻ không người, qua lại cũng chỉ có tốp năm tốp ba xe có rèm che, gào thét lướt qua không ngừng lại. Bạch Hiền ngồi ở trên ghế nhìn xung quanh, không có một cái bóng xe buýt nào cũng không có xe taxi, bóng lưng vốn đã cô đơn bây giờ còn thê lương hơn.

Xán Liệt lái xe rất nhanh đến khu phố trung tâm, vừa lúc Từ Nhã Nghiên gọi đến quán cà phê gặp mặt. Nghĩ đến chuyện gặp mặt vốn là đi cầu hôn, hiện tại nhẫn cũng tặng cho người khác mất rồi. Xán Liệt tức giận, phần hận đập tay lái. Trong đầu nghĩ đến Bạch Hiền vừa rồi ngồi bên người tập trung tinh thần nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, trên khóe miệng còn lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Buồn cười! Cũng không phải thật tình tặng nhẫn cho cậu, tại sao lại cảm giác hạnh phúc.

Thế nhưng giây tiếp theo trong đầu hiện lên biểu tình thương tử của Biện Bạch Hiền khi bị mình đuổi xuống xe thì không hiểu sao lòng lại như bị kim đâm.

“A, Phác Xán Liệt ta làm sao giải quyết được con người ham danh này.”

Xe rất nhanh đã đến quán cà phê, Xán Liệt lại thay đổi phong cách mỉm cười nhìn Từ Nhã Nghiên.

“Chờ lâu chưa?” Xán Liệt đi tới ngồi đối diện với Từ Nhã Nghiên.

Từ Nhã Nghiên cười khép lại cuốn tạp chí trong tay, “Không có việc gì, thế nào, mẹ anh gọi anh về nhà nói gì đó?”

“Không nói gì, chỉ là ăn bữa cơm thôi.” Xán Liệt tùy tiện nói.

“Joy, em có nghĩ tới chuyện chúng ta trong thời gian tới?” Xán Liệt đột nhiên nói.

“Chuyện chúng ta trong thời gian tới?” Từ Nhã Nghiên vô cùng kinh ngạc nhìn Xán Liệt, “Anh nóng lòng sao?”

“Không có, chỉ là anh không muốn em cứ chạy đây đó, mẹ anh cũng muốn anh sớm kết hôn, bà hiện tại một mình mà anh lại rất ít khi bên người bà, anh nghĩ nếu như chúng ta kết hôn có cháu có thể làm vui lòng mẹ.”

Xán Liệt biết hẳn và Biện Bạch Hiền một ngày nào đó sẽ ly hôn, cho nên đương nhiên có thể suy tính một chút tương lai của mình trong thời gian tới. Tuy rằng vì chuyện của Biện Bạch Hiền mà có chút phản cảm với Phác mẫu, nhưng dù sao cũng là mẹ mình, Xán Liệt thì thoáng nhìn Phác mẫu cô đơn thì bản thân cũng khổ sở. Cho nên hẳn khát vọng có một gia đình bình thường, còn có thể có một đứa con.

“Xán Liệt, không phải em không muốn kết hôn cùng anh, mẹ anh vẫn không thích em và anh gặp gỡ, em gả cho anh sau này mỗi ngày sẽ chịu sự châm chọc và khiêu khích của bà.” Từ Nhã Nghiên cũng không phải đang mượn cớ, từ khi Phác mẫu biết được cô và Xán Liệt gặp gỡ, chưa từng thừa nhận mình là bạn gái của Xán Liệt.

“Kỳ thực mẹ anh cũng không phải không chấp nhận em, chỉ là em làm trong giới giải trí cho nên bà mới phản cảm. Nếu như em có thể rời khỏi showbiz, mẹ anh sẽ chấp nhận em.”

“Nói như vậy anh muốn em rời khỏi showbiz?” Từ Nhã Nghiên tựa hồ có điểm mất hứng.

“Em sớm muộn gì cũng rời khỏi đó, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Chúng ta kết hôn cũng chỉ là vấn đề thời gian, vì sao anh lại muốn gấp rút kết hôn?”

Xán Liệt bị Từ Nhã Nghiên nói ngây ngẩn cả người, đúng vậy hẳn cứ vội vàng muốn cùng Từ Nhã Nghiên kết hôn là vì cái gì, nói dễ nghe là vì mẹ, kỳ thực là để sớm thoát khỏi Biện Bạch Hiền mà thôi. Bởi vì hẳn sợ nếu như Từ Nhã Nghiên biết sự tồn tại của Biện Bạch Hiền, không chỉ có sẽ không kết hôn với mình mà ngược lại còn có thể chia tay với mình.

“Quên đi, chúng ta hôm nay không thảo luận chuyện này nữa, anh chở em về nhà.”

Xán Liệt lái xe về nhà Từ Nhã Nghiên, trên xe hai người đều không nói gì, lần đầu tiên không khí giữa hai người căng thẳng như vậy.

Xe đứng ở dưới tầng hầm, Xán Liệt mở cửa cho Từ Nhã Nghiên rồi qua loa dặn dò vài câu.

“Anh không lên cùng em sao?” Từ Nhã Nghiên về nước thì Phác Xán Liệt đều qua đêm cùng cô.

“Không được, hôm nay anh về nhà nghỉ ngơi, sớm mai còn phải đi công ty xử lý công việc.” Xán Liệt cũng không biết vì sao hôm nay không muốn bên cạnh cô.

“Được rồi, anh về nhà nghỉ ngơi sớm đi.” Từ Nhã Nghiên đi tới hôn tạm biệt Xán Liệt, sau đó xoay người ly khai.

7. Chương 7

Từ tầng hầm bãi đỗ xe đi ra, Xán Liệt lái xe không mục đích. Cuộc nói chuyện vừa rồi lại một lần thất bại, không biết biết bao lần hắn đưa ra chuyện Từ Nhã Nghiên rời khỏi showbiz và cùng mình kết hôn, nhưng lần này may mắn là Từ Nhã Nghiên không có tức giận bỏ đi trước, hôm sau lại xuất ngoại đi diễn.

Xán Liệt trong lòng nghĩ, tựa hồ đối phó với Biện Bạch Hiền dễ dàng hơn so với Từ Nhã Nghiên, nam nhân nhu nhược kia dù bị mình quở trách cũng chưa từng phản kháng, trái lại Từ Nhã Nghiên chỉ mới đựng đến bàn tay đã nóng lạnh phản ứng.

Bóng lưng gầy nhỏ của nam nhân kia hẳn có vài lần thấy bên ngoài công ty, bóng dáng cô độc khiến người ta thương hại.

Đạo qua một vòng Xán Liệt bắt tri bắt giác lái xe về nhà, vốn định quay đầu đi, nhưng nghĩ lại đây là nhà mình vì sao không thể trở về. Mở cửa bên trong xác thực đen kịt một mảnh, Xán Liệt mở đèn trong phòng khách nhìn đồng hồ treo tường, hiện tại là mười một giờ đêm mà tên kia còn chưa quay về sao?

Giản đơn nhìn lại, quả nhiên cậu còn chưa trở về.

Không trở về cũng tốt, Xán Liệt cởi áo khoác cầm áo ngủ đi tắm nước nóng, chờ hắn đi ra thì đã hơn mười một giờ rồi.

Biện Bạch Hiền sẽ không phải là loại người về nhà không đúng giờ chứ, Xán Liệt ngồi ở trên sofa phòng khách cầm lấy điện thoại định gọi cho Bạch Hiền, thế nhưng trở mình tìm điện thoại lại không thấy số điện thoại của cậu. Thì ra hắn vẫn không biết số của Bạch Hiền, không khỏi nghĩ buồn cười, dù thế nào bọn họ cũng là vợ chồng hợp pháp dĩ nhiên không biết số điện thoại của vợ.

Giữa lúc Xán Liệt định bỏ cuộc về phòng nghỉ ngơi, lúc này tiếng mở cửa vang lên. Xán Liệt quay đầu lại quả nhiên thấy Bạch Hiền đã trở về, thế nhưng một mùi hôi thối xông vào mũi.

“Mùi gì vậy, thối như thế.” Xán Liệt lấy tay kẹp lấy mũi, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Bạch Hiền.

“Xin lỗi, vừa rồi đồ rơi xuống cống nên tôi phải đi kiểm, có thể là không cẩn thận dính vào.”

“Đồ rơi rồi thì thôi, còn đi kiểm gì nữa, tôi thật bội phục cậu mùa đông như vậy mà còn lao xuống ống cống.”

“Xin lỗi, tôi không biết đêm nay anh lại trở về.” Bạch Hiền đứng ở cửa không dám tới gần, bởi vì cậu sợ bị hắn ghét bỏ nên không dám tới gần.

“Đừng nói nữa, nhanh đi tắm, sau đó dọn dẹp rồi đi nghỉ. Làm gì thì làm, cũng không nhìn mình đang ở đâu sao.” Xán Liệt vốn tâm tình không vui, lần này tìm được lý do để phát tiết khó chịu trong lòng.

Nhìn Xán Liệt lên lầu Bạch Hiền lúc này mới cất bước vào phòng, cầm áo ngủ vào phòng tắm, trên mặt vẫn là biểu tình khó hiểu.

Hơi nước nóng phủ mùi cả phòng tắm, nước nóng xóa trôi mùi vị khó ngửi trên người. Bạch Hiền đứng ở dưới vòi hoa sen, cảm nhận từng giọt nước trôi qua người.

Ở trạm dừng xe đợi hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy xe buýt chạy qua, Bạch Hiền đành đứng dậy đi bộ về nhà. Mới cuộc bộ khoảng một tiếng, lúc đi đến một ngõ nhỏ thì gặp phải cướp.

Trong con ngõ vừa nhỏ vừa vắng bóng người có một nam nhân cao to cầm con dao sáng loáng đứng trước mặt Bạch Hiền, trong miệng hung ác độc địa nói, “Đưa ví tiền và điện thoại đi động ra đây.”

Ngày hôm nay đã không may rồi, giờ lại gặp phải cướp, Biện Bạch Hiền người sinh ra vốn là sao chiếu mệnh rồi, nhưng vì tính mạng nên Bạch Hiền đành lấy ví tiền ra.

Tên cướp vô cùng kinh ngạc thấy có người bình tĩnh như vậy, lấy ví và điện thoại giao cho hắn. Nam nhân sau đó lật xem ví tiền một chút, nhãn thần lại đột nhiên tập trung vào chiếc nhẫn trên ngón áp út của Bạch Hiền.

“Đưa nhẫn cho ta!”

“Không được, người đòi tiền và điện thoại đi động ta đều có thể cho người, nhẫn thì không thể cho người.” Bạch Hiền không chút do dự cự tuyệt, giấu tay trái trong lòng. Đây là vật Xán Liệt tặng cho cậu, dù Xán Liệt không tình nguyện nhưng vẫn là món quà đầu tiên hắn tặng.

“Lo lắng như thế nhất định giá trị rất nhiều tiền, mau đưa cho ta, người không sợ con dao trong tay ta sao!” Nam nhân hung thần ác sát, kề con dao nhỏ tới gần Bạch Hiền.

“Nó không đáng giá, xin đừng lấy nó đi.” Bạch Hiền sợ hãi lui ra phía sau.

“Đừng phí lời, đưa đây.” Nam nhân thấy Bạch Hiền sợ hãi, liền nắm lấy tay Bạch Hiền. Thấy chiếc nhẫn trên tay sắp bị đoạt đi, Bạch Hiền sống chết không buông tha.

“Cút qua một bên cho ta!” Nam nhân cố sức tháo chiếc nhẫn ra, sau đó đập Bạch Hiền qua một bên.

“Ta van người đừng lấy chiếc nhẫn đó, người muốn bao nhiêu tiền ta cũng có thể cho người.” Bạch Hiền tiến lên kéo chân tên cướp.

May mắn sao lúc này bảo vệ đi tuần nghe được thanh âm liền đi tới. Thấy có người cướp của lập tức chạy tới, nam nhân thấy bảo vệ hoảng sợ ném con dao xuống bỏ chạy. Mới chạy vài bước đã bị một bảo vệ tóm được, sau đó khắc chế tên trộm.

“Mau thành thật cho ta!” Hai người bảo vệ khắc chế tên cướp không an phận đến trước mặt Bạch Hiền, lấy ví và điện thoại trên người hắn cho Bạch Hiền, “Cái này là của cậu phải không?”

“Nhẫn của tôi?” Bạch Hiền thần sắc lo lắng vì chiếc nhẫn không có trong tay tên cướp.

“Nhẫn? Khả thể lúc giằng co đã rớt a.” Người bảo vệ nói.

Bạch Hiền ngay cả tiền và điện thoại đi động cũng không quan tâm mà bỏ chạy đến nơi ba người giằng co tìm kiếm nhẫn, cuối cùng thấy nhẫn an toàn nằm ở trong cống thoát nước. Bạch Hiền không hề nghĩ ngợi xắn tay áo xuống mò lấy nhẫn, tuy rằng nước cống không phải không sạch sẽ, thế nhưng mùi rất khó ngửi. Bảo vệ một bên đứng nhìn tròn mắt, sao lại có người như thế chỉ vì một cái nhẫn, hơn nữa tìm được nhẫn dĩ nhiên còn có thể khóc trong sung sướng.

8. Chương 8

Từ trong phòng tắm đi ra, khói trong phòng tắm làm ngọn đèn mờ nhạt, Bạch Hiền đứng ở trước gương nhìn hình dạng khó hiểu của mình. Tay cầm lấy chiếc nhẫn đặt đặt ở trên bồn rửa mặt, vì sao cậu hết lòng

bảo vệ chiếc nhẫn, bởi vì là do Xán Liệt tặng, bởi vì cậu đã yêu Phác Xán Liệt.

Tầm xong Bạch Hiền nhẹ nhàng bước chân đi vào trong phòng, trong căn phòng rộng lớn nhưng tia sáng của chiếc đèn bàn lại yếu ớt đủ sáng chiếc giường. Bạch Hiền biết Xán Liệt kỳ thực không thích cùng cậu ngủ chung, thế nhưng bắt buộc lúc ấy có mặt Phác mẫu nên không thể đặt thêm chiếc giường ngoài phòng khách.

Bạch Hiền đi qua xoắn một góc chăn lên nhẹ nhàng ngồi vào, sau đó nằm xuống quay lưng với Xán Liệt đi vào giấc ngủ.

“Ngủ ngon ” Bạch Hiền đưa chiếc nhẫn lên môi hôn, giống như đang hôn chúc người yêu ngủ ngon.

Xán Liệt nằm bên cạnh còn chưa ngủ, gian phòng an tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng đều nghe thấy, hướng chỉ câu này Bạch Hiền nhẹ giọng thở thê như thế. Nhưng mà Xán Liệt tưởng nói với mình, nghĩ buồn cười, đột nhiên trong đầu hiện lên một suy nghĩ không đứng đắn.

Một tay xoay người đem Bạch Hiền áp dưới thân, Xán Liệt khước miệng vung lên lưu manh cười nhìn Bạch Hiền đang sợ hãi.

“Anh, anh không phải đang ngủ sao?”

“Tôi thật vất vả mới về một lần, sao có thể ngủ sớm như vậy.” Xán Liệt nói mà trên mặt biểu tình chẳng khác gì lưu manh, tay vuốt ve gương mặt của Bạch Hiền.

“Thật không ngờ da của cậu còn trơn mềm hơn da phụ nữ.”

“Anh muốn làm gì?” Bạch Hiền khiếp đảm hỏi, chưa từng thấy Xán Liệt như vậy, ngực không khỏi khẩn trương lo lắng.

“Cậu lo lắng cái gì, chúng ta là vợ chồng, làm một số chuyện nên làm là hợp pháp a.”

Nhìn nam nhân dưới thân như chú nai con đang thất kinh, lại nhìn thấy lệ quang ứa khuất trong mắt, không khỏi nghĩ đùa giỡn cậu là chuyện thú vị nhất đời, lòng cũng vui vẻ lên rất nhiều.

Bạch Hiền động cũng không dám động mở to hai mắt nhìn Xán Liệt, trong mắt lệ quang khuất nhục. Xán Liệt buồn cười tay mở từng cúc áo của Bạch Hiền, mắt lại nhìn chăm chăm vào từng biểu tình của Bạch Hiền, mỗi khi mình cởi một nút áo là có thể thấy khước mắt Bạch Hiền run một chút, còn có Bạch Hiền nắm tay thật chặt.

Cho đến khi toàn bộ y phục đều bị mở ra, nước mắt lưu trên viền mắt Bạch Hiền cũng chảy đi ra.

Xán Liệt cúi người xuống kề bên tai Bạch Hiền, phun ra khí tức ấm áp khiến Bạch Hiền đông cứng thân thể, “Sao lại sợ? Lúc ấy bò lên giường ta sao lại không sợ.” Sau đó bắt lấy cằm Bạch Hiền khiến cậu nhìn chính diện.

“Nếu như cậu lúc ấy bỏ đi thì bây giờ sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy, nếu như cậu lúc ấy kiên định một chút phản đối lời mẹ ta nói, hiện tại hà tất ở chỗ này chịu sự ức hiếp của tôi, cậu nói đúng không.”

Bạch Hiền nước mắt tuôn rơi nhìn Xán Liệt, lòng phảng phất như bị xe tải nghiền nát. Đúng vậy, lúc ấy cậu quá ngây thơ khi cho rằng có cơ hội ở lại bên người Xán Liệt sẽ nhận được tình yêu của hắn, buồn cười khi mình vẫn là kẻ nằm mơ giữa ban ngày.

Kỳ thực Xán Liệt cũng không phải muốn làm gì đó với Bạch Hiền, chỉ là muốn trêu chọc cậu một chút hiện tại tựa hồ mục đích đã đạt được rồi, Xán Liệt vung lên đáng cười tà mị thu tay lại, rời khỏi người Bạch Hiền tiếp tục nằm ngủ.

Đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, ngực truyền đến từng trận từng trận đau đớn. Bạch Hiền cắn răng thu lại quần áo, nghiêng người về phía Xán Liệt, đưa tay cắn vào mồm để không phát sinh tiếng nấc nghẹn ngào, tay phải vuốt ngực thế nào cũng không thể bình phục được.

Tuy rằng tối hôm qua Xán Liệt khiến cậu khó chịu thế nhưng cậu vẫn là vợ của hắn, Bạch Hiền sáng dậy sớm làm bữa sáng cho Xán Liệt. Dĩ nhiên Bạch Hiền cũng có điểm chờ mong cùng Xán Liệt ăn bữa sáng.

Bữa sáng chuẩn bị xong thì Xán Liệt cũng quần áo chỉnh tề xuống lầu, thấy bữa sáng phong phú lại nhìn Bạch Hiền đeo tạp dề như bà chủ, trong lòng trào phúng cười.

“Tôi có làm bữa sáng, đến ăn đi.” Bạch Hiền nhẹ giọng nói.

“Không muốn, tôi không thường ăn sáng.” Xán Liệt hướng cửa ngoài.

“Anh cứ như vậy sẽ bị đau bao tử đó.” Bạch Hiền lo lắng nói theo.

“Làm như hiểu tôi lắm, đừng nghĩ mình là Phác phu nhân.”

Nhân thần sắc bén của Xán Liệt nhìn Bạch Hiền, Bạch Hiền muốn nói cái gì nhưng cuối cùng đành nuốt xuống, sau đó nhìn Xán Liệt đi giày rồi đi ra khỏi cửa.

“Tôi rất hiểu anh, chỉ là anh không biết mà thôi.”

Bạch Hiền xoay người trở về bên bàn ăn, nhìn chiếc tạp dề trên người lại nhìn bữa sáng trên bàn không khỏi nghĩ buồn cười. Cuối cùng cho toàn bộ phần thức ăn vào hộp giữ nhiệt, chuẩn bị đưa đến công ty cho Xán Liệt.

Xán Liệt lái xe trực tiếp đến công ty, vừa vào phòng làm việc đã bắt đầu vội vàng xem xét những tài liệu vài ngày trước, mới viết được vài dòng thì cảm giác trong dạ dày truyền đến từng đợt đau nhức. Lập tức gọi thư ký mang nước nóng vào, thế nhưng lại không dùng.

“Tổng tài, có cần tôi đi mua thuốc đau dạ dày không?” Thư ký nhìn mặt Xán Liệt nhăn chặt ôm dạ dày, đoán được bệnh đau bao tử của tổng tài lại tái phát.

“Không cần, ta còn có thuốc lần trước chưa dùng.”

Sau khi thư ký rời khỏi đây Xán Liệt trở mình xuống ngăn kéo, thật vất vả trở mình tìm được hộp thuốc thế nhưng bên trong trống không.

“Mẹ nó!” Xán Liệt tức giận hung hăng ném hộp thuốc vào thùng rác, nhăn mặt xoa dạ dày hy vọng có thể dễ chịu một chút, thế nhưng vừa uống nước vừa xoa lại càng đau nhức hơn.

Lúc này điện thoại vang lên, Xán Liệt không nhận được bấm nút nghe, “Chuyện gì?”

“Tổng tài, mẹ ngài nhờ người đưa bữa sáng đến cho ngài, cần tôi mang vào không?”

Mẹ làm bữa sáng cho ta? Đùa cái gì vậy, mẹ hần mới sáng sớm đã đến công ty rồi sao, “Mang vào đi!”

Chờ thư ký đưa hộp giữ nhiệt tới trước mặt thì Xán Liệt đoán được người làm bữa sáng này là Biện Bạch Hiền.

“Người lui ra đi.”

Trong phòng an tĩnh Xán Liệt nhìn chằm chằm hộp giữ nhiệt trước mặt, mình sáng sớm đã lớn giọng quát hần không được xen vào việc của người khác mà hần còn đem bữa sáng tới. Mở hộp giữ nhiệt ra bên trong là sandwich hấp dẫn còn có một ít hoa quả tươi ngon, tuy rằng không phải rất phong phú thế nhưng đối với buổi sáng mà nói là phi thường mê người.

Cuối cùng Xán Liệt cầm lấy sandwich đưa lên miệng, dừng lại một chút rồi cắn vài miếng.

Rất nhanh Xán Liệt đã xử lý hết sandwich và hoa quả trong hộp, sau đó thỏa mãn uống cà phê. Kết quả cơn đau dạ dày thực sự có giảm bớt, trên mặt tuy rằng còn hơi khó chịu nhưng khóe miệng không hiểu sao lại cười.

Trở lại phòng làm việc Bạch Hiền còn đang suy nghĩ bữa sáng đưa lên Xán Liệt có ăn hay không, tuy rằng có thể bị hần lăng mạ đến thương tâm nhưng so với việc hần đau dạ dày còn tốt hơn.

“Bạch Hiền, em vừa đi đâu?” Mới vừa vào đã bị chị Lý hỏi thăm.

“A, không có gì, em đi vệ sinh thôi.” Bạch Hiền nói dối.

“Như vậy a, được rồi đây là đồ án mà công ty sắp triển khai, đây là bản thiết kế, quản lí nói lần này mỗi người phải tự làm một bản kế hoạch, sau đó để tổng tài quyết định có thể in ấn phát hành hay không.” Chị Lý vừa nói vừa chuyển đồ cho Bạch Hiền.

“Trước đây không phải đều do quản lí chọn sao? Lần này sao lại để tổng tài chọn?” Bạch Hiền hiếu kỳ hỏi.

“Ai biết được, tổng tài bình thường cũng không quản những chuyện này, thế nhưng sáng nay đã hạ lệnh làm như vậy, chị thấy hẳn rất cực biết tầm quan trọng của phòng kế hoạch chúng ta rồi.”

Chị Lý trêu ghẹo nói, Bạch Hiền làm bộ nở nụ cười một chút. Xem hẳn tám phần mười là cãi nhau với Từ Nhã Nghiên thì có, hẳn mỗi lần như vậy sẽ lấy công việc ra làm bia đỡ đạn.

Nhận được nhiệm vụ xong Bạch Hiền bắt đầu chăm chú thiết kế phương án. Đối với thiết kế Bạch Hiền có năng lực tiền ẩn, cho nên cậu rất nhiệt tình yêu thích công việc này.

9. Chương 9

Từ đêm đó trở đi, Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên mỗi lần gặp mặt đều là ăn một bữa cơm ngắn mà thôi, bầu không khí giữa hai người trở nên lạnh nhạt rất nhiều. Giờ cũng bởi vậy khiến Xán Liệt bắt đầu mỗi đêm đều về nhà ngủ, điều này làm cho Bạch Hiền không quen nhưng có điểm hài lòng.

“Được rồi, cảm ơn cậu vì bữa sáng hôm đó.”

Ăn tối xong Xán Liệt đột nhiên nhìn Bạch Hiền nói, khiến Bạch Hiền có điểm thụ sủng nhược kinh, Xán Liệt dĩ nhiên nói lời cảm ơn.

“Không có việc gì, tôi sợ anh bị đói mới tặng cho anh, tôi cũng không nói là tôi tặng mà lấy danh nghĩa mẹ anh.”

“Tôi biết, cậu không cần giải thích.”

Bạch Hiền cũng không nói gì vì trong công ty chẳng ai biết quan hệ giữa cậu và Phác Xán Liệt, cậu cũng cẩn thận che giấu, bởi vì Xán Liệt nói qua, ngoại trừ Phác mẫu ra nếu để người thứ tư biết sẽ lập tức ly hôn và một phần tiền cũng không được nhận. Tuy rằng không cần tiền của hắn, thế nhưng đối với một người doanh nhân như hắn thì danh tiết rất quan trọng, nếu như biết có một người vợ là nam nhân không biết sẽ bị bao nhiêu người cười trộm sau lưng.

Cơm tối qua đi Bạch Hiền thu dọn bàn ăn xong mới vào phòng kế bên làm việc, mà Xán Liệt tắm rửa xong cũng nằm trên sofa xem TV. Chán nản phá chiếc điều khiển từ xa, căn bản là chả nhìn gì trên TV.

Lẽ nào Biện Bạch Hiền mỗi đêm phải trải qua như thế này? Một mình ở nhà ăn, xem TV, dọn dẹp vệ sinh, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, không hiểu vì sao đáy lòng Xán Liệt lại đồng cảm với Bạch Hiền.

Có lẽ là do hệ thống sưởi hơi trong phòng rất thoải mái, Xán Liệt tựa ở sofa liền ngủ gật, chờ khi tỉnh lại thì TV không biết lúc nào đã tắt, trên người cũng đắp một tấm chăn mỏng. Vô thức Xán Liệt cho rằng là Bạch Hiền làm, ngẩng đầu nhìn lên thư phòng trên lầu hai vẫn sáng đèn.

Xán Liệt nhẹ chân nhẹ tay len lén đứng ngoài cửa, thập thò nhìn vào trong phòng. Bạch Hiền còn đang cúi đầu vào bàn làm việc chăm chú viết viết vẽ vẽ.

Đột nhiên nghĩ Bạch Hiền thân là một nhân viên nho nhỏ mà chăm chú khắc khổ làm việc như vậy, trái lại hẳn là ông chủ mà luôn lười biếng làm qua loa cho xong.

Vài ngày sau là lúc giao bản kế hoạch, bởi vì lần này tổng tài trực tiếp lựa chọn nên cả nhân viên lẫn quản lí đều vào phòng họp, trong đó bao gồm có Bạch Hiền.

Bạch Hiền ngồi ở vị trí cách xa tổng tài nhất, cậu sợ nhìn không được nhìn Xán Liệt sẽ bị mọi người nghi ngờ.

Tất cả mọi người đều khấn trương nhìn tổng tài lật xem đám thiết kế, không biết vì sao Bạch Hiền không lo lắng chút nào, chọn được hay không cũng vậy mà thôi.

“Công ty mỗi tháng trả tiền lương cho các người để các người ăn cơm trắng a, đám tranh vẽ này là cái gì, trước khi làm có đọc qua tài liệu không, lần này là đấu giá khu trung tâm, các người lại làm như đám ngoại thành mới vào thành phố, đám lấy nước sông vào đưa cho ông chủ hả?!”

Xán Liệt gào thét ném đám tài liệu qua một bên, quản lý cùng đám nhân viên cúi đầu không dám lên tiếng.

“Thế nhưng...” Ngữ khí bỗng nhiên nhu hòa, cầm trong tay duy nhất một tập tài liệu, “Chỉ có bản thiết kế này phù hợp với yêu cầu của ta.”

Nói như thế mọi người càng khẩn trương rồi cuộc đó là ai, Bạch Hiền cũng có chút khẩn trương.

“Quản lý Trương, không hổ là người của bộ phận thiết kế, quả thực có tài a.”

Xán Liệt nói như thế mọi người chợt nghĩ đó là bản thiết kế của quản lý Trương, những người khác đều thờ dài trong lòng, Bạch Hiền cũng cảm thấy thoáng thất vọng.

“Tổng tài quá khen.” Quản lý Trương khẩn trương nói, trên mặt gương cười.

“Cứ dựa theo đây mà làm, liên hệ bên nhà in ấn, tan hợp.”

Xán Liệt đứng dậy đi ra mọi người liền đến nhận tác phẩm của mình, ai biết ánh mắt Bạch Hiền khi thấy đồ án thiết kế của quản lý Trương liền hét lên.

“Đây là bản thiết kế của tôi!”

Mọi người đang chuẩn bị đi thì bị tiếng hét của Bạch Hiền kinh sợ đến dừng bước, đều quay đầu lại nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền bước nhanh đi tới trước mặt quản lý Trương, đang muốn nói thì bị quản lý Trương cướp bản thiết kế ôm vào trong ngực.

“Quản lý Trương, đây rõ ràng là bản thiết kế của tôi.” Bạch Hiền hùng hồn nhìn quản lý Trương.

“Cái gì, cái gì là của cậu, Biện Bạch Hiền đây rõ ràng là bản thiết kế của tôi.” Quản lý Trương cũng không chịu tỏ ra yếu kém trả lời.

“Phát sinh chuyện gì?” Các đồng sự khác đều nhìn hai người tranh chấp.

“Quản lý Trương...”

“Biện Bạch Hiền, cậu chỉ là một nhân viên nho nhỏ, có năng lực gì mà dám so với ta.” Quản lý Trương cắt đứt lời Bạch Hiền nói.

“Rõ ràng ông len lén thay đổi, sáng sớm ông nói muốn tập hợp lại đưa cho tổng tài, nhất định là ông giở trò quỷ.”

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn người, càng giật mình nhìn Bạch Hiền hiện tại đang hỗn hển, thường ngày bị quản lý mắng cũng không một câu phản kháng, bây giờ lại dám lớn tiếng cãi nhau.

“Được rồi!”

Lúc này Xán Liệt vẫn đứng ở cửa nghiêm túc đi tới, từ cuộc đấu khẩu vừa rồi giữa Bạch Hiền và quản lý Trương cũng hiểu được phần nào.

“Tổng tài, Biện Bạch Hiền ngậm máu phun người oan uổng tôi!”

“Không phải, tổng tài rõ ràng là quản lý Trương hãm cầm bản thiết kế của tôi lại nói là của mình.”

Hai người người một câu ta một câu bên tai Xán Liệt, “Câm miệng cho ta, trước mặt nhân viên tranh cãi âm ỉ còn ra thể thống gì!”

“Thế nhưng, tôi...”

“Câm miệng cho ta, lời nói của ta không có nghe sao!”

Bạch Hiền chưa chịu buông tha vừa mới mở miệng đã bị nhân thần hung ác độc địa của Xán Liệt dọa đến ngậm miệng lại, những người khác bị khí thế của Xán Liệt dọa đến không dám ho he một tiếng, Bạch Hiền không phục nhìn Xán Liệt.

Xán Liệt ghen lời sau đó xoay người nói với quản lý Trương, “Trước khi sự tình được làm rõ thì thiết kế tạm thời gác lại.”

Nói xong Xán Liệt đi qua bên người Bạch Hiền, nhú mào.

Tan họp xong Bạch Hiền nhiều lần muốn tìm Xán Liệt giải thích rõ ràng, thế nhưng đều bị thư kí của Xán Liệt chặn ở ngoài cửa lý do là tổng tài tạm thời không muốn gặp bất kì ai.

Bạch Hiền biết mao muội như vậy đi tìm Xán Liệt sẽ làm Xán Liệt nghĩ rất khó chịu, cho nên quay về bàn làm việc chờ buổi tối nói chuyện.

Buổi tối Bạch Hiền về sớm chờ Xán Liệt, thế nhưng đợi hơn tám giờ vẫn không thấy Xán Liệt trở về. Bạch Hiền sốt ruột gọi điện thoại nhưng vẫn không bắt máy, rốt cục tại lần thứ mấy không biết đã có người nhận.

“Này, tìm ai?” Là một giọng nữ, bên trong còn mang theo tiếng nhạc âm ỉ.

“Tôi tìm Phác Xán Liệt.” Bạch Hiền cẩn thận nói.

“Nga, người tìm Phác tiên sinh a, hần đang uống rượu cùng các tiểu thư.” Nữ tử bên kia ngả ngón nói.

Tiểu thư? Bạch Hiền nghĩ đến ngay Dạ Tổng Hội.

“Xin hỏi, hần hiện tại ở đâu?”

Bạch Hiền vốn đã chuẩn bị tinh thần trước, tuy rằng biết chuyện ông bướm mây mưa của Xán Liệt ở bên ngoài, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy thì thực sự khó chịu.

Lúc đến đó thì thấy Xán Liệt say đến không còn ý thức nữa, bên cạnh là mấy cô gái mặc như *** ngả ngón mời rượu.

10. Chương 10

“Xán Liệt!” Bạch Hiền tiến lên đỡ Xán Liệt, thế nhưng Xán Liệt nhìn cậu thì ánh mắt trở nên tan rã.

“Người là ai a, bỏ ra!” Xán Liệt đẩy Bạch Hiền ra, một bên ôm một mỹ nữ.

Bạch Hiền lão đảo lui ra phía sau mũi ể ắm nhìn Xán Liệt như vậy, quả nhiên sau khi say rượu vẫn ghét bỏ mình đến như vậy.

“Xán Liệt, chúng ta về nhà thôi, anh uống say rồi.” Bạch Hiền kiên định tiến lên đỡ Xán Liệt từ trong tay cô gái kia, sau đó mạnh mẽ xốc hần vào trong taxi.

Xán Liệt mơ mơ màng màng đột nhiên an tĩnh để Bạch Hiền mang trở về nhà, đỡ một người cao lớn như Xán Liệt thì Bạch Hiền có chút trắc trở nhưng rất cật lực, rốt cục cũng đỡ được Xán Liệt vào trong nhà đặt ở trên sofa.

“Tôi nói cho cậu biết Biện Bạch Hiền, đừng nghĩ là tôi uống say rồi lại muốn cùng tôi phát sinh quan hệ, tôi sẽ không bị cậu lừa nữa đâu.”

Nghe Xán Liệt vừa nói như vậy Bạch Hiền chết lặng ở trước mặt hần, không nói được một lời nhìn Xán Liệt, rượu vào lời ra chính là như thế này.

“Không phải là một bản thiết kế thôi sao, hà cớ gì to nhỏ làm ồn lên cho cả công ty biết.” Xán Liệt nhắm mắt lại hồ ngôn loạn ngữ.

“Tôi nói cho cậu biết, trong xã hội này chỉ cần người khác có vị trí cao hơn thì chuyện cậu bị khi dễ là đáng đời, cậu chỉ cần thẳng thừng lên ngang với hần thì sẽ dễ dàng đối phó.”

Nói xong Xán Liệt đầu tựa ở sofa không nói nữa, nghe được tiếng hít thở đều đều mới biết Xán Liệt đã ngủ. Bạch Hiền đi tới trước mặt Xán Liệt ngồi ở bên người hắn, tay giơ lên muốn sờ gương mặt hắn thế nhưng lại không dám, cuối cùng đành buông tay.

“Anh không hiểu, tôi quan tâm như vậy là bởi vì tôi muốn cho anh thấy năng lực của tôi, tôi không phải nam nhân vô dụng như anh nghĩ.” Bạch Hiền nghẹn ngào nói bên tai Xán Liệt.

Hậu quả của việc uống say là sáng hôm sau tỉnh lại đầu đau không chịu được, Xán Liệt tỉnh lại đầu đau đến trợn mắt. Bạch Hiền bưng một chén trà già rượu đẩy cửa tiến vào, đi tới bên người Xán Liệt ngồi xuống.

“Uống chén trà già rượu này đầu sẽ không đau như vậy nữa.” Bạch Hiền ôn nhu nói.

“Hôm qua là cậu đưa tôi về.” Xán Liệt hỏi, chỉ nhớ rõ hôm qua uống điên cuồng trong quán ăn đêm.

“Đúng vậy, nhưng anh không cần lo lắng vì giữa chúng ta chẳng có chuyện gì xảy ra cả.” Bạch Hiền lòng chưa xót nói, rõ ràng là chồng mình lại phải nói như vậy.

“Vậy là tốt, đừng tưởng rằng mang tôi trở về tôi sẽ cảm kích cậu, cậu có thể để tôi ở bên ngoài qua đêm, hơn nữa cậu như vậy tôi sẽ không nghe cậu giải thích.”

Xán Liệt không biết chuyện gì xảy ra nhưng căn bản không muốn những lời này, thế nhưng há mồm lại nói những câu thương tâm như vậy.

“Tôi không muốn giải thích, uống cho nóng đi còn tôi phải đi làm.”

Bạch Hiền chịu đựng đau đớn buông chén đứng dậy bước nhanh ly khai, trốn vào trong phòng thay đồ dựa trên cửa đứng cúi đầu, một giọt nước mắt trong suốt xuyên qua ánh nắng rơi xuống thảm lông.

Xán Liệt nghỉ ngơi khỏe cũng lái xe đi công ty, vừa vào phòng làm việc chợt nghe thư kí nói, “Tổng tài, tài liệu cần ký đã được đặt ở trên bàn, còn có bản kế hoạch mới mà Biện Bạch Hiền muốn tôi đưa cho ngài, ta đã đặt ở trên bàn rồi.”

Bản kế hoạch mới?

Xán Liệt mang theo nghi hoặc đi tới trước bàn quả nhiên thấy được tập tài liệu của Biện Bạch Hiền, mở ra nhìn sơ lược một chút, cảm giác bản mới này còn tốt hơn bản ngày hôm qua mấy phần.

Ngẫm lại chỉ một đêm đã có thể vẽ được thành quả như vậy, là hắn vẫn đánh giá thấp thực lực của Biện Bạch Hiền hay là hắn cho tới bây giờ vẫn không thừa nhận thực lực của cậu.

Xán Liệt cầm lấy điện thoại gọi cho bí thư, “Gọi quản lý Trương lên đây, nhân tiện liên hệ với bên in ấn đến lấy hàng mẫu.”

Nhìn quản lý Trương được tổng tài gọi vào phòng làm việc thì mọi người đều vây quanh bàn làm việc của Bạch Hiền, thần bí hề hề nói, “Bạch Hiền, em nói tổng tài gọi quản lý Trương phải chăng là muốn hỏi chuyện hôm qua?” Tiểu Vương nói.

“Tổng tài phải chăng có lương tâm giải oan cho em.” Chị Lý trêu ghẹo.

Bạch Hiền cười gượng, “Làm sao có thể.”

Tối hôm qua và sáng sớm nay hắn đã nói rõ ràng như vậy, mình cũng không phải ngu ngốc mà vọng tưởng có chút quan hệ để sử dụng.

Thế nhưng sự thực không phải như Bạch Hiền nghĩ, quản lý Trương vào phòng làm việc của tổng tài xong buổi chiều đã bị cất chức điều xuống bộ phận bảo vệ, thay thế vị trí của hắn là phó quản lý Tiểu Hồ, mà bản thiết kế lại được chuyển qua của Bạch Hiền.

“Tổng tài, Biện Bạch Hiền ở bộ phận thiết kế muốn gặp ngài.”

Xán Liệt đang xem xét tài liệu nghe được thư kí thông báo thì nhúu mày, nhanh như vậy đã đến nói lời cảm ơn?

“Để cậu ta vào.”

Bạch Hiền cho rằng Xán Liệt sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới hẳn cho phép vào, ngực đột nhiên có chút khấn trương.

“Có chuyện gì không?” Xán Liệt cúi đầu kể tục công việc, ngữ khí bình thản nói.

“Xán Liệt, tôi...”

“Đây là công ty làm ơn gọi tổng tài, tôi nghĩ cậu làm việc tại công ty lâu như vậy quy tắc này sẽ không quên chứ!”

Xán Liệt đột nhiên ngẩng đầu cắt đứt lời Bạch Hiền nói, ánh mắt sắc bén nhìn cậu.

“Vâng, tổng tài.” Bạch Hiền thất lạc nói, sau đó nói tiếp, “Cảm ơn tổng tài đã chọn bản thiết kế của tôi, thế nhưng điều quản lý Trương sang bộ phận khác thì có chút nghiêm trọng.”

Chiếc bút đang sà sạt viết đột nhiên dừng lại, Xán Liệt ngẩng đầu nhìn chăm chăm Bạch Hiền, trong ánh mắt lộ khí tức không tốt, “Biện Bạch Hiền, tôi đối với bất kì nhân viên nào cũng thưởng phạt phân minh, không cần cậu cho phép!”

Biết mình lỡ lời, Bạch Hiền vội vàng cúi đầu, “Xin lỗi.”

“Cậu làm tốt chuyện của mình là đủ rồi, nếu như còn xuất hiện chuyện như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không giúp cậu nữa, đi ra ngoài đi.”

“Vâng, cảm ơn tổng tài.”

Bạch Hiền không biết là nên cảm kích hay phản đối cách làm của Xán Liệt, kỳ thực Xán Liệt nếu không giúp cậu thì đã có tổng hội phát hiện. Thế nhưng hiện tại Xán Liệt giúp cậu rồi, nhưng lại điều quản lý Trương sang bộ phận bảo vệ, Bạch Hiền tâm địa thiện lương có điểm băn khoăn.

Đợi Bạch Hiền rời khỏi đây, Xán Liệt không khỏi trào phúng nở nụ cười, “Thực sự là khôi hài, chưa thấy qua người nào ngu ngốc như thế.”

Bạch Hiền hiện tại không hận Xán Liệt như trước đây nữa, cậu là loại người chỉ cần người khác giúp đỡ mình một chút chuyện nhỏ sẽ cảm kích rất nhiều, những chuyện không thoải mái phát sinh trước đây đều quên đi từng chút một.

11. Chương 11

Cuối tuần Phác mẫu lại gọi Xán Liệt và Bạch Hiền tới ăn, bầu không khí bữa ăn lần này có vẻ tốt hơn lần trước. Trước mặt Phác mẫu Xán Liệt như một đứa trẻ, Phác mẫu nói một câu thì bị Xán Liệt phản bác một câu, làm cho Phác mẫu vừa ăn vừa mắng.

“Hôm nay ta đến thăm nhà dì mới ra sinh cháu, thực sự là quá đáng yêu.”

“Có cái gì mà đáng yêu, trẻ con mới sinh mặt nhăn như khi.” Xán Liệt lại tiếp tục bốp chát.

“Người cũng từ khi mà lớn lên như vậy.” Phác mẫu không có biện pháp chống trả đành ngồi chịu trận.

Bạch Hiền nhìn hai mẹ con đối đáp như vậy, Phác mẫu bị Xán Liệt nói đến tức giận liền cúi đầu cười trộm.

“Bạch Hiền a, không bằng con và Xán Liệt cũng sinh một đứa đi!”

Phác mẫu vừa nói xong Xán Liệt sợ đến sắc cơm đang ăn, “Mẹ, mẹ đang nói cái gì mà buồn cười vậy, hai chúng ta đều là nam.”

“Ai nói nam không thể sinh, người cũng nói hiện tại đồng tính luyến ái rất bình thường, hơn nữa ta nói cho người biết đồng tính sinh con cũng rất bình thường.” Phác mẫu ra dáng phụ nữ của thời đại.

“Mẹ, đừng nói giỡn.” Bạch Hiền thần tình thông thả nói, đúng là nói giỡn nha, ngay cả chuyện vợ chồng bình thường cũng không thể làm hỏng gì là sinh con.

“Bạch Hiền, mẹ không phải đang nói giỡn, mẹ mỗi năm càng thêm tuổi mà các người lại không thường bên người, ta nghĩ có một đứa cháu thì tốt biết mấy, hơn nữa con của Xán Liệt và Bạch Hiền chúng ta nhất

định sẽ là long phượng trong người, thế nhưng không nên có tính xấu của Xán Liệt là được rồi, như Bạch Hiền ôn hoà, hiền hậu và đơn thuần như thế là được.”

“Được rồi mẹ, người nghĩ cái gì thế.”

Xán Liệt vô tình cắt đứt huyền tưởng của Phác mẫu, Bạch Hiền nghe cũng hiểu được đây là một ước mơ tốt đẹp, thế nhưng Xán Liệt lại nói không có khả năng, xem ra chỉ là huyền tưởng mà thôi.

Ăn cơm xong Xán Liệt và Bạch Hiền kéo nhau về nhà, Bạch Hiền sợ lần này Xán Liệt lại đột nhiên đuổi mình xuống xe tại một trạm xe nào đó, lần này nói trước, “Cho tôi xuống tới thân cây kia là được, tôi sẽ bắt xe trở về.”

Nghe Bạch Hiền nói như thế, khóe miệng Xán Liệt nhất mạt cười, nhưng giả vờ không nghe mà trực tiếp lái xe về nhà. Xe vừa đến đầu cửa thì Xán Liệt đã thấy một bóng người. Bạch Hiền cũng nhìn qua, tuy rằng mang kính râm thế nhưng vẫn có thể nhìn ra người nọ là Từ Nhã Nghiên.

Thấy xe Xán Liệt tới gần Từ Nhã Nghiên vui vẻ đi tới, Xán Liệt dừng xe lại cùng Bạch Hiền đi xuống.

“Xán Liệt, anh rốt cục đã trở về.” Nhìn thấy Xán Liệt đợi lâu mới về, nhưng Từ Nhã Nghiên thấy Bạch Hiền liền nghi hoặc nhìn lại, “Xán Liệt, cậu ta là...?”

“Cậu ta...” Xán Liệt đang do dự phải giới thiệu Bạch Hiền như thế nào thì Bạch Hiền đã nói trước.

“Em là em họ của Xán Liệt, vừa tới Seoul chưa tìm được chỗ ở cho nên hiện tại tạm thời ở chỗ anh ấy vài ngày.” Bạch Hiền tìm được một lý do có vẻ ổn, sau đó mỉm cười quay sang nói với Xán Liệt, “Em đi vào nhà trước, không quấy rầy hai người nữa.”

Nói xong Bạch Hiền xoay người đi lên cầu thang, nhìn Bạch Hiền trấn định phản ứng Xán Liệt cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Sao em lại đến đây, xe đâu.”

Đi vài bước Bạch Hiền nhận không được dừng lại quay người nhìn lại, Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên cùng nhau lên xe đi xa, Từ Nhã Nghiên trên mặt vẫn mang theo nụ cười mê người.

Đây là lần đầu tiên Bạch Hiền chính thức đối mặt với Từ Nhã Nghiên, người mà trong lòng Xán Liệt không ai có thể thay thế được. Nghĩ tới đây Bạch Hiền mũi ê ẩm, hít sâu xoay người tiếp tục vào nhà.

Xán Liệt cũng đưa Từ Nhã Nghiên tới cửa thì dặn vài câu.

“Sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi diễn.”

Xán Liệt xoay người chuẩn bị đi thì bị Từ Nhã Nghiên ôm lấy, “Xán Liệt, anh không hỏi em hôm nay vì sao đi tìm anh sao?”

Mấy ngày nay Xán Liệt chưa từng qua đêm tại nhà Từ Nhã Nghiên, có thể Từ Nhã Nghiên nghĩ hẳn còn đang giận chuyện đêm đó.

“Xán Liệt em nghĩ rằng, em sẽ cùng công ty nói chuyện rời khỏi showbiz.”

Xán Liệt không tin vào tai mình, Từ Nhã Nghiên dĩ nhiên đang lo lắng chuyện rời khỏi showbiz, không có kiên trì cố chấp như trước.

“Kỳ thực em cũng không cần phải gấp gáp suy nghĩ, anh có thể chờ.”

“Thế nhưng em không muốn đợi, chúng ta đã gặp gỡ ba năm rồi em biết ba năm này anh đã chịu đựng rất nhiều, nếu như em còn cố chấp chỉ sợ anh sẽ không cần em nữa.” Từ Nhã Nghiên đáy mắt tràn lan nước mắt.

“Ngốc quá, ba năm chứ chục năm anh vẫn có thể đợi.” Xán Liệt sủng nịch sờ sờ đầu Từ Nhã Nghiên, lau đi lệ ở khóe mắt.

“Cảm ơn anh Xán Liệt.” Từ Nhã Nghiên thay khuôn mặt tươi cười nhìn Xán Liệt, “Đêm nay có thể ở lại chứ? Không có anh bên người làm bạn, em thật cô độc.”

Chẳng hiểu vì sao khi Từ Nhã Nghiên nói ở lại thì trước mắt Xán Liệt hiện lên khuôn mặt ưu thương của Bạch Hiền, còn đang xuất thần Xán Liệt đã bị Từ Nhã Nghiên kéo vào trong phòng.

Bạch Hiền nhìn đồng hồ treo tường đã mười một giờ thì lương cười, hẳn đêm nay sẽ không về đâu, xoay người cô đơn lên lầu hai, dập tắt chút le lói yếu ớt của ngọn đèn.

Hôm sau Xán Liệt mang theo thể xác và tinh thần uể oải ngồi ở trong phòng làm việc dưỡng thần, theo lý mà nói khi Từ Nhã Nghiên đáp ứng chuyện rời khỏi showbiz, hẳn hẳn là vui vẻ, thế nhưng vì sao mặt ủ mày chau thế kia. Biện Bạch Hiền nên giải quyết như thế nào, chỗ mẹ phải mở miệng thế nào.

Lúc này ngoài phòng làm việc vang tiếng ầm ĩ, cửa bị một lực mạnh đẩy ra, Xán Liệt nhìn Phác mẫu đang nộ khí xung thiên đi vào.

“Người ra ngoài đi.” Cho thư kí ra ngoài, Xán Liệt suy nghĩ, hẳn lại làm gì để chọc tới mẫu thân đại nhân rồi.

“Người xem đi!”

Phác mẫu đưa một quyển tạp chí ném tới trước mặt Xán Liệt, trên bìa mặt báo là hàng tiêu đề lòe loẹt – Ngôi sao giới showbiz công khai tình cảm, mặn nồng ôm ấp trước cửa nhà , còn có thêm – Bạn trai của ngôi sao Từ là tổng tài Phác thị Phác Xán Liệt . Ảnh chụp hiển nhiên là Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên ôm nhau dưới bãi đỗ xe.

“Tôi đã mắt nhắm mắt mở chuyện của anh và con bé kia, bây giờ còn leo lên tạp chí rồi, tôi không nhanh chân đến trước một bước thì anh có chờ đám phóng viên sẵn đón trước cửa, công ty mà ba anh cực lực gây dựng giờ bị anh mang tiếng xấu, anh có phải cũng muốn tôi tức chết luôn.” Phác mẫu kích động nói, cắn môi nghiêng nhìn Xán Liệt, lần này Phác mẫu thực sự đã nổi giận, còn hơn ngày bà bắt quả tang Xán Liệt và Bạch Hiền gian díu trên giường.

“Mẹ, chỉ lên báo có một lần thôi mà đừng ngạc nhiên.” Xán Liệt trấn định nói, hẳn luôn cảnh giác khi gặp Từ Nhã Nghiên, không ngờ đã bị paparazzi dòm tới.

“Có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, tôi đã nói với anh nếu như anh còn dây dưa với con bé kia, tôi sẽ dùng quyền lực của ban chấp hành thay thế vị trí tổng tài của anh.”

Xán Liệt nhìn bộ dạng Phác mẫu không giống đang nói giỡn, có thể lần này bà thực sự nổi giận, bởi vì bà chưa từng lấy vị trí tổng tài ra uy hiếp Xán Liệt.

“Anh như vậy thương tổn tôi là chuyện nhỏ, anh biết Bạch Hiền thấy sự phong lưu của anh thì có biết bao thương tâm a!”

Xán Liệt ngược nói thăm, lại quản chuyện của Biện Bạch Hiền làm gì, sớm muộn gì cũng ly hôn thôi.

Sáng nay chị Lý mang theo tạp chí đến phòng làm việc hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thì ra tin tức của ông chủ họ.

“Mau đến xem, người này viết, ông chủ chúng ta và Từ Nhã Nghiên gặp gỡ đã ba năm rồi.” Một người đồng sự lật tờ tạp chí nói.

“Lâu như vậy a, ta còn tưởng rằng vừa mới bắt đầu, nhưng ông chủ cũng giấu tốt nga, trước đây ta còn tưởng ông chủ là Gay, ha ha ha ” Nam đồng sự nói.

“Nhưng ta thấy họ rất đẹp đôi, nam tài nữ mao a ” Ngay cả chị Lý cũng cảm thán, “Bạch Hiền em cũng đến xem a, ông chủ chúng ta thật vất vả mới leo lên được tạp chí này.”

Chị Lý nhìn Bạch Hiền đang chết trân, kỳ thực bọn họ nói gì cũng đều rơi vào tai Bạch Hiền, có thể đoán trên tờ báo là hình ảnh ngọt ngào của họ.

Vừa nghĩ đến chuyện tình của bọn họ đã công khai, ngày ly hôn của mình không còn xa, Bạch Hiền không nói nên lời, vốn nghĩ cứ như vậy bình thản đứng ở bên người hẳn, bây giờ đó cũng là một hy vọng xa vời.

12. Chương 12

Tan tầm đi ra khỏi công ty, Bạch Hiền cầm bao công văn chậm rãi đến trạm xe, trong đầu trống rỗng nhìn bốn phía, không biết dùng ngôn ngữ gì có thể hình dung tâm tình cậu bây giờ, nhìn đoàn người trên đường, có tình lữ tay trong tay âu yếm, cha con tay trong tay vui đùa, gia đình tay trong tay hạnh phúc. Phảng phất chỉ có mình là cô độc, một thân lẻ bóng.

Đến ngã tư đường, phía sau có một chiếc xe đen dừng bên người, bóp còi báo hiệu.

“Xán...” Bạch Hiền đột nhiên ý thức được đây là gần công ty, lập tức sửa lời nói, “Tổng tài, có chuyện gì?”

“Lên xe!” Giản đơn hai chữ, Xán Liệt bằng lãnh nói.

Bạch Hiền nhìn bốn phía không có người quen, lập tức lên xe, “Có chuyện gì không?” Lên xe xong Bạch Hiền hỏi.

“Mẹ gọi mang cậu về nhà ăn cơm, hôm nay là sinh nhật cậu.”

“Sinh nhật tôi? Ta quên mất” Thì ra hôm nay là sinh nhật mình, xem ra gần đây quá bận rộn. Xán Liệt cũng là qua Phác mẫu mới biết được, nghĩ tới đây Bạch Hiền lại thất lạc không ít.

“Sao anh lại đổi xe.” Bên trong xe hai người đều an tĩnh không nói lời nào, Bạch Hiền chủ động thuận miệng hỏi.

Xán Liệt đảo mắt, tay chống trán, “Cậu nghĩ tôi muốn sao, đừng nói với tôi cậu chưa đọc cuốn tạp chí đó, có phải hiện tại toàn bộ công ty trên dưới đều ở sau lưng nghị luận tôi.”

Nghe Xán Liệt không hờn giận nói, Bạch Hiền ngược dừng một chút, “Không phải, kỳ thực mọi người không có nghị luận anh, chỉ là nghĩ, nghĩ anh và Từ tiểu thư rất xứng đôi.” Gian nan nói, ngược cười khổ.

“Nga phải không?” Xán Liệt nhăn mày, trong lòng lại có một tia vui sướng.

Đúng vậy, nam tài nữ mạo mà ông trời tác hợp.

Bạch Hiền phảng phất có thể nghe được lòng đang dấy máu, một giọt hai giọt...

Đi tới Phác gia Phác mẫu liền nhiệt tình kéo Bạch Hiền xem ảnh chụp của Xán Liệt khi còn bé, còn có lại lịch những bức ảnh.

“Con xem bức ảnh này là chụp ở bệnh viện, đó là Xán Liệt khi còn bé nghịch ngợm ngã từ trên cầu thang xuống còn để lại sẹo dưới mắt, để giáo huấn nó nên ta đã chụp lại.”

Trên ảnh là Xán Liệt nhỏ bé nằm trên giường bệnh viện đang xụ mặt, Phác mẫu cũng quá dễ thương đi Xán Liệt như vậy cũng muốn chụp ảnh kỷ niệm. Nhưng vết sẹo kia đến bây giờ vẫn thấy, Bạch Hiền ngẩng đầu nhìn Xán Liệt đang ngồi trên sofa cạnh cửa sổ.

Đến giờ ăn, hôm nay là sinh nhật của Bạch Hiền cho nên đã chuẩn bị một bàn phong phú thức ăn, còn có một chiếc bánh ga-tô rất đẹp.

“Bạch Hiền, mau tới ước nguyện.” Phác mẫu vui vẻ nói.

“Dạ, được!” Bạch Hiền cũng bị bầu không khí làm cho cảm động, đang chuẩn bị ước nguyện, TV ngoài phòng khách truyền đến tiếng phỏng vấn đột ngột.

“Từ Nhã Nghiên tiểu thư, xin hỏi tạp chí hôm nay đăng chuyện tình có thật không?”

Một đoàn phóng viên cầm microphone và camera quay Từ Nhã Nghiên mới từ công ty ra, Từ Nhã Nghiên mang theo kính râm thật to nhìn không ra bất luận biểu tình gì.

Bạch Hiền vô tình nhìn về phía Xán Liệt, hắn đang tập trung tinh thần nhìn TV.

“Xin lỗi, Từ tiểu thư không nhận phỏng vấn.” Người đại diện của Từ Nhã Nghiên che ở bên người cô tách đám phóng viên.

“Trên tạp chí nói hai người đã gặp gỡ ba năm, lẽ nào thực sự là chỉ là bịa đặt?”

Vì chịu không nổi những câu hỏi của đám phóng viên, Từ Nhã Nghiên dừng lại nhìn màn ảnh nói, “Tôi và Phác thị Phác tiên sinh chỉ là bạn bè bình thường, tôi thường ở nước ngoài nên mọi người phải biết ôm chỉ là phép lịch sự cơ bản.”

“Vậy có người thấy Phác Xán Liệt vào nhà cô cả đêm, hôm sau mới đi ra, cô giải thích thế nào.”

“Đó là mọi người chỉ nhìn thấy một phía, lẽ nào để bạn bè ở lại một đêm là không được.”

“Được rồi được rồi, đừng hỏi nữa, xe tới.”

Người đại diện đẩy đám phóng viên ra đưa Từ Nhã Nghiên lên xe, cứ như vậy cuộc phỏng vấn như cuộc tranh cãi kết thúc.

Xong, Xán Liệt trên mặt tràn đầy phần nộ cầm lấy y phục chạy ra khỏi nhà.

“Phác Xán Liệt, không được đi, có nghe không!” Phác mẫu cả tiếng kêu Xán Liệt, thế nhưng Xán Liệt hiển nhiên không nghe, một mạch đi thẳng.

Vừa mới đi ra khỏi cửa đã bị Bạch Hiền kéo lại, “Khoan hẵng đi, để ta ước nguyện xong rồi hãy đi có được không?” Đây là sinh nhật lần đầu tiên của Bạch Hiền, vốn nghĩ sẽ cùng hân chung vui nhưng thật không ngờ.

Xán Liệt tâm tình vốn không vui đột nhiên thấy Bạch Hiền lại ngăn cản, hung hăng vung tay lên, Bạch Hiền lão đảo ngã trên mặt đất, sau đó cũng không quay đầu lại mà ly khai.

“Bạch Hiền, con sao rồi, có bị gì không.” Phác mẫu vội vàng chạy tới nâng Bạch Hiền dậy.

“Mẹ ”

Bạch Hiền rốt cục nhìn không được khóc òa lên, nhào tới trong lòng Phác mẫu khóc nức nở, “Mẹ, vì sao Xán Liệt không nhìn con lấy một lần, mà con lại yêu thương anh ấy như vậy, vì sao a ”

Phác mẫu bị tiếng khóc của Bạch Hiền làm ướt nhòa hàng mi, “Đứa con đáng thương của ta, sẽ không đâu, Xán Liệt sẽ không không thích con đâu.”

Phác mẫu ôm Bạch Hiền mặc cho cậu gào khóc như một đứa trẻ, bà cũng biết Bạch Hiền ắt hẳn không dễ dàng, là Xán Liệt phụ hấn a.

Khóc xong Bạch Hiền hai mắt đỏ hoe ở lại một đêm với Phác mẫu, đêm đó cậu không thể ngủ được, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Xán Liệt lao đi, ngực lại phập phồng, mở mắt ra nhìn trần nhà tối như mực, lệ lại tuôn ra ướt cả gối đầu.

13. Chương 13

Ai cũng không biết đêm đó Xán Liệt tìm Từ Nhã Nghiên nói chuyện gì, hôm sau cũng không thấy Phác Xán Liệt đến công ty, liên tiếp vài ngày Xán Liệt cũng không lui tới công ty, toàn bộ người trong công ty đều không thể liên lạc được với hấn.

“Người nói, tổng tài phải chăng bị Từ Nhã Nghiên kia lừa dối mà đả kích, luẩn quẩn trong lòng a.”

“Không thể nào, tổng tài không phải loại người này.”

“Nói không chừng đấy, rõ ràng yêu nhau ba năm rồi lại bị nói là bạn bè bình thường, ai cũng đều khó chịu a.”

“Bất quá cũng phải, Từ Nhã Nghiên cũng không đến mức quá đáng như vậy, còn làm trò trước mặt phóng viên.”

Những cuộc đối thoại của đồng nghiệp đều được Bạch Hiền nghe rõ ràng, cậu tuy rằng khổ sở vì Xán Liệt quan tâm đến Từ Nhã Nghiên như vậy, thế nhưng cũng đồng cảm với Xán Liệt bây giờ, giống như người ta nói chuyện không theo ý lời, chẳng có người nào thích nghe người mình yêu nói là bạn bè bình thường.

“Bạch Hiền a, mẹ hỏi qua nhiều người rồi mà họ nói không có liên hệ với nó, con nói xem nó sao lại ngốc như vậy, vì một người không đáng như vậy mà thương tâm.” Phác mẫu sốt ruột nói trong điện thoại.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con tan tằm sẽ tiếp tục đi tìm anh ấy.”

“Làm phiền con rồi, Xán Liệt thực sự là có mắt không trông, rõ ràng người tốt như vậy ngay trước mắt mà không quý trọng.”

Bạch Hiền không biết phải nói gì, chỉ có thể im lặng thở dài.

Tan tằm Bạch Hiền tiếp tục đến các nhà hàng trong trung tâm thành phố hỏi thăm tin tức Xán Liệt, đã vài ngày không trở về nhà nghỉ ngơi khẳng định sẽ đến nhà nghỉ, hơn nữa với tính cách của Xán Liệt sẽ chọn nhà nghỉ sang trọng, như vậy phạm vi tìm kiếm cũng thu hẹp rất nhiều.

Bạch Hiền cầm tờ giới thiệu những khách sạn trên 3 sao, đi bộ trong dòng người tấp nập tìm kiếm, rốt cục tại một khách sạn 5 sao cách không xa trung tâm thành phố đã nghe được tin tức.

“Vị khách Phác Xán Liệt này hai ngày trước đã đến nhập phòng, đăng kí phòng 501.” Một cô gái ở quầy lễ tân lễ phép nói.

“Cảm ơn, rất cảm ơn.”

Nói cảm ơn xong Bạch Hiền kích động chạy vào thang máy, muốn lập tức xông lên. Bạch Hiền tìm được phòng số 501 nhưng ấn chuông nửa ngày cũng không có người ra mở cửa, Bạch Hiền lòng nóng như lửa đốt, trời đang tối dần mà Xán Liệt đang đi nơi nào?

“Thật ngại quá, xin hỏi vị khách trong phòng này đi đâu?”

Bạch Hiền thấy một phục vụ phòng đi qua, ngăn lại hỏi.

“Vị khách phòng này a, hần phổng chừng đến quán bar rồi, mỗi ngày đều rượu say khướt tới khuya mới về.”

Quán bar? Bạch Hiền sao lại nhất thời không nghĩ tới, Xán Liệt gặp phải chuyện phiền lòng thích nhất mượn rượu tiêu sầu.

“Cảm ơn người.”

Nói lời cảm ơn xong Bạch Hiền bỏ chạy ra khỏi khách sạn chạy đến quán bar gần nhất bắt đầu tìm Xán Liệt, những ngọn đèn đường đã bắt đầu tỏa sáng.

Rốt cục tại một quán bar nhỏ tên “Extras” Bạch Hiền đã nhìn thấy thân ảnh của Xán Liệt.

Đứng lắc lư trong đám người, Bạch Hiền nhìn thấy Xán Liệt cách đó không xa trốn ở trong góc sofa uống rượu. Mỗi một lần Xán Liệt uống say đều vì Từ Nhã Nghiên, cô cười hân cũng cười, cô khóc hân cũng thương tâm, mặc kệ Từ Nhã Nghiên làm cái gì cũng đều có thể tác động đến lòng Xán Liệt. Thế nhưng Bạch Hiền đành trợn cả con tim cho Xán Liệt nhưng lại không chiếm được một chút thương tiếc từ hân.

Bạch Hiền nhếch miệng ba bước đi qua giật lấy bình rượu đang chém giết Xán Liệt, “Đừng uống nữa!”

Xán Liệt mang theo men say ngẩng đầu nhìn người mới đến, thấy là Bạch Hiền nên chẳng đáng cười sau đó lại cầm lấy bình rượu khác trên bàn.

“Tôi nói đừng uống nữa!” Bạch Hiền lại tiếp tục ngăn cản.

“Cậu cút cho tôi!” Xán Liệt cố sức đẩy Bạch Hiền ra, “Chuyện của tôi không cần cậu quản!”

Nói xong đứng dậy lảo đảo ra khỏi quán bar, cầm trong tay bình rượu vừa uống vừa đi, tóc và y phục lộn xộn, hoàn toàn không giống một phần khí phách của Phác Xán Liệt.

Bạch Hiền theo sau bảo trì khoảng cách với Xán Liệt, nếu như đi quá gần bị phát hiện sẽ bị đuổi đi.

Rượu trong bình vừa hết, Xán Liệt liêu xiêu đi vào trong công viên, xiêu vẹo nằm dài trên chiếc ghế đá.

“Đứng lên, đừng ngủ ở chỗ này, sẽ bị cảm lạnh.”

Bạch Hiền thực sự nhịn không được, buổi tối tháng một khí trời thực sự rất lạnh.

“Cậu sao còn theo tôi, tôi đã nói rút đi cơ mà.”

Xán Liệt không nhịn được bỏ qua tay của Bạch Hiền, thế nhưng Bạch Hiền cố chấp nắm chặt lấy.

“Theo tôi về nhà, mẹ rất lo lắng cho anh.”

“Tôi bây giờ ai cũng không muốn gặp, đều rút hết cho tôi!”

Bởi vì say rượu nên ánh mắt của Xán Liệt trở nên tan rã, khuôn mặt xơ xác lởm chởm râu vài ngày chưa cạo, thoạt nhìn có điểm kinh khủng.

“Được lắm, anh không về chúng ta đây quay lại quán bar, tôi không muốn thấy ngày mai báo đài đưa tin anh chết cồng ở đây.”

Nói xong Bạch Hiền túm vai Xán Liệt, kéo hắn đi vào quán bar. Tuy rằng bên ngoài khí trời gần 0 độ, thế nhưng Bạch Hiền vẫn cố sức kéo Xán Liệt thường thường muốn giãy dụa, đến phòng ở của Xán Liệt thì Bạch Hiền đã chảy toát mồ hôi.

Lấy chìa khóa trong túi Xán Liệt mở cửa rồi đưa hắn vào phòng, tập tễnh đi vào thả hắn trên giường. Đây là lần thứ ba rồi, đỡ Xán Liệt đã say mềm lên giường, thế nhưng cậu chỉ có thể như vậy nhìn hắn.

Bạch Hiền lại chạy vào trong phòng tắm làm nóng khăn lau mặt cho hắn, gần gũi nhìn khuôn mặt Xán Liệt, mặc dù hương rượu nồng nặc thế nhưng càng hiện rõ vị nam nhân, nghĩ thế trên mặt Bạch Hiền hiện lên vài tia đỏ ửng, tình cảm khó điều khiển tự động áp sát vào mặt Xán Liệt.

Đột nhiên Xán Liệt mở mắt đẩy Bạch Hiền ngã ngổ trên mặt đất, Xán Liệt cười đắc ý nhìn Bạch Hiền đang sững sờ, “Sao, lại muốn lợi dụng lúc tôi say rượu liền bò lên trên giường tôi sao?..”

Bạch Hiền nhục nhã không lời nào để nói, vừa rồi thực chỉ muốn hôn Xán Liệt, chỉ là hôn mà thôi.

“Đứng lên!” Xán Liệt xô Bạch Hiền lên, sau đó thúc hướng ra cửa phòng, “Đi, tôi không muốn thấy cậu.”

“Tôi không đi, tôi phải ở lại chăm sóc anh.” Bạch Hiền không biết lấy dũng khí ở đâu, giằng co với cánh cửa.

“Cậu là gì của tôi, dựa vào cái gì chăm sóc tôi.”

“Bằng việc tôi thích anh, tôi yêu anh!”

Bạch Hiền thốt ra những điều vẫn chôn sâu ở trong lòng.

Nghe được Bạch Hiền nói thích mình, yêu mình, Xán Liệt ngây ngẩn cả người, nhưng rồi lại cười mỉa nói rằng, “Thích tôi? Cậu đừng nói giỡn, người tôi thích là...”

“Tôi biết, tôi biết người thích Từ Nhã Nghiên, thế nhưng cô ta lại lên TV nói người như vậy.” Bạch Hiền nhìn chằm chằm Xán Liệt nói, hai mắt đầm lệ, đúng vậy, cậu thực sự muốn nỗ lực một lần.

“Câm miệng! Cô ấy yêu tôi.”

Xán Liệt then quá thành giận tiến lên bóp trụ hai vai Bạch Hiền, nhãn thần tiết lộ sát khí nhìn chằm chằm Bạch Hiền.

Bạch Hiền nhìn Xán Liệt đang nhe răng trợn mắt đe dọa, chỉ biết dùng ánh mắt nhu nhược nhìn hắn.

Bị ánh nhìn thương cảm của Bạch Hiền nhìn, đáy lòng Xán Liệt mềm ra buông tay, cười khổ xoay người nói, “Cậu sao có thể hiểu rõ tâm tình của tôi, tôi đi hỏi cô ấy vậy mà cô ấy lại bảo là do công ty sắp xếp, thế nhưng cô ấy rõ ràng đã nói với tôi chuyện rời bỏ công ty, hiện tại lại lại phục tòng công ty sắp xếp, bây giờ mọi người đều nói Phác Xán Liệt ta là một tên ngốc bị lừa giỡn.”

“Không phải, anh không phải tên ngốc, nhìn ta, tôi thích anh, từ khi anh nhậm chức đến nay tôi vẫn yêu anh.”

Bạch Hiền đêm nay tựa hồ lớn mật rất nhiều, bởi vì cậu muốn dùng cảm một lần đánh cược.

Nói xong, Bạch Hiền quay mặt Xán Liệt hôn lên môi.

Xán Liệt trừng mắt khó có thể tin, Biện Bạch Hiền dĩ nhiên hôn hấn. Đợi Xán Liệt lấy lại tinh thần liền đẩy Bạch Hiền ra, “Cậu thật dã tâm, dĩ nhiên chủ động đến loại trình độ này.” Xán Liệt ghét bỏ chà lau môi.

Bạch Hiền uể oải nhìn Xán Liệt, thực sự mình đáng ghét như vậy sao?

“Cậu đã không đi, tôi đi!” Xán Liệt trừng mắt, xoay người ly khai, lại bị Bạch Hiền ôm lấy từ phía sau.

“Đừng đi, anh muốn tôi làm gì cũng được, chỉ cần anh ở lại.”

“Nga, chuyện gì cũng được chứ?” Xán Liệt cúi đầu, khóe miệng vung lên một tia cười ác ý.

“Cái gì?”

Trong nháy mắt Xán Liệt bỗng nhiên xoay người đem Bạch Hiền đổ lên giường lớn, lập tức đè ép lên thân mình nhỏ bé kia.

“Anh muốn làm gì?” Bị kinh động, Bạch Hiền khiếp đảm nói.

“Không phải nói cái gì cũng được sao? Đây là cậu tự tìm đến!”

Dứt lời Xán Liệt thô lỗ giật xé chiếc áo khoác của Bạch Hiền, mặc kệ Bạch Hiền phản kháng thế nào cũng đều thờ ơ, Xán Liệt mang theo dáng cười phóng đảng đến đỏ con mắt xé rách từng lớp y phục của Bạch Hiền.

“Xán Liệt, đừng, buông ra...” Bạch Hiền khóc nức nở, thế nhưng Xán Liệt kia đã hoàn toàn điên dại, hai chân hấn đè lên đùi non Bạch Hiền, hai tay tà ác xâm nhập vào nội y cậu.

“Đừng buông cậu ra? Đây chẳng phải ý cậu nói sao?”

“Không phải, không phải...”

Bạch Hiền cố gạt đi nước mắt, người trong lòng cậu ái mộ sao lại biến thành như vậy, như loài cầm thú động dục đang cắn xé trên người mình.

“Không muốn, tôi xem cậu một điểm cũng không giống hình dạng không muốn, cậu thực sự trống rỗng sao, kết hôn với tôi xong không có ‘làm’ nên cậu tịch mịch chứ gì, nếu không quen nhìn ta đi tìm nữ nhân khác, cậu sao không đi tìm nam nhân, để y thỏa mãn cậu?”

Xán Liệt bám vào bên tai Bạch Hiền nói, tất cả khẩu khí đều là nhục nhã, “Chẳng lẽ nam nhân khác không bằng tôi, thỏa mãn không được cậu? Cậu ở trong mắt tôi chỉ bất quá là một nam sủng đề tiện, cười về không ‘làm’ thì sao, lẽ nào cậu tưởng có một ngày sẽ được lên hương sao?”

Bạch Hiền cắn môi không hề phản kháng mà nhìn đi nơi khác, tay nắm chặt tấm chăn dưới thân, thì ra trong mắt Xán Liệt mình là người như thế, cậu cứ nghĩ hấn không coi cậu là vợ, nhưng Bạch Hiền thật không nghĩ tới bị coi là nam sủng, một nam sủng không chiếm được tình yêu.

Lần đầu tiên gần gũi như thế, nhìn người dưới thân gương mặt trắng nõn đang đỏ ửng, hàm răng trắng đều cắn đôi môi hồng nhuận, vài giọt lệ vụn vặt che khuất hàng mi mỏng manh cùng đôi mắt to. Nhìn kỹ Biện Bạch Hiền, nhan sắc có chỗ nào thua kém Từ Nhã Nghiên, nhất là dáng vẻ ngượng ngùng hiện tại, càng làm cho người khác phiêu trong ***.

14. Chương 14

Bạch Hiền ngừng giãy dựa tuyệt vọng nhắm mắt lại, nghe bên tai tiếng y phục rơi xuống đất, thân thể xích lửa đột nhiên tiếp xúc không khí hàn lãnh mà run lên.

Xán Liệt ôn nhu hôn lên từng sợi tóc của Bạch Hiền, bàn tay nóng như lửa vuốt ve từng thốn da thịt trên người cậu, say mê không muốn rời làn da nhẵn nhụi trơn trượt như trứng gà lột xác.

Bàn tay viễn du đến hạ thân, Bạch Hiền nghiêng đầu để nước mắt không ngừng chảy xuống từ khóe mi.

Xán Liệt tách rộng hai chân Bạch Hiền còn hằn quỳ ở chính giữa, từ trên cao nhìn xuống thấy hai tay Bạch Hiền đang cố che dấu ngực mình, thân thể mỹ lệ trước mắt như một món ăn hương sắc khó cưỡng.

Ngón tay từ từ đột nhập vào trong cơ thể Bạch Hiền, mặc dù nơi ấy đã từng bị Xán Liệt tiến nhập, nhưng hiện tại lại vừa chặt vừa khô khốc, đau đến mức Bạch Hiền không kìm được nước mắt, vừa đau đớn lại khó chịu như bị thiêu cháy, Bạch Hiền như trước nhắm mắt lại run rẩy cầu xin, “Tôi xin anh, đừng...”

Xán Liệt cười lạnh một tiếng, cổ sức nắm cầm Bạch Hiền khiến cho cậu nhìn đối diện hấn, “Mở mắt!” Một tiếng thét ra lệnh, Bạch Hiền mở đôi mắt tràn đầy lệ nhìn Xán Liệt.

Bộ dạng diễm đạm đáng yêu khiến đáy lòng Xán Liệt nổi lên một tia rung động, càng nhìn hình dáng đáng yêu này càng muốn khi dễ, “Hãy nhìn cho kĩ, cậu không phải vẫn muốn cùng tôi lên giường sao, hiện tại trên người cậu chính là Phác Xán Liệt ta.”

“Bộ dáng sao lại như xử nữ thế, để tôi đến nhồi cậu a.”

Lời nói mang tình sắc khiến cả thể xác lẫn tinh thần Bạch Hiền bị dày vò, Xán Liệt rút ngón tay ra hướng dục vọng đang cháy bỏng của mình về phía đó, không chút lưu tình nào đâm vào.

“A a a... A...”

Phảng phất nhớ về đêm đầu tiên, khi đó Xán Liệt ý loạn tình mê, thể nhưng hiện tại lại đang phần nộ mà phát tiết.

Cảm giác hổ thẹn và khoái cảm khiến cho Bạch Hiền không thể nào khống chế, cảm giác tê dại như ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt toàn thân. Bạch Hiền chung quy áp chế không được tình cảm trong tim, trong đầu một mảnh đen tối không rõ ràng, chỉ biết giãy dụa cơ thể đón từng đợt tập kích của Xán Liệt.

Xán Liệt bên trên cũng tận sức ra vào, hình như muốn tiến vào thật sâu trong thân thể Bạch Hiền, lại muốn đem Bạch Hiền ôn nhu tiến vào trong thân thể mình. Trong đầu chỉ còn ý niệm dục vọng, thân thể cũng theo suy nghĩ mà ma sát.

Chưa từng có cuộc làm tình nào chân thực rõ ràng như thế, cứ như đang giữa mùa đông hàn lãnh đột nhiên từ đâu phun lên một dòng nước nóng bỏng.

Cuối cùng Bạch Hiền bị dục vọng của Xán Liệt dẫn dắt đến mất đi khí lực, rên rỉ vài tiếng rồi ngất đi.

Vừa diễm cuồng một đêm, Xán Liệt cau mày gian nan mở mắt, mê man nhìn xung quanh. Trợn tròn mắt nhìn trần nhà, trong đầu hoang mang không nhớ rõ tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Đêm qua say rượu trong quán bar, sau đó Biện Bạch Hiền tới, cậu ta mang mình về khách sạn, sau đó mình còn rất diễm cuồng xâm phạm Biện Bạch Hiền.

Trời ơi, mình và Biện Bạch Hiền lại lên giường. Bất quá nghĩ đến ngày hôm qua đem Biện Bạch Hiền đặt ở dưới thân như cầm thú mà dẫn dắt, dù cậu ta có cầu xin tha thứ cũng không buông tha cho đến khi hôn mê, phải chăng mình hơi độc ác.

Lúc này cửa phòng bị mở, Bạch Hiền ăn mặc đơn bạc bưng một chén nước đi đến, thể nhưng tư thế khắp khiêng thoát nhìn rất kỳ quái.

“Anh tỉnh rồi?” Bạch Hiền cúi đầu đi qua bên giường, “Đây là nước nóng, đây là thuốc giảm đau.”

Xán Liệt ngồi dậy tiếp nhận thuốc, sau đó trả chén lên đầu giường.

“Nếu anh còn muốn ở đây thì cứ tiếp tục, chờ anh hiểu rõ mọi chuyện rồi trở về cũng được, tôi về trước báo với mẹ để bà khỏi lo lắng.”

Bạch Hiền ngữ khí rất thông thả cũng rất nhẹ nhàng, tựa như sương khói mờ ảo, nhẹ nhàng mà không ổn định. Nói xong xoay người chuẩn bị ly khai.

“Tôi về với cậu nhân tiện chở cậu về.”

Xán Liệt nói, Bạch Hiền quay đầu lại nhìn hấn, không biết vì sao Xán Liệt ngày hôm nay có điểm khác thường.

Ngồi ở trên xe Bạch Hiền như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, hạ thân đau đớn còn đang dần vặt cạo, thế nhưng lại không dám lớn tiếng chỉ có thể cau mày nắm chặt tay.

Khỏe mắt nhìn lại khó chịu, Xán Liệt cẩn thận hỏi, “Cậu có khỏe không?”

“Tôi khỏe a.” Bạch Hiền làm bộ kiên cường nói.

“Ngày hôm qua tôi quá xung động, đem cậu lỏng đến bị thương.” Xán Liệt ngược trách cứ bản thân, nam nhân và nam nhân làm chuyện này nhất định sẽ tổn thương thân thể, huống chi tối hôm qua hắn lại chẳng tiết chế.

Bạch Hiền cúi đầu không nói, nghĩ đến ngày hôm qua Xán Liệt điên dại mà cả người run rẩy, thế nhưng hôm qua bản thân cậu cũng cảm thụ được sự kết hợp giữa đau đớn và khoái cảm nên mặt tự động đỏ ửng.

“Có muốn tôi chở đến bệnh viện khám không?” Thấy Bạch Hiền không nói chuyện, Xán Liệt thân thiết hỏi.

“Không cần, về nhà nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.” Đi bệnh viện cho bác sĩ thấy bộ dạng của mình thì thà chết còn hơn.

Đến biệt thự của Phác gia, Phác mẫu ở trong phòng sốt ruột chờ đợi, cuối cùng cũng đợi được Bạch Hiền mang Xán Liệt trở về.

“Làm sao vậy, Bạch Hiền con bị thương?” Phác mẫu nhìn Xán Liệt đỡ Bạch Hiền khập khiễng đi từng bước, vội vàng hỏi.

“Mẹ, con không sao, khiến mẹ lo lắng rồi.” Bạch Hiền lộ ra một dáng cười thê thảm, khiến Phác mẫu càng thêm lo lắng bất an.

“Mẹ, mẹ đỡ Bạch Hiền lên lầu nghỉ ngơi trước đi.” Xán Liệt nói.

“Anh còn nhớ tôi là mẹ anh sao, không rên một tiếng liền biến mất ba bốn ngày liền, trong mắt anh còn xem tôi là mẹ nữa không, tổng tài công ty anh có đem toàn thể công nhân để vào mắt.”

“Được rồi mẹ, Bạch Hiền cần nghỉ ngơi, mẹ an tĩnh chút đi.”

“Tiểu tử thôi còn nói ta an tĩnh.” Phác mẫu nói thầm, sau đó đỡ Bạch Hiền lên lầu, còn không quên căn dặn Xán Liệt, “Mau rút bộ mặt như bị chập điện ấy đi rồi thay y phục, chuẩn bị đi làm!”

Xán Liệt tròn tròn mắt ý bảo đã biết, sau đó đi tắm nước nóng cùng tân trang lại bề ngoài, sau đó lại trở về tổng tài Phác Xán Liệt anh tuần hào hoa.

Vốn nghĩ đi làm ngay, thế nhưng lại lo lắng cho Biện Bạch Hiền, Xán Liệt muốn lên thăm cậu một chút.

Đi vào trong phòng Phác mẫu còn ngồi ở bên giường chiếu cổ Bạch Hiền, cầm tay cậu đang say ngủ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Mẹ, Bạch Hiền đang ngủ?”

Phác mẫu thấy Xán Liệt tới, giơ tay ra hiệu nói nhỏ rồi thả tay Bạch Hiền vào trong chăn, sau đó cùng Xán Liệt đi ra.

“Tiểu tử thôi, người tối hôm qua làm gì Bạch Hiền, trên người nó đầy vết thương.” Phác mẫu kéo Xán Liệt đến thư phòng, bắt đầu quát hấn.

“Con... Con không phải cố ý.” Xán Liệt nói có chút hối lỗi.

“Không phải cố ý mà bị thương như vậy, nếu cố ý thì chẳng biết thành thế nào, anh có còn nhân tính không a, mặc dù anh không thích Bạch Hiền thế nhưng nó cũng là người a, lại là một nam nhân, liệu có thể chống lại sự dần vặt của anh? Nếu không phải thân thể Bạch Hiền khỏe mạnh, sợ rằng đã nhập viện rồi.”

“Có khoa trương quá không vậy.” Xán Liệt nói lấp.

“Tên hỗn đản này, hai mươi sáu tuổi rồi còn không hiểu chuyện, người thực lòng yêu anh thì anh không yêu, hết lần này tới lần khác vì một kẻ không yêu anh mà đòi sống đòi chết. Anh có biết hay không, mấy ngày

nay mỗi khi tan tầm Bạch Hiền đều đi tìm anh, tìm đến đêm hôm khuya khoắt mới về, lẽ nào anh một chút hổ thẹn cũng không có.”

“Mẹ, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, hơn nữa việc này con biết sẽ xử lý như thế nào a.” Xán Liệt kiên quyết nói, ngực tựa hồ có chút hoang mang.

“Anh nếu như biết thì tốt rồi.” Phác mẫu ghét bỏ nghẹn lời, con bà chỉ số thông minh hơi thấp a.

Lái xe đến công ty, Xán Liệt đỗ tránh y tại cửa sổ xe suy nghĩ, phải chăng nên cho Biện Bạch Hiền một cơ hội, cũng là cho bản thân mình một cơ hội.

15. Chương 15

Lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên, thấy điện báo hiện tên người gọi là “Joy “, Xán Liệt nhúu mày suy nghĩ. Thế nhưng điện thoại vẫn vang lên từng đợt không ngừng, Xán Liệt bấm nút từ chối nhận cuộc gọi, thế nhưng đầu dây bên kia không buông tha mà cứ gọi liên tục, cuối cùng Xán Liệt không nhịn được ném chiếc di động vào trong góc xe.

Ngày đó Xán Liệt chạy đi tìm Từ Nhã Nghiên, Từ Nhã Nghiên thấy hắn đến cũng cảm thấy kinh ngạc, nhìn lại biểu tình nghiêm túc của Xán Liệt liền biết nhất định là nghe tin tức giải trí rồi.

“Xán Liệt, anh hãy nghe em nói, chuyện không phải như anh nghĩ đâu.” Từ Nhã Nghiên bày ra bộ dạng khở sở nói không nên lời.

“Được, em nói đi, em hãy giải thích xem, muốn em thừa nhận quan hệ của chúng ta khó như vậy sao?”

“Không phải, là công ty ép em nói như vậy, em trước đó không phải nói với anh là sẽ đàm phán với công ty chuyện kết thúc hợp đồng rồi sao, thế nhưng công ty không cho phép em tự ý rời khỏi như vậy sẽ vi phạm hợp đồng, không chỉ phải bồi thường tiền mà còn phải luẩn quẩn với pháp luật nữa.” Từ Nhã Nghiên đau thương nhìn Xán Liệt, mong muốn chiếm được sự đồng tình.

“Danh vọng đối với cô quan trọng như vậy sao? Ngay cả tôi cũng không bằng sao? Từ Nhã Nghiên từ trước tới nay cô xem tôi là cái gì, là món ăn cho cô lúc nhàn hạ thanh thoi sao?” Xán Liệt phẫn nộ nhìn Từ Nhã Nghiên nói.

“Không phải Xán Liệt, anh chẳng phải là món ăn gì, anh là người em yêu, em vẫn đều yêu anh a.”

“Yêu tôi, vậy cô đã làm được gì cho tôi? Ba năm nay tình cảm của chúng ta lưu luyến như thế, cô vì muốn người đời thấy hình ảnh của một quý cô độc thân, coi chuyện hẹn hò yêu đương như kẻ vụng trộm.”

“Xán Liệt, xin lỗi, em biết ba năm nay anh rất ủy khuất, thế nhưng hãy chờ em, chờ hợp đồng hết hạn em sẽ được tự do.”

“Nói thế cũng chỉ vì cô không muốn rời bỏ công ty mà thôi, tôi coi như nhìn thấu cô rồi Từ Nhã Nghiên tiểu thư!”

Xán Liệt thực sự rất tức giận, hiện tại lại gọi thêm chữ tiểu thư, Xán Liệt phải chăng muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô.

Nói xong, Xán Liệt xoay người bỏ đi lại bị Từ Nhã Nghiên đau khổ kéo lại cầu xin, “Xán Liệt anh đừng đi, em không cần nữa, van cầu anh.” Từ Nhã Nghiên khóc lê hoa hoá vũ.

Xán Liệt đau ở trong lòng thế nhưng không muốn nhẹ dạ, vung tay lên gạt tay Từ Nhã Nghiên, mở rộng cửa bỏ đi. Từ Nhã Nghiên ngồi dưới đất khóc như bò rống nhìn Xán Liệt bỏ đi, phần mắt cũng theo nước mắt chảy ra, thoát nhìn thê thảm không gì sánh được.

Bạch Hiền nằm ngủ một mình mơ thấy một giấc mộng, trong mộng Xán Liệt dắt tay cậu rồi nói câu anh yêu em, sau đó hắn ôm cậu vào trong lòng, trong mộng Bạch Hiền cười xán lạn hạnh phúc không gì sánh được. Thế nhưng khi cậu ngẩng đầu thì thấy phía sau Xán Liệt không xa Từ Nhã Nghiên đang đứng nhìn, cô vui vẻ gọi Xán Liệt mau tới đó để cùng nhau về nhà. Bạch Hiền hoảng hốt nhìn mặt Xán Liệt, trên mặt hắn không có biểu tình gì mà đẩy Bạch Hiền ra. Bạch Hiền cầm lấy tay Xán Liệt không tha, khẩn cầu, Xán

Liệt dừng rồi xa em. Thế nhưng Xán Liệt quyết giật tay lại, sau đó cũng không quay đầu lại đi đến bên cạnh Từ Nhã Nghiên, ôm lấy cô bỏ đi. Bạch Hiền ôm ngực muốn hét lên nhưng không mở miệng được, ngực truyền đến từng đợt đau đớn khiến cậu hít thở không thông.

“Xán Liệt, dừng, dừng rồi xa em...”

Bạch Hiền tựa hồ đang gặp ác mộng, trong miệng mê man gọi tên Xán Liệt.

“Bạch Hiền, tỉnh lại đi.” Xán Liệt thấy thế lập tức ngồi vào bên giường, cố gọi Bạch Hiền tỉnh lại.

Bạch Hiền chậm rãi mở mắt nhìn Xán Liệt như ẩn như hiện không rõ xuất hiện trước mắt, chờ Bạch Hiền nỗ lực khôi phục ý thức thì đúng thật là Xán Liệt.

“Xán Liệt” Bạch Hiền lộ ra một tia mỉm cười, “Anh không có bỏ rơi tôi a.” Bạch Hiền nhỏ giọng như thì thầm.

“Tôi bỏ đi? Tôi đi đâu?” Xán Liệt cảm thấy không hiểu, nâng Bạch Hiền dậy rồi đưa thuốc mà Phác mẫu giao cho hắt cho Bạch Hiền uống, sau đó bưng chén cháo cá đút cho Bạch Hiền ăn.

Bạch Hiền khó tin nhìn Xán Liệt, hắn đang đút cho cậu ăn, động tác ôn nhu như vậy, ánh mắt hiền từ như vậy.

Cảm giác Bạch Hiền cứ nhìn chăm chăm mình, Xán Liệt có điểm thẹn thùng, “Cậu nhìn chăm chăm tôi làm gì?”

“Không có gì, tôi chỉ nghĩ rất cảm động.”

“Ngốc.” Xán Liệt khẽ cười nói.

Ngốc, Xán Liệt nói mình ngốc, mà ngữ khí tựa như người yêu sủng nịch nhau.

“Tôi đang nằm mơ phải không? Bằng không anh sao lại đối xử với tôi như vậy, bình thường có cậu cũng không được.” Lời chữ đều có điểm cảm động, khóe mắt tràn ra vài giọt nước mắt.

“Tôi nghĩ sẽ nỗ lực quên cô ta đi, thử tiếp thu cậu xem.” Xán Liệt nói ra kết quả mà hắn suy nghĩ rất lâu.

Bạch Hiền vô cùng kinh ngạc nhìn Xán Liệt, là mình nghe lầm hay mình thực sự đang nằm mơ, Xán Liệt nói hắn muốn thử tiếp thu mình, hay là mình kiên trì lâu như vậy cuối cùng cũng được đền báo.

“Nhưng còn chuyện yêu cậu thì...”

Không chờ Xán Liệt nói xong, Bạch Hiền đã lao về phía trước ôm lấy Xán Liệt, tựa ở trên vai hắn cảm động đến rơi nước mắt, “Đừng lo, anh có thể tiếp thu tôi là ân huệ lớn nhất đối với tôi rồi.”

Xán Liệt không nghĩ Bạch Hiền chỉ như thế cũng đã thỏa mãn rồi, chỉ là nỗ lực tiếp thu còn có yêu hay không thì không biết. Ngực không biết nên vui vẻ hay khổ sở, nhẹ tay ôm lấy eo Bạch Hiền.

Phác mẫu vẫn đứng ở cửa nhìn hai người bên trong, thấy Xán Liệt rốt cục cũng đã chịu tiếp thu Bạch Hiền, bản thân cũng cảm động đến rơi nước mắt.

Trước đây nỗ lực biết bao mà chỉ nhận được sự ghẻ lạnh và đau khổ, bây giờ chỉ một câu nói “Thử tiếp thu cậu” của Xán Liệt đã đánh tan hết, tâm tình Bạch Hiền bây giờ thực sự rất vui sướng, cho hắn hay cho cậu một cơ hội cũng đều là một bắt đầu mới.

“Bạch Hiền, em đang cười cái gì thế?” Chị Lý đột nhiên thúc Bạch Hiền.

“Không, không có gì.”

“Không có cái gì, gọi em nửa ngày cũng không thấy trả lời, nhìn em kìa cứ ngồi đờ đẫn ra rồi lại cười khúc khích.” Chị Lý ý vị thâm trường cười, “Phải chăng có bạn gái rồi?”

“Nào có ” Bạch Hiền e thẹn nói, vốn đã không thể có bạn gái rồi.

“Rõ ràng có, em xem nhẵn đều ở trên tay rồi.” Chị Lý nắm tay Bạch Hiền hô to, đưa cho các đồng sự khác vây xem.

“Oa, nhẫn ruby a, Bạch Hiền người ghê gớm thật a, mua đồ cao cấp như vậy a.” Đồng sự kinh ngạc nói.

“Không phải, là được tặng.”

“A, không ngờ bạn gái người hào phóng như vậy, chẳng lẽ là thiên kim nhà giàu có, Bạch Hiền người quả là may mắn a.”

“Các người đừng nói giỡn.”

Bạch Hiền xấu hổ cười, điều này cậu không thể nào giải thích được, không phải của bạn gái cũng không phải thiên kim quyền quý gì, là ông chủ của chúng ta Phác Xán Liệt a. Ngày hôm nay cũng là sơ ý vì vui vẻ quá nên quên tháo nhẫn ra trước khi vào công ty, dẫn tới hiểu lầm như vậy, cuối cùng Bạch Hiền cũng không giải thích nữa mà để cho bọn họ đoán mò.

Vì chuyện vui nên tinh thần sảng khoái, Bạch Hiền sung sướng trải qua một ngày làm việc, tan tầm vội vàng về nhà làm cơm, đây là lần đầu tiên Bạch Hiền chính thức nấu cơm cho Xán Liệt.

Đang đi trên đường Bạch Hiền đột nhiên nhận được điện thoại, thấy điện báo hiển thị Xán Liệt, Bạch Hiền khẩn trương nhận điện thoại nhỏ giọng nói, “Ừ ”

“Chạy nhanh thế làm cái gì, nhìn qua đây.”

“Hả?”

Không đợi Bạch Hiền phản ứng liền treo điện thoại, Bạch Hiền đi tới bên cạnh liền thấy xe Xán Liệt đang chạy về phía mình.

Cửa sổ hạ xuống lộ ra khuôn mặt băng lãnh của Xán Liệt, “Lên xe, bóp còi nửa ngày thế mà không nghe, vội vã về nhà làm gì.”

Bạch Hiền như trẻ con mắc lỗi cúi đầu ú ớ, “Xin lỗi, tôi không có nghe thấy.” Nói xong liền lên xe.

“Tôi chỉ muốn về nhà nấu cơm.”

“Hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn.”

“A?”

“Ta nói tối hôm nay chúng ta ăn bên ngoài!” Xán Liệt gằn giọng lặp lại một lần nữa.

Đấy chẳng phải là hẹn hò sao? Bạch Hiền vui vẻ nghĩ, lần đầu tiên hẹn hò với Xán Liệt a, càng hưng phấn Bạch Hiền càng xấu hổ đỏ cả hai má.

Xán Liệt chở Bạch Hiền tới một nhà hàng Tây bên cạnh bờ sông, ở đây không phải nơi mà các đôi tình nhân thường tới, cho nên nhân viên thấy hai người vào cũng không chú ý đặc biệt.

Bầu không khí trong nhà hàng rất an tĩnh, Bạch Hiền ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, còn Xán Liệt chỉ chăm chú đọc báo. Bạch Hiền buồn chán xoa xoa má, muốn cùng Xán Liệt nói chuyện thế nhưng lại không biết nói cái gì, hơn nữa Xán Liệt cũng không phản ứng gì.

Đột nhiên Xán Liệt trở mình, ánh mắt nhìn như muốn xuyên thấu tờ báo. Bạch Hiền ngồi thẳng dậy nhìn lại, thì ra Xán Liệt đang đọc cuộc phỏng vấn của Từ Nhã Nghiên, đề mục là Thiên sứ sắc đẹp Từ Nhã Nghiên công khai tiêu chuẩn chọn người yêu .

Xán Liệt nhập tâm hoàn toàn không biết Bạch Hiền đang nhìn mình, tâm tình vừa vui lên bây giờ liền rút xuống, Bạch Hiền cắn môi đem khó chịu nuốt vào lòng, cho đến khi nhân viên mang thức ăn tới Xán Liệt mới lấy lại tinh thần ném tờ báo qua một bên.

16. Chương 16

Yên lặng ăn xong cơm tối Bạch Hiền muốn đi dọc theo bờ sông, Xán Liệt ngầm đồng ý. Thế nhưng hai người đi ven bờ sông đều không nói lời nào, bầu không khí có vẻ là lạ.

“Xán ”

“Bành ”

Bạch Hiền vừa góp đủ dũng khí để nói, không nghĩ đến pháo hoa hai bên bờ sông đột nhiên bùng sáng.

Hai ánh mắt đều nhìn về phía pháo hoa rực sáng.

Pháo hoa tuy đẹp nhưng lại quá ngắn ngủi, nhưng Bạch Hiền vẫn mong muốn lưu giữ ký ức tươi đẹp ngắn ngủi ấy.

Nghiêng đầu Bạch Hiền nhìn về phía Xán Liệt, hẩn xuất thần ngắm nhìn pháo hoa, trong mắt lộ ra sự ôn nhu vô tận, tựa hồ những ánh sáng lấp lánh của pháo hoa đang đưa hẩn về những hồi ức đẹp nhất, chỉ là trong hồi ức ấy diễn viên không có tên cậu.

Bạch Hiền vui vẻ vì Xán Liệt nói bắt đầu thử tiếp thu mình, mỗi ngày đều trở về cùng nhau ăn cơm, cùng đi thăm Phác mẫu. Thế nhưng lại không nói một lời khiến cho những bữa cơm đều cô đơn như ngày nào, hai người chỉ yên lặng ăn cơm, xem TV và ngủ, không có nói với nhau quá một câu.

Bạch Hiền cười khổ, đây chẳng khác gì thay đổi phương thức dằn vặt mình.

“Bạch Hiền, ngây ngốc gì thế?.”

Phác mẫu ngồi bên người gọi Bạch Hiền, ngày hôm nay Xán Liệt phải tiếp đãi khách đến tối mới về, Phác mẫu liền tới đây chơi với Bạch Hiền.

“Có việc gì ạ?” Bạch Hiền hỏi.

“Bạch Hiền gần đây con và Xán Liệt thế nào rồi?” Phác mẫu cười hỏi.

“Tốt a, bọn con vẫn tốt a.” Bạch Hiền mặc dù mặt mỉm cười, thế nhưng nụ cười ấy rất miễn cưỡng.

“Bạch Hiền nếu không con và Xán Liệt sinh một đứa con đi, như vậy lòng Xán Liệt sẽ khẳng khẳng một mực yêu con.”

“Mẹ đừng nói giỡn.”

Cậu không muốn dùng đứa con trói buộc Xán Liệt bên người, dù giữ được người của hẩn cũng không có được trái tim, huống chi từ lần trước ở khách sạn đến nay Xán Liệt chưa từng chạm qua cậu, đã hơn một tháng rồi.

“Con tranh thủ một chút thử xem, Xán Liệt hiện tại chỉ là không có chuyện gì dời đi chú ý của nó, chờ con có con trong mắt hẩn sẽ chỉ có con thôi, Xán Liệt là con trai của ta nên ta rất hiểu nó, hẩn rất thích trẻ con.”

Phác mẫu hướng dẫn từng bước, Bạch Hiền không biết phải làm như thế nào cho phải.

“Con sẽ thử một lần!”

Buổi tối Bạch Hiền nằm trên giường chờ Xán Liệt, cho đến nghe được tiếng cửa mở biết Xán Liệt đã trở về, sau đó tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm, tiếng nước dứt vang lên tiếng bước chân Xán Liệt lên lầu, đẩy ra gian phòng đầy bóng đêm.

Nhìn Bạch Hiền tựa hồ đã đi vào giấc ngủ Xán Liệt bước nhẹ vén chăn nằm xuống, xoay người đưa lưng về phía Bạch Hiền đi vào giấc ngủ. Khuôn mặt bình tĩnh dưới ánh trăng thoát nhìn rất thoải mái, thế nhưng mày lại nhăn nhó kì lạ.

Bạch Hiền mở mắt theo ánh trăng nghiêng đầu nhìn về phía Xán Liệt, nhẹ nhàng dịch qua bên người Xán Liệt, do dự một chút tay ôm lấy Xán Liệt từ phía sau.

“Xán Liệt, chúng ta sinh một đứa con đi.” Bạch Hiền ngượng ngùng thấp giọng.

Xán Liệt mở mắt, tay gỡ vòng tay của Bạch Hiền, đứng dậy nói, “Tôi đi thư phòng ngủ.”

Đơn giản nói một câu khiến Bạch Hiền không biết làm sao, hẩn dường như không thích khi nghe đến chuyện này.

Bạch Hiền chân trần chạy xuống kéo Xán Liệt, “Xin lỗi, nếu như anh không muốn nghe tôi sẽ không nói nữa, anh ở lại đi.” Bạch Hiền sợ Xán Liệt tức giận, tức giận rồi sẽ không để ý đến cậu nữa, như vậy càng khó chịu.

“Tôi nhớ hôm nay còn có chút văn kiện chưa xử lý, tôi đi thư phòng xem lại.”

Xán Liệt cố gắng không nhìn tới ánh mắt của Bạch Hiền, chân bước nhanh ra khỏi phòng.

“Tôi đã xin lỗi rồi, anh vì sao còn muốn như vậy, tôi không dám vọng tưởng nữa, sẽ không bao giờ dám nghĩ nữa.”

Hai hàng lệ lướt qua gương mặt, Bạch Hiền si ngốc nhìn cánh cửa từ từ đóng lại giam cầm cả con tim.

Sáng hôm sau Bạch Hiền thức dậy thì trong nhà đã không còn ai nữa, Xán Liệt dậy sớm hơn Bạch Hiền đến công ty rồi, là bận rộn hay đang né tránh?

Bạch Hiền tâm tình lại trở nên xám xịt, nụ cười lại biến mất khỏi gương mặt, khi nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay lại bưng mặt ngồi khóc òa lên.

Gần đây sao lại vô dụng như thế, động tí là muốn khóc, Bạch Hiền trong lòng thấy ghét bỏ bản thân mình nhu nhược, gạt đi giọt lệ trong suốt miến cưỡng mỉm cười.

Tan tầm Bạch Hiền cũng không muốn về sớm, có lẽ đêm nay Xán Liệt lại đi tìm một góc nào đó uống rượu rồi, Bạch Hiền chậm rãi đi trên phố rồi vô tình lạc chân đến giáo đường.

Trong giáo đường vắng vẻ không người nhưng ngập tràn ánh sáng, hai bên đều bày đặt trường y chỉnh tề, trước mặt là tượng chúa Giê-xu đóng trên chữ thập lớn bằng thủy tinh.

Bạch Hiền bình tĩnh quỳ xuống trên mặt đất, dáng vóc tiều tụy chấp hai tay lại cầu nguyện, trong mắt tràn đầy sự chân thành tha thiết nhìn chúa Giê-xu.

“Chúa a, có phải kiếp trước con đã làm sai cái gì, cho nên kiếp này dù con ở bên cạnh người con yêu nhưng không thể có được một góc nhỏ trong tim hắn.”

“Con biết trong lòng hắn vẫn không thể nào quên được người hắn yêu, thế nhưng con không hề hy vọng hắn có thể yêu con, như vậy có phải rất buồn cười.”

“Khi hắn nói bắt đầu tiếp thu con là giây phút hạnh phúc nhất của con, con không dám vọng tưởng thay thế Từ tiểu thư, con chỉ muốn hắn chỉ liếc mắt nhìn con, nói với con nhiều hơn một chút, quan tâm con thêm một chút, như vậy là đủ rồi.”

“Chúa a, nếu như đây là chuyện quá khó khăn, con có thể dùng mười năm tuổi thọ của mình để đánh đổi một nụ cười của hắn.”

Nói xong Bạch Hiền nhắm mắt lại cúi đầu, trong miệng yên lặng nỉ non.

Ngoài cửa giáo đường Xán Liệt chăm chú nhìn Bạch Hiền cầu nguyện, tan tầm lái xe ra khỏi công ty liền thấy Bạch Hiền đi ở trên đường, do dự không biết có nên gọi không nhưng vẫn theo Bạch Hiền, cho đến khi Bạch Hiền đi vào trong giáo đường, đương nhiên những lời Bạch Hiền cầu nguyện hắn đều nghe hết toàn bộ.

Tôi không đáng để em đối xử như vậy, thực sự không đáng.

Nội tâm Xán Liệt bị dày vò, hắn cùng lúc quên không được Từ Nhã Nghiên, cùng lúc lại thấy có lỗi với Bạch Hiền. Hai người đi tới con đường này đâu có thể đổ hết lỗi cho Bạch Hiền, nếu như lúc ấy hắn không uống say thì sao có thể nhầm Bạch Hiền thành Từ Nhã Nghiên. Nếu như lúc ấy hắn kiên quyết không chấp nhận yêu cầu của Phác mẫu, hai người bọn họ cũng sẽ không đi tới đoạn đường này, hắn vô tình biến thành kẻ độc ác dần vặt trái tim thánh thiện của Bạch Hiền.

Xán Liệt cũng không biết mình độc ác nhường nào, rõ ràng Bạch Hiền vô tội nhưng hắn không vừa mắt, đem hết sai lầm đổ trên người Bạch Hiền.

Phải chăng hắn đã sai, mọi tội lỗi đều do bàn tay hắn tạo ra.

Bạch Hiền theo tiếng thánh ca ngậy người một hồi mới phát hiện thời gian không còn sớm nữa nên đứng dậy về nhà, khi tới đầu ngõ thì thấy Xán Liệt đang đứng đó.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Xán Liệt tiến lên đi tới trước mặt Bạch Hiền, mỉm cười, “Tôi nhìn thấy cậu vừa vào đó, cho nên đứng đây chờ cậu.”

“Vậy sao.” Bạch Hiền cười yếu ớt.

“Chúng ta về nhà thôi.”

Bạch Hiền gạt đầu cất bước định đi nhưng Xán Liệt đột nhiên cầm lấy tay cậu dắt vào xe. Bạch Hiền kinh ngạc nhìn Xán Liệt, một tia kích động lại nghi hoặc xuất hiện.

Bạch Hiền không biết Xán Liệt lại muốn làm gì, trước đây mỗi khi cho cậu hy vọng là một lần khiến cậu thất vọng, Bạch Hiền không muốn trái tim mình lại đi theo vết thương cũ ấy.

“Bạch Hiền, tôi...”

Lúc này điện thoại của Xán Liệt vang lên không đúng lúc, Xán Liệt do dự một chút rồi ấn phím nghe.

“A lô, là Phác Xán Liệt tiên sinh phải không?”

“Là tôi.” Xán Liệt giảm bớt tốc độ xe nói.

“Tôi là người đại diện của Joy, hiện tại có thể đến thăm cô ấy một chút không, Joy từ khi chia tay với người thì tuyệt thực hiện tại té xỉu phải nhập viện, thế nhưng trong miệng vẫn kêu tên của người.”

“Chuyện này... để tôi suy nghĩ đã.”

Đối phương nghe Xán Liệt nói, cũng không miễn cưỡng nữa, “Xin Phác tiên sinh suy nghĩ lại.”

Tắt điện thoại, Bạch Hiền đột nhiên nói rằng, “Anh có chuyện thì đi đi, tôi tự mình có thể về nhà, cho tôi xuống ngã ba đường là được.”

Trong xe rất an tĩnh, bên kia điện thoại nói cái gì Bạch Hiền đều nghe được.

“Bạch Hiền.” Xán Liệt dừng xe lại, muốn giải thích thế nhưng lại không biết làm sao mở miệng, hiện tại nói muốn bắt đầu yêu thương Bạch Hiền, nhưng lại khó có thể mở miệng.

“Anh mau đi đi, đừng khiến mình hối hận.”

Bạch Hiền kiên cường nói xong mở cửa xe đi lên vỉa hè, ngồi ở bên trong xe Xán Liệt nhìn Bạch Hiền yên lặng bước đi mà nội tâm khó chịu nói không nên lời, rõ ràng muốn giữ Bạch Hiền lại nhưng nói không nên lời, rõ ràng ngực còn nhớ tới Từ Nhã Nghiên nhưng cũng không dám thừa nhận.

Nghe được tiếng xe khởi động, chiếc xe dần biến mất trong khói đêm, nước mắt của Bạch Hiền cũng bị gió đung vào mà tung tóe trong không gian.

Anh đúng là vẫn không quên được cô ta, không thể dứt khoát với cô ta, vậy cần gì phải nói ra muốn tiếp thu tôi, để tôi kỳ vọng rồi lại tuyệt vọng như thế.

Suốt đêm thức trắng Bạch Hiền đã hiểu rõ vị trí của mình trong lòng Xán Liệt, dù có nỗ lực thế nào cũng sẽ không chiếm được hắn, còn không bằng cứ như vậy đợi đến ngày ly hôn rồi ai cũng sẽ không nợ ai, đều tự đi tìm hạnh phúc cho riêng mình.

17. Chương 17

Ngày hôm sau Bạch Hiền đang làm việc trong văn phòng thì nhận được một bó hoa hồng rất đẹp, không có ghi rõ là ai tặng. Đồng sự ngồi tám tặc tán thưởng “Bạn gái” của Bạch Hiền thật hào phóng, mua cả hoa hồng tặng bạn trai, Bạch Hiền nghe xong chỉ cười mỉm cho qua.

Thấy điện thoại di động báo tên Xán Liệt, Bạch Hiền đứng dậy ra hàng lang bên ngoài nghe máy, “Vâng.”

“Hoa hồng, nhận được chưa?”

Biết là Xán Liệt tặng, nhưng Bạch Hiền không có một chút cảm kích nào, “Anh không cảm thấy mang hoa hồng tặng đến phòng làm việc rất kỳ quái sao?”

“Tôi muốn xin lỗi cậu chuyện ngày hôm qua.”

“Không cần, tôi không phải là người nhỏ nhặt.” Bạch Hiền trầm giọng nói, “Tôi phải làm việc, không nói nữa.”

Nói xong liền tắt máy, nắm chặt chiếc điện thoại mà lòng quặn đau, cậu không muốn Xán Liệt đối xử tốt như vậy, cậu sợ nếu như cứ ỷ lại Xán Liệt thì ngày chia xa bản thân sẽ không thể buông tay ra được, đau khổ vẫn chỉ một mình chịu đựng.

Quan hệ giữa Bạch Hiền và Xán Liệt không nóng không lạnh như thế hơn một tháng, Phác mẫu mỗi lần thấy hai người như vậy ngực lại bối rối, thật vất vả hai người mới hòa hảo một chút, giờ lại thành ra như vậy khiến bà thêm dần vất.

Hai hôm nữa chính là ngày kỷ niệm một năm ngày cưới của Bạch Hiền và Xán Liệt, đối với những cặp vợ chồng bình thường mà nói là khoảng khắc đáng chúc mừng, nhưng đối với Bạch Hiền và Xán Liệt lại là nơi bắt đầu những sai lầm. Nhưng mà Phác mẫu vẫn mong muốn nhân cơ hội này cải thiện mối quan hệ của hai người, dốc lòng mời đầu bếp nổi tiếng về chuẩn bị bữa tiệc, còn lao lực đi tìm dàn hòa nhạc vĩ cầm đến biểu diễn.

Nhưng người tính đâu bằng trời tính, sự thật vẫn là thứ đáng sợ nhất. Đêm nay Phác mẫu định chờ Xán Liệt về thì rời khỏi đó, thế nhưng Phác mẫu và Bạch Hiền chờ cả buổi vẫn không thấy Xán Liệt về.

“Tiểu tử thói này có còn biết khái niệm thời gian không, đã nhắc về nhà sớm rồi mà.” Phác mẫu sốt ruột nhìn đồng hồ lại nhìn ngoài cửa sổ.

“Mẹ, bỏ đi, mẹ cứ về trước đi, Xán Liệt có thể đêm nay sẽ không về đâu.”

Kỳ thực Bạch Hiền cũng có chút chờ mong, thế nhưng khi kim đồng hồ chỉ đúng chín giờ thì lòng Bạch Hiền liền nguội lạnh.

“Bạch Hiền, chờ một lát, để mẹ gọi điện thoại.”

Phác mẫu gọi điện thoại cho Xán Liệt, thế nhưng điện thoại bên kia vẫn không ai bắt.

Lúc này trên TV đang điểm qua tin tức thời sự.

“Theo thông tin mới nhận được, 6h chiều nay siêu mẫu Từ Nhã Nghiên đã cắt tay tự sát trong bệnh viện, hiện tại cô đã qua khỏi nguy hiểm và đang ở trong phòng hồi sức. Trước đây cô đã vướng phải scandal với bạn trai tên là Phác Xán Liệt, theo phóng viên tìm hiểu hai người đã quen nhau 3 năm nhưng Từ Nhã Nghiên lại phủ nhận chộc giận Phác Xán Liệt, có thể thấy lần tự sát này có thể chỉ là màn kịch mà cô dựng lên cầu xin sự tha thứ của bạn trai. Xin điểm qua tin tức tiếp theo.”

Thì ra không liên hệ được với hắn là bởi vì hắn đang ở trong bệnh viện chăm sóc Từ Nhã Nghiên.

Bạch Hiền cười khổ, rất muốn khóc nhưng phải cố nhịn lại.

“Buồn cười, nói đã cắt đứt quan hệ với con nhỏ đó, lại chạy đi gặp nó. Bạch Hiền đi, hôm nay mẹ nhất định phải cho con nhỏ kia biết mặt, nói ra quan hệ vợ chồng của con và Xán Liệt.”

Phác mẫu tức giận nói, kéo Bạch Hiền ra khỏi nhà.

“Mẹ, bình tĩnh một chút, làm như vậy sẽ làm Xán Liệt tức giận.” Bạch Hiền giãy dụa.

“Để Xán Liệt tức giận hay để con thương tâm tốt hơn.” Phác mẫu đã biến thành nữ vương, hận không thể ăn tươi luôn đứa con ngốc nghếch kia, “Tài xế, lái xe!”

Nếu thực sự làm như vậy, Xán Liệt sẽ hận cậu, bởi vì Xán Liệt sợ nhất chính là để Từ Nhã Nghiên biết Xán Liệt đã kết hôn với một nam nhân.

Phác mẫu dẫn theo Bạch Hiền đến bệnh viện, chưa vào phòng bệnh đã thấy Xán Liệt đang đẩy xe lăn cho Từ Nhã Nghiên đi tản bộ, Phác mẫu và Bạch Hiền đứng ở cách đó không xa nhìn hai người.

“Mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.” Từ Nhã Nghiên trên mặt lộ ra nụ cười mê người, nhưng vẫn không che dấu được sự lo lắng.

Xán Liệt ôn nhu ngồi trước mặt Từ Nhã Nghiên, cầm hai tay của cô, “Em vừa tỉnh lại nên chú ý nghỉ ngơi.”

Từ Nhã Nghiên sờ sờ mặt Xán Liệt, cười yếu ớt, “Em cứ nghĩ anh sẽ bỏ đi, cảm ơn anh đã nghe em giải thích.”

“Thế nhưng em cũng không được tự sát, thân thể là thứ đáng quý trọng.”

Từ Nhã Nghiên lắc đầu, rưng rưng nói, “Nếu như anh không thương em nữa, đối với em còn khó chịu hơn.” Từ Nhã Nghiên si mê nhìn hắn, “Xán Liệt, đừng bỏ rơi em được không? Chờ thân thể em khỏe rồi, em sẽ mời hợp báo nói ra quan hệ của chúng ta, em cũng tuyên bố rời khỏi công ty.”

Phác mẫu vừa định tiến lên đã bị Bạch Hiền kéo tay, “Mẹ, đừng đi.”

“Bạch Hiền, con sao ngốc như vậy a.” Phác mẫu yêu thương nhìn Bạch Hiền.

“Con xin mẹ, chúng ta về thôi, con không muốn ở lại đây nữa.” Bạch Hiền gian nan nói, cố nén nước mắt trên khóe mi.

“Được rồi, chúng ta trở về.”

Phác mẫu đỡ Bạch Hiền xoay người ly khai bệnh viện.

Về đến nhà Bạch Hiền trốn ở trong phòng tắm òa khóc nức nở, khóc đến nghẹn ngào, khóc đến cả màn đêm cũng muốn xé rách.

Đột nhiên dạ dày truyền đến một trận khó chịu, Bạch Hiền cấp tốc chạy lại bồn cầu nôn mửa, vừa nôn xong từ dạ dày lại truyền lên đợt khó chịu khác, nhưng chỉ nôn mửa một ít nước chua.

Bạch Hiền không biết mấy ngày nay mình bị làm sao, luôn luôn khó chịu buồn nôn, dạ dày như có ai bóp nghẹt. Sáng sớm mới ăn được vài miếng bánh mì và uống một chén nước, cũng bị ói ra hết.

Lại chịu không được chạy đi WC ói ra một chút, Bạch Hiền xoa bụng trở lại phòng làm việc.

“Bạch Hiền, sắc mặt em sao tái nhợt như thế.” Chị Lý quan tâm hỏi.

“Có thể dạ dày khó chịu.”

18. Chương 18

Bạch Hiền tròn mắt ngây ngốc nhìn bác sĩ, không thể tin được điều mình vừa nghe được, chẳng lẽ là đêm hôm ở khách sạn kia?

“Thế nào? Rất giật mình a, ta cho rằng hiện tại nam nhân mang thai chẳng phải chuyện hiếm lạ, thảng trước ta còn chẩn đoán cho mấy người nữa cơ.” Bác sĩ già thần nhiên nói nhưng Bạch Hiền vẫn ngây ngốc.

“Bác sĩ xác định chứ?” Bạch Hiền lần thứ hai lặp lại hỏi.

“Nếu như cậu còn nghi ngờ hãy xét nghiệm nước tiểu, kết quả chính xác cuối cùng sẽ báo cho cậu sau hai ngày nữa.”

Bạch Hiền đi ra khỏi bệnh viện, thần tình hoảng hốt, trong đầu trống rỗng. Bước chân không hiểu vì sao dừng lại trước quầy hàng bán đồ trẻ con, Bạch Hiền lẳng lặng nghiêng đầu nhìn về phía trong tủ kính lý đang bày đồ dùng trẻ con rất đáng yêu.

Quần áo dễ thương, giày ấm tròn tròn, nón hồng rồi những bộ đồ chơi be bé khiến cho người không nhìn được mà hô lên thật đáng yêu.

Lúc này trước mắt Bạch Hiền đột nhiên hiện lên hình ảnh một đứa bé mang những bộ y phục đáng yêu ấy, thân thể bé xíu đứng ở đó, cái miệng chúm chím như hoa khê gọi, “Ba ba...”

Không biết vì sao Bạch Hiền thấy đứa bé tròn mặt ấy, trong lòng nảy lên một trận đau đớn.

Chuyện mang thai Bạch Hiền tạm thời không muốn nói với bất kì ai, nhất là Xán Liệt và Phác mẫu. Hiện tại Xán Liệt đã quay về với Từ Nhã Nghiên, một đứa con tuyệt đối sẽ không thể níu kéo Xán Liệt quay về, hơn nữa còn có thể xúc tác cho cuộc hôn nhân của bọn họ nhanh chóng kết thúc. Nhưng nếu Phác mẫu biết, bà tuyệt đối sẽ không để cho hai người ly hôn.

Ăn cơm tối xong ở nhà Phác mẫu Xán Liệt và Bạch Hiền cùng nhau về nhà, từ khi thấy Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên làm lành, Bạch Hiền không còn chủ động nói chuyện với Xán Liệt nữa, lúc này bầu không khí trong xe an tĩnh đến mức có thể nghe tiếng hệ thống sưởi hơi vù vù chạy.

Bạch Hiền mặt vô cảm ngồi đó, đột nhiên trong dạ dày lại truyền lên một đợt khó chịu.

“Dừng xe! Dừng một chút!” Bạch Hiền vừa tháo dây an toàn vừa gọi.

Xán Liệt bị Bạch Hiền dọa sợ dừng xe, xe vừa dừng lại Bạch Hiền liền mở rộng cửa xuống xe, đứng ở ven đường nôn mửa không ngừng.

Xán Liệt cầm khăn tay xuống xe bước nhanh tới bên người Bạch Hiền, thân thiết hỏi, “Cậu bị làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là dạ dày khó chịu.”

“Có muốn đến bệnh viện khám qua không?”

“Không cần, về nhà nghỉ ngơi thì tốt rồi.”

Bạch Hiền vội vàng ngăn cản Xán Liệt, nếu như đến bệnh viện thì chuyện mang thai sẽ bị lộ.

Xán Liệt thấy Bạch Hiền không muốn đi bệnh viện đành phải thôi, đỡ Bạch Hiền lên xe tiếp tục chạy trở về.

Về đến nhà điều khiến Bạch Hiền ngạc nhiên chính là Xán Liệt không có lập tức rời đi, mà là ở lại chiếu cố mình.

Bị Xán Liệt nhìn chăm chăm khiến Bạch Hiền không được tự nhiên.

“Anh có việc thì đi đi.” Bạch Hiền đặt chén nước xuống, nhiệt độ lưu lại ấm áp vô cùng.

Bị Bạch Hiền đuổi, Xán Liệt xấu hổ không biết nhìn chỗ nào.

“Tôi nhìn cậu ngủ rồi mới đi.”

Bạch Hiền không nói cái gì nữa, nằm xuống nghỉ ngơi, kéo chăn quay lưng lại với Xán Liệt.

Nhìn Bạch Hiền nằm xuống xong Xán Liệt mới đứng dậy ly khai, đi tới cửa vẫn do dự quay đầu nhìn lại, trong lòng hồ thẹn mà nhú mảy.

Có thể thực sự mệt mỏi, Bạch Hiền cũng không quan tâm Xán Liệt đã đi hay chưa, vừa nhắm mắt lại đã nặng nề đi vào giấc ngủ, tay bắt giắc sờ bụng.

Đây chính là nơi mà có một sinh mệnh nhỏ bé đang lớn dần.

Một đêm vô mộng Bạch Hiền ngủ rất an tâm, bảy giờ sáng mới tỉnh dậy, mặc áo ngủ đi xuống lầu làm bữa sáng, thấy trong nhà không có một bóng người ngực lại khổ sở.

Khi Bạch Hiền đi tới bếp thì thấy trên bàn đã dọn sẵn bữa sáng, có súp tương còn nóng hổi, bánh sandwich vàng tươi, còn có một tờ giấy.

Bạch Hiền cầm lấy tờ giấy, Bữa sáng nếu như bị nguội thì bỏ vào lò vi sóng hâm lại, dạ dày nếu như còn đau thì lấy thuốc trong tủ, nhớ kỹ nhất định phải ăn, thực sự không chịu được thì phải đi bệnh viện khám.

Nhìn tờ giấy là những lời nói của người yêu, Bạch Hiền trong lòng nảy lên một trận ầm ập. Nhìn bàn ăn còn nóng, Bạch Hiền nghĩ Xán Liệt mới đi không lâu, như vậy hẳn là đêm qua đi khỏi nhà rồi sáng trở về làm đồ ăn.

Bạch Hiền ăn xong bữa sáng mà Xán Liệt chuẩn bị xong liền nhận được điện thoại từ bệnh viện, nói cậu đến nhận kết quả cuối cùng. Bạch Hiền ngực thấp thỏm lo âu, tuy rằng có thể thực sự mang thai rồi, vậy con đường phía trước sẽ đi như thế nào.

“Nhìn đi, chàng trai trẻ, cậu muốn không tin, nhưng thực sự đã mang thai rồi.” Bác sĩ già vẽ mặt trêu chọc đưa phiếu chẩn đoán cho Bạch Hiền.

Bạch Hiền nhìn dòng chữ viết rõ ràng tỉ mỉ, đã mang thai hơn một tháng rồi.

“Sao cậu lại không vui, tôi xem trên tay cậu đeo nhẫn cũng là người kết hôn rồi, lẽ nào chồng cậu không muốn có con sao?”

Bác sĩ già nhìn Bạch Hiền biểu tình u sầu, một chút vui vẻ cũng không có.

“Bác sĩ, tôi có thể phá cái thai này không?” Bạch Hiền cúi đầu vò nát tờ chẩn đoán thai nhi.

“Cái gì?” Bác sĩ giật mình nói, thiếu chút nữa kính mắt rớt xuống, “Cậu đang nói giỡn phải không? Những người tôi chẩn đoán, đều vui vẻ sung sướng, cậu phải biết rằng hiện tại nam nhân mang thai tỷ lệ rất nhỏ.”

“Tôi không có nói giỡn, tôi không muốn đứa trẻ này.” Bạch Hiền ngẩng đầu kiên định nhìn bác sĩ già.

Nhìn bộ dạng của Bạch Hiền, bác sĩ già cũng không muốn nói thêm cái gì, chỉ là ngực âm thầm cảm thấy tiếc nuối, “Lên lầu B kiểm tra một chút, sau đó đăng ký chờ phẫu thuật.”

Nghe bác sĩ nói, Bạch Hiền bất giác nắm chặt tay, khẽ cắn môi gật đầu, “Cảm ơn!” Sau đó cầm tờ chẩn đoán đi ra.

Nhìn cậu ly khai, bác sĩ già lắc đầu, vì số phận của cậu mà đau lòng, cũng thương cảm cho sinh mệnh nhỏ kia chưa một lần nhìn thấy ánh sáng mà phải ra đi.

Bạch Hiền loạng choạng đi lên lầu, ngồi ở cửa phòng siêu âm khu B, con mắt vô thần nhìn trên mặt đất, nhắm mắt lại nước mắt lại tuôn ra.

“Đau dạ dày là chuyện không nhỏ đâu, tan tằm đến bệnh viện kiểm tra đi.”

“Vâng, em biết rồi, cảm ơn.”

Tan tằm, Bạch Hiền đến bệnh viện, đeo số ngồi chờ ngoài cửa.

“Kế tiếp, Biện Bạch Hiền.”

Bạch Hiền đi vào phòng làm việc ngồi trước mặt bác sĩ, bình tĩnh nói, “Bác sĩ tôi gần đây hay bị nôn mửa, là xảy ra chuyện gì?”

Bác sĩ nhìn Bạch Hiền nói “Ngồi lên giường để tôi kiểm tra.”

Bạch Hiền nằm ở trên giường bệnh, bác sĩ mang kính cận tỉ mỉ xem xét bụng Bạch Hiền.

Nhúu mày kì quái, ước chừng đã biết bệnh của Bạch Hiền liền trở lại chỗ ngồi viết đơn thuốc.

“Bác sĩ, tôi rốt cuộc là làm sao?” Biểu tình của bác sĩ khiến Bạch Hiền sốt ruột.

“Phán đoán sơ bộ, có thể cậu đã mang thai rồi, một tháng.”

“Cái gì!”

19. Chương 19

“Kế tiếp, Biện Bạch Hiền.”

Bạch Hiền vào phòng siêu âm theo phân phó của hộ sĩ nằm ở trên giường vạch bụng ra, hộ sĩ cầm đầu soi quét qua quét lại trên bụng Bạch Hiền.

“Thai nhi còn chưa hình thành hoàn toàn, có thể xóa sạch.” Hộ sĩ bình tĩnh nói.

“Tôi có thể nhìn hình dạng thai nhi không?” Bạch Hiền nghiêng đầu nhìn màn hình.

“Cậu xem, chỗ tròn tròn màu đen đang lay động ấy, thai nhi bây giờ vẫn chỉ là một cục thịt nhỏ cho nên nhìn không ra hình dạng.” Hộ sĩ chỉ cho Bạch Hiền nhìn.

Bạch Hiền hai mắt nhắm lại nhìn cục thịt nhỏ, đó chính là con của cậu, vẫn chưa hình thành đầy đủ hình dáng một bé con. Bạch Hiền ngực đau đớn như bị kim đâm, chỉ chốc lát nữa bé con ấy sẽ bị xóa sạch.

“Được rồi, lau khô chút.” Hộ sĩ lấy khăn thấm cồn lau bụng Bạch Hiền, sau đó đứng dậy viết vào hồ sơ bệnh án, trong miệng còn nói.

“Hiện tại nam nhân mang thai chẳng phải chuyện dễ dàng, đôi vợ chồng vừa rồi ta nhớ khi bọn họ phát hiện có thai thì sung sướng như ở thiên đường, sau đó hai người bọn họ tháng nào cũng đến kiểm tra, thật hạnh phúc a.”

Bạch Hiền lặng lẽ nhìn hộ sĩ, trên mặt tràn ngập thương cảm.

“Nếu cậu đã quyết định thì tôi cũng không ngăn cản, đây là lịch phẫu thuật, đi qua lầu trái sẽ thấy phòng phẫu thuật.”

Bạch Hiền cầm lịch ra khỏi phòng, thế nhưng toàn thân như bị đánh thuốc mê, bước chân mềm nhũn vô lực, trong vô thức cậu ngồi ở ghế đá trên hàng lang.

Trong tay là tờ lịch phá thai, ngực có chút dao động.

Đi ra khỏi bệnh viện Bạch Hiền đứng ở trước thùng rác nhìn lịch phá thai trong tay, cuối cùng xé bỏ ném vào trong thùng rác.

Trẻ con vô tội, dù cha không cần con thì cũng còn có ba, ba nhất định sẽ yêu thương con.

Cuối cùng Bạch Hiền lựa chọn giữ lại thai nhi, cậu nghĩ mình không thể ích kỷ như thế, chưa hỏi con mà đã ra tay giết nó là có tội. Thai nhi giữ lại, hiện tại điều duy nhất cần phải làm là ly hôn, Xán Liệt không hề chủ động đề cập chuyện ly hôn, vậy thì mình sẽ chủ động trước.

Buổi tối Phác mẫu tới nhà bọn họ tới ăn cơm, ba người ngồi vào bàn lại trở nên an tĩnh không ai chủ động nói.

“Mẹ, con có chuyện muốn nói.” Xán Liệt buông chén nhìn Phác mẫu, cũng liếc qua nhìn Bạch Hiền, Bạch Hiền biết nhưng không quan tâm mà tiếp tục ăn cơm.

“Chuyện gì.” Phác mẫu hỏi.

“Ngày mai Joy muốn họp báo tuyên bố chuyện rời khỏi công ty, còn có thừa nhận quan hệ giữa con và cô ấy.”

Phác mẫu nghe Xán Liệt nói như thế, mặt đen lại, “Phác Xán Liệt, người không cảm thấy thân là một người đã kết hôn, nói ra những lời này không thấy quá đáng sao?”

Bạch Hiền cúi đầu làm bộ không có nghe thấy, thế nhưng lại nghe đến rõ ràng.

“Con và Bạch Hiền vốn là bị mẹ ép buộc kết hôn, chuyện ly hôn không sớm thì muộn, nếu như chờ người phát hiện con đã kết hôn rồi mà người yêu lại là Joy, mẹ muốn cho bọn phóng viên hủy hoại danh tiếng sao?”

“Phác Xán Liệt, người đừng lấy đó uy hiếp ta, chỉ cần ta sống ngày nào thì tuyệt đối không cho phép các người ly hôn!” Phác mẫu giận dữ đứng lên chỉ vào Xán Liệt cả tiếng nói.

Xán Liệt bình tĩnh nói, “Tình cảm là chuyện của bọn con, Bạch Hiền, cậu đáp ứng ly hôn không?”

Sao lại không đáp ứng, đây chẳng phải là kết quả mà ngay từ đầu đã thấy sao? Phác Xán Liệt anh thiếu kiên nhẫn quá, nhanh như vậy đã muốn ly hôn, sau đó chân chính bên người mình yêu. Thì ra những chuyện làm trước đây, nói những lời này đều là gạt người, cái gì mà muốn thử tiếp thu tôi. Người kia tới cuối cùng vẫn không thể ra khỏi tâm trí của anh, anh làm thế nào mà tiếp thu tôi.

Bạch Hiền buông chén, ánh mắt bình thản nhìn hai người sau đó nhìn về phía Phác mẫu, nhếch môi cười mà không cười trả lời, “Xin lỗi mẹ, con đáp ứng ly hôn.”

“Bạch Hiền, con làm sao vậy, con nói cho ta biết con đã nỗ lực bao nhiêu, giờ đây vì sao lại muốn từ bỏ.” Trái tim Phác mẫu tan vỡ từng mảnh, đứa con trai duy nhất đã rời bỏ mình, giờ ngay cả đứa con dâu hiền cũng muốn rời bỏ mình.

“Mẹ, xin lỗi.” Bạch Hiền hé miệng nói, cậu chỉ có thể nói xin lỗi với Phác mẫu, cậu có nhiều lời muốn nói lắm nhưng đành chôn dấu vào lòng.

“Hai người các người, quả thực muốn chọc giận ta chết!”

Phác mẫu ném chiếc đĩa giận dữ xông ra khỏi cửa, mạnh bạo đóng sập cửa lại. Trong phòng an tĩnh quay lại, Bạch Hiền đứng dậy xoay người lên lầu.

“Cảm ơn cậu.”

Xán Liệt nói với theo, Bạch Hiền dừng lại, trên mặt dĩ nhiên vung lên một dáng tươi cười, đó là dáng tươi cười mỉa mai mà thâm hiểm, sau đó đi lên lầu.

Đóng cửa lại Bạch Hiền dựa trên cửa ngồi xuống trên mặt đất, ôm mặt chôn trong vòng tay khóc nức nở.

Rốt cục đã đi đến tận cùng của con đường này, rốt cục cũng đã đến lúc phải ra đi, vậy thì phải hài lòng chứ, vì sao lòng lại đau đớn như bị dao đâm. Cuộc hôn nhân như căn nhà tù hành hạ bản thân hơn một năm đã đến lúc kết thúc, đã đến lúc tìm về với bầu trời tự do của riêng mình, thế nhưng lòng lại quặn đau.

Đột nhiên dưới bụng òa lên một trận đau đớn, Bạch Hiền cau mày ôm bụng an ủi, “Xin lỗi con yêu, để con sợ hãi rồi, hiện tại ba thực sự chỉ còn có một mình con nữa thôi.”

20. Chương 20

Theo như lời Xán Liệt nói, sáng hôm sau Từ Nhã Nghiên đã mời họp báo tuyên bố rời khỏi showbiz, còn thừa nhận trước đây cố ý nói Xán Liệt là bạn bè bình thường chỉ vì duy trì hình ảnh, nhưng bọn họ xác thực là tình nhân đã 3 năm.

Ngay sau đó giới showbiz liên võ tung, trên TV đều cập nhật tin tức, còn cho họp các cuộc họp báo nhằm tìm hiểu tình hình thực tế. Bạch Hiền nhìn Từ Nhã Nghiên trên TV, lòng vừa đau vừa hận. Thậm chí những ý nghĩ xấu xa nhất lần đầu tiên xuất hiện trong đầu cậu, vì sao lúc đó tự sát mà không chết luôn đi. Thế nhưng Bạch Hiền cười bản thân mình, nhưng nếu như vậy Từ Nhã Nghiên sẽ vĩnh viễn ở trong lòng Xán Liệt, thế nào cũng không biến mất. Còn bản thân mình quá cố chấp mê muội, dùng hết tâm tư nhưng không được hồi báo, thì ra bản thân mình đã sai, lúc ấy đừng cố chấp tham luyến đứng ở bên người Xán Liệt, kết quả chỉ có bản thân mình đầy thương tích.

Báo chí, TV và internet đều tràn ngập tin tức của hai người, Bạch Hiền chỉ có thể làm như không thấy, hiện tại thứ duy nhất có thể hấp dẫn cậu là mua sắm đồ trẻ con. Mỗi lần vào siêu thị ngắm nhìn những món đồ đáng yêu ấy, Bạch Hiền đều nhịn không được mua hết, quần lót bông trắng, mũ quả dưa, còn có những món đồ chơi phát ra tiếng kêu trong sáng như tiếng chuông gió. Bạch Hiền nghĩ rằng, cuộc hôn nhân này chấm dứt nhưng lại mở ra một con đường mới, như người nào đó đã từng nói khi cánh cửa này đóng lại thì sẽ có cánh cửa khác mở ra. Đúng vậy, Bạch Hiền đã có con của mình. Cậu không hề cô độc.

Từ khi nhận lời ly hôn với Xán Liệt thì Bạch Hiền ít khi về nhà, mỗi lần thấy căn phòng to lớn nhưng không một bóng người, những hình ảnh mà trước đây Xán Liệt nói sẽ tiếp thu mình lại hiện về, có vẻ châm chọc mỉa mai.

Bạch Hiền cũng không quan tâm Xán Liệt đang làm gì nữa, cậu dùng toàn bộ thời gian đợi chờ hân hạnh cho đứa con của mình, căn phòng tịch tịch ngày trước giờ đây khóa kín tựa như con tim của cậu lúc này.

Ngày đó đi kiểm tra bác sĩ già thấy Bạch Hiền muốn giữ lại đứa bé thì vui mừng nở nụ cười, còn nói cho Bạch Hiền phải duy trì tâm tình thật tốt thì sự hình thành thai nhi mới có lợi, phải chú ý không được đụng vào chỗ này, chỗ kia bởi vì thời gian ba tháng mang thai tỷ lệ sảy thai rất lớn.

Cho nên hiện tại Bạch Hiền thấy những món đồ nhỏ bé kia mà lòng thật vui sướng, lòng ngập tràn chờ mong con yêu sẽ nhanh chóng lớn lên.

Nhìn những chiếc áo bé nhỏ trên giường, Bạch Hiền nở nụ cười thỏa mãn, ngồi ở trên giường tỉ mỉ viết lên những bức tranh đầy sắc màu, trong miệng còn ngân nga khúc hát dễ thương.

“Cục cưng à con mới có hai tháng thôi, còn chưa biết con là trai hay gái, nhưng bây giờ ba sẽ đặt tên cho con được không?”

“Nếu như là con trai sẽ gọi là Phác Ngọc Ân, con là món quà mà ngọc hoàng ban thưởng cho ba.”

“Nếu như là con gái sẽ là Biện Bảo Bảo, bởi vì con là cục cưng của ba a.”

Trên bức tranh xuất hiện hai gương mặt đáng yêu, một cậu bé khuôn mặt bụ bẫm, một bé gái với mái tóc thắt bím, bên dưới còn viết Nhanh lớn lên nhé, con ngoan yêu dấu của ba!

Một bức tranh chứa chan một ước mơ trong sáng và giản dị, bên người bà la liệt đồ chơi trẻ em, Bạch Hiền thực sự chờ mong ngày đứa con chào đời.

Xán Liệt không biết gần đây bị làm sao, ngày đó thấy Bạch Hiền sắc mặt tái nhợt ngồi ở trên giường, tuy rằng nhìn cậu nằm xuống nhưng vẫn có chút lo lắng, cuối cùng cũng không đến chỗ Từ Nhã Nghiên, ngủ một đêm trên ghế sofa ngoài phòng khách. Sáng hôm sau nhân khi Bạch Hiền chưa dậy thì đi chuẩn bị bữa sáng mới đi làm, thế nhưng không nghĩ tới vừa đến công ty Từ Nhã Nghiên đã nổi giận dưng dưng đi vào phòng làm việc.

“Xán Liệt, ngày hôm qua anh sao không tới?” Từ Nhã Nghiên chất vấn Xán Liệt.

“Ngày hôm qua trong nhà có chuyện không thể phân thân, em đừng mới sáng sớm đã hỏi vấn đề ngớ ngẩn này.”

Xán Liệt có điểm không nhìn được, ngày hôm qua ngủ trên sofa không thoải mái, hôm nay lại đi làm nên cả người đau nhức cả lên, hiện tại đến công ty cũng không được an tĩnh chút nào.

“Vậy anh cũng phải gọi điện thoại nói cho em biết chứ, em bây giờ cái gì cũng không có nữa, chỉ có anh thôi, anh biết em lo lắng cho anh biết bao không? Có phải mẹ anh ngăn cản, không cho anh tới thăm em.” Từ Nhã Nghiên trên mặt lại thay đổi điềm đạm đáng yêu.

“Mẹ anh không có ngăn cản, em không cần lo lắng.”

Từ Nhã Nghiên cũng không phải ngốc, nhìn ra được Xán Liệt không vui, lập tức tươi cười dịu dàng đến bên cạnh vuốt ve vai hắn, ôn nhu nói rằng, “Kỳ thực người ta muốn nói cho anh một việc, anh hôm qua không tới mà gọi điện thoại cũng không được, cho nên mới sáng sớm em liền chạy đến công ty.”

“Có chuyện gì nói đi.” Xán Liệt như trước cúi đầu.

“Em mang thai rồi!” Từ Nhã Nghiên thoải mái nói.

Xán Liệt giật mình đột nhiên đứng dậy nhìn Từ Nhã Nghiên, những tưởng mình vừa nghe lầm.

“Xán Liệt, anh có thái độ gì vậy, em mang thai mà anh không vui sao?” Từ Nhã Nghiên quệt cái miệng nhỏ nhắn nói.

Xán Liệt lập tức thu hồi biểu tình kinh ngạc, mỉm cười, “Thật sao? Thực sự mang thai rồi?” Câu hỏi này nửa phần vui nửa phần hoang mang.

“Đúng vậy, bác sĩ nói em mang thai ba tháng rồi, anh xem cục cưng của chúng ta kiên cường biết bao, khi anh ly khai em rồi em nhập viện nó vẫn phát triển trong bụng.”

Từ Nhã Nghiên xoa cái bụng phẳng lì mà mặt tràn ngập niềm vui sắp được làm mẹ, thế nhưng trong mắt Xán Liệt lại vô cùng chướng mắt.

Khi nghe được Từ Nhã Nghiên nói đã mang thai, Xán Liệt giật mình hơn vui sướng, không biết vì sao trong đầu lại nghĩ tới Biện Bạch Hiền, người vợ đã nhận lời ly hôn với mình.

Có thể mẹ đã nói đúng, thân là một người đã có vợ được pháp luật chứng nhận mà lại quan hệ yêu đương với nữ nhân khác, hiện tại nữ nhân kia lại mang thai. Theo lý luận đạo đức xã hội, mình không hơn không kém một tên khốn khiếp!

Nhưng vậy thì sao? Dù kết hôn với Biện Bạch Hiền những người mình yêu là Từ Nhã Nghiên, hơn nữa người mình yêu còn có con, đây chẳng phải là điều mình mong chờ sao?

Xem ra phải nhanh chóng ly hôn với Biện Bạch Hiền, sớm cho Từ Nhã Nghiên một danh phận.

21. Chương 21

Ngày đó Xán Liệt cầm giấy ly hôn về nhà cho Bạch Hiền ký, thế nhưng về đến nhà không thấy bóng dáng của Bạch Hiền.

Xán Liệt đi lên lầu đẩy cửa phòng đi vào cũng không thấy Biện Bạch Hiền, vừa muốn xoay người bỏ đi lại bị một chiếc rương nhỏ đặt ở đầu giường hấp dẫn. Xán Liệt đi qua đi cầm chiếc rương lên nhìn, không biết bên trong là gì, vì vậy mang chiếc rương xuống lầu đặt ở trên bàn phòng khách, mở ra xem.

Đập vào mắt là những bộ quần áo trẻ con và những thứ vật dụng cho em bé, còn có một chiếc trống bỏi màu đỏ.

Cậu ta mua những thứ này để làm gì?

Xán Liệt nhất thời nghĩ không ra Bạch Hiền vì sao mua những thứ này, sau đó tiếp tục mở ra, lúc này cửa mở.

Bạch Hiền thừa dịp cuối tuần nghỉ ngơi lại chạy ra ngoài mua một ít sách tham khảo cho thời kì mang thai, lòng tràn đầy vui sướng cầm sách về nhà mở rộng cửa, không nghĩ rằng Xán Liệt đã mấy ngày không về đột nhiên xuất hiện trong phòng khách, hơn nữa đang lật xem rương đồ của mình.

“Đừng đụng vào đồ của tôi!”

Bạch Hiền vội vàng ném sách trong tay, giày chưa cởi cứ thế chạy lại đoạt lại chiếc rương.

Xán Liệt bị Bạch Hiền dọa sợ, thấy Bạch Hiền khấn trương như vậy trong lòng không khỏi nghi hoặc.

“Cậu mua mấy thứ này làm gì?”

Bạch Hiền khó xử ... Không nhìn tới Xán Liệt, thế nhưng nội tâm rất khó chịu, “Không liên quan đến anh.”

Rõ ràng là chuyện liên quan đến Phác Xán Liệt, rõ ràng hẳn là cha của đứa trẻ được mua những bộ y phục đó, vì sao lại không muốn hẳn biết.

“Đưa cho tôi xem!” Xán Liệt nghiêm khắc nói.

Bạch Hiền nhin lệ nóng sắp trào liên tục lắc đầu, lui ra phía sau giữ khoảng cách với Xán Liệt.

Nhưng thật không may, vì tờ giấy chứng nhận có thai Bạch Hiền cầm không chặt, rơi xuống trước chân của Xán Liệt.

“Đừng!”

Bạch Hiền buông đồ chạy lên giật lại nhưng Xán Liệt đã nhanh chân trước một bước, giấu phía sau lưng.

“Anh trả lại cho tôi, xin anh trả lại cho tôi.” Bạch Hiền tới gần Xán Liệt muốn đoạt lại, thế nhưng Xán Liệt không cho, bởi vì hẳn muốn biết thứ khiến Biện Bạch Hiền quan tâm như vậy rốt cuộc là cái gì.

“Cậu khấn trương như thế nhất định là có bí mật.”

Bạch Hiền khẳng định khẩn trương, đó là giấy chẩn đoán thai sản, Bạch Hiền dĩ nhiên không thể để Xán Liệt nhìn thấy.

Xán Liệt quay lưng dùng thân thể ngăn Bạch Hiền, mắt nhanh chóng lướt qua nội dung viết trên giấy.

Bạch Hiền ở phía sau còn đang suy nghĩ cách đoạt lấy tờ giấy, cũng không nhận nữa khổ sở nhìn Xán Liệt đọc rõ ràng những gì viết trên đó.

Biện Bạch Hiền mang thai rồi, cậu ta dĩ nhiên mang thai rồi!

Còn hơn nghe được tin Từ Nhã Nghiên mang thai, Xán Liệt biết được Biện Bạch Hiền mang thai càng giật mình hơn, trong nháy mắt đầu óc hỗn loạn một mảnh.

Bạch Hiền lại gần Xán Liệt đang ngây ngốc cấp tốc đoạt lấy tờ giấy giấu trong ngực, thấp giọng khóc nức nở.

Xán Liệt xoay người không tin nhìn Bạch Hiền, “Cậu dĩ nhiên mang thai rồi!”

Bạch Hiền khó chịu ngăn tiếng nấc, nghiêng đầu trầm mặc nhìn Xán Liệt trả lời cho tất cả.

“Vì sao cậu không nói cho tôi biết.”

Nói cho anh có ích gì? Anh sẽ vì đứa con mà chia tay với người yêu bên ngoài để sống với người mình ghét sao? Anh có dám vì đứa con mà chia tay với cô bạn gái đã yêu nhau 3 năm rồi không?

Bạch Hiền ở trong lòng hò hét, thế nhưng ngoài miệng cái gì cũng nói không nên lời.

Nhưng Bạch Hiền không nghĩ tới Xán Liệt chỉ nói một câu, khiến cậu rơi vào thâm cốc, xương cốt như gãy thành trăm mảnh.

“Phá cái thai đó đi!”

Xán Liệt ý chí kiên định kéo tay Bạch Hiền ra cửa, thế nhưng Bạch Hiền cố sức kéo về.

“Đừng, tôi xin anh, đừng giết con của tôi.”

Lúc này trái tim Bạch Hiền đã tan nát vụn vỡ, cậu đã từng muốn nhìn phản ứng của Xán Liệt khi biết mình mang thai, thế nhưng cậu không nghĩ tới Xán Liệt dĩ nhiên lại tuyệt tình đến mức ép cậu phá thai.

Bạch Hiền quyết chết chống cự lại, miệng gào lên cầu xin.

“Cậu và Từ Nhã Nghiên không thể cùng nhau mang thai, tuyệt đối không được!” Xán Liệt không muốn nghe cậu nói gì hết, hắn lúc này chỉ muốn Bạch Hiền bỏ cái thai đi, bằng không cả đời hắn sẽ phải chịu trách nhiệm, như vậy hắn cả đời cũng không thể chấm dứt quan hệ với Bạch Hiền.

Bạch Hiền nghe Xán Liệt nói như thế mới biết thì ra Từ Nhã Nghiên cũng mang thai rồi, nội tâm càng dày vò đau đớn.

“Vì sao anh lại tàn nhẫn như thế, anh sao lại muốn giết con của tôi, bây giờ tôi chỉ có nó, tôi cái gì cũng không còn nữa, vì sao anh lại muốn cướp đi điều mong ước cuối cùng của tôi, anh quá tuyệt tình đấy Phác Xán Liệt!”

Bạch Hiền tê tâm liệt phế hét lên, đó là người mà cậu đã từng yêu, hiện tại lại như một người xa lạ lạnh lùng vô tình, đứa con cũng là cốt nhục của hắn vì sao nhất định phải tàn nhẫn như thế, vì sao con của Từ Nhã Nghiên có thể sống, mà con mình nhất định phải giết chết.

“Đứa con này sinh ra sẽ trói buộc tôi vào mối quan hệ, để Joy biết có một nam nhân sinh con cho tôi, cô ấy sẽ bị thương tâm đến chết.”

“Vậy anh đã từng nghĩ đến cảm giác của tôi chưa, tôi đã từng yêu anh như vậy, dùng hết tâm tư và thời gian chờ anh đáp lại nhưng tôi được nhận gì nào, thật vất vả ông trời mới ban cho tôi đứa con này, anh lại vô tình muốn giết chết nó, Phác Xán Liệt, tôi hận anh đến chết!”

“Cậu hận thì cứ hận, còn hơn để mẹ tôi biết cậu mang thai thì chúng ta cả đời cũng không ly hôn được!”

22. Chương 22

Xán Liệt cũng hét lớn, hẳn rất hiểu tính cách của Phác mẫu, nếu biết Từ Nhã Nghiên và Biện Bạch Hiền cùng mang thai, bà nhất định sẽ chọn Biện Bạch Hiền, hơn nữa sẽ đem vị trí tổng tài uy hiếp hẳn không được ly hôn, như vậy không những thương tổn Từ Nhã Nghiên mà còn mất đi con của họ. Trong chuyện này, hẳn chỉ có thể chọn con đường hi sinh Biện Bạch Hiền.

“Anh muốn ly hôn, được, tôi ly hôn với anh, tôi lập tức ký.”

Bạch Hiền sớm đã nhìn thấy tờ giấy ly hôn trên bàn, cho nên khi đoạt lấy giấy đoán bệnh mang thai thì nhin không được mà khóc rầm rức.

Bạch Hiền giẫy khởi tay Xán Liệt hai mắt đầm lệ ký tên vào giấy ly hôn, động tác run rẩy khiến cho nước mắt rơi xuống thấm ướt cả tờ ly hôn.

Bạch Hiền chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ký vào tờ giấy ly hôn nhanh như vậy, nhưng con đường đã đi đến ngã rẽ này, khi bàn tay di chuyển nét bút, chút ánh sáng lẻ loi trong tim Bạch Hiền đã bị dập tắt.

“Tôi xin anh, xin anh hãy tha cho con tôi.”

Đã từng khao khát được ở lại bên người Xán Liệt, thậm chí dù Xán Liệt làm nhiều chuyện khiến cậu thương tâm, nhưng cậu vẫn nỗ lực tìm kiếm một cơ hội nhỏ nhoi. Thế nhưng hiện tại Bạch Hiền như một tên khát cái, đi cầu xin Xán Liệt buông tha cho mình.

“Vô dụng thôi, dù cậu ký rồi, mẹ tôi vẫn không để chúng ta ly hôn.”

Với tính cách của Phác, dù hẳn ly hôn với Bạch Hiền, Phác mẫu nhất định sẽ cho cả thế giới biết vợ của Xán Liệt là nam, còn sắp sinh con đầu lòng. Đến lúc đó hẳn phải làm sao đối mặt với Từ Nhã Nghiên.

“Đi bệnh viện phá thai nhanh!”

“Không, buông ra.”

Bạch Hiền kiên cường chống lại, Xán Liệt cũng không khoan nhượng cầm chặt lấy vai Bạch Hiền không tha, cổ kéo cậu đến cánh cửa.

Dùng hết sức lực toàn thân chống lại, bụng Bạch Hiền truyền đến từng đợt đau nhức, thế nhưng cậu cắn chặt răng kiên trì, nếu như thả lỏng một chút, cậu sợ con mình sẽ ra đi mãi mãi. Đứa con ấy là sinh mạng của cậu, cậu không muốn mất đi, không bao giờ muốn.

“Biện Bạch Hiền, cậu cho là sinh con rồi tôi sẽ yêu cậu sao, đừng nghĩ dùng đứa con sẽ khiến tôi đến với cậu, cậu sai rồi!” Xán Liệt bạo phát nắm hai vai Bạch Hiền gào thét. Nếu như mềm không được, chỉ có thể mạnh bạo thôi.

“Tôi không hy vọng anh yêu tôi, nhưng xin anh đừng giết con của tôi, tôi xin anh.” Bạch Hiền khóc như điên đại tìm cách cứu lấy đứa con của mình.

“Tôi sẽ không yêu cậu, từ đầu đến bây giờ tôi cũng chưa từng chấp nhận cậu!” Xán Liệt tuyệt tình khiến tâm hồn Bạch Hiền tan nát như bị xe tải dẫm qua.

“Không! Tôi không muốn nghe.”

“Cậu nghĩ sinh con ra không có cha nó sẽ an ổn lớn lên sao? Đi phá thai đi.”

Xán Liệt chậm rãi nói, vươn tay tới Bạch Hiền.

Không có tình thương yêu của cha mẹ, con của mình nhất định sẽ hận một người ba vô dụng như mình, sẽ bị những đứa trẻ khác cười nhạo, không được, mình không thể để con mình chịu đau khổ. Thế nhưng ba thực sự thương con.

“Không được, tôi sẽ không đi phá thai!”

Bạch Hiền thoát khỏi tay của Xán Liệt, thế nhưng bàn chân không ổn định lệch trọng tâm mà ngã về phía sau, đụng vào chiếc ghế sofa bên cạnh, vừa lúc bụng bị va chạm mạnh.

Cú ngã khá mạnh khiến nỗi đau từ bụng truyền lên gia tăng, móng tay đâm vào chiếc gối chịu đựng cơn đau giết người. Cảm giác được một dòng chất lỏng nóng ấm từ hạ thân chảy ra, Bạch Hiền chịu đựng đau đớn nhìn lại, máu đỏ đang chậm rãi thấm ướt quần jean.

Bạch Hiền thống khổ ôm bụng ngồi dưới đất, cậu cảm giác con mình đang bị dòng máu đỏ kia cuốn trôi đi mất.

“Xán Liệt, cứu tôi...” Bạch Hiền giơ tay hướng về Xán Liệt xin giúp đỡ.

Xán Liệt thấy dưới thân Bạch Hiền đầy máu tươi, hoảng sợ choáng váng không dám động đậy. Chờ hấn định thần lại, lần đầu tiên gặp chuyện này cũng không biết làm sao.

“Bạch Hiền, cậu làm sao vậy?” Xán Liệt lo lắng hỏi.

“Con tôi, xin anh hãy cứu con tôi.” Bạch Hiền khó khăn mấp máy những lời bi thương, trên gương mặt trắng bệch như trang giấy trắng không ngừng rơi lệ, nắm lấy vạt quần của Xán Liệt cầu xin.

Đúng lúc này Phác mẫu đột nhiên đến thăm, thấy cảnh tượng bên trong phòng khách mà hoảng sợ, nhìn dưới thân Bạch Hiền có vết máu liền biết là dấu hiệu sảy thai.

“Còn đứng đó làm gì, mau gọi cấp cứu.”

Bạch Hiền tựa ở trong lòng Xán Liệt, đau đến nói không nên lời, chỉ có thể dùng đôi mắt ngập lệ nhìn Xán Liệt, ngực liên tục nói, hãy cứu con của tôi, cứu con của tôi.

Xe cấp cứu hú vang cả con đường đến bệnh viện, cánh cửa thương rất nhanh chạy vào phòng cấp cứu, hộ sĩ và bác sĩ cũng gấp rút chạy theo. Phác mẫu vẫn cầm lấy tay Bạch Hiền, nỗ lực an ủi Bạch Hiền.

“Bạch Hiền, kiên trì, con sẽ bình an.”

“Mẹ, con của con...” Hiện tại trong miệng chỉ còn lại từ này, Bạch Hiền đã lâm vào khủng hoảng.

“Không có việc gì, con của Bạch Hiền chúng ta nhất định rất kiên cường, nhất định sẽ không có việc gì.”

Bạch Hiền được đưa vào phòng cấp cứu, Phác mẫu và Xán Liệt bị chặn ở ngoài, đèn ngoài phòng cấp cứu đã đỏ lên.

Xán Liệt nhìn cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, lúc này choáng váng vẫn chưa tỉnh lại, lúc này Phác mẫu đột nhiên giáng một cái tát lên mặt hắn.

“Phác Xán Liệt, ta sao có thể nuôi một đứa con súc sinh như người!”

Đây là lần thứ hai Phác mẫu đánh Xán Liệt, hiện tại bà đã hoàn toàn thất vọng với hắn, hết lần này tới lần khác bóp nát con tim của người làm mẹ này.

“Bạch Hiền rốt cuộc đã làm sai cái gì mà người lại đối xử với nó như thế, đó cũng là con của người a, người sao có thể tàn nhẫn như thế.”

Tàn nhẫn? Bạch Hiền cũng từng nói mình tàn nhẫn, lẽ nào mình thực sự tàn nhẫn?

“Xin lỗi, mẹ.” Xán Liệt cúi đầu áy náy nói.

“Người đi mà nói xin lỗi với Bạch Hiền, nó yêu người như vậy mà người dĩ nhiên đối xử tàn nhẫn với nó như thế, thật vất vả mới có thai, vậy mà người còn bắt nó đi phá!”

“Thế nhưng Joy cũng có thai, mẹ bảo con phải chọn thế nào?”

Xán Liệt ngẩng đầu nhìn Phác mẫu, nói ra khổ não của mình.

Xán Liệt nói chưa dứt lời Phác mẫu đã bùng lửa lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà quật chết Xán Liệt, “Người tên hỗn đản này, dĩ nhiên vì con ranh kia mà tổn thương Bạch Hiền, người có còn là người không, các người mới là vợ chồng!”

“Nếu mẹ lúc ấy không ép chúng con kết hôn, hiện tại đâu thành như vậy?”

“Người giờ còn dám mở miệng trách ta, nếu Bạch Hiền có mệnh hệ gì, người đừng trách ta.”

“Con cần bản không yêu cậu ta, mẹ bảo con đổi mặt cả đời với cậu ta thế nào đây!”

“Người sẽ hối hận, người tuyệt đối sẽ hối hận!”

Phác mẫu lấy khăn tay lau nước mắt, lòng vô cùng đau xót, bà đã dùng hết tâm tư muốn Xán Liệt và Bạch Hiền bên nhau, lẽ nào thật là ép buộc?

Nửa giờ sau đèn phòng cấp cứu tắt, bác sĩ và hộ sĩ giật cửa đi ra.

“Bác sĩ, Bạch Hiền thế nào rồi?” Phác mẫu tiến lên hỏi.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống sắc mặt ngưng trọng, “Xin lỗi, chúng tôi đã tận lực rồi, cái thai không thể giữ được.”

23. Chương 23

Lời bác sĩ nói như một tia sét đánh khiến Phác mẫu choáng váng muốn té xỉu, Xán Liệt vội vàng đỡ lấy Phác mẫu, “Mẹ, mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Đứa con xấu số của ta, Bạch Hiền của ta ”

Phác mẫu lòng tan nát vụn vỡ, thật vất vả mới có một đứa cháu vậy mà nó lại ra đi như vậy.

“Ba ba, ba ba, ba ba không cần con nữa sao? Ô ô...”

Trước mắt xuất hiện một đứa bé khoảng một tuổi, nói mơ hồ không rõ, bàn tay nhỏ bé xoa xoa con mắt, trong miệng vừa nói vừa khóc nức nở.

“Con yêu, không phải ba không cần con.”

Bạch Hiền sốt ruột chạy tới muốn ôm cục cưng, thế nhưng vừa chạy đến bé con liền tan thành khói trắng.

“Cục cưng, bảo bối, con ở đâu?”

Bạch Hiền hò hét trong bóng đêm u tối.

Trong phòng bệnh an tĩnh, Bạch Hiền nằm ở trên giường nhắm mắt lại bất an nói mớ.

“Bạch Hiền, con mở mắt nhìn mẹ đi.” Phác mẫu nắm chặt tay Bạch Hiền, cố gọi Bạch Hiền tỉnh dậy.

Bạch Hiền run run lông mi mở mắt, nhìn về phía bốn bức tường trắng noãn, thấy Phác mẫu đang ngồi gạt nước mắt bên giường.

“Mẹ.” Bạch Hiền suy yếu gọi một tiếng, “Mẹ, con của con không có việc gì chứ.”

Bạch Hiền nỗ lực mỉm cười, tay cũng nhẹ nhàng xoa lên bụng, vẫn cho rằng con mình vẫn còn đang trong bụng.

“Bạch Hiền, con còn trẻ, vẫn có thể mang thai.” Phác mẫu không dám nhìn thẳng vào mắt Bạch Hiền.

Hiển nhiên Bạch Hiền không rõ ý tứ của Phác mẫu, vẻ mặt nghi hoặc hỏi, “Mẹ nói gì vậy?” Bạch Hiền miễn cưỡng khởi động thân thể, nhìn Phác mẫu đang cúi đầu, ngực có dự cảm không tốt.

“Con của cậu đã không còn nữa.”

Xán Liệt vẫn đứng ở bên kia đột nhiên nói, Bạch Hiền lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Xán Liệt, đôi mắt vô thần nhìn Xán Liệt, trong miệng chậm rãi nói rằng, “Con tôi đã không còn nữa?”

Trong phòng bệnh an tĩnh Bạch Hiền chợt nghe thấy thanh âm máu từ tim đang chảy ngược ra ngoài.

“A ”

Một tiếng thét chói tai khiến Phác mẫu và Xán Liệt đều giật mình hoảng loạn, Bạch Hiền thống khổ ôm đầu hét như điên như dại.

“Bạch Hiền, con bình tĩnh một chút.” Phác mẫu lo lắng ngăn Bạch Hiền lại, thế nhưng nỗi đau mất đi đứa con làm sao khiến Bạch Hiền bình tĩnh được. Bạch Hiền cứ hét, dùng chút sức lực trong đáy lòng mà hét. Nỗi đau ấy biến thành cơn điên dại. Bạch Hiền muốn hét lên tận trời xanh, muốn cho ông trời biết nỗi cay đắng đang giết chết mình.

“Biện Bạch Hiền, cậu bình tĩnh một chút.”

Xán Liệt cũng tiến lên khuyên can, Bạch Hiền liền cầm lấy chiếc gối bên người ném tới Xán Liệt, hấn nhanh tay chụp lấy, về mặt khó tin nhìn Bạch Hiền, dám lấy đồ ném hấn.

“Anh cút, anh cút, tôi không muốn thấy anh.”

Bạch Hiền không ngừng ném đồ vào Xán Liệt, chiếc ly nước thủy tinh thiếu chút nữa trúng đầu Xán Liệt, may mà Phác mẫu chặn kịp thời.

“Người còn đứng ngốc ở đây làm gì, nhanh đi ra ngoài cho ta.” Phác mẫu hét lên với Xán Liệt, hiện tại Xán Liệt ở chỗ này sẽ chỉ làm Bạch Hiền càng kích động.

Xán Liệt về mặt khó chịu nhìn Bạch Hiền được Phác mẫu ôm vào trong ngực, trong lòng có điểm chán ghét, không phải chỉ mất đi một đứa con thôi sao, vậy mà cứ như người điên không bằng.

Thế nhưng Xán Liệt không biết, đứa con này đối với Bạch Hiền quan trọng cỡ nào, khi Bạch Hiền quyết định giữ lại đứa bé, cậu đã tưởng tượng rất nhiều về khung cảnh gia đình có ba và con thơ. Đứa con như vật tín niệm cuối cùng mà Bạch Hiền có được trong những năm tháng sống trong tình yêu vô vọng với Xán Liệt. Thế nhưng hiện tại vật tín niệm không còn, tâm cũng tan nát.

Đợi Xán Liệt đi ra ngoài đóng cửa lại, Phác mẫu vỗ lưng Bạch Hiền an ủi, thế nhưng Bạch Hiền chỉ có thể ghen ngào.

“Mẹ, con của con, con của con đã không còn.”

Bạch Hiền không ngừng rơi lệ nói, Bạch Hiền như vậy khiến cho Phác mẫu chẳng biết làm thế nào cho phải.

“Còn có thể có, Bạch Hiền còn trẻ mà.”

“Sẽ không đâu, sẽ không còn nữa, hấn đã tuyệt tình như vậy, con đã cầu xin hấn thế nhưng hấn không muốn, con cái gì cũng không còn nữa rồi.”

“Con còn có ta, Bạch Hiền còn có mẹ mà.” Phác mẫu đau lòng ôm Bạch Hiền vào trong lòng an ủi, mà bản thân bà cũng đau xót chảy nước mắt.

“Mẹ, hãy để chúng con ly hôn, con xin mẹ.”

Bạch Hiền cầm chặt lấy tay áo của Phác mẫu, ai oán nhìn bà. Giấy ly hôn đã ký rồi, đứa con cũng đã không còn, tình cảm của bọn họ như tấm gương đã vỡ không thể hàn gắn, có miễn cưỡng bên cạnh nhau cũng chỉ làm đôi bên càng khó chịu.

Phác mẫu không đành lòng thấy Bạch Hiền thống khổ như vậy, thế nhưng càng không đành lòng nhìn Bạch Hiền buông tha như vậy, là Phác gia thương tổn Bạch Hiền, thế nhưng theo lời Xán Liệt nói, hấn không yêu Bạch Hiền, cứ cùng một chỗ như vậy bị kích sẽ lại phát sinh. Đã từng nỗ lực, thế nhưng vẫn không thể gắn được hai người bọn họ lại với nhau, đã đến lúc buông tay rồi.

“Được, mẹ đồng ý.”

Gian nan nói ra những lời này, Phác mẫu vẫn coi Bạch Hiền như là con ruột của mình, Bạch Hiền đau khổ như hôm nay có trách cũng chỉ trách bà lúc ấy cố chấp mà thôi.

“Cảm ơn mẹ.”

Bạch Hiền nội tâm run rẩy, rốt cục, cậu phải kết thúc cuộc hôn nhân vô vọng này rồi.

24. Chương 24

Ra khỏi bệnh viện Xán Liệt liền lái xe về nhà, ở trên xe Từ Nhã Nghiên có gọi tới mấy cuộc điện thoại, tiếng chuông âm ỉ vang bên tai có vẻ rất phiền toái, Xán Liệt đều không muốn nghe mà tắt di động. Không biết vì sao ngực lại thấy muộn phiền, nhất là thấy bộ dạng kích động của Bạch Hiền khi biết được đã mất đứa con.

Về đến nhà Xán Liệt nằm ngả trên ghế sofa, tay đặt lên trán uể oải bất lực, chân vô tình đạp phải vật gì đó. Xán Liệt đứng dậy nhìn lại, là một món đồ chơi trẻ em màu vàng lấp lánh.

“Đây là...?”

Xán Liệt nhặt lên chăm chú nhìn, đây là đồ chơi trong chiếc rương của Bạch Hiền, nhìn lại xung quanh, lúc đó Bạch Hiền và Xán Liệt tranh chấp mà đồ trong rương đều rơi lả tả khắp sàn nhà. Xán Liệt nhặt quần áo và đồ chơi từ dưới đất lên, còn có một tập giấy dày, Xán Liệt hiếu kỳ mở ra đọc.

Trên những trang giấy đáng yêu là nét viết thanh tú của Bạch Hiền.

Nếu như là con trai sẽ gọi là Ngọc Ân, nếu như là con gái sẽ gọi là Bảo Bảo, con yêu của ba a, nhanh sinh ra a, ba rất yêu con!

Ngày hôm nay ba đã mua thật nhiều quần áo và đồ chơi dễ thương, ba nghĩ nhất định sẽ hợp với cục cưng a.

Bảo bối, hôm nay ‘người đó’ lại không về, đêm nay chỉ có hai ba con mình.

Bảo bối, có phải con rất muốn ‘người đó’ tới âu yếm mình, thế nhưng ‘người đó’ không cần chúng ta, con còn có ba, ba nhất định sẽ yêu con gấp bội.

Bảo bối, sau này lớn lên ba sẽ nói cho con biết, con còn có một người cha nữa, ba thực sự rất yêu cha con, cũng là cha đã cho con sinh mệnh này.

Bảo bối, sau này lớn lên nhất định phải ở bên cạnh ba, một mình ba đọc thủ trong căn phòng trống rỗng thật sự rất tịch mịch.

....

Vẫn còn rất nhiều rất nhiều, thế nhưng đều là những ước mơ mà Bạch Hiền muốn nói với đứa con yêu dấu.

Một cổ nhiệt lệ toát ra trên viền mắt lơ đãng lướt qua gương mặt Xán Liệt, Xán Liệt lập tức lấy tay xóa đi dòng lệ của mình, có điểm không tin mình đang rơi lệ.

Hắn không phải ngu ngốc, chỉ đọc qua những dòng chữ ngắn ngủi ấy, hắn cũng có thể hiểu được Bạch Hiền đã kỳ vọng biết bao đối với đứa con này, thậm chí đứa con như một sức mạnh thúc Bạch Hiền đi trong những đêm lẻ loi. Thế nhưng ngay chính trong căn phòng này, hắn dĩ nhiên vô tình bắt Bạch Hiền giết chết đứa con, không hề cảm nhận suy nghĩ của cậu. Hắn phút chốc đã biến thành quái vật máu lạnh.

Dọn xong quần áo và đồ chơi cùng những tờ giấy ước mơ vào trong rương, đóng chặt cửa. Xán Liệt quay đầu nhìn lại căn phòng rộng mênh mông, trong ngôi biệt thự lớn như vậy quanh quệ không gì sánh được.

Phải chăng trong những ngày mình không có ở đây, Bạch Hiền cứ như vậy một mình làm bạn với bóng đêm. Một mình xem TV, ăn ngủ, mỗi ngõ ngách đều giữ lại bóng lưng lẻ loi và cô độc của Bạch Hiền.

Có thể Xán Liệt đã nhận ra sai lầm rồi, nội tâm hổ thẹn muốn bù đắp một điểm, thế nhưng Bạch Hiền không bao giờ muốn tiếp thu hắn nữa, bởi vì Bạch Hiền đã mất đi lòng tin với Xán Liệt, cũng không muốn vọng tưởng nữa.

Vài ngày sau Xán Liệt tới đón Phác mẫu và Bạch Hiền xuất viện, đi ra khỏi bệnh viện Bạch Hiền vẫn yên lặng cúi đầu không nói một câu nào.

Đưa Bạch Hiền về nhà xong Phác mẫu muốn để cho hai người một khoảng thời gian riêng, nhắc Xán Liệt phải chăm sóc tốt cho Bạch Hiền rồi mới rời đi.

Bạch Hiền giờ đây như con búp bê đã đánh mất linh hồn, nhân thân trống vắng đi lên lầu.

Lúc này Từ Nhã Nghiên lại gọi điện thoại tới tìm Xán Liệt, Xán Liệt mấy ngày nay rất bận rộn, Từ Nhã Nghiên mỗi ngày lại gọi tới năm ba lần rất phiền phức.

“Nghe ” Xán Liệt nói một tiếng.

“Xán Liệt a, bụng em đau quá, anh mau tới a.”

“Cái gì! Em chờ đó anh lập tức tới.”

Vừa nghe tin bụng Từ Nhã Nghiên đau Xán Liệt không chút suy nghĩ cúp máy lao ra khỏi nhà, lái xe chạy thẳng tới nhà Từ Nhã Nghiên.

Bạch Hiền đẩy cửa gian phòng trên lầu hai, nhìn căn phòng quanh quệ như ngày nào, cuối cùng đường nhìn rơi vào chiếc giường đầu giường. Bạch Hiền đi qua cầm lên, quỳ gối bên giường mở giường ra.

Nhất thời nỗi đau lại ủa về, lệ lại không thể ngăn được mà lăn chã rơi xuống.

25. Chương 25

Lo lắng ẩn chuông cửa nhà Từ Nhã Nghiên, Từ Nhã Nghiên vừa mở rộng cửa đã bị Xán Liệt nhìn từ trên xuống dưới.

“Em không sao chứ?” Xán Liệt lo lắng hỏi.

“Ha ha ha, Xán Liệt anh nhanh như vậy đã tới rồi, em lừa anh thôi.” Từ Nhã Nghiên cười đắc ý như một đứa trẻ, “Gần đây em quá buồn chán, anh cũng không đến, cho nên em mới nghĩ ra cách này.”

Từ Nhã Nghiên làm nũng kéo tay Xán Liệt, đột nhiên bị Xán Liệt cố sức bỏ qua, chỉ ngậy ngốc ngẩng đầu nhìn hấn.

“Được rồi, buồn chán thì đi ngủ, đùa như vậy không tốt đâu!”

“Cái gì chứ, người ta cũng chỉ là nhớ anh thôi.” Từ Nhã Nghiên bày ra bộ dạng ủy khuất.

“Em cứ ở nhà an ổn dưỡng thai, hiện tại đứa con là lý do duy nhất cho em vào cửa nhà Phác gia.”

Từ Nhã Nghiên vừa nghe Xán Liệt nói như vậy ngực tự nhiên không vui, liếc mắt nhìn Xán Liệt rồi bỏ chạy vào phòng, đóng cửa cái ầm.

Biết cô lại giữ tính tiểu thư, Xán Liệt cũng không muốn dỗ nữa, quay đầu ly khai nhà Từ Nhã Nghiên lái xe về nhà.

Chạy đi chạy tới khiến Xán Liệt cảm thấy thể xác và tinh thần quá vất vả, về đến nhà đã nghe thấy loáng thoáng tiếng khóc nức nở của Bạch Hiền truyền xuống từ lầu hai, bèn đi lên xem.

Trong phòng, Bạch Hiền ôm quần áo và đồ chơi trong lòng, tựa hồ đã khóc đã lâu rồi, thanh âm đã trở nên khàn đặc.

“Con à, đừng bỏ lại ba, ba không thể không có con.”

“Con ơi, con của tôi.”

...

Tiếng khóc thê thảm của Bạch Hiền vẫn bồi hồi bên tai Xán Liệt, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy Bạch Hiền như vậy, khóc đến tê tâm liệt phế, khóc như thể không còn ngày mai, thể nhưng tất cả đều là một tay hấn tạo ra, trong lòng cảm thấy hổ thẹn không xiết.

Hôm sau Bạch Hiền dậy rất sớm đi ra ngoài, cho đến khi trời tối mới về nhà. Về đến nhà đã thấy Xán Liệt đứng ở trong phòng khách chờ cậu, thể nhưng Bạch Hiền làm như không thấy mà lên lầu.

“Cậu đi đâu vậy?” Xán Liệt nghiêm giọng hỏi.

“Đi tìm phòng trọ, ngày mai tôi chuyển đi, chúng ta đã ly hôn rồi, không cần phải sống cùng nhau nữa.” Trong giọng nói của Bạch Hiền ngoại trừ lãnh khốc ra thì không có được chút cảm tình nào nữa.

“Tuy rằng chúng ta đã ly hôn, thế nhưng tôi đã nói sẽ bồi thường cho cậu căn nhà này và một nghìn vạn.” Xán Liệt xoay người lại nhìn bóng lưng Bạch Hiền đứng ở cầu thang.

“Không cần, tôi kết hôn với anh không phải ham tiền của anh.” Nói xong Bạch Hiền chuẩn bị lên lầu lại bị Xán Liệt nói mà dừng lại.

“Vậy cậu muốn cái gì, tôi nghĩ, chỉ ít cũng phải bồi thường cho cậu.”

Bạch Hiền lập tức xoay người hét lớn, “Tôi muốn con của tôi, anh có thể đem nó trả lại cho tôi không? Nó vô tội, vì sao anh phải đối xử với nó như vậy, Phác Xán Liệt tôi coi như đã nhìn thấu anh rồi.”

“Xin lỗi, chuyện đứa con tôi không phải cố ý.”

“Hanh ” Bạch Hiền cười mỉa, xoay người lên lầu vào phòng.

Xán Liệt ảo não ngồi ở sofa vò đầu bứt tóc, hằn trên thương trường được người người ca tụng là doanh nhân thành đạt, thế nhưng trong chuyện tình cảm lại là một kẻ bất lực. Thương tổn một người không đáng tổn thương, lẽ nào hắn thực sự không nên như vậy?

Đêm qua Bạch Hiền không ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại lại nghĩ đến đứa con đã mất, trong đầu lại vang lên tiếng trẻ con gọi ba. Bạch Hiền tròn mắt nhìn trần nhà, lệ ở viền mắt lại chảy ra.

Sáng sớm Bạch Hiền thu dọn xong hành lý xuống lầu đã thấy Xán Liệt và Phác mẫu.

“Bạch Hiền, con thực sự phải đi sao?” Phác mẫu luyến tiếc kéo tay Bạch Hiền.

“Mẹ, xin lỗi, con thực sự phải đi.” Bạch Hiền nói.

“Bạch Hiền, là Phác gia có lỗi với con, con hãy tha thứ cho Xán Liệt, ta thay Xán Liệt xin lỗi con.”

“Mẹ, mẹ không cần xin lỗi, không phải lỗi của mẹ, con sớm muộn gì cũng phải ra đi, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.” Bạch Hiền đạm nhiên nói.

“Mẹ, sau này phải bảo trọng thân thể, nếu có thời gian con sẽ đến thăm.” Nói xong Bạch Hiền ngẩng đầu nhìn Xán Liệt này giờ vẫn yên lặng, “Lúc rảnh rồi thì chơi với mẹ.”

Xán Liệt có điểm ngoài ý muốn, lung tung gật đầu.

Nói lời từ biệt xong Bạch Hiền kéo hành lý đi ra khỏi nhà, Bạch Hiền sắp xếp xong hành lý không hề lưu luyến chui vào trong xe.

“Tài xế, lái xe.”

Bạch Hiền chỉ nhìn về phía trước, bên tai vẫn truyền đến tiếng Phác mẫu đang gọi tên mình. Bạch Hiền nói cho bản thân, rốt cục đã thoát khỏi ‘người đó’ rồi.

Lúc ấy lòng tràn đầy mong muốn đến nơi đây, tin tưởng vững chắc có một ngày có thể trở thành người trong lòng Xán Liệt. Một năm qua vì hắn mà không ngừng nỗ lực, kết cục chỉ được những lời nói lạnh nhạt, cuối cùng làm cho mình đầy thương tích. Chờ đợi rồi lại chờ mong đến tuyệt vọng, con đường này quá chua xót và đắng cay, cũng chỉ có Bạch Hiền ném trái một mình.

Bạch Hiền lau đi hàng lệ, hơi ngẩng đầu lên thoải mái cười. Từ khi mất đi đứa con, suốt ngày lấy lệ rửa mặt, hiện tại lệ cũng chảy khô rồi.

Bạch Hiền ở trong lòng âm thầm nói cho mình, từ hôm nay trở đi, cậu muốn trở lại làm một Bạch Hiền bình thường, một Bạch Hiền không rơi lệ vì bất cứ kẻ nào.

26. Chương 26

Tháng tư gió xuân ấm áp từ thảo nguyên thổi về, đã từng trải qua giá lạnh giờ đây rốt cục cũng đã có thể nghênh đón ngày lập xuân ấm áp. Ánh sáng mặt trời chiếu khắp trần gian, người đến người đi trên đường đều tràn đầy hạnh phúc.

Ở bên rìa thành phố có một ngôi nhà hai tầng nho nhỏ, tuy rằng tiền thuê nhà hơi đắt một chút nhưng may mà Bạch Hiền mấy năm nay tiết kiệm nên cũng đủ trang trải. Từ ngày rời khỏi nhà Phác gia Bạch Hiền cũng xin nghỉ việc ở công ty, bởi vì cậu quyết tâm không muốn có quan hệ gì với Xán Liệt nữa, một lần nữa làm một Biện Bạch Hiền bình thường.

“Mẹ, ba mẹ và em gần đây có khỏe không?”

Đã lâu không nghe được tiếng mẹ, Bạch Hiền nhin không được lệ nóng ngập tròng mắt.

“Vẫn khỏe, Bạch Hiền à, ở trên thành phố có khỏe không?”

“Dạ, con khỏe, mẹ đừng lo lắng, con hiện tại đã thuê được một căn nhà rất lớn, ba mẹ và em có thể lên ở.”

“Đứa con ngốc nghếch này, lại bày đặt thuê nhà làm gì, cứ dành tiền mà cưới vợ a.” Biện mẫu vẫn hay nói giỡn như vậy.

“Cưới vợ gì ạ, con dành tiền cho thằng út lên đại học.” Bạch Hiền cười trả lời.

“Con muốn nói chuyện với anh, cho con nói” Bên kia truyền đến tiếng ngân nga của em trai, Bạch Hiền ngực ấm áp, “Được rồi, cho con nói với anh vài câu.”

“Anh em là Lộc Hàm a.”

“Ngu ngốc, anh đương nhiên biết em là Lộc Hàm.” Bạch Hiền cười mà đáy mắt vẫn ngập nước.

“Em không phải ngu ngốc, lần thi thử vào đại học này em đứng nhất khối a!” Lộc Hàm ở bên kia kiêu ngạo nói.

“Thật sao, thật thông minh, 2 tháng nữa thi thật phải nỗ lực hết mình nhớ chưa, đợi nhận giấy nhập học rồi cùng ba mẹ lên ở thành phố.”

“Vâng, được, em rất cực cũng có thể học đại học ở thành phố rồi.”

Nghe bên kia em trai nói thế, Bạch Hiền cũng cảm thấy vui vẻ.

Biện mẫu giật lại điện thoại, “Bạch Hiền, khổ cực cho con rồi.”

“Không có, đây là trách nhiệm của con mà. Mẹ, lần này con thực sự muốn cả nhà mình lên đây sống.”

Nghe được con mình tự tin nói thế, Biện mẫu ngực cũng cảm thấy rất vui mừng, “Vây được rồi, đến lúc đó Lộc Hàm lên đại học, cả nhà chúng ta sẽ gặp nhau.”

“Vâng, được!”

Nói xong Bạch Hiền lại nhin không được mà khóc nghẹn ngào.

Hôm sau Bạch Hiền bắt đầu đi tìm việc, những năm tháng dạo quanh thành phố tìm việc thời mới ra trường hiện về, chỉ là lần này không hề giống như trước, lần này Bạch Hiền tự tin tràn đầy, bởi vì cậu tin tưởng mình nhất định sẽ làm được.

Tìm việc vài ngày mà vẫn chưa có tin tức gì, Bạch Hiền cũng có điểm sốt ruột, thế nhưng loại chuyện này không thể gấp được, chỉ có thể chậm rãi chờ thông báo.

Bạch Hiền trở về cuộc sống độc thân đột nhiên nghĩ rằng buộc trên người đã được rũ bỏ, có thể dễ dàng chiến đấu với cuộc sống, cái gì cũng không cần quá lo lắng, làm tốt thân phận của một Biện Bạch Hiền bình thường.

Sau khi vào siêu thị mua một ít đồ ăn, Bạch Hiền xách hai chiếc túi lớn đi dọc theo đường trở về nhà. Đi tới đầu ngõ Bạch Hiền muốn đổi tay, nhưng không ngờ túi hoa quả lỏng, khiến hoa quả rơi lả tả trên đất.

“A ”

Bạch Hiền bắt đầu dẫm dẫm, ngồi xổm xuống nhặt đám cam và táo cho vào trong túi.

Giữa lúc Bạch Hiền cúi đầu nhặt hoa quả, một nam nhân mặc tây trang màu đen cũng ngồi xổm xuống nhặt quả táo cuối cùng.

Bạch Hiền hiểu kỳ nhìn nam nhân kia, khi hắn đứng lên ngẩng đầu nhìn thì Bạch Hiền cảm thấy kinh ngạc, Phác Xán Liệt sao lại xuất hiện ở đây.

Xán Liệt cầm quả táo trong tay đi tới trước mặt Bạch Hiền, nhàn nhạt mỉm cười nói, “Của cậu.”

“Sao anh lại ở đây?” Bạch Hiền bình thản nói, cầm quả táo bỏ vào túi.

“Cuối tuần tôi và Joy kết hôn, hy vọng cậu có thể tới.”

“Không.” Bạch Hiền nói dứt khoát, có quá châm chọc không, cùng vợ trước ly hôn chưa được bao lâu đã kết hôn.

Xán Liệt có vẻ rất xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

“Tôi tới đây còn có đồ muốn trả lại cho cậu.”

Nói xong, Xán Liệt lấy từ cốp xe ra một chiếc hộp, đưa tới trước mặt Bạch Hiền, “Tôi thấy trước đây cậu rất quý những thứ này, cho nên tôi muốn...”

“Không cần nữa.” Bạch Hiền cắt đứt lời Xán Liệt nói, biểu tình nghiêm túc nhìn Xán Liệt, “Con cũng không còn nữa, lấy những thứ này làm gì.”

“Bạch Hiền, con không còn tôi cũng rất áy náy, tôi muốn bồi thường nhưng cậu lại không muốn.” Xán Liệt đột nhiên cảm thấy sợ Bạch Hiền.

“Anh áy náy? Nếu như anh áy náy, vì sao lúc đó tuyệt tình bắt tôi phá thai như vậy, tôi đã xin anh thế nào, hiện tại bồi thường có tác dụng gì, có chồng hàng đồng tiền cũng đâu thể mang con tôi trở về!”

Bạch Hiền oán giận nói, thật vất vả tưởng quên đi bây giờ lại bị khơi ra. Khi biết con mình đã mất, Bạch Hiền ở trong lòng đã hạ quyết tâm, đời này tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Xán Liệt.

Nói xong Bạch Hiền cầm chiếc hộp xoay người đi đến thùng rác, sau đó không lưu luyến ném tất cả vào bên trong, không hề quay đầu lại mà đi thẳng.

Về đến nhà Bạch Hiền đặt túi lên trên bàn khổ sở ôm đầu, vì sao gặp phải Phác Xán Liệt là tâm tình của mình trở nên kích động như vậy, trước đây cũng vậy, hiện tại đã ra đi, cậu không muốn để Phác Xán Liệt nắm trong tay tâm tình của mình. Hiện tại cậu không muốn làm Biện Bạch Hiền nhu nhược, một Biện Bạch Hiền rơi lệ vì kẻ không đáng.

Cúi đầu nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay, thì ra nó bao lâu nay vẫn nằm yên đó. Trong vô thức, nó đã trở thành một phần ký ức buồn.

27. Chương 27

Tin Phác Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên muốn kết hôn một lần nữa leo lên các trang báo mạng lẫn tạp chí, đối với cuộc hôn nhân của đôi trai tài gái sắc này người người tán thưởng.

Nhìn tấm ảnh kết hôn ngọt ngào trên tạp chí của Phác Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên, Bạch Hiền có chút ai oán nhẹ nhàng. Hai người trên mặt mỉm cười hạnh phúc như vậy, Xán Liệt ôm thắt lưng Từ Nhã Nghiên, phối hợp với bối cảnh xán lạn tựa như một bức tranh hoàn mỹ.

Nhớ lại ngày mình kết hôn, lúc ấy chẳng có lấy một bức ảnh, quả nhiên trong lòng Xán Liệt quan trọng nhất vẫn là Từ Nhã Nghiên.

Hôn lễ được tổ chức tại một nhà hàng cao cấp bậc nhất của thành phố, rất nhiều ngôi sao là bạn của Từ Nhã Nghiên cũng đến tham gia, thêm vào đó là những doanh nhân ông chủ trên thương trường bạn của Phác Xán Liệt. Toàn bộ hôn lễ như một buổi trao giải hào quang lấp lánh, từng đoàn xe kéo nhau nườm nượp đến chúc mừng.

Rất nhiều phóng viên cũng tìm cách đến tham dự, có khi là chụp tuần nam mỹ nữ, có khi là đến xem khách quý. Bạch Hiền từ sơn viên đi ra quay đầu lại nhìn khách sạn sáng như ngọc kia, trong đầu không tìm được lại nhớ về ngày kết hôn của mình.

Thực sự khác biệt a. Lúc ấy bọn họ chỉ đi đăng kí kết hôn, buồn cười hơn chính là ảnh trên giấy đăng kí kết hôn lại là ảnh ghép. Ngay cả một bữa tiệc cũng không có, chỉ có một mình cậu qua đêm trong căn phòng giá lạnh.

Trong phòng nghỉ, Xán Liệt mặc một bộ tây trang có thắt nơ, nghiêm nhiên trở thành một chàng hoàng tử đẹp trai, mà hôm nay chàng hoàng tử sẽ kết hôn.

Xán Liệt nhìn đồ trang điểm mà chờ ra, mở chiếc hộp đỏ lộ ra chiếc nhẫn màu bạc lấp lánh. Đây chính là chiếc nhẫn năm ấy hắn định dùng nó cầu hôn Từ Nhã Nghiên, cuối cùng bởi vì Phác mẫu ra tay nên mới đưa cho Biện Bạch Hiền.

Người phục vụ nói là có một người nam nhân mang tới, Xán Liệt không cần nói cũng biết là ai.

Chiếc nhẫn bỗng hóa băng ở lòng bàn tay, lạnh buốt truyền vào con tim. Là chiếc nhẫn đang thương tâm hay bản thân hắn đau lòng.

Hắn ly hôn với Biện Bạch Hiền lại lập tức kết hôn với Từ Nhã Nghiên. Thế nhưng thỉnh thoảng đáy lòng Xán Liệt vẫn nhớ tới Bạch Hiền, nhớ tới nỗi xấu hổ của mình.

Thế nhưng hiện tại hai người đã đi ngược lối, một lần nữa đi trên hai con đường khác nhau.

Buổi tối Bạch Hiền nhận được điện thoại của công ty Ngô thị báo đến phỏng vấn, Bạch Hiền nằm ở trên giường cảm giác rất hồi hộp, giống như lần đầu tiên đi phỏng vấn, lo lắng đến ngủ không được.

Hôm sau Bạch Hiền dậy rất sớm, ăn xong bữa sáng chạy đến tiệm cắt tóc, chăm chút bề ngoài một chút, nhìn qua càng thêm tinh thần hưng phấn, sau đó mang theo sơ yếu lý lịch và tác phẩm của mình đến công ty.

Bạch Hiền chưa từng nghe qua tên công ty Ngô thị, thế nhưng khi nhìn thấy tòa nhà sừng sững ở giữa trung tâm thành phố thì phát hiện công ty này có sức ảnh hưởng rất lớn đến nền kinh tế quốc dân.

Đi tới bộ phận nhân sự trên tầng mười, vừa ra khỏi thang máy Bạch Hiền đã thấy có hơn mười người đang đứng trước phòng làm việc, ai cũng đều quần áo chỉnh tề, trên tay cầm túi mỏng túi dày chờ phỏng vấn. Bạch Hiền đột nhiên hoảng sợ, không ngờ công ty này lại có nhiều người đến như vậy.

Ngồi ở hàng sau cùng, Bạch Hiền an tĩnh nhìn bốn phía, hai tay có điểm gấp gáp đặt ở trên đùi chờ được gọi tên.

Nhìn những người đi ra từ phòng làm việc, trên mặt không có nụ cười khi được nhận, hiển nhiên rất nghiêm ngặt khiến Bạch Hiền rất mất tự tin.

Rốt cục cũng đến lượt mình, Bạch Hiền đứng dậy sửa soạn y phục sau đó mang theo nụ cười cầm văn kiện đi vào.

Cũng như những công ty khác, phỏng vấn là hai nam một nữ của bộ nhân sự, khuôn mặt biểu tình rất nghiêm túc khiến bầu không khí trong phòng làm việc có vẻ khấn trương.

Bạch Hiền cúi cung cúi người, sau đó tiến lên đưa sơ yếu lý lịch cùng tài liệu liên quan cho ba vị quản lí.

“Tự giới thiệu đi.” Quản lí nữ đeo kính gọng đen sau khi nhận lí lịch thì nói.

“Vâng.” Bạch Hiền gật đầu, thanh âm nhẹ nhàng, sau đó chậm rãi giới thiệu bản thân.

Bạch Hiền tự tại nói, tâm tình lo lắng cũng biến đâu mất, khiến ba vị quản lí nghe xong cũng cười nhẹ nhàng.

Bạch Hiền như trước mỉm cười nhìn ba vị quản lí, chờ đợi bọn họ đặt câu hỏi.

Lúc này cửa sau phòng làm việc mở, một nam nhân mặc đồ công sở tiến vào, mang theo khí chất của một vị hoàng tử u buồn ngồi phía sau, tựa hồ như là đến thị sát.

“Trong lý lịch nói cậu trước đây làm ở Phác thị, Phác thị điều kiện rất tốt, sao lại muốn từ chức?” Vị quản lí bên phải đặt câu hỏi.

Bạch Hiền do dự một chút, sau đó mới nói, “Công ty trước đây xác thực rất tốt, thế nhưng từ chức là nguyên nhân riêng tư của tôi, xin lỗi cái này tôi không thể trình bày.”

“Thật không, tôi nghĩ cậu chê Phác thị nên mới đến công ty tôi làm.” Quản lí bên trái nghe xong Bạch Hiền nói thì đùa giỡn vài câu.

Bạch Hiền xấu hổ cười, nếu như không phải gặp nỗi đau lớn như vậy cậu sẽ không rời Phác thị, dù sao làm việc ở đó điều kiện rất tốt, ai có thể hiểu rõ nỗi khổ của Bạch Hiền a.

“Xem qua bản thiết kế của cậu, vẽ không tồi, nhưng thiếu cái gì đó.” Nữ quản lí ở giữa có điểm hiếu kỳ nghĩ, “Xin hỏi, nếu như công ty cho cậu dùng thiết kế để dùng vào mục đích khác, cậu sẽ làm như thế nào?”

“Tôi sẽ cự tuyệt!”

Bạch Hiền trả lời không chút do dự khiến ba vị quản lí ngạc nhiên, đồng thời cũng khiến cho nam nhân ngồi phía sau cảm thấy giật mình, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ lạ.

“Bản thiết kế của tôi được vẽ từ cảm xúc chân thực, dùng những chi tiết chân thực nhất để khách hàng thỏa mãn, chứ chẳng phải dùng để lừa dối họ.”

Bạch Hiền dùng ngôn từ giải thích thế khiến ba vị quản lí có điểm buồn cười, còn không thì cười lắc đầu, tựa hồ rất thích tính cách của Bạch Hiền.

“Ok, không cần phải nói nữa, cầm đồ về chờ thông báo.”

Nữ quản lí cắt đứt lời Bạch Hiền nói, khiến Bạch Hiền có điểm trở tay không kịp, sau đó cũng có chút thất lạc tiến lên cầm đồ đi ra khỏi phòng.

“Tiếp theo.”

“Không cần, hôm nay đến đó kết thúc.”

Lúc này nam nhân ngồi phía sau mới lên tiếng.

“Chủ tịch, sao ngài lại ở đây a.” Nữ quản lí nói.

“Là thuận đường vào xem một chút, xem thành quả hôm nay thế nào.”

“Không biết vì sao những người đến xin việc đủ yêu cầu ngày càng giảm.” Nữ quản lí khổ não nói.

Chủ tịch cười trừ, “Là yêu cầu của các người quá cao, đừng lấy tiêu chuẩn của quốc tế so sánh với bọn họ, bằng cấp cao không nhất định làm việc khiến ta thỏa mãn.” Chủ tịch ý vị thâm trường nói, sau đó cười cười đi ra khỏi phòng làm việc.

28. Chương 28

Từ phòng phỏng vấn đi ra Bạch Hiền vô cùng ủ rũ, có chút hối hận vừa nãy lại nói trắng ra như vậy, nên yểu chuyển nịnh hót một chút, hiện tại người lãnh đạo nào mà không thích nghe lời nịnh hót chứ, haiz!

“Xin đợi chút.” Nam nhân được ba vị quản lí gọi là chủ tịch đi ra, đuổi theo Bạch Hiền.

Nghe được có người gọi mình, Bạch Hiền quay đầu lại nhìn thấy một nam nhân xa lạ, “Xin hỏi, cậu đang gọi tôi sao?”

“Đúng vậy, công ty quyết định thuê anh rồi.”

“Cái gì? Thật sao?” Bạch Hiền khó tin nhìn nam nhân trước mặt, “Thế nhưng vừa mới phỏng vấn xong, cậu có thật là người của công ty không, đừng nói với tôi là cậu đang đùa nhé?” Bạch Hiền có điểm mơ hồ.

Nam nhân nghĩ Bạch Hiền rất đáng yêu liền nở nụ cười, “Tôi là phụ trách thông báo, như vậy đi, không tin ngày mai anh đến bộ nhân sự sẽ biết.”

“Thực sự, cảm ơn cậu nha, sau nay chúng ta là đồng sự, xin chỉ giáo nhiều hơn!”

“Vâng, xin được chỉ giáo.”

Nam nhân thấy Bạch Hiền lộ ra nụ cười xán lạn cũng kìm lòng không được cười theo, Bạch Hiền cười ngây thơ khiến nam nhân có điểm rung động.

Chờ Bạch Hiền vui vẻ ra khỏi công ty, nam nhân cũng vui vẻ không kém, vừa quay người lại đã thấy thư kí nổi giận đùng đùng đi tới, nam nhân bắt đầu cười.

“Chủ tịch, ngài chạy đi đâu đó, sáng sớm không ở trong phòng làm việc ký văn kiện lại chạy tới đây làm gì.”

“Đã biết đã biết, ta ký nhiều quá nên chạy ra ngoài xem xét một vòng, người xem người còn phát giận như vậy sẽ xuất nếp nhăn, dù trên người đeo kim cương hột xoàn cũng không ai thêm yêu.”

Thư kí thiếu chút nữa thổ huyết, trên thương trường là một vị chủ tịch lãnh tính lạnh lùng có thể cho người khác cảm giác mùa đông tới, trong cuộc sống thường ngày lại chẳng khác gì một đứa nhóc con đang lớn.

Bị thư kí áp tải về phòng làm việc, thế nhưng tâm tình cũng không bị công việc làm ảnh hưởng, trong đầu thường thường xuất hiện hình ảnh của Bạch Hiền mà mỉm cười.

Ngô Thế Huân, chủ tịch tập đoàn Ngô thị.

Hôm sau Bạch Hiền tự tin tràn đầy đến Ngô thị, quản lí bộ nhân sự cũng chính là nữ quản lí ngày hôm qua dẫn Bạch Hiền đi giới thiệu với mọi người, còn dặn Bạch Hiền trong công ty phải tuân thủ quy định này nọ, Bạch Hiền nhất nhất đều ghi nhớ trong lòng.

“Cậu coi như cũng là may mắn, được chủ tịch thấy tài năng.” Nữ quản lí thuận miệng nói một câu, lại bị Bạch Hiền nghe được trong tai.

Chủ tịch? Ngày hôm qua chủ tịch ở đây sao? Nếu như Bạch Hiền biết chủ tịch ở đó có thể sẽ càng khẩn trương hơn, may là không biết chủ tịch là ai.

Đồng sự ở Phác thị hiền hoà nhiệt tình bao nhiêu thì bộ phận thiết kế ở đây lạnh nhạt bấy nhiêu. Bạch Hiền đi qua chào hỏi nhưng cũng chỉ nhận được vài lời ậm ừ rồi ai nấy đều vui đầu làm việc của mình. Bạch Hiền cũng đành phải thôi, trở lại vị trí của mình bắt đầu đi làm ngày đầu tiên.

Giờ ăn trưa, đồng sự khác đều hẹn nhau ra ngoài ăn, Bạch Hiền lỡ mang theo cơm nên đành phải ở lại văn phòng. Bạch Hiền có điểm hối hận khi mang theo cơm, nếu không mang còn có thể cùng mọi người giao lưu cũng cố tình cảm.

Bạch Hiền cầm chiếc đĩa vào nhà vệ sinh rửa sạch, trên đường trở lại phòng làm việc thấy một bóng lưng quen thuộc đang đứng lóng ngóng ngoài cửa phòng bộ thiết kế.

Người nọ nghiêng mặt Bạch Hiền mới nhìn rõ thì ra là người đã báo mình trúng tuyển hôm qua, Bạch Hiền hưng phấn vỗ vai hắn.

Hiển nhiên Thế Huân không chú ý tới người phía sau, bị vỗ như vậy lại càng hoảng sợ.

“Sao cậu lại ở đây?” Bạch Hiền hiếu kỳ hỏi.

Thế Huân không muốn cho Bạch Hiền biết dụng ý của mình, vì vậy tìm lí do chống đỡ, “Tôi đi ngang qua, thuận đường đến xem anh có làm việc tốt không.”

“Cậu ăn chưa?” Bạch Hiền cũng không chú ý lắm lời Thế Huân nói.

“Vẫn chưa, anh ăn chưa, nếu không chúng ta cùng đi ăn.” Thế Huân nhiệt tình cười nói.

“Không được, tôi có mang theo cơm.” Bạch Hiền nghĩ lại, “Hay cậu ăn với tôi đi, tôi làm rất nhiều đồ ăn.”

“Như vậy có được không? Tôi ăn rất nhiều đó, ha ha.” Thế Huân ngây thơ cười.

“Không sao, cậu là người đầu tiên ở trong công ty này nói chuyện với tôi, cũng coi như là người bạn đầu tiên của tôi, đến ăn đi!”

Bạch Hiền vẫn là một con người đơn thuần, người nào đối xử tốt với mình thì cậu sẽ tốt lại gấp đôi, tính cách ôn hòa tinh khiết như thế khiến con tim Thế Huân nhẹ nhàng rung động.

Trong phòng nghỉ của nhân viên Bạch Hiền đã bày ra đồ ăn đầy đủ, có rau xào thơm phưng phức, có vài miếng sườn xào chua ngọt, cơm trắng tươi xốp. Bạch Hiền lấy một chiếc chén sạch trong ngăn tủ đông cơm và đồ ăn cho Thế Huân.

“Ăn đi, đừng khách sáo.”

“Bạch Hiền, đây đều là do anh làm sao?” Thế Huân nhìn toàn bộ bữa trưa đầy sắc vị, nước bọt đã chảy ra rồi.

“Đúng vậy, được rồi, sao cậu biết tôi là Bạch Hiền, chúng ta còn chưa tự giới thiệu mà!” Bạch Hiền lúc này mới bình tĩnh đại ngộ, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không biết tên của đối phương, thế nhưng đối phương lại biết tên của mình.

“Ngày đó nghe quản lý phỏng vấn gọi tên của anh, tôi ở công ty này rất ít khi lộ diện cho nên không cần nhớ tên tôi.” Thế Huân xúc một ngụm cơm lớn tống vào mồm, ăn xong còn khen tới khen lui.

“Cậu không xem là bạn cũng được, thế nhưng tôi thật tình muốn kết bạn.” Bạch Hiền u sầu nói, biểu tình có chút ủy khuất.

“Được rồi, tôi tự giới thiệu, tôi là Ngô Thế Huân, là tạp vụ trong công ty, mỗi ngày đều chạy qua chạy lại trong văn phòng.” Thế Huân nửa đùa nửa thật.

“Sao có thể a, Ngô thị chẳng phải là một công ty rất tốt sao, người không có năng lực sẽ không vào được.”

“Anh quá đề cao Ngô thị rồi.” Thế Huân xấu hổ cười, hắn vẫn cho rằng công ty mình không tốt như vậy, “Có thể là khi phỏng vấn những người đó thất thần nên tuyển tôi vào.” Thế Huân cười mỉm, nếu như lời này bị cha nghe được sẽ ăn đủ đòn.

“Cậu thật may mắn.” Bạch Hiền cảm thán.

Thế Huân vừa ăn vừa nói, “Ôi, anh cũng nhanh ăn đi, cơm lạnh hết rồi.”

“Ừm ”

Nhìn Thế Huân hài lòng ăn cơm, Bạch Hiền ngực cũng vui vẻ. Trước đây cậu luôn luôn làm cơm chờ Xán Liệt về ăn, thế nhưng đều chỉ là vọng tưởng.

“Không ngờ anh khéo tay như vậy.”

Chỉ là mấy món ăn đơn giản cũng khiến Thế Huân tấm tắc tán thưởng, xem ra nam nhân không chỉ thích phụ nữ khéo tay, mà cũng thích nam nhân khéo tay nữa.

29. Chương 29

Bạch Hiền lại bắt đầu cuộc sống mới, đi làm ở công ty thì kết giao với một người bạn tên là Ngô Thế Huân, mặc dù trong công ty chẳng bao giờ nhìn thấy hắn, cũng không biết đi chỗ nào tìm hắn, thế nhưng chỉ cần giờ nghỉ trưa hay tan tầm là Thế Huân lại xuất hiện trước mặt Bạch Hiền. Luôn biện lí do là tình cờ đi ngang qua, Bạch Hiền trời sinh tính đơn thuần cũng không có suy nghĩ nhiều, dù sao trong hoàn cảnh xa lạ lại có một người bạn cũng không tồi.

Bên kia nhà Phác gia, vì Từ Nhã Nghiên có thai trong người, cho nên Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên không đi hưởng tuần trăng mật, kết hôn ngày hôm sau Xán Liệt đã bắt đầu đi làm, còn Từ Nhã Nghiên chỉ ở nhà tỉ mỉ dưỡng thai. Nơi họ sống không phải ngôi nhà mà Bạch Hiền từng ở, là một căn nhà to lớn và rộng rãi hơn.

Ngồi trong phòng làm việc đến trưa, Xán Liệt uể oải đi ra ngoài một chút, vô thức lại đi tới cửa bộ phận thiết kế dưới lầu. Đó là nơi mà Biện Bạch Hiền từng làm, khi Bạch Hiền đi được hai ngày thì Xán Liệt mới biết cậu đã xin nghỉ việc, còn nguyên nhân thì chính hắn là người biết rõ nhất.

Đứng ở cửa bộ thiết kế, Xán Liệt ngẩng người nhìn chiếc ghế còn trống phía xa, đó là nơi mà Bạch Hiền ngày ngày cúi đầu chăm chỉ vẽ viết.

“Chủ tịch, sao ngài tới đây.” Quản lí Tiểu Hồ đi tới.

“Tôi tiện đường đến xem, thế nào có khỏe không?” Xán Liệt thuận miệng nói.

“Vẫn khỏe, vẫn khỏe.” Tiểu Hồ cười gật đầu, “Thế nhưng Bạch Hiền đột nhiên xin nghỉ việc là một đả kích đối với bộ phận thiết kế chúng ta, mất đi một nhân viên tài ba ưu tú như thế.” Thường ngày Tiểu Hồ và Bạch Hiền quan hệ rất tốt, cho nên đối với việc Bạch Hiền đột nhiên nghỉ việc cảm thấy rất tiếc nuối.

Xán Liệt trầm mặc không nói, nhìn thoáng qua vị trí của Bạch Hiền rồi xoay người ly khai.

Vừa trở lại phòng làm việc thì nhận được điện thoại của mẹ, Phác mẫu muốn hán và Từ Nhã Nghiên tối nay đến ăn cơm rồi nói chút chuyện.

Từ sau khi Bạch Hiền ly khai Phác mẫu rất ít khi liên lạc với Xán Liệt, lại gấp gáp kết hôn với Từ Nhã Nghiên khiến Phác mẫu tựa hồ đã mất đi lòng tin với Xán Liệt, có lẽ bà đã quá mệt mỏi và muốn được nghỉ ngơi rồi.

Tuy rằng Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên đã kết hôn, nhưng không có sự chấp thuận của Phác mẫu, Xán Liệt rất là áy náy. Nhưng hôm nay Phác mẫu gọi hán và Từ Nhã Nghiên trở về ăn tối, có thể là muốn hòa giải như lúc đầu.

Tan tầm xong Xán Liệt lái xe đến khu mua sắm đón Từ Nhã Nghiên đến biệt thự nhà Phác gia, vừa lên xe Từ Nhã Nghiên đã bô bô hỏi trái hỏi phải.

“Xán Liệt, anh nói mẹ bảo chúng ta về làm gì?” Từ Nhã Nghiên trở mình xem xét chiến lợi phẩm hôm nay đi shopping.

“Không biết.” Xán Liệt lãnh đạm trả lời.

“Không phải lại tới la mắng em chứ, em đang mang người kế thừa tiếp theo của Phác gia đó nha.” Từ Nhã Nghiên lấy hộp phấn trong túi xoa xoa lại má.

“Em cũng biết mình đang mang thai sao, vậy mà ngày nào cũng chạy ra ngoài, còn mặc váy đi giày cao gót, vạn nhất xảy ra chuyện gì sơ xuất anh sẽ không tha thứ đâu.” Xán Liệt tức giận nói, thật vất vả để kết hôn, nếu như lại để mất đứa con, như vậy hán thực sự sẽ khiến tâm của Phác mẫu chết ngột.

“Biết rồi.” Từ Nhã Nghiên quệt son nói.

Đến biệt thự Phác gia Từ Nhã Nghiên cẩn thận đi theo Xán Liệt vào phòng.

“Phu nhân, thiếu gia và thiếu phu nhân đã trở về.”

“Biết rồi, cơm nước chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Được rồi, xuống phía dưới đi.”

Người hầu đến thư phòng báo cho Phác mẫu, gần đây trên mặt Phác mẫu dường như đã mất đi dáng tươi cười, ngày xưa dù bị Xán Liệt chọc giận đến muốn thổ huyết, nhưng bên người đều có Bạch Hiền vui vẻ trò chuyện. Hiện tại ngay cả người để nói chuyện cũng không có, tâm Phác mẫu cứ lạnh dần.

“Mẹ ”

Thấy Phác mẫu xuống, Từ Nhã Nghiên nhiệt tình đi tới chào hỏi, Phác mẫu chỉ lãnh đạm gật đầu nhìn thoáng qua liền ngồi vào bàn.

“Mẹ, hôm nay con đi shopping mua một chiếc túi thơm cho mẹ, con lấy cho mẹ xem có hợp không.”

“Không cần, ta không thiếu túi thơm.”

Từ Nhã Nghiên đang xum xoe hiển nhiên bị Phác mẫu đổ cho một gáo nước lạnh, trên mặt cũng mất đi dáng tươi cười.

“Ngồi xuống ăn cơm đi.”

Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên ngồi đối diện Phác mẫu, an tĩnh cầm chén ăn cơm.

“Mẹ, hôm nay tìm chúng con tới có chuyện gì?” Xán Liệt không chịu nổi liền hỏi.

Phác mẫu buông chén nhìn hai người bọn họ, “Ta định vài ngày nữa sẽ về Mỹ, đến nhà dì ở một thời gian.”

“Mẹ, mẹ nghĩ thế nào mà về Mỹ, ở đây không phải sống rất tốt sao.” Từ Nhã Nghiên nhanh mồm đi trước một bước, kỳ thực trong lòng đang hân hoan đốt pháo ăn mừng.

Phác mẫu không quan tâm đến Từ Nhã Nghiên, nhìn Xán Liệt nói, “Đã trải qua nhiều chuyện như vậy lòng ta cũng đã nguội lạnh rồi, ta không muốn sống trong tội lỗi và áp lực nữa.”

“Vậy mẹ muốn ở bao lâu? Con của chúng con, con muốn mẹ nhìn thấy đầu tiên.” Xán Liệt có điểm kích động, hấn nỗ lực nhiều như vậy chính là muốn cho Phác mẫu thấy con của hắn, thế nhưng Phác mẫu lại đột nhiên muốn về Mỹ.

“Cháu con với ta mà nói có nhìn hay không đều không quan trọng nữa, nếu ở Mỹ thích ứng được thì nửa đời sau ta sẽ ở lại bên ấy.” Phác mẫu nói thản nhiên, điều bà quan tâm chính là đứa con của Bạch Hiền, thế nhưng nó đã không còn nữa, hiện tại Xán Liệt có con với ai bà cũng không quan tâm.

Thái độ của Phác mẫu rất kiên quyết, Xán Liệt biết bà một khi đã quyết định sẽ rất khó thay đổi, tựa như trước đây yêu cầu hắn và Bạch Hiền kết hôn, nhưng cho đến khi biết hai người sẽ không thể đi trên cùng một con đường, bà mới buông tay để Bạch Hiền ly khai.

“Được rồi, con đồng ý.” Xán Liệt cũng có vẻ rất bất đắc dĩ, kết hôn với Từ Nhã Nghiên lại làm cho mối quan hệ mẫu tử của hai người xa dần, khiến hắn cảm thấy lòng chua xót.

Từ biệt thự Phác gia đi ra Từ Nhã Nghiên cũng rất không được vui, cô nghe Phác mẫu nói không quan tâm đến cháu con nên rất tức giận.

“Mẹ anh cũng quá khô khan, đây chính là cháu đích tôn của Phác gia, sao có thể nói không quan tâm được.”

“Được rồi đừng nói nữa.” Xán Liệt đầu đau như búa bổ, vừa lên xe Từ Nhã Nghiên lại bắt đầu nói như máy bay ném bom bên tai.

“Xán Liệt, đây là con của anh nha, lẽ nào anh thích nghe mẹ nói như vậy a, muốn về Mỹ thì cứ về, em xem bà rất phiền toái.”

“Tôi nói đừng nói nữa, cô nghe không hiểu sao!”

Xán Liệt hét lớn, đột nhiên đập tay lên vô lăng, hai mắt phẫn nộ nhìn Từ Nhã Nghiên.

Đột nhiên bị Xán Liệt hét lên, Từ Nhã Nghiên dấy mắt lập tức nổi lên nước mắt lưng tròng, mấp máy môi, “Không nói thì không nói nữa, lớn tiếng như vậy làm gì.”

Bên trong xe khôi phục tĩnh lặng, Xán Liệt lúc này mới bình tĩnh chuyên tâm lái xe.

Trước đây yêu nhau mỗi khi có chuyện đều nghĩ cô đang làm nũng. Hiện tại kết hôn rồi, Từ Nhã Nghiên lại bắt đầu giống như những phụ nữ bình thường, nói nhiều và nói đại. Nếu như là Biện Bạch Hiền, cậu sẽ yên lặng ngồi ở một bên, cho hắn không gian an tĩnh để chuyên tâm lái xe.

30. Chương 30

Vài ngày sau Xán Liệt đơn độc tiễn Phác mẫu ra sân bay, hai người tựa hồ không có gì để nói. Trước khi đi Phác mẫu nói với Xán Liệt duy nhất một câu, trong lòng bà và trong mắt người Phác gia chỉ có Biện Bạch Hiền mới là con dâu trưởng.

Những lời này đủ để chứng minh Bạch Hiền trong lòng Phác mẫu chiếm vị trí quan trọng bao nhiêu, cũng có thể biết được Xán Liệt thương tổn Bạch Hiền khiến Phác mẫu chịu biết bao đau đớn.

Tiến Phác mẫu xong Xán Liệt một mình lái xe lang thang trên đường, không muốn quay về công ty cũng không muốn về nhà, thậm chí muốn yên lặng một chút.

Cuối cùng Xán Liệt vô thức lái xe chạy đến đầu ngõ nhà Bạch Hiền, đang muốn quay đầu ly khai thì thấy Bạch Hiền đang xách linh kinh túi đồ đi tới bên này, trên mặt còn lộ ra dáng tươi cười ấm áp như nắng mai.

Bạch Hiền thấy cách đó không xa có một chiếc xe nhìn rất quen, nhìn chăm chú thì mới biết đó là xe của Xán Liệt hơn nữa hắn đang ngồi bên trong xe, thấy Bạch Hiền chú ý tới mình Xán Liệt liền xuống xe đi tới trước mặt Bạch Hiền.

“Cậu bây giờ mới về sao.” Xán Liệt ngượng ngùng không biết nên nói cái gì.

“Đúng vậy, vừa tan tầm, sao anh lại ở đây.” Bạch Hiền trên mặt vẫn cười dịu dàng, hiện tại cậu đã có thể đối mặt với Phác Xán Liệt như những người bình thường khác.

“Cậu đã tìm được việc rồi? mấy ngày trước đến bộ thiết kế nghe được đồng sự trước đây của cậu đều rất luyến tiếc cậu.”

“Thật không.” Bạch Hiền nhàn nhạt cười.

Xán Liệt nghĩ Bạch Hiền không muốn nói chuyện với mình, cũng biết Bạch Hiền kỳ thực không muốn nhìn thấy mình, “Tôi về trước đây.”

“Đã muộn rồi, anh ăn cơm chưa?”

Bạch Hiền đột nhiên hỏi, khiến Xán Liệt có điểm thụ sủng nhược kinh, lắc đầu ý bảo vẫn chưa.

“Vào nhà tôi đi, vừa vặn tôi cũng muốn làm cơm.”

Xán Liệt vô cùng kinh ngạc, theo lý trước đây bị đối xử như vậy, cậu hẳn là hận hắn đến chết.

Bạch Hiền nhìn ra Xán Liệt do dự, thoải mái cười nói, “Một tháng nay tôi đã chỉnh lý tâm tình của mình, có một số việc tôi đã để thời gian mang về quá khứ.”

Nghe Bạch Hiền nói như vậy, Xán Liệt da mặt dày nghĩ Bạch Hiền đã tha thứ cho hắn, thế nhưng đó chỉ là mặt ngoài của Bạch Hiền, khi nhìn thấy bóng lưng cô đơn của hắn mà thương cảm mà thôi, dù sao đã hơn bảy giờ mà một người bị bệnh đau dạ dày chưa ăn sẽ là chuyện rất thống khổ.

Vào trong nhà Bạch Hiền, chỉ có hơn sáu mươi mét vuông thế nhưng được Bạch Hiền sắp xếp ngay ngắn nên dù nhỏ nhưng rất ấm áp.

“Anh cứ nghỉ ngơi đi, tôi lập tức đi làm cơm.”

Xán Liệt gật đầu cảm ơn, an vị trên chiếc ghế sofa nhỏ bé. Lòng có chút co quắp, nhìn quanh căn phòng nhỏ như lỗ mũi này. Ngực có điểm áy náy thâm nghĩ, nếu như Bạch Hiền nhận bồi thường, chí ít sẽ không phải ở tại nơi nhỏ hẹp thế này. Thế nhưng cố chấp như Bạch Hiền, sẽ không nhận bất kì bồi thường nào khi kí vào tờ ly hôn.

Rất nhanh Bạch Hiền đã chuẩn bị xong bữa tối, hai người ngồi vào bàn cơm không lớn cũng không nhỏ.

“Thử xem, không biết có hợp khẩu vị của anh không, phỏng chừng không có phu nhân anh làm chắc là không ngon.” Bạch Hiền thuận miệng nói.

“Joy chưa bao giờ xuống bếp, chúng ta thuê bảo mẫu, vừa nấu cơm vừa chăm sóc cô ấy.”

Bạch Hiền khẽ gật đầu, kỳ thực cũng không muốn biết nhiều, hai người lại tiếp tục yên lặng ăn cơm.

“Mẹ về Mỹ rồi.” Xán Liệt không muốn bầu không khí lạnh nhạt nữa, liền tìm chuyện để nói.

“Thân thể bà không tốt nên qua đó nghỉ ngơi.”

Bạch Hiền không biết mình ly khai khiến Phác mẫu có bao nhiêu thương tâm, chỉ là Xán Liệt không dám nói ra.

“Mẹ rất...”

Giữa lúc Xán Liệt muốn nói tiếp, điện thoại của Bạch Hiền vang lên, cậu đứng dậy chạy đi nhận điện thoại. Thấy điện báo là Thế Huân, Bạch Hiền trên mặt vô thức lộ ra dáng tươi cười.

“A lô, có chuyện gì?” Bạch Hiền tự nhiên thoải mái như đang tán gẫu.

Xán Liệt không biết đối phương là nam hay nữ, thế nhưng xác định có mối quan hệ rất tốt với Bạch Hiền, hơn nữa quan hệ rất mờ ám.

“Tôi vừa làm cơm xong, đang ăn.”

“Nếu nhớ cơm tôi làm như vậy, lần sau tới nhà tôi tôi làm cho cậu ăn.”

“Biết rồi, cậu cũng đừng có thức đêm, lần nào cũng thấy vành mắt cậu đen thui.”

“Cứ như vậy a, chào ”

Nghe được Bạch Hiền nói chuyện ngọt ngào như với người yêu, trong lòng Xán Liệt có điểm ê ẩm, cảm giác khó chịu nói không nên lời.

“Xin lỗi, phiền anh ăn cơm rồi.” Bạch Hiền trở lại vị trí.

“Không sao, vừa rồi là bạn cậu sao?”

“Ừm, bạn ở công ty mà thôi.” Tuy rằng là bạn hờ, thế nhưng Bạch Hiền vẫn không dấu được cảm giác thích thú khi nhắc tới người bạn này.

Rất nhanh cơm tối đã ăn xong, Bạch Hiền tiễn Xán Liệt ra về, hai người yên lặng đi ở trong con ngõ nhỏ.

“Anh mà rảnh rồi thì nhớ trò chuyện với phu nhân, cô ấy hiện tại mang thai, rất cần người chiều cổ quan tâm.”

Bạch Hiền trên mặt nói rất bình tĩnh, thế nhưng nội tâm lại nổi lên một tia rung động. Bác sĩ đã từng nói cho cậu, người mang thai cần phải duy trì tâm tình thật tốt, chú ý chiều cổ thân thể. Có thể là bởi vì mình luôn khó chịu không vui mới đánh mất đứa con, cho nên Bạch Hiền hiện tại không muốn trách cứ bất cứ người nào, tự trách bản thân mình lúc ấy không bảo vệ tốt con của mình.

“Bạch Hiền, xin lỗi.”

“Không có việc gì, thực sự đó, chuyện đã qua, tôi cũng không muốn nhắc lại.” Ngoài miệng nói mạnh nhưng trong ngực lại đang tràn lệ nóng.

“Nhanh về nhà đi, phu nhân anh ở nhà phỏng chừng đang sốt ruột ngồi chờ.”

Cảm giác yêu một người nhưng ngồi đợi chờ mà người đó không về, Bạch Hiền cảm nhận được rất nhiều.

Rời khỏi nhà Bạch Hiền thật lâu Xán Liệt vẫn cảm thấy hổ thẹn, tuy rằng Bạch Hiền không còn biểu hiện kích động như trước, thế nhưng hẳn biết Bạch Hiền một mực ỉn ỉn.

Về đến nhà, đèn trong phòng đã tắt. Xán Liệt vào phòng thấy Từ Nhã Nghiên đã đi vào giấc ngủ rồi, đèn bàn còn vãn sáng nhạt nhòa. Thấy Từ Nhã Nghiên an tĩnh ngủ, Xán Liệt nghĩ lại những điều vừa rồi Bạch Hiền nói, phụ nữ có thai rất cần chăm sóc, nhất là thai nhi cảm ứng được sự nóng lạnh bất thường của cơ thể mẹ, thai nhi cũng sẽ thường náo động khiến tâm trạng phụ nữ khó chịu.

Xán Liệt chẳng bao giờ biết Bạch Hiền hiểu được nhiều như vậy là bởi vì lúc ấy Bạch Hiền mang thai rất chăm đọc sách, có lúc đọc sách mệt mỏi rồi ngủ quên trên ghế sofa mà không hay biết, nhưng tay vẫn ôm lấy trước bụng.

31. Chương 31

Vài ngày sau Bạch Hiền nhận được điện thoại của ba mẹ ở dưới quê, nói Lộc Hàm đã thi đỗ vào đại học, chuẩn bị lên thành phố. Bạch Hiền vui vẻ chuẩn bị đồ đạc và mọi giấy tờ liên quan.

Thời gian đến cuối tuần còn có vài ngày, vừa lúc Bạch Hiền nhận được tháng lương đầu tiên. Bạch Hiền đang định cùng đồng sự đi liên hoan, đột nhiên nghĩ đến một việc cần hỏi.

“Xin hỏi, công ty có người nào tên là Ngô Thế Huân?” Bạch Hiền len lén hỏi, cậu rất muốn biết Thế Huân rốt cuộc làm ở bộ phận nào, vì sao tìm không được hẳn, đều là hẳn chủ động xuất hiện tìm mình.

Nữ quản lý vô cùng kinh ngạc lại vừa buồn cười nhìn Bạch Hiền, trêu ghẹo nói, “Biện Bạch Hiền cậu vào công ty một tháng rồi, mà vẫn không biết Ngô Thế Huân là ai?”

“Không phải làm tạp vụ sao?”

“Ha ha ” Quản lý Lâm cười man rợ, sau đó mím môi mím lợi nói, “Ngô Thế Huân là chủ tịch của Ngô thị!”

“Cái gì!”

Lần này Bạch Hiền thực sự kinh hách rồi, thì ra người bạn hồ lâu nay của mình lại là chủ tịch, thảo nào mỗi lần đều tìm không được hắn, là bởi vì trốn ở trong phòng làm việc tận tầng cao nhất. Cũng khó trách Thế Huân phải che dấu thân phận, mỗi lần gặp mặt đều chỉ có hai người.

Hơn nữa lúc ấy quản lý Lâm nói mình được chủ tịch nâng đỡ, vì lúc phỏng vấn Thế Huân ngồi quan sát phía sau, cho nên mình mới thuận lợi vượt qua bài kiểm tra nghiêm ngặt hà khắc của công ty.

Đột nhiên có cảm giác bị lừa dối, Bạch Hiền thở phì phì trở lại phòng làm việc.

Vài ngày sau đó Bạch Hiền cũng không có chủ động liên lạc với Thế Huân, buổi trưa đến thì cùng đồng sự đi ăn, tan tầm thì kéo đồng sự cùng về. Như vậy Thế Huân dù thấy Bạch Hiền, thế nhưng vì có đồng sự bên cạnh cho nên hắn không thể tiếp cận Bạch Hiền được. Mà Thế Huân gọi điện thoại Bạch Hiền không bắt máy, cứ như vậy Bạch Hiền đang dạy cho hắn một bài học nhỏ về việc dám nói dối.

Rốt cục cuối tuần cũng tới, Bạch Hiền dậy sớm chỉnh lý y phục chuẩn bị đi đến trạm xe lửa, đột nhiên chuông cửa vang lên.

Cửa vừa mở đã thấy Thế Huân đã vài ngày bị mình ‘ cho ăn bơ ’ xuất hiện trước cửa nhà.

“Bạch Hiền, sao anh không nhận điện thoại của tôi.”

Nhìn Thế Huân biểu tình ngốc nghếch, Bạch Hiền nhin cười, cố ý làm bộ tức giận nói, “Cậu là nhân vật lớn như vậy tôi nào dám a, chủ tịch Ngô!”

Tiêu rồi, bị Bạch Hiền phát hiện rồi. Thế Huân cười giả lả, “Anh biết rồi.”

“Nếu không phải tôi chủ động hỏi quản lý nhận sự, có phải cậu định gạt tôi cả đời.”

“Đâu có, chỉ là sợ anh biết tôi là chủ tịch sẽ không chơi với tôi nữa.”

“Thế nhưng mọi người biết, tôi vào được công ty tất cả đều do cậu ra tay, điều này làm cho ta thật mất mặt.” Bạch Hiền tức giận nói, cậu muốn cho mọi người nhìn thấy mình vào công ty bằng thực lực, chứ không phải dựa vào quan hệ.

“Sao có thể a, tài năng của anh sớm muộn sẽ được mọi người biết.”

Nhìn bộ dạng luôn luôn vui vẻ của Thế Huân, Bạch Hiền muốn giận lâu cũng không thể được.

“Hôm nay cậu rảnh không?” Bạch Hiền hỏi.

“Có, tôi rất rảnh, có chuyện gì?” Trong đầu Thế Huân phản ứng đầu tiên là Bạch Hiền muốn hẹn hò với hắn.

“Hôm nay tôi muốn đến trạm xe lửa đón ba mẹ và em trai, cậu có thể đi cùng tôi không? Tôi không có xe, muốn nhờ cậu chở một đoạn đường.”

Gặp ba mẹ a, so với đi hẹn hò còn hưng phấn hơn, Thế Huân lập tức gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc.

Tới trạm xe lửa, Bạch Hiền lo lắng đứng chờ. Tuy Thế Huân đứng bên cạnh không biết Biện phụ Biện mẫu có bộ dáng gì, nhưng cũng rất hấp dẫn dáo dác dòm quanh.

“Ba mẹ, em!”

Thấy ba người quen thuộc từ trên xe đi xuống, Bạch Hiền lập tức xông lên phía trước.

Thấy đứa con đã lâu không gặp, Biện mẫu cũng vui vẻ ôm chặt lấy Bạch Hiền, cũng hơn một năm không gặp mặt, bây giờ nhìn nhau chỉ biết nghẹn ngào không nói nên lời.

“Ba mẹ, em nữa, mọi người rót cụng cũng tới.” Bạch Hiền hạnh phúc đến muốn rơi nước mắt.

Thế Huân cũng nhu thuận chạy tới, nhiệt tình bắt chuyện, “Bác trai, bác gái, em trai, chào mọi người!”

Thấy Thế Huân vừa đẹp trai vừa xa lạ, Biện phụ Biện mẫu và Lộc Hàm đều hiếu kỳ nhìn Bạch Hiền, tựa hồ đang hỏi đó là ai vậy.

“Đây là bạn trong công ty con, Ngô Thế Huân, hôm nay con nhờ hắn tới đón mọi người.” Bạch Hiền cuối cùng vẫn không nói thân phận của Thế Huân ra.

“Làm phiền cậu quá, người thành phố có khác a, địa linh nhân kiệt nên có người đẹp trai như thế.” Biện phụ vui vẻ nói.

Lộc Hàm một bên thấy Thế Huân cũng có chút hưng phấn, tiến lên chủ động bắt chuyện, “Anh Thế Huân, xin chào, em là Lộc Hàm.”

“Lộc Hàm a, ngày thường vẫn nghe Bạch Hiền nói về em, thông minh lại biết nghe lời.”

Bạch Hiền ở một bên xấu hổ cười, ngược nghĩ, tôi lúc nào nhắc tới người nhà của tôi với cậu. Đối với sự nhiệt tình quá trớn của Thế Huân, Bạch Hiền có điểm dở khóc dở cười, thế nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là mặc kệ hắn.

Bầu không khí trong xe trở nên rất náo nhiệt, Thế Huân lái xe, Lộc Hàm ngồi ở bên trên với Thế Huân, Bạch Hiền và ba mẹ ngồi ở phía sau.

“Ba mẹ, con rất nhớ mọi người.”

Bạch Hiền ngồi ở giữa ba mẹ, vẫn chăm chú nắm tay hai người, đã lâu không gặp mặt nên trong lòng cảm động vô cùng.

“Bây giờ chúng ta có thể cùng sống bên nhau được rồi.”

Phía Bạch Hiền ba mẹ trò chuyện râm ran, phía trước Lộc Hàm cũng hiền lành nói chuyện với Thế Huân.

“Anh Thế Huân, anh và anh Bạch Hiền ở cùng nhau sao?” Lộc Hàm ngây thơ hỏi.

“À không, anh ở nhà mình.” Thế Huân thở dài, nếu như sống cùng nhau thì tốt rồi.

“Lúc anh Thế Huân lái xe rất đẹp trai, nhất định có rất nhiều con gái thích.”

“Vấn bình thường a ” Thế Huân khiêm tốn nói, xác thực có rất nhiều con gái thích, hơn nữa đều là bị ba mẹ gán ghép.

Lộc Hàm mới bước ra từ cấp 3 nghiêm khắc, nên thập phần hiếu kỳ với tất cả mọi thứ trước mắt, nhất là chàng trai Ngô Thế Huân này lại càng có hứng thú. Cho tới bây giờ chưa biết đổ mắt vì ai, nhưng bây giờ phát hiện mình đang nóng dần lên. Nhất là khi nhìn bộ dạng Thế Huân chăm chú lái xe, trên mặt lại nổi lên một tia đỏ ửng.

“Ba mẹ, mau vào.”

Bạch Hiền xách hành lý mở cửa nhà, trên mặt vui sướng hạnh phúc từ trạm xe đến giờ vẫn chưa mất.

“Bác trai, bác gái, con về trước đây.” Thế Huân xách hành lý vào phòng khách rồi định lý khai, để lại không gian riêng cho gia đình Bạch Hiền.

“Thế Huân nếu không ngại thì ở lại ăn tối đi.” Bạch Hiền nhiệt tình nói.

“Đúng vậy, anh Thế Huân ở lại đi, ném thử tay nghề của anh Bạch Hiền.” Lộc Hàm cũng khẩn cầu Thế Huân ở lại.

“Tay nghề của Bạch Hiền anh ném qua rồi, xác thực không tồi, lần sau còn có nhiều cơ hội mà, tạm biệt.”

Không muốn quấy rầy người nhà Bạch Hiền vui vẻ đoàn tụ, Thế Huân nói lời từ biệt xong liền lý khai.

“Bạch Hiền, bạn con tốt ghê.”

“Đúng vậy, Bạch Hiền chúng ta là người tốt nên bạn bè ai cũng tốt.”

Biện phụ Biện mẫu nhìn Thế Huân rất thuận mắt, làm cho Bạch Hiền ngại ngùng vô cùng. Nếu so sánh với Xán Liệt, Thế Huân xác thực không tồi.

Tâm tình trò chuyện với ba mẹ khiến Bạch Hiền trên mặt luôn luôn tràn đầy nụ cười hạnh phúc, có thêm lạc quan để đối mặt với gian nan sắp tới.

Buổi tối Bạch Hiền kể lại cho ba mẹ nghe cuộc sống một năm qua của mình, tất nhiên chuyện kết hôn và sắp thai Bạch Hiền không muốn nhắc tới vì không muốn ba mẹ đau lòng.

32. Chương 32

Có lẽ là bị không khí gia đình vui vẻ của Bạch Hiền ảnh hưởng, Thế Huân cũng mang theo dáng tươi cười về nhà.

“Thiếu gia, ngài đã trở về, vừa lúc lão gia đang chờ ngài cùng nhau ăn cơm chiều.”

Vừa vào cửa đã được quản gia nghênh đón, thấy trên mặt thiếu gia mỉm cười phơi phới, chủ hiệu hôm nay đã gặp phải chuyện gì.

“Người hôm nay ở bên ngoài lẫn lộn một ngày, thượng người nào vậy?”

Thanh âm của Ngô lão gia nghiêm túc từ trong phòng ăn truyền ra, Thế Huân tâm tình rất tốt cười nói chỉ là đi ra ngoài gặp bạn bè, vì vậy an vị đối diện Ngô phụ ăn cơm.

“Nhìn bộ mặt người vui vẻ như vậy, thế nào, đi gặp người yêu, nó có thích người không?” Ngô phụ trêu ghẹo nói.

“Chuyện này chưa đến đâu cả.”

“Nếu thích thì theo đuổi đi, người cũng trưởng thành rồi, thấy vừa lòng thì dẫn về cho ta xem mặt, chờ người thành gia thất xong ta sẽ chính thức giao công ty lại cho người quản lý, ta có thể an nhàn vượt qua quãng đời còn lại rồi.”

“Ba nói gì kì vậy, hơn nữa con hiện tại có rất nhiều chuyện không hiểu, còn muốn ba hỗ trợ.”

Ngô phụ cười không nói, con trai đã hai mươi lăm tuổi nhưng vẫn chưa thực sự trưởng thành, như vậy đương nhiên sẽ không lập tức giao công ty vào tay nó được.

Bên kia một nhà bốn người nói chuyện vui vẻ đến quên đi ngủ, cuối cùng Biện mẫu phải dục mọi người mới trở về phòng ngủ. Bạch Hiền và Lộc Hàm ngủ chung một phòng, rửa mặt xong nhưng Bạch Hiền và Lộc Hàm vẫn còn hưng phấn không thể ngủ.

“Anh Bạch Hiền, kể em nghe chuyện thú vị của anh ở đây đi.” Lộc Hàm hưng phấn nói.

“Không phải mới nói sao, ở đây mỗi ngày chỉ đi làm cho đến lúc tan tầm, làm gì có chuyện gì thú vị.” Bạch Hiền cười trả lời.

“Vậy bạn bè của anh thì sao, anh kết bạn với những người nào, có đẹp trai phong nhã như anh Thế Huân không?” Nhắc tới Thế Huân, đôi mắt nai của Lộc Hàm lại lấp lánh.

“Thế Huân là người bạn mà anh mới quen, là đồng sự trong công ty mới mà thôi. Chỉ là con người hần tốt, trò chuyện vài lần thì thành bạn bè.” Bạch Hiền không phát hiện khi mình nói ba chữ ‘Thế Huân tốt’ thì trên mặt Lộc Hàm bừng sáng kỳ vọng, giống như những thiếu nữ ước mơ về người yêu của mình.

“Vậy anh có quen bạn gái không, nói nhỏ cho em biết đi, em sẽ không mách lẻo với ba mẹ đâu.”

“Ngốc.” Bạch Hiền cười bất đắc dĩ vuốt đầu Lộc Hàm, “Anh từng thích một người, thế nhưng bọn ta không thể ở bên cạnh nhau.”

Nhắc tới người mà mình đã từng yêu thương nhưng cũng tổn thương mình, trong mắt Bạch Hiền lại lấp ló những lệ ngân trong suốt.

“Vì sao? Sao anh không nỗ lực níu kéo người đó lại.”

Bạch Hiền cười lắc đầu, ôm Lộc Hàm vào trong lòng, thân thiết nói, “Vô dụng thôi, trái tim người đó không dành cho anh thì dù có nút giữ cũng vô dụng.”

“Như vậy a ” Lộc Hàm cũng hiểu phần nào nỗi khổ sở của anh trai.

“Được rồi, ngủ thôi, sáng mai anh còn phải đi làm, cho nên em phải dẫn ba mẹ đi mua sắm.”

“Vâng, được rồi, anh ngủ ngon ”

Lộc Hàm từ từ nhắm mắt lui vào trong lòng Bạch Hiền đi vào giấc ngủ.

Bạch Hiền nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, khoảng thời gian ở bên cạnh Xán Liệt tựa như một giấc mộng, hiện tại tỉnh mộng tất cả lại khôi phục như ban đầu. Nhưng bây giờ có ba mẹ và em trai bên cạnh, cuộc sống sẽ không khổ cực như vậy nữa, chỉ hy vọng vượt qua những ngày bình an.

Sau khi bị Bạch Hiền biết thân phận của mình, Thế Huân luôn lấy lý do đi thực nghiệm để xức tiền tình cảm mà đi dạo khắp công ty, đương nhiên không thể thiếu bộ phận thiết kế của Bạch Hiền.

“Xét thấy mọi người gần đây làm việc rất chăm chỉ, hôm nay tôi mời mọi người của bộ thiết kế đến quán bar.”

“Yeah, chủ tịch muôn năm ”

“Chủ tịch anh minh a!”

Bộ thiết kế nhất thời náo nhiệt sôi trào, Thế Huân cũng không che dấu nụ cười nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền buồn cười nhìn Thế Huân, xem ra Thế Huân như vậy được nhân viên hết mực yêu quý a.

Buổi tối toàn bộ nhân viên bộ thiết kế và Thế Huân cùng nhau đến “Extras”, “Extras” là quán bar náo nhiệt nhất thành phố, thế nhưng Bạch Hiền lại không mấy thích thú với những nơi ồn ào như vậy, một mình rầu rĩ ngồi ở trên sofa trong góc phòng uống nước trái cây.

“Bạch Hiền, sao không ra nhảy với mọi người.”

Thế Huân từ sàn nhảy đi tới, ngồi bên người Bạch Hiền hỏi.

“Không cần, tôi không thích nơi quá ồn ào.” Đối với Bạch Hiền mà nói, không gian an tĩnh là nơi cậu thích nhất, nhưng mà an tĩnh quá mức lại khiến cậu cảm thấy tịch mịch.

“Xem ra tôi làm khó anh rồi, xin lỗi a.” Thế Huân ủy khuất như trẻ con nói lời xin lỗi.

Nhưng bộ dạng con nít của Thế Huân khiến Bạch Hiền nghĩ rất buồn cười, “Tôi có thể xin về sớm được không, ở nhà còn có ba mẹ và em trai.”

“Anh đã thành tâm thành ý xin, tôi sẽ vì lòng từ bi đồng ý, chúng ta đi!”

Nói xong Thế Huân kéo Bạch Hiền len lén chuồn ra khỏi quán bar trong sự lơ đãng của nhân viên.

Từ quán bar rầu rĩ đi ra Bạch Hiền thở phào nhẹ nhõm, trên mặt xuất hiện mấy tia đỏ ửng vì nóng. Bạch Hiền đang muốn lấy tay quạt cho hạ nhiệt, vừa khoát tay thì phát hiện tay mình đang bị Thế Huân nắm.

Bầu không khí trở nên thật xấu hổ, Thế Huân ý thức được mình thất lễ, lập tức buông tay Bạch Hiền ra, sau đó làm bộ cười gãi đầu.

Bạch Hiền cũng có chút ngượng ngùng nhìn về nơi khác, lần đầu tiên bị người khác nắm tay, cảm giác rất kì lạ.

“Chúng ta lên xe đi, tôi đưa anh về nhà.”

Thế Huân mở cửa xe, Bạch Hiền gật đầu chui đi vào.

Trong xe an tĩnh Thế Huân chăm chú lái xe, Bạch Hiền chuyên tâm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Xe chậm rãi đi vào trong ngõ nhỏ, đứng ở dưới nhà Bạch Hiền. Thế nhưng hai người cũng không ý thức được mà xuống xe, mà là tiếp tục an tĩnh ngồi.

“Tôi về đến nhà rồi.” Bạch Hiền mỉm cười nói.

“Mai tôi qua đón anh đi làm, thuận tiện ân cần thăm hỏi ba mẹ anh.”

“Không cần, tôi tự đi được rồi, cảm ơn đã đưa tôi về.”

Thế Huân kỳ thực muốn cùng Bạch Hiền ngồi thêm một hồi nữa, thế nhưng Bạch Hiền lại muốn vào nhà, vì vậy đành phải xuống xe.

“Tôi lên nhà đây, cảm ơn cậu.” Bạch Hiền ngại ngùng nói.

“Bạch Hiền.” Thế Huân gọi tên Bạch Hiền, thế nhưng lại chẳng nói cái gì, vô thức tiến lên một bước nhỏ ôm lấy Bạch Hiền.

Bạch Hiền đột nhiên bị ôm rất kinh ngạc, lảng lảng để Thế Huân ôm, không biết phải phản ứng thế nào.

“Thế... Huân, cậu làm gì vậy.” Bạch Hiền ngạc nhiên nói.

“Chỉ là đột nhiên muốn ôm anh một chút.” Thế Huân thì thào nói.

“Thế nhưng, như vậy rất kì quái.” Bạch Hiền lẩm bẩm trong miệng, tuy rằng rất kỳ quái, thế nhưng lại có loại cảm giác rất ấm áp.

Bị nói là kỳ quái, Thế Huân lập tức buông Bạch Hiền ra, ngượng ngùng cúi đầu, như một chàng trai mới lớn e thẹn xấu hổ.

“Tôi lên nhà đây.”

“Ừm, tôi nhìn anh lên nhà rồi mới đi.”

Bạch Hiền gật đầu xoay người vào nhà, quay đầu lại phát tay với Thế Huân nói lời từ biệt, sau đó mới biến mất vào bóng đêm.

Nhìn bóng lưng Bạch Hiền từ từ biến mất Thế Huân lúc này mới an tâm trở lại trong xe, lại có điểm lưu luyến quay đầu lại nhìn một chút mới khởi động xe ly khai. Vừa rồi đột ngột bị ôm nhưng Bạch Hiền lại không có phản kháng, tuy rằng bị nói là kỳ quái, có thể là lần đầu tiên bị ôm.

Thế Huân nghĩ lại vừa rồi gần gũi tiếp xúc với Bạch Hiền, trên mặt lại dấu không được nụ cười hưng phấn.

33. Chương 33

Xe của Thế Huân từ trong ngõ nhỏ đi ra ngoài, vừa vặn có một chiếc xe màu đen đứng trong bóng tối nổi đèn. Rèm che của chiếc xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt cảm xúc khó hiểu của Phác Xán Liệt.

Hắn đã ngồi chờ trong ngõ nhỏ hơn một tiếng đồng hồ, thấy Bạch Hiền đã trở về nhưng lại đi xuống từ xe của một người đàn ông xa lạ, còn bị tên kia ôm lấy.

Khi thấy người đàn ông kia ôm lấy Bạch Hiền, trong lòng Xán Liệt nhất thời có một ngọn lửa bùng cháy, nắm chặt tay trên vô lăng khắc chế hỏa khí, tựa hồ muốn đem vô lăng bóp nát cho hạ hỏa.

Người đàn ông kia là ai, hắn và Bạch Hiền rốt cuộc có quan hệ gì?

“Lộc Hàm, bên ngoài trời rất lạnh, sao không vào trong nhà? Thấy anh đã về chưa?”

Biện mẫu đứng trong phòng gọi Lộc Hàm đang đứng chờ dẫn trên sân thượng. Lúc này nghe được tiếng ô tô bên ngoài, chắc là Thế Huân đưa Bạch Hiền về, liền chạy lên sân thượng nhìn quả nhiên là thật. Lộc Hàm sung sướng định gọi Thế Huân, nhưng thấy Thế Huân đột nhiên ôm lấy Bạch Hiền ca, Thế Huân trên mặt mang theo dáng tươi cười nói thầm với Bạch Hiền gì đó, Bạch Hiền kim lòng không được cũng lộ ra dáng tươi cười.

Lòng bỗng thất lạc rất nhiều, Lộc Hàm khổ sở nhìn Thế Huân ly khai, sứt sứt che dấu biểu tình đau khổ trở lại trong phòng.

Từ đêm đó Xán Liệt không còn đến tìm Bạch Hiền nữa, tâm tình không hiểu sao trở nên xấu rất nhiều, mà một khi Xán Liệt tâm tình không tốt lại tới quán bar uống rượu, ngày trước mỗi lần Xán Liệt uống đến say như chết đều có Bạch Hiền vác hần về, thế nhưng bây giờ Bạch Hiền sẽ không bao giờ bên cạnh hần nữa.

Trong đầu chỉ còn hình ảnh Bạch Hiền và người đàn ông kia ôm ấp, Bạch Hiền còn đứng cười rất tươi nữa. Đối với Xán Liệt thật chướng mắt, càng nghĩ Xán Liệt càng bức tức uống rượu.

Xán Liệt uống đến khi ý thức bắt đầu mù mịt, ném tiền lên bàn rồi loạng choạng ra khỏi quán bar. Xán Liệt dù say nhưng vẫn biết đường về nhà, nhưng lần này hần trở lại căn nhà mà trước đây hần và Bạch Hiền từng sống.

Sau khi kết hôn Từ Nhã Nghiên có hỏi Xán Liệt vì sao không được ở chỗ này, Xán Liệt không nói lý do, kỳ thực hần không muốn cùng Từ Nhã Nghiên ở đây. Đẩy cánh cửa mở ra một gian nhà hắc ám, lần tìm công tắc đèn. Tất cả đồ đạc bên trong đều vẫn như ngày nào, từ chiếc thìa đến chiếc TV đều nguyên vẹn một thời, chỉ là trên mặt đều dính đầy bụi.

Xán Liệt liêu xiêu lên lầu hai, đầu không biết đang suy nghĩ cái gì đi đến chỗ ngăn tủ, lục lọi tìm vật gì đó.

Sau một hồi lần tìm Xán Liệt cũng tìm được một tờ giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ và một cuốn sổ bìa trắng.

Khi hần lần đầu tiên nhìn tờ kết hôn cảm thấy rất buồn cười, nhất là tấm ảnh ghép nằm trên góc phải. Phía dưới là cuốn sổ bìa trắng mỏng, bên trong chỉ có vài bức hình chụp Bạch Hiền mặc lễ phục.

Trên ảnh chụp là Bạch Hiền nhưng lại không giống như Bạch Hiền mà Xán Liệt thường thấy, trong ấn tượng của Xán Liệt, Bạch Hiền không bao giờ tươi cười mà chỉ mang theo bộ mặt u buồn miên man, nhưng trên ảnh chụp Bạch Hiền mặc bộ lễ phục màu trắng thật là đẹp, lộ ra làn da trắng nõn không tỳ vết, nhất là nụ cười nằng mai khiến người khác nhìn một lần sẽ nhớ mãi, vừa tự nhiên lại tươi mát, làm cho không gian xung quanh cũng vui vẻ hơn.

Xán Liệt lòa xòa vuốt ve cuốn sổ, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Kết hôn với Từ Nhã Nghiên nhưng cuộc sống không tốt đẹp như Xán Liệt tưởng tượng, tan tằm về đến nhà lại chạy ra nhà hàng mua cơm vì Từ Nhã Nghiên chưa một lần xuống bếp. Nếu không như vậy, Xán Liệt còn lâu mới thuê bảo mẫu ở nhà vừa nấu cơm vừa chăm sóc Từ Nhã Nghiên. Những chuyện này Xán Liệt đều có thể nhịn, thế nhưng cảnh cáo nhiều lần không được ra ngoài dạo phố, Từ Nhã Nghiên vẫn đem lời Xán Liệt nói vào tai phải ra tai trái.

Xán Liệt là một người người quan tâm gia đình, trước đây hần không coi trọng Bạch Hiền như vậy là bởi vì hần muốn cùng sống với một nữ nhân chứ không phải nam nhân. Hần muốn mỗi ngày đều có một nữ nhân nấu cơm nóng chờ hần đi làm về, có thể trò chuyện tâm sự với hần để giải tỏa phiền não, còn có thể vì hần sinh một bảo bối đáng yêu. Thế nhưng sau khi ở chung với Từ Nhã Nghiên, hần phát hiện Từ Nhã Nghiên không phải nữ nhân như thế.

Là lúc đó luyến tình khiến đầu óc hần mê muội, vẫn nghĩ ở với nữ nhân mới là lý tưởng, nhưng hần chỉ biết nhìn bề ngoài mà bỏ qua cái sâu bên trong.

Hần đã từng cố chấp khi nghĩ rằng Bạch Hiền không thể làm tốt ở vị trí đó.

Và giờ đây, phút giây này, Xán Liệt lại có điểm hối hận.

Ôm cuốn sổ vào lòng Xán Liệt chìm sâu vào giấc ngủ, sáng sớm hôm sau bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức. Xán Liệt từ từ lấy điện thoại ra, ghé sát vào bên tai.

“A lô ai a ”

“Anh Xán Liệt, là em, em đang ở sân bay, mau tới đón em!”

Bên kia là một giọng nam cao vút, Xán Liệt nhắm mắt lại tìm xem đó là giọng nói của ai. Kim Chung Nhân! Xán Liệt lập tức mở mắt, Kim Chung Nhân – tên em họ có IQ cao ngất ngưỡng cùng cái mồm vô cùng tàn độc, hần dĩ nhiên bỏ nước Mỹ về đây.

Đầu còn đang mơ hồ, nhưng Xán Liệt vẫn lái xe đến sân bay.

“Sao về mà không báo trước một tiếng.” Hôm trước Phác mẫu đã qua ở với gia đình Chung Nhân, sao hẳn lại mò về đây.

“Là dì muốn em về, nói anh đang cô đơn tịch mịch.” Chung Nhân ngồi bên cạnh, mồm mép quang quác nói.

“Tôi tịch mịch? Tôi là người đã kết hôn a.” Xán Liệt buồn cười trả lời.

“Được rồi, chị dâu đâu? Sao không thấy chị ấy.”

“Cô ấy còn đang ngủ, cậu mới sáng sớm đã đến rồi.” Xán Liệt giấu chuyện tối hôm qua không về nhà, không thể bảo chứng Chung Nhân có phải là Phác mẫu phái tới làm gián điệp hay không.

Nói chuyện mấy câu, Chung Nhân lại phụng phịu bảo không muốn đến ở khách sạn.

Xán Liệt cũng khổ não, không thể cho Chung Nhân đến ở nhà mình và Từ Nhã Nghiên, Từ Nhã Nghiên không thích có người quấy rối thế giới hai người họ, dù là Phác mẫu cũng không thể, cuối cùng Xán Liệt không thể làm gì khác hơn là đưa Chung Nhân đến căn nhà mà trước đây Bạch Hiền từng ở.

“Nha, anh đưa em đến đây làm gì, bụi xếp thành tầng rồi kìa.” Chung Nhân vuốt tay trên bàn, vừa nhìn bụi nhiều như vậy liền chán ghét.

“Chỉ là lâu không có chủ mà thôi.”

“Không phải là nơi trước đây anh nuôi bồ đấy chứ!” Chung Nhân trộm cười hề hề.

“Nói gì đó!” Xán Liệt ném cho Chung Nhân chiếc chìa khóa, “Đây là chìa khóa nhà, cậu tự đi quét dọn đi, tôi phải đi làm.”

Xán Liệt đi rồi Chung Nhân buông túi sách nhìn phòng ở loang lổ bụi bặm, xắn tay áo lên cao trong miệng còn lầm bầm, “Đã lâu không có hoạt động, Kim Chung Nhân, cố lên!”

34. Chương 34

Biện phụ Biện mẫu luôn yêu cầu Bạch Hiền mời Thế Huân đến ăn cơm, hai người có vẻ rất thích Thế Huân, làm một bàn cơm đầy món ngon chiêu đãi Thế Huân.

“Bác gái, bác làm cơm ngon quá a, Bạch Hiền tuyệt đối là được kế thừa trù nghệ của bác!”

Thế Huân nói năng ngọt xớt, thế nhưng Biện mẫu không cảm thấy ác cảm, trái lại càng thích Thế Huân thẳng thắn như vậy.

“Thế Huân đừng khách sáo, cứ tự nhiên như ở nhà mà ăn thỏa thích.” Biện phụ rót cho Thế Huân một chén rượu nhỏ.

“Cảm tạ bác trai, con tuyệt đối sẽ ăn hết, được ăn cơm bác gái làm thật vinh hạnh a.”

“Tôi nói này Ngô Thế Huân, võ mông ngựa quá trơn khiến nó chạy rồi kìa.” Bạch Hiền ngồi một bên thực sự nhịn không được, đổ một thùng nước lạnh lên đầu hắn, nhìn không ra vị chủ tịch hàng ngày nữa, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

“Hắc hắc, sao trước mặt hai bác có thể biểu hiện không tốt chứ.” Ngụ ý bảo đang làm trò lấy lòng người lớn.

Bạch Hiền bắt dế lắt đầu, thấy Lộc Hàm ngồi bên cạnh này giờ vẫn yên lặng chốc cơm trong chén, “Lộc Hàm, ăn đùi gà này, nếu không ăn sẽ bị con sâu đói nhà họ Ngô ăn sạch.”

“Cảm ơn.” Lộc Hàm nhận đùi gà, cúi đầu ăn.

“Lộc Hàm a, em đã chọn trường nào chưa?” Thế Huân nhấp chút rượu, hỏi.

“Vẫn chưa biết, đại học Seoul đã gửi giấy báo về nhưng chưa quyết định.” Lộc Hàm cúi đầu nói nhỏ.

“Đại học Seoul, không tồi a Lộc Hàm.” Thế Huân tự hào đích nói.

Bầu không khí bị Thế Huân dẫn dắt, tâm trạng của Lộc Hàm cũng trở nên tốt một chút, nhìn bàn ăn náo nhiệt trên mặt cũng nở nụ cười, chỉ là trong ánh mắt vẫn le lói chút buồn cô liêu.

Cơm nước xong Bạch Hiền tiễn Thế Huân về nhà. Nhìn Bạch Hiền cười nói tự nhiên như vậy, thanh âm thanh thúy dễ nghe, dáng tươi cười ngọt ngào mê người. Đột nhiên phát hiện Bạch Hiền như vậy rất hấp dẫn, Thế Huân say mê nhìn Bạch Hiền.

Cảm giác Thế Huân đang nhìn mình, Bạch Hiền ngừng cười hiếu kỳ nhìn Thế Huân, “Trên mặt ta có cái gì sao?”

“Bạch Hiền, anh rất đẹp.”

Bị nói là đẹp Bạch Hiền có điểm xấu hổ, thế nhưng vẫn ý thức được, “Tôi là nam nhân, nói đẹp không cảm thấy rất kỳ quái sao?”

“Bạch Hiền, tôi nghĩ tôi thích anh, chúng ta hẹn hò đi.”

Thế Huân đột ngột cầm lấy tay Bạch Hiền, dĩ nhiên Bạch Hiền không hề phòng bị mà kinh ngạc, luống cuống rút tay về.

“Tôi nói nghiêm túc đó, lần đầu tiên thấy anh ở công ty, tôi đã nghĩ anh chính là người mà tôi muốn tìm, sau đó ở chung với anh lâu ngày mới thấy chúng ta rất hợp, hơn nữa người nhà của anh tựa hồ cũng rất thích tôi nha.”

“Để tôi suy nghĩ đã, cậu đột nhiên nói như vậy khiến tôi cảm thấy rất hỗn loạn.”

Kỳ thực, Bạch Hiền chưa bao giờ nhìn Thế Huân ở phương diện tình cảm, Bạch Hiền chỉ coi Thế Huân như một người bạn không hơn không kém, vả lại Thế Huân còn nhỏ tuổi hơn cậu. Đã từng thất bại trong tình yêu nên Bạch Hiền dường như đã không còn muốn tin vào nó nữa. Thế nhưng nếu như thực sự đem tình bạn này thăng hoa lên tình yêu, Thế Huân có thể là một người yêu không tồi.

“Tôi sẽ chờ câu trả lời của anh.”

Tiến Thế Huân xong, Bạch Hiền thần thờ đi vào nhà, vừa rồi Thế Huân tỏ tình khiến lòng cậu có chút rung động nhưng lại không dám đáp ứng.

“Bạch Hiền a, Thế Huân về rồi?” Biện mẫu hỏi.

“Đúng vậy, hần về rồi.” Bạch Hiền gật đầu.

Bốn người ngồi trên sofa xem TV, Biện mẫu liếc nhìn Bạch Hiền giả vờ nói vu vơ, “Thế Huân thật không tồi a, Bạch Hiền nhớ nắm chắc cơ hội a.”

Lộc Hàm nghe mẹ nói như vậy có điểm khổ sở nhìn Bạch Hiền, Bạch Hiền tức giận nhưng lại e thẹn, “Mẹ, nói cái gì thế, không phải mẹ nói con phải cưới vợ sao.”

“Mẹ và ba con tuy rằng là nông dân, nhưng tư tưởng không phong kiến như người khác, hướng hồ đồng tính luyến ái kết hôn đã hợp pháp hóa, chúng ta không kỳ thị. Hơn nữa Thế Huân ưu tú như vậy, coi như là thêm đứa con trai, mẹ cũng tình nguyện a.”

Biện phụ ngồi ở một bên tựa hồ cũng hiểu lời Biện mẫu nói, chỉ có Lộc Hàm nghe được rất khó chịu, “Ba mẹ, con mệt, về phòng nghỉ ngơi trước.”

Lộc Hàm trở lại phòng ngủ đóng cửa lại thì chui vào ổ chăn, bộ dạng mệt mỏi như xác chết, trong miệng còn lẩm bẩm, “Ba mẹ chỉ biết anh và Thế Huân, sao lại không chú ý mình cũng thích anh Thế Huân.”

Thế Huân đột nhiên tỏ tình lần hai nhưng Bạch Hiền vẫn kiểm lý do từ chối, Thế Huân cũng không có ép buộc, lại khôi phục bộ dáng trẻ con như thường ngày.

Trên đường về nhà Bạch Hiền cúi đầu suy nghĩ, nghĩ đến chuyện lúc sáng lại kìm lòng không được mà mỉm cười ngây ngốc. Đi tới ngõ nhỏ thành linh phát hiện một chiếc xe quen thuộc đỗ dưới nhà, đó không phải là chiếc Audi R8 của Phác Xán Liệt sao?

Lẽ nào hần tới nhà của mình?

Bạch Hiền bước nhanh xông lên nhà, vừa vào phòng đã thấy Xán Liệt bình thần ngồi trên sofa.

“Bạch Hiền đã trở về, bạn con tới này.” Biện mẫu nói, sau đó chỉ vào Xán Liệt.

Xán Liệt đứng lên nhìn Bạch Hiền, mỉm cười nói, “Cậu đã trở về.”

Bạch Hiền trong mắt vừa kinh hoảng lại trấn tĩnh, lo lắng Xán Liệt nhìn thấy ba mẹ mình sẽ kể quan hệ của mình và hắn lúc trước ra, thế nhưng nhìn tình hình hiện tại hắn là không có.

“Sao anh lại tới đây?” Bạch Hiền trấn định nói.

“Tôi thuận đường ghé vào thăm cậu, không ngờ ba mẹ cậu ở nhà.”

Xán Liệt lần đầu tiên gặp ba mẹ của Bạch Hiền, khi kết hôn với Bạch Hiền thì chỉ biết ba mẹ cậu đều làm nông dưới quê. Vốn lần này là muốn đến thăm Bạch Hiền, lại không ngờ gặp được ba mẹ cậu, quả nhiên là nông dân thuần phác, đối với mối quan hệ của hắn và Bạch Hiền một điểm cũng không hiểu kỳ.

“Anh, hắn là ai vậy.” Lộc Hàm đi tới bên người Bạch Hiền hỏi.

“Phác Xán Liệt, đồng sự trước đây của anh.”

Bạch Hiền tùy tiện cho Xán Liệt một vai diễn, còn hơn việc nói Xán Liệt là chồng cũ thì thà chết quách đi cho xong.

Nhìn ra Bạch Hiền không vui với sự xuất hiện của mình, Xán Liệt không thể làm gì khác hơn là cáo từ, “Bác trai bác gái, con xin đi trước, lần sau có cơ hội sẽ trở lại nói chuyện.”

“Được rồi, cậu đi thông thả a.”

Biện phụ Biện mẫu tuy rằng trên mặt tươi cười thế nhưng trong ngực có điểm nghi ngờ, nam nhân đẹp trai giàu có này tựa hồ có quan hệ không tốt với Bạch Hiền, thế nhưng là quan hệ gì.

Bạch Hiền đi sau Xán Liệt xuống phía dưới, cho đến khi ra ngoài ngõ mới chạy lên đứng trước mặt hắn, phần hận hỏi, “Anh lại tới nhà tôi làm gì, không phải tôi đã nói không muốn nhìn thấy anh nữa hay sao.”

“Tôi có làm gì đâu, thế nào, cậu sợ tôi kể cho ba mẹ cậu về mối quan hệ trước đây của chúng ta sao.” Xán Liệt cười đến gian trá, vừa rồi ở trong nhà mặt lộ vẻ hiền lành mới đó đã quay ngoắt sang bộ mặt khác.

“Anh chuyện gì mà làm không được, nếu như anh nói cho ba mẹ tôi biết thì cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh.”

Cả đời? Thật là dài đằng đẳng a.

Xán Liệt hừ lạnh, thu lại dáng tươi cười bình thản nói, “Tuy rằng trước đây tôi làm chuyện có lỗi với cậu, nhưng có những chuyện tôi vẫn biết chừng mực.”

Nói xong Xán Liệt nghiêng người lướt qua Bạch Hiền, vào trong xe nghênh ngang lái đi.

Bạch Hiền lộ ra nụ cười châm chọc, loại chuyện này có thể lừa gạt được một thời gian ngắn, không thể lừa được cả đời, chỉ có thể để cho ba mẹ sớm biết, nếu không mình sẽ sống trong hồi hộp lo lắng.

35. Chương 35

Chung Nhân có điểm hối hận khi trở về Hàn Quốc, Xán Liệt đưa hắn đến ở trong căn nhà vừa to vừa rộng nhưng chẳng khi nào ghé thăm cả. Chung Nhân mỗi ngày ngủ nướng đến mặt trời treo cao mới lồm cồm bò dậy, sau đó chạy đến siêu thị mua đồ ăn hàng đến no nê, tối đến lại nằm bẹp trên sofa xem TV.

Chán nản tấy máy chiếc điều khiển từ xa, Chung Nhân buồn bã ỉu xìu nhìn TV.

Đột nhiên trong đầu chợt lóe lên một ý niệm, nhìn về phòng ngủ phía lầu hai. Ngày đầu tiên tới đây Chung Nhân đã bị Xán Liệt cấm không được lên đó, trong phòng ngủ đó nhất định có gì bí mật mới không cho xem?

Lòng hiếu kỳ đã khiến Chung Nhân muốn nhìn hình dạng trong phòng, chẳng lẽ là có giấu người? Thế nhưng ý nghĩ vu vơ này quá mức vô căn cứ.

Chung Nhân cầm một thanh sắt nhỏ không biết lấy ở chỗ nào lặng lẽ đến trước cửa phòng, trên mặt cười đến đắc ý sau đó lão luyện nhuần nhuyễn phá cửa.

Chỉ chốc lát sau, dưới kỹ thuật đột nhập điêu luyện của Chung Nhân, cánh cửa đã tự động mở ra.

“Không cần tốn nhiều sức a ”

Chung Nhân khi còn bé rất nghịch ngợm nên Kim mẫu chỉ còn cách nhốt hẳn trong phòng, dĩ nhiên trong cái khó ló cái khôn Chung Nhân đã từng bước nâng cao kỹ thuật phá khóa của mình, khiến Kim mẫu dở khóc dở cười đành khóa luôn cửa chính lẫn cổng.

Chung Nhân thắng lợi mở cửa, lòng tràn đầy chờ mong những thứ có trong phòng, thế nhưng trong phòng cũng chỉ có một chiếc giường với một cái tủ nhỏ còn lại chẳng khác gì, chỉ có điều tất cả đều là màu trắng toát lên một cảm giác bi thương.

“Cái gì vậy, sao không có thứ gì cả.”

Chung Nhân đi tới trước mặt ngăn tủ, mở ra tìm tòi đến cùng. Mấy ngăn tủ trước đều rỗng tuếch, chỉ tới ngăn tủ cuối cùng mới thấy hai chiếc hộp nhỏ.

“Đây là cái gì a?”

Chung Nhân hiếu kỳ mở hai chiếc hộp nhỏ ra, thấy bên trong là y phục và đồ chơi của trẻ con. Bên hộp khác có đựng tờ giấy chứng nhận kết hôn và ly hôn, còn có một cuốn sổ nhỏ.

“Chẳng lẽ là giấy kết hôn của anh Xán Liệt và chị dâu, nhưng vì sao lại có giấy ly hôn ở đây?”

Khi Chung Nhân mở tờ giấy kết hôn ra thì mắt choáng váng, Xán Liệt dĩ nhiên kết hôn với một người nam nhân!

“Thế nhưng...” Chung Nhân nhìn kỹ bức ảnh trên giấy chứng nhận kết hôn, cảm giác là lạ, “Đây là ảnh ghép.”

“Lẽ nào giấy kết hôn này là giả? Thế nhưng nam nhân tên Biện Bạch Hiền này là ai? Xán Liệt thực sự đã từng kết hôn với một người nam nhân sao?”

Vì đọc quá nhiều tiểu thuyết trinh thám nên trong đầu Chung Nhân lập tức có khao khát đi giải bí ẩn, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Buổi chiều Chung Nhân hấp tấp chạy đến công ty Xán Liệt, em họ của Xán Liệt đến khiến công ty hỗn loạn một phen, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn đứa trẻ mới hai mươi tuổi mà như quỷ sống này.

Thư kí dẫn Chung Nhân vào trong phòng làm việc, Chung Nhân lại trở nên rất tùy hứng chạy nhảy.

“Anh Xán Liệt, em tới rồi ”

“Sao cậu lại chạy tới đây?” Xán Liệt ngẩng đầu nhìn Chung Nhân.

Chung Nhân cười đến thần bí ngồi vào ghế, giả đồ nhú mày như thám tử hỏi cung, “Xán Liệt, Biện Bạch Hiền là ai a?”

Nghe Chung Nhân đột nhiên nhắc tới Bạch Hiền, Xán Liệt giật mình nhìn Chung Nhân đang cười đến vẻ mặt xán lạn, “Sao cậu lại biết, có phải đã đột nhập vào phòng ngủ!”

Xán Liệt dánh vể bệ vệ, đứng lên chất vấn Chung Nhân.

“Phát hỏa lớn như vậy làm gì, em chỉ hiếu kỳ thôi.” Chung Nhân ủy khuất nói.

“Nếu như lần sau còn vào gian phòng kia, đừng trách tôi đem cậu vứt ra đường cái.”

“Hanh, thẹn quá hóa giận a, nhất định có mối quan hệ rất quan trọng với anh, anh không sợ em đem chuyện anh kết hôn với người tên Biện Bạch Hiền nói cho chị dâu chứ, lúc đó anh sẽ tiêu tùng!”

Chung Nhân uy hiếp Xán Liệt, thế nhưng Xán Liệt không thích nghe người khác uy hiếp mình.

“Nếu cậu dũng cảm, tôi cũng không ngại tống cổ cậu về Mỹ.”

Nhìn thái độ của Xán Liệt không phải đùa giỡn, Chung Nhân có điểm sợ hãi. Bình thường Chung Nhân không sợ trời không sợ đất nhưng hẳn lại sợ nhất chính là vị anh họ này. Xán Liệt không nổi giận thì rất hấp dẫn, nhưng khi phát hỏa lại rất dọa người!

“Không nói chuyện với anh nữa, em đi chơi đây.”

Chung Nhân biết thế nào cũng không hỏi được tin gì nữa nên bỏ chạy trốn chết, xem ra phải tự đi thăm dò thôi, nếu không lấy được thông tin nào từ Xán Liệt thì đành dựa vào mị lực cá nhân vậy.

Chung Nhân xuống lầu cười hí hí tiêu sái đến trước bàn tiếp tân.

“Tôi có thể hỏi thăm một chuyện được không?”

Nữ tiếp tân thấy Chung Nhân mặt liền ửng đỏ, xấu hổ gật đầu.

“Cảm ơn chị gái.” Chung Nhân ngọt ngào nói, “Tôi muốn hỏi thăm một người, trong công ty có người nào tên là Biện Bạch Hiền không?”

Nữ tiếp tân tra xét trên máy tính một chút, “Có một nhân viên tên là Biện Bạch Hiền, thế nhưng mấy tháng trước đã xin nghỉ việc rồi.”

“A, nghĩ việc rồi.”

Chung Nhân thất lạc nói, thật vất vả mới tìm được nam nhân tên Biện Bạch Hiền này, nhưng bây giờ không có ở Phác thị, đi chỗ nào mà tìm đây.

Xán Liệt hung hăng ném một tờ tạp chí lên bàn trà, giận dữ nhìn Từ Nhã Nghiên đang ung dung gọt móng tay.

Trên tờ bìa tạp chí in đậm tiêu đề, Cựụ ngôi sao đã nổi gót theo chồng bỗng xuất hiện thân mật bên một chàng trai lạ trong quán ăn đêm, còn đăng kèm theo hình ảnh Từ Nhã Nghiên đeo mũ hoa và mang kính râm từ quán bar đi ra.

“Cô giải thích thế nào đây.” Xán Liệt tận lực đè nén cơn bức tức, mấy ngày này vì chuyện thu mua nhà cũ mà khiến hắn bận tối mắt tối mũi, hiện tại Từ Nhã Nghiên lại ném cho hắn một bọc cát, sự chịu đựng của hắn đã đến giới hạn rồi.

“Chỉ là bạn bè thôi mà, truyền thông thích nói ngoa cũng không phải một hai lần.” Từ Nhã Nghiên vẫn nhàn tình bắt tay vào tô son.

“Cô xem lời tôi nói thành cái gì?” Xán Liệt gào thét lên, xoa xoa thắt lưng nói, “Cô bây giờ không chỉ là người đã có chồng, mà còn là người đang mang thai, cô có biết hành vi của một người vợ, người mẹ hay không!”

“Vợ con gì, anh chỉ biết nghĩ cho đứa con, anh có bao giờ nghĩ đến cảm giác của tôi chưa?” Nói với Từ Nhã Nghiên cũng đứng lên đấu khẩu với Xán Liệt, “Gả cho anh thì tôi phải từ bỏ sần diễm, vậy mà tôi suốt ngày chỉ ngây ngốc ở nhà dưỡng thai, chuyện này coi như là bốn phận đi, thế nhưng còn anh thì sao, suốt ngày vội vàng lo chuyện công ty, chúng ta kết hôn mà tuần trăng mật cũng không có, anh có nghĩ đến cảm giác của tôi không? Sớm biết đứa con là một trời buộc, lúc đó tôi nên bỏ nó đi.”

“Câm miệng! Loại chuyện này mà cô cũng dám nói sao, nếu như cô còn muốn vị trí của mình tại Phác gia vững vàng thì ngoan ngoãn chăm sóc cho cái thai trong bụng đi.”

“Chỉ vì đứa con trong bụng nên anh mới kết hôn với tôi chứ gì, cưới tôi lại không để ý tới tôi, tôi đúng là không nên giữ cái thai lại.”

Xán Liệt giận dữ giơ tay lên chuẩn bị tát Từ Nhã Nghiên, thế nhưng cuối cùng lại dừng tay. Nhìn Từ Nhã Nghiên hai mắt đầm lệ lưng tròn, bản thân hắn cũng không đành lòng, thế nhưng nghĩ đến vừa rồi cô nói không muốn đứa con, ngực lại rất tức giận.

Như nếu không phải Từ Nhã Nghiên có thai với hắn, Phác mẫu cũng sẽ không để cô tiến vào Phác gia, tuy rằng lúc ấy về Mỹ Phác mẫu không nói lời nào nhưng trong thâm tâm bà vẫn hy vọng nhìn thấy con của Từ Nhã Nghiên.

Cuối cùng Xán Liệt buông tay xuống, giận dữ xoay người hung hăng đóng sầm cửa đi ra khỏi nhà.

Từ Nhã Nghiên phát giận cũng không phải cố tình gây sự, những lời cô nói đều là sự thật. Xán Liệt luôn bận việc công ty nên không rảnh bận tâm gia đình, thế nhưng khi hắn uể oải về nhà lại muốn vợ chăm sóc. Trách nhiệm cơ bản của một người chồng hắn làm không được, làm sao cưỡng cầu vợ của hắn.

Thế nhưng Biện Bạch Hiền thì sao, dù ngày hay đêm cô đơn tịch mịch trong căn phòng đầy giá lạnh, dù hắn cả đêm không về nhà vẫn tươi cười dịu dàng đón hắn, biết rõ chồng mình hay lui tới với nữ nhân khác nhưng vẫn cư xử bình thường như chẳng có việc gì.

Là hắn quá ngốc mới không thấy nước mắt mặn đắng phía sau nụ cười ngọt ngào của Bạch Hiền.

36. Chương 36

Hôm nay Thế Huân dẫn theo Bạch Hiền đến một buổi đấu giá đất, Bạch Hiền vốn không muốn đi, nhưng Thế Huân cứ van nài đi cùng vì không khí cuộc đấu giá này rất khẩn trương. Lần đầu tiên khoác tây trang thất cà- vạt khiến Bạch Hiền có chút lo lắng, dù sao cũng đi cùng chủ tịch Ngô nên không thể làm mất mặt ngài được.

“Bạch Hiền, nhìn anh lo lắng quá, chỉ là một cuộc đấu giá mà thôi.”

Xuống xe Thế Huân liền trêu ghẹo Bạch Hiền, Bạch Hiền cảm thấy không tự nhiên liếc mắt nhìn hắn, “Tôi lần đầu tiên đến cuộc đấu giá như thế này, bên trong đều là những ông chủ có tiền, khẳng định phải lo lắng a.”

“Làm như bán đấu giá anh không bằng ấy, ha ha ”

“Ngô Thế Huân, cậu nói cái gì đó!” Bạch Hiền quát.

“Được rồi, không nói giỡn nữa, chúng ta đi vào thôi.”

Nhân viên phục vụ dẫn Thế Huân và Bạch Hiền đi tới phòng hội nghị ngồi xuống ở vị trí chính giữa, rất nhanh những hàng ghế xung quanh đã lấp trống chỗ ngồi, Bạch Hiền hiếu kỳ nhìn quanh một chút, đều là những ông chủ nổi tiếng giới thương nghiệp a.

“Thế nào, mở rộng kiến thức chứ.” Thế Huân đắc ý nói, “Sau này mà làm trợ lý cho tôi rồi, anh sẽ gặp nhiều danh nhân hơn nữa.”

Bạch Hiền khinh khỉnh nói, “Ai nói muốn làm trợ lý của cậu.”

“Hanh, thăng chức cho anh là được chứ gì!”

“Không cần, được rồi, đấu giá bắt đầu rồi.”

Người chủ trì bắt đầu giới thiệu lô đất đấu giá lần này, nhiều công ty đã bắt đầu cạnh tranh ra giá.

“Một nghìn vạn ”

“Hai nghìn vạn ”

...

Người sau nâng giá cao hơn người trước, thực sự khiến Bạch Hiền càng thêm hoảng sợ, cái giá này đối với cậu đều là hàng nghìn a, những ông chủ này ra giá cao như vậy mà mắt không hề chớp động a.

Cuộc cạnh tranh đang đi đến hồi kết, cửa phía sau phòng họp lặng lẽ mở. Xán Liệt khoan thai tiêu sái đi vào, ngồi vào vị trí dưới cùng. Thế nhưng đôi mắt đã quét ngang liếc dọc toàn bộ căn phòng, Xán Liệt chợt thấy Bạch Hiền đang ngồi ở trong đoàn người, nam nhân ngồi bên cạnh không ngừng nói cười thì thầm.

Xán Liệt cau mày biểu tình nghiêm túc nhìn hai người bọn họ thân mật, lại còn nhỏ giọng kể tai thì thầm rồi cười hài lòng, hoàn toàn không giống đến tham gia đấu giá chút nào.

Nam nhân kia?

Xán Liệt nghĩ rất quen, hình như là chủ tịch của Ngô thị Ngô Thế Huân.

“Lô đất cuối cùng của ngày hôm nay, số LR00087773, trực thuộc khu C của phố Gangnam, giá khởi điểm là năm nghìn vạn, hiện tại bắt đầu đặt giá.”

Lời vừa dứt thì đoàn người đã bắt đầu thảo luận kịch liệt, lô đất cuối cùng rất nhanh trở thành đối tượng tranh đoạt của mọi người.

“Đây mới là chủ đề của ngày hôm nay.” Thế Huân nói.

“Lẽ nào cậu cũng muốn tranh?” Bạch Hiền hỏi.

“Hôm nay chỉ vì nó mà đến a.” Nói xong gơ thẻ bài trong tay lên, “Một ức!”

Nhất thời tất cả mọi người trong phòng họp đều nghị luận, chỉ mới ra giá đã nâng lên thành một ức thật có bản lĩnh a.

“Chủ tịch Ngô đích thân tới buổi đấu giá hơn nửa hiện tại đặt giá một ức, quả nhiên lô đất khu Gangnam có sức thu hút a.”

Người chủ trì hưng phấn nói, “Một ức còn có ai tăng giá hay không?”

“Hai ức ”

Mọi người lần thứ hai kinh hách nhìn về phía thanh âm vọng tới, Xán Liệt đang ngồi cuối phòng họp lẻ loi một mình như vương giả bấm bấm ngón tay, cao ngạo nhìn về phía Thế Huân và Bạch Hiền.

Bạch Hiền quay đầu lại nhìn thật không ngờ đúng là Phác Xán Liệt, hần sao lại đến đây?

“Chủ tịch Phác cũng tới, xem ra lô đất này thật không thể coi thường.”

Thế Huân quay đầu lại nhìn Xán Liệt, tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt thế nhưng ánh mắt hần như đang muốn khiêu khích, một loại khí thế hùng hổ như đang trên chiến trận.

Quay đầu lại Thế Huân lần thứ hai gơ thẻ bài lên, “Ba ức!”

Trong phòng bầu không khí lại bị hâm nóng, những công ty khác cũng không đủ sức tham dự cuộc chiến của hai công ty lớn.

“Bốn ức!”

Xán Liệt không cam lòng tỏ ra yếu kém lần thứ hai hô, mọi người xem cuộc cạnh tranh của Ngô – Phác như kịch truyền hình.

“Năm ức!”

“Sáu ức!”

“Thế Huân, chúng ta bỏ đi, không đáng.” Bạch Hiền vội vàng ngăn cản Thế Huân.

Kỳ thực, công ty Thế Huân chủ yếu làm bên bất động sản, khi nâng giá lô đất này cũng không suy tính kĩ lắm.

Tính cách của Thế Huân một khi đã nhìn thấy mục tiêu thì phải bắt cho được, thế nhưng lần này hần lại nghe lời Bạch Hiền, “Được rồi, đều nghe lời anh.” Thế Huân ôn nhu cười.

Bạch Hiền cũng trầm tĩnh lại, Xán Liệt vừa mới đến mà đã từng bước ép sát ngay Thế Huân, cứ như vậy chỉ làm người khác ngư ông đắc lợi.

“Phác thị ra giá sáu ức, có ai tăng giá nữa không.”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Thế Huân nói xong kéo Bạch Hiền ly khai, đi qua vị trí cuối cùng thì dừng bước nhìn mắt Xán Liệt.

“Chỉ mong Phác thị có thể kiếm về đủ sáu ức.”

Bạch Hiền ở bên cạnh cũng chỉ là nhìn lên Xán Liệt một chút thì chớp mắt, sau đó theo Thế Huân đi ra khỏi phòng họp.

“Sáu ỨC lần một, sáu ỨC lần hai, sáu ỨC lần ba, thành giao!”

Tuy rằng cuối cùng đất đã chiếm được, thế nhưng Xán Liệt lại không vui một chút nào. Thì ra người đàn ông ôm Bạch Hiền hôm ấy là chủ tịch của Ngô thị, được lắm Biện Bạch Hiền, nhanh như vậy đã thông đồng với chủ tịch Ngô thị rồi. Vừa nghĩ đến những hành động thân mật của hai người, Bạch Hiền còn mỉm cười ôn nhu với Thế Huân, Xán Liệt lại muốn bốc cháy lên.

Trên xe Bạch Hiền vẫn an tĩnh không nói lời nào, Thế Huân nhìn Bạch Hiền ngây ngẩn mà lo lắng hỏi, “Anh làm sao vậy, vừa ra khỏi buổi đấu giá đã như người có tâm sự?”

“Không có, chỉ là cuộc đấu giá lần này khiến tôi hiểu được không ít, những ông chủ này chỉ đơn giản mà đã nói ra mấy vạn ỨC, như công nhân chúng tôi số tiền đó kiếm được đâu phải dễ.”

“Sau này nếu như sống cùng tôi, anh cũng có thể như vậy.” Thế Huân phóng khoáng nói.

Ngụ ý chính là mong muốn Bạch Hiền sống cùng hắn, thế nhưng trong lòng Bạch Hiền rất rối bời, “Thế Huân, tôi không phải người tốt đẹp như cậu nghĩ đâu, cậu vẫn chưa biết gì về tôi cả.” Những chuyện đã qua Bạch Hiền chẳng bao giờ nói với Thế Huân, chỉ là sợ Thế Huân sẽ thêm ghét mình.

“Tôi thấy anh là người tốt, về phần không biết nếu anh cho tôi thêm thời gian thì tôi sẽ tìm hiểu.”

Ngốc, Bạch Hiền nhẹ giọng như thì thầm. Thế Huân là người thứ nhất sẵn sàng bao dung mình, còn hơn Phác Xán Liệt nói rất dễ nghe nhưng lại khiến người khác tuyệt vọng, từng chút một những đau khổ mà Phác Xán Liệt đổ vào con tim Bạch Hiền khiến cậu không còn tin tưởng vào tình yêu nữa, phải chăng đã đến lúc quên đi con người tuyệt tình kia để đón nhận con người có tình trước mắt.

37. Chương 37

Thư kí gõ cửa đưa vào cho Thế Huân một bức thư ngỏ, Thế Huân nhìn lướt qua, không khỏi nhú mày.

“Ngô thị chúng ta và Phác thị trước giờ đâu qua lại với nhau.”

“Thế nhưng đây là thư mà Phác thị sáng nay fax tới, có thể qua cuộc đấu giá lần trước nên Phác thị muốn mượn hơi chúng ta.” Thư kí nói lên suy nghĩ của mình.

Thế Huân suy nghĩ một chút, nếu như cự tuyệt sẽ làm hai công ty trở thành kẻ thù, dù sao Phác thị vẫn là công ty đứng đầu, đã ra tay thì dù công ty lớn đến đâu cũng có thể nuốt gọn.

“Vậy sắp xếp lịch vào tối mai đi.”

“Vâng.” Thư kí còn bổ sung thêm, “Trong thư ngỏ còn nói có thể mang theo người, chủ tịch sẽ chọn ai cùng đi.”

Thư kí hiểu kỳ hỏi, nói như vậy hẳn là thư kí.

“Ta một mình đi không được sao?”

Thế Huân nói khiến huyệt tưởng của thư kí tan biến, “Được rồi, tôi ra ngoài trước.” Thư kí thất vọng đi ra.

Có thể mang theo người a, trong đầu Thế Huân bắt đầu tìm tòi, cuối cùng khuôn mặt Bạch Hiền xuất hiện ra trước mắt.

Tối hôm sau Bạch Hiền lại bị Thế Huân lừa lên xe nói là muốn đưa đi đến một nơi quan trọng, Bạch Hiền không muốn đi vì sợ đụng phải Phác Xán Liệt.

“Lần này đi đâu.”

Bạch Hiền vuốt vuốt y phục, là Thế Huân cố ý mang đến, mặc trên người rất vừa vặn thích hợp, áo sơ mi trắng noãn khiến nước da tuyết trắng của cậu thêm nổi bật, nếu không biết còn tưởng rằng Bạch Hiền là doanh nhân nổi tiếng phương nào.

“Đi sẽ biết, là buổi tiệc của một công ty bạn.”

Vậy hẳn là công ty khác, Phác Xán Liệt liệu có đến không?

“Phác thị có đến không?” Bạch Hiền nhìn Thế Huân cẩn thận hỏi.

“Hẳn là có.” Kỳ thực buổi tiệc này là do Phác thị tổ chức, “Vì sao hỏi như vậy.”

“Không có gì, trước đây tôi làm cho Phác thị, cảm thấy hơi ngượng ngùng khi gặp lại người của Phác thị.” Là nhìn thấy Phác Xán Liệt sẽ khó chịu mới đúng.

“Có gì đâu, anh bây giờ là nhân viên của Ngô thị, có tôi ở đây Phác thị sẽ không bắt bẻ anh đâu, tin tưởng tôi.”

Được rồi, Bạch Hiền cũng không hỏi lại nữa, chỉ hy vọng Phác Xán Liệt đừng đến. Từ lần trước hắn đột nhiên đến gặp người nhà Bạch Hiền, cậu lại tuyên bố với Xán Liệt rằng cả đời sẽ không tha thứ cho hắn. Nếu như gặp lại, cậu sợ hắn sẽ vạch trần chân tướng trước mặt Thế Huân.

Thế Huân cũng không có suy nghĩ nhiều Bạch Hiền vì sao quan tâm Phác thị nhiều như vậy, có thể trước đây Bạch Hiền làm cho Phác thị cảm thấy không thoải mái cho nên mới nghỉ việc, cho nên đối với Phác thị có chút quan tâm.

Tới khách sạn Thế Huân và Bạch Hiền được dẫn lên hội trường diễn ra dạ yến, đẩy cửa ra đã thấy bên trong huy hoàng tráng lệ, âm nhạc du dương bồi hồi trong đại sảnh. Nam thanh nữ tú đều ăn mặc long trọng, tay cầm ly sâm panh đỏ chuyển trò vui vẻ.

Dạ yến long trọng thế này khiến Bạch Hiền khần trương đến hô hấp không được, Thế Huân cười cười cầm lấy hai ly sâm panh, một ly đưa cho Bạch Hiền. Còn nói mỉa mai, “Nhìn anh khần trương kia, uống ly rượu cho bình tĩnh.”

Thế Huân quanh năm đi dự tiệc đương nhiên không thể so sánh với Bạch Hiền, Bạch Hiền nhận ly rượu nhấp một chút, “Nếu có người đến chào hỏi, tôi thất lễ thì phải làm sao, có ảnh hưởng đến danh dự Ngô thị không.”

“Ngốc, anh nghĩ quá mức rồi.”

Thế Huân ôn nhu xoa tóc Bạch Hiền, màn tình tức này đã bị ánh mắt như chim ưng cách đó không xa của Xán Liệt nhìn thấy. Khi Thế Huân và Bạch Hiền bước vào hội trường, dù đang cùng nói chuyện với người khác, nhưng đường nhìn của Xán Liệt chưa bao giờ rời khỏi hai người.

“Xin lỗi tôi có chuyện cần giải quyết.”

Xán Liệt xin lỗi cáo từ người bên cạnh, sau đó đi đến chỗ Thế Huân và Bạch Hiền đang đứng.

“Đây không phải chủ tịch của Ngô thị sao.”

Xán Liệt đột nhiên xuất hiện khiến Bạch Hiền thiếu chút nữa đánh rơi ly rượu trên tay, lui một bước đứng phía sau Thế Huân, ánh mắt hoảng hốt không biết nhìn chỗ nào.

“Xin chào, chủ tịch Phác.” Thế Huân chào hỏi nhưng lời nói vẫn mang theo phong thái của doanh nhân, “Được quý công ty mời, đúng là vinh hạnh của Ngô thị a.”

“Ngô thị cũng làm bất động sản, cũng là một hắc mã, sớm biết thế ta đã kết giao mối quan hệ rồi.”

“Đâu có.”

Xán Liệt cũng dùng khẩu khí trên thương trường tiếp chuyện, thấy Bạch Hiền vẫn đứng ở sau người Thế Huân không khỏi vùng lên đáng tuổi cười nói, “Vị này là...”

“A, vị này là trợ lý của ta.” Thế Huân cố ý nói như vậy, thực không muốn nói Bạch Hiền là nhân viên, hẳn muốn Bạch Hiền là trợ lý thì quan hệ mới thân mật.

“Xin chào.” Bạch Hiền nhìn Xán Liệt, nhẹ giọng nói.

“Ô, trợ lý a, tại hạ cứ nghĩ chủ tịch Ngô sẽ dẫn theo một mỹ nữ đến, nhưng không ngờ trợ lý của ngài còn đẹp hơn mỹ nữ a.”

“Chủ tịch Phác nói một nam nhân xinh đẹp, ngài không sợ trợ lý của ta tức giận sao.” Thế Huân mang theo tiểu ý nói.

“Ngại quá, ta nói sai rồi.”

Bạch Hiền lúc này rất kích động, Phác Xán Liệt rõ ràng là đang trêu ghẹo, ghê tởm hơn Thế Huân còn hòa theo hấn bớm gió đập hoa.

Thấy Bạch Hiền vì cuộc đối thoại của mình và Thế Huân mà mặt trở nên nghiêm túc, Xán Liệt thức thời nói xin lỗi trước.

Đợi Xán Liệt đi Bạch Hiền liền kéo Thế Huân ra sân thượng bên ngoài.

“Cậu đừng nói cho tôi rằng buổi tiệc tối nay là do Phác thị tổ chức nhé.” Bạch Hiền nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, làm sao?” Thế Huân cười trả lời, ai tổ chức thì có vấn đề gì?

“Sao cậu không nói cho tôi biết là Phác thị tổ chức, nếu biết tôi tuyệt đối sẽ không tới.” Bạch Hiền tức giận nói.

Thái độ khó chịu của Bạch Hiền khiến Thế Huân nghi hoặc, lần trước ở buổi đấu giá không phải Bạch Hiền ngăn cản hẳn nhất định sẽ tranh đấu với Phác Xán Liệt tới phút cuối cùng, mà lần này gặp trực tiếp Xán Liệt lại trốn ở phía sau, tựa hồ Bạch Hiền rất sợ nhìn thấy Phác Xán Liệt.

“Bạch Hiền, sao anh quan tâm Phác thị như thế, người nào của Phác thị khiến anh không muốn thấy.”

“Không phải.” Bạch Hiền lo lắng, rõ ràng là thế nhưng lại không muốn nói rõ nguyên do cho Thế Huân.

“Được rồi, nếu như anh không thích chúng ta đợi lát nữa sẽ về.” Thấy Bạch Hiền khó chịu như thế, Thế Huân cũng không gượng ép nữa.

“Không cần, cậu đi vào trước nói chuyện với các ông chủ khác đi, tôi đứng ở bên ngoài hít thở không khí.”

“Được rồi, chút nữa tôi sẽ đến đón anh.”

“Cậu vào đi.”

Thế Huân đi vào rồi Bạch Hiền liền thở phào, phải nên biết những buổi tiệc thế này Phác Xán Liệt nhất định sẽ đến. Nhưng bây giờ không cần vào, Bạch Hiền an tâm ngắm nhìn đình viện bên ngoài, nhắc chân bước qua thêm đá đi tới trong đình viện. Đình viện yên tĩnh vào đại sảnh náo nhiệt hoàn toàn đối lập, cũng khiến cho lòng Bạch Hiền an tĩnh phần nào.

38. Chương 38

“Thế nào, không thích ở bên trong?”

Phác Xán Liệt đột nhiên xuất hiện khiến Bạch Hiền hoảng hốt lui về phía sau, quay người lại nhìn Xán Liệt hai tay cầm ở trong túi quần trên mặt mang theo nụ cười mờ ám đang đi tới.

“Không phải, tôi bây giờ phải vào.”

Bạch Hiền vừa định ly khai đã bị Xán Liệt bắt được cổ tay, quay mặt Bạch Hiền nhìn thẳng trước mặt, gần gũi nhìn Bạch Hiền.

“Anh muốn làm gì, buông ra!”

Mặc cho Bạch Hiền giãy dụa thế nào, Xán Liệt vẫn cố sức nắm chặt cổ tay Bạch Hiền không tha, trên mặt còn mang theo dáng cười nghiền ngẫm nhìn Bạch Hiền.

“Đã bao lâu rồi, nhanh như vậy đã đến bên chủ tịch của Ngô thị.”

“Anh muốn nói cái gì, tôi đi cùng ai hay ở cùng ai liên quan gì đến anh.”

Bạch Hiền buồn cười nói, mình và Phác Xán Liệt hiện tại ngay cả bạn bè cũng không thể tính, hẳn dựa vào cái gì chất vấn mình.

“Có phải cậu thích cái tên oắt con kia.”

“Tôi thích ai cũng sẽ không thích anh, buông ra.”

Bạch Hiền vẫn tiếp tục giãy dụa, thế nhưng những lời này khiến cho thần kinh Xán Liệt chấn động, nắm chặt tay hơn cúi gằm nhìn Bạch Hiền, sau đó nói chậm từng chữ một.

“Nếu như để Ngô Thế Huân biết chuyện trước kia của cậu, cậu nghĩ hẳn sẽ thích một người đàn bà *** đáng như cậu sao.”

“Anh câm mồm!”

Bạch Hiền giận dữ hét, nhìn Phác Xán Liệt cười ghê tởm, Bạch Hiền thực sự tức giận. Cậu không muốn trêu chọc Phác Xán Liệt, vì sao hẳn còn muốn đến vũ nhục cậu.

Bị nói thành người đàn bà *** đáng, Bạch Hiền cố khép lại vết thương đang bị xé rách làm đôi, hai mắt đầm lệ nói, “Anh đi vũ nhục người đã bị anh hành hạ cảm thấy vui lắm sao.”

“Sự thực là như thế, cậu còn chưa nói cho tôi biết, có phải cậu thích Ngô Thế Huân không.”

Xán Liệt lại hỏi câu hỏi đó, hẳn không biết vì sao lại rất quan tâm vấn đề này.

“Buông ra, tên hỗn đản nhà anh, tôi thích ai thì liên quan gì đến anh.”

Biết rõ Xán Liệt muốn nghe được đáp án nhưng Bạch Hiền kiên quyết không nói, vẫn tiếp tục nỗ lực giãy dụa, trái lại Xán Liệt không nghe được đáp án thì càng không buông tay.

“Buông Bạch Hiền ra.” Thế Huân đến tìm Bạch Hiền để cùng nhau về, chợt thấy Phác Xán Liệt đang cầm chặt tay Bạch Hiền giằng co.

Thấy Thế Huân đến phá đám, Xán Liệt giảm nhẹ khí lực rút tay về. Bạch Hiền lập tức lui đến bên người Thế Huân, cầm lấy tay Bạch Hiền ôn nhu xoa.

“Anh không sao chứ.” Thế Huân nhẹ nhàng nói nhỏ nhẹ nói.

Bạch Hiền lắc đầu cúi đầu không muốn nói.

Thế Huân ngẩng đầu nhìn Phác Xán Liệt, biểu tình nghiêm túc nói, “Chủ tịch Phác làm như vậy tựa hồ không phù hợp với thân phận của mình.”

Xán Liệt thiêu mi lộ ra thái độ cao ngạo, xem ra Ngô Thế Huân còn chưa biết mối quan hệ của mình và Biện Bạch Hiền.

“Ta chỉ là vui mừng khi gặp lại bạn cũ mà thôi.”

Bạn cũ? Thế Huân nghi hoặc nhăn lông mày, nhìn Bạch Hiền vẫn cúi đầu câm lặng, lại nhìn về phía Phác Xán Liệt đang cười mà như không cười.

“Thế nào? Bạch Hiền chưa nói cho cậu biết sao, ta là...”

“Phác Xán Liệt, im miệng!”

Bạch Hiền đột nhiên ngẩng đầu quát Phác Xán Liệt, biểu tình đau khổ ngập tràn trong ánh mắt.

Thế nhưng Phác Xán Liệt không chú ý đến tiếng hét cùng biểu tình dao động của Bạch Hiền, tiếp tục nghiền ngẫm cười nói, “Biện Bạch Hiền là vợ trước của ta, ta nghĩ chủ tịch Ngô chưa biết a.”

Vợ trước? Bạch Hiền là vợ trước của Phác Xán Liệt?!

Nhất thời trong đầu Thế Huân một mảnh hồ đồ, Bạch Hiền chưa từng kể chuyện trước đây của cậu với hẳn, thì ra là “Thê tử” của chủ tịch Phác thị Phác Xán Liệt.

“Bạch Hiền, lời hẳn nói có thật không?”

Thế Huân hỏi Bạch Hiền đang cúi đầu nức nở, Bạch Hiền không nói chính là ngầm đồng ý những lời mà Xán Liệt nói.

“Thật không ngờ, chủ tịch Ngô cũng có lúc nhìn nhầm hàng, thích đồ cũ của người khác vứt đi rồi.”

Phác Xán Liệt vừa nói xong Bạch Hiền đã đi lên trước mặt hắn, mạnh mẽ giáng một bạt tai lên má hắn.

Thế Huân kinh ngạc nhìn động tác của Bạch Hiền, Bạch Hiền dám đánh Phác Xán Liệt, lần đầu tiên thấy Bạch Hiền đánh người khác xa hoàn toàn với ngày thường.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào, khiến tôi đau khổ như vậy chưa đủ hay sao? Chuyện của chúng ta đã kết thúc rồi, vì sao anh còn muốn bám lấy tôi, lúc đó là anh hại ta mất hết tất cả, vì sao anh còn có thể nói những lời nhục nhã tôi như thế.”

Bạch Hiền guồng mình hờ hết, nhất thời bầu không khí như bị ngọn lửa của Bạch Hiền thiêu nóng, Thế Huân và Xán Liệt đều không biết làm sao nhìn Bạch Hiền.

Thế Huân vừa kinh ngạc vì hôm nay tận mắt nhìn thấy Bạch Hiền đánh người lại càng khiếp đảm khi thấy Bạch Hiền rơi nước mắt, từ khi quen nhau đến giờ hắn vẫn cho rằng Bạch Hiền là người rất kiên cường, bây giờ dĩ nhiên vì một tên đàn ông mà rơi nước mắt, có thể hiểu Bạch Hiền hận Phác Xán Liệt nhiều đến nhường nào, và Phác Xán Liệt đã thương tổn Bạch Hiền lớn bao nhiêu, hai người trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà biến từ vợ chồng thành người qua đường.

Xán Liệt lúc trước mồm mép lạnh chanh giờ cũng không biết phải làm sao cho phải, hắn thấy Thế Huân quan tâm Bạch Hiền như vậy nên trong lòng sinh tức mới nói ra những lời này. Mà Bạch Hiền tát một bạt tai lên mặt, dù đau nhưng thấm vào đâu với nỗi mất mát trong tim Bạch Hiền.

“Thế Huân, chúng ta đi, tôi không muốn tiếp tục ở đây nữa.”

Bạch Hiền nghẹn ngào kìm nước mắt xoay người nói với Thế Huân, Thế Huân nhìn Xán Liệt đang lo lắng, sau đó đỡ Bạch Hiền đi ra khỏi dinh viện.

Nhìn Thế Huân đỡ Bạch Hiền ly khai lòng Xán Liệt càng thêm muộn phiền, tay vô thức sờ sờ má bị tát.

Đánh mạnh thật.

39. Chương 39

Xán Liệt xoay người chuẩn bị đi vào đã thấy Chung Nhân đứng ở cửa sổ, mặt vô biểu tình nhìn người đi tới.

“Anh, người kia có phải là Biện Bạch Hiền không?”

“Cậu đừng quan nhiều như vậy, vào đi.” Xán Liệt không muốn nói cho Chung Nhân, với tính cách hay kích động của hắn sẽ làm mọi chuyện thêm nhiều loạn.

“Anh, người kia sao có thể ra tay đánh người a, cho dù anh đã xin lỗi hắn cũng không thể ra tay đánh người a.”

Hiển nhiên Chung Nhân chỉ thấy Bạch Hiền đánh Xán Liệt, không nghe được những lời mà Xán Liệt nói trước đó.

“Đây là chuyện của anh và hắn, cậu đừng nhúng tay vào.”

“Anh ” Chung Nhân có điểm hờn hển, “Tên đàn ông bên cạnh có phải là tình mới của hắn không, thực sự là buồn cười.”

“Cậu đừng xen vào việc của người khác, anh đây đủ phiền rồi.”

Nói xong Xán Liệt không nhịn được tiêu sái đi vào, đã đủ phiền phức lại bị hỏi như ép cung. Vừa rồi cũng trách mình nhất thời tức giận, lại khiến quan hệ của mình và Bạch Hiền cứng đi rồi.

“Hanh, anh không nói em tự mình đi tìm.”

Sau khi lên xe Bạch Hiền vẫn cúi đầu không rõ biểu tình, điều này làm cho Thế Huân thực sự lo lắng.

“Thế Huân, tạm thời khoan đưa tôi về nhà, hiện tại tôi không muốn ba mẹ thấy bộ dạng này của tôi.”

Bạch Hiền thấp giọng nói.

“Được rồi, chúng ta khoan vội về nhà.”

Thế Huân cho xe chạy đến bờ sông, cùng Bạch Hiền ngồi trên băng ghế ở bên bờ sông.

Đêm vắng vẻ, Thế Huân biết Bạch Hiền thời khắc này cần an tĩnh, nên một mực yên lặng ngồi bên cạnh.

“Thế Huân, cảm ơn cậu.”

Bạch Hiền ngẩng đầu miễn cưỡng mỉm cười nhìn Thế Huân.

“Bạch Hiền, có thể nói cho tôi biết anh và Phác Xán Liệt trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Nếu không phải hôm nay xảy ra chuyện, có thể hẳn sẽ không bao giờ biết quá khứ của Bạch Hiền.”

Bạch Hiền thê thảm cười, nhìn về phía dòng sông tĩnh lặng.

“Tôi và Phác Xán Liệt trước đây đã từng kết hôn, hẳn là chồng hợp pháp của tôi, nhưng cuộc hôn nhân này khi bắt đầu đã biết kết cục.”

Vết thương đang lành sẹo một lần nữa bị gợi ra, Bạch Hiền đem nỗi đau đã chôn chặt tận sâu thẳm trong lòng nói ra.

“Chuyện là như thế, sau đó chúng tôi ly hôn, hẳn mãi nguyện kết hôn với Từ Nhã Nghiên.”

Nói xong Bạch Hiền cười cay đắng, cậu hiện tại có thể bình tĩnh nói xong câu chuyện này, thế nhưng nhắc tới đứa con chưa ra đời đã bỏ mạng, trái tim Bạch Hiền lại đau đớn như ai bóp nghẹt.

“Hơi quá đáng!” Thế Huân nghiêm túc nhíu mày, “Thì ra Phác Xán Liệt là loại người như thế.”

“Cũng lạ tôi lúc đó lại huyền tưởng muốn ở bên người hẳn.”

“Không phải đâu Bạch Hiền, mỗi người đều có quyền theo đuổi quyền lợi hạnh phúc của mình, chỉ trách Phác Xán Liệt hẳn không có mắt.”

Bạch Hiền miễn cưỡng nở nụ cười, không phải Phác Xán Liệt không có mắt, mà là tim hắn chưa bao giờ thuộc về mình.

Thấy Bạch Hiền bị người khác thương tổn như thế, Thế Huân càng yêu thương sâu sắc Bạch Hiền hơn. Nhẹ nhàng cầm lấy tay Bạch Hiền, Thế Huân thâm tình chân thành nhìn Bạch Hiền.

“Bạch Hiền, cho tôi một cơ hội yêu anh, tôi sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh.”

Thế Huân thâm tình biểu lộ khiến Bạch Hiền chẳng biết làm sao cho phải, cậu bây giờ còn chưa chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận tình yêu của Thế Huân, thế nhưng lại không đành cự tuyệt Thế Huân.

“Để tôi suy nghĩ thêm đã được không?”

Bạch Hiền do dự, hiển nhiên đối với câu trả lời đó Thế Huân có điểm thất lạc, thế nhưng hẳn lại không thể miễn cưỡng Bạch Hiền quên chuyện cũ nhanh như vậy, chỉ có thể từ từ mà thôi. Dù gì thì mối quan hệ của hai người bây giờ không được tính là yêu, nhưng so với bạn bè thì cao hơn một chút.

40. Chương 40

Sau khi biết quá khứ của Bạch Hiền thì Thế Huân càng quan tâm Bạch Hiền hơn, thế nhưng sự quan ái quá trớn của Thế Huân khiến cho đồng sự Bạch Hiền khả nghi, không khỏi bàn tán sau lưng về mối quan hệ của Bạch Hiền và Thế Huân.

“Thấy chủ tịch của chủ tịch rất quan tâm đến Biện Bạch Hiền ở bộ thiết kế nha.”

“Bọn họ có thể là cái kia nha, suốt ngày đến về có đôi, rõ ràng như thế còn gì.”

“Là cái kia thì thế nào, hiện tại đồng tính luyến ái đã hợp pháp hóa rồi. Bất quá dựa vào quan hệ để lên chức, thật đáng ghét.”

“Có bản lĩnh người cũng đi thử xem, ha ha ha, Biện Bạch Hiền da thịt nõn nà sao người bì với người ta được.”

“Ta là đàn ông chân chính, ai muốn so với hần.”

“Ha ha ha “

Trong WC không biết là nhân viên bộ phận nào không hề cố kỵ bàn tán, chờ bọn hần đi ra khỏi WC nam, Bạch Hiền mới cau mày đi ra. Những lời vừa rồi hai người bọn họ nói đều lọt vào trong tai, trong lòng hơi cảm thấy đau đớn.

Thế Huân quả thực rất cưng chiều ưu ái Bạch Hiền, đặc biệt là khi hần thông báo lên chức cho cậu, thậm chí còn lớn mật tăng thêm tiền thưởng, khiến Bạch Hiền vừa xấu hổ lại giật mình, thế nhưng không biết nói thế nào với Thế Huân.

“Bạch Hiền a, tan tầm chờ tôi ở bãi đỗ xe, tôi đưa anh về.”

“Không cần, hôm nay tôi muốn đi mua đồ, không muốn làm phiền cậu.”

Tan tầm thì Bạch Hiền lại nhận được điện thoại của Thế Huân, lần này Bạch Hiền cự tuyệt ý tốt của Thế Huân.

“Nếu không tôi đi cùng anh.”

“Thực sự không cần, cậu có việc thì đi làm đi, về nhà tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

“Vậy được rồi, trên đường chú ý an toàn, về đến nhà nhất định phải gọi điện thoại cho tôi.”

“Được rồi, cứ như vậy đi, bye “

“Bye “

Buông điện thoại đi động Bạch Hiền thở phào, Thế Huân có đôi khi đối xử với Bạch Hiền như bảo mẫu trông trẻ, chuyện này rốt cục sẽ đi đến đâu đây.

Bạch Hiền chậm rãi tiêu sái trên đường về nhà, đột nhiên nghĩ lại từ khi ra khỏi công ty tựa hồ vẫn có người đi theo mình. Bạch Hiền tưởng là Thế Huân, thế nhưng ngẫm lại Thế Huân sẽ không làm ra những hành vi ấu trĩ như vậy, là ai đây?

Chẳng lẽ là Phác Xán Liệt!

Bạch Hiền dừng bước quay đầu nhìn lại, không có thấy ai quen mặt. Bạch Hiền nghi ngờ kể tục gia tăng bước tiến đi tới, người phía sau rất nhanh cũng chạy theo Bạch Hiền.

Chung Nhân đợi cả buổi trước cửa công ty Ngô thị rốt cục cũng thấy Bạch Hiền đi ra, sau đó âm thầm đi theo phía sau Bạch Hiền. Không nghĩ tới Bạch Hiền lại nhận thấy được phía sau có người theo dõi, cũng may Chung Nhân phản ứng nhanh nhẹn trốn phía sau cái cây nên không bị phát hiện, Chung Nhân lại nhanh chân theo sát Bạch Hiền. Khi hần theo Bạch Hiền tới một ngõ nhỏ thì không thấy người nữa.

“Người đâu?”

Chung Nhân nhìn ngõ nhỏ nhưng đầy lối rẽ, hần lớn lên bên Mỹ nên căn bản không quen hẻm nhỏ của Hàn Quốc.

“Tìm ta sao?”

Bạch Hiền thần nhiên xuất hiện phía sau Chung Nhân, hiếu kỳ nhìn nhóc con đang ngơ ngác.

“Ai, ai tìm anh a, tôi chỉ là đi ngang qua mà thôi.”

Chung Nhân nhất thời không biết nói gì, hoảng hốt nói năng lộn xộn.

“Thật không, vậy ta đây đi.”

“Chờ một chút!”

Bạch Hiền vừa quay người lại Chung Nhân đã nắm chặt tay mình, Bạch Hiền buồn cười quay người lại nhìn Chung Nhân đang ấp úng.

“Chúng ta hình như không quen nhau.” Bạch Hiền nói trước.

“Tôi biết anh, anh là vợ trước của anh họ tôi!”

Anh họ? Vợ trước? Như vậy anh họ hẳn là Phác Xán Liệt?

Thấy Bạch Hiền đang suy nghĩ Chung Nhân lại tiếp tục nói, “Anh họ tôi là Phác Xán Liệt, lần trước tại tiệc tối tôi nhìn thấy anh đánh anh họ, tôi là tới đòi công đạo.”

“Đòi công đạo, a ” Bạch Hiền cười nhạt, nhóc con vắt mũi chưa sạch này nói khiến Bạch Hiền buồn cười.

“Đúng vậy, mặc dù anh là vợ trước của anh họ thì thế nào, các người đã ly hôn rồi, anh cũng đã chia tài sản rồi, hiện tại lại có tình mới sao lại quẩn quýt với anh họ làm gì, hơn nữa nhìn bộ dạng anh chắc lúc đó không phải phản bội, may là anh họ đã ly hôn với anh.”

Chung Nhân nói những suy nghĩ của mình, thế nhưng hẳn không thấy được Bạch Hiền đang ủy khuất dần.

“Thế nào, bị tôi nói đúng nên không dám phản bác chứ gì.” Thấy Bạch Hiền không nói chuyện, Chung Nhân đắc ý nói.

“Chuyện trước đây của tôi và anh họ cậu cậu biết được bao nhiêu chứ, nếu không biết thì đừng nói bậy.” Bạch Hiền vùng vằng nói.

“Tôi nói bậy, rõ ràng anh có tật giật mình.”

Bạch Hiền không muốn đấu khẩu với nhóc con này, liếc mắt nhìn qua sau đó chuẩn bị ly khai, nhưng lại bị Chung Nhân ngăn cản lối đi.

“Không được đi, anh phải đi gặp anh họ tôi để xin lỗi.”

“Xin lỗi? Rốt cuộc là ai phải xin lỗi ai, làm ơn tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện rồi mới tới giáo huấn tôi, là ai phải xin lỗi thì cậu về hỏi anh họ đáng quý của cậu ấy, coi hẳn trả lời cậu thế nào!”

Bạch Hiền oán giận nói, vì có gì cậu không thể thoát khỏi người nhà họ Phác, trước là Phác Xán Liệt vũ nhục, hiện tại là một thằng nhóc tự xưng là em họ của Phác Xán Liệt tới giáo huấn mình. Cứ nghĩ mình là người xấu, Phác Xán Liệt là người tốt.

Chung Nhân bị Bạch Hiền quát, thấy đáy mắt Bạch Hiền có lệ quang, tựa hồ sự tình không phải như hẳn nghĩ.

Nhìn Bạch Hiền giận dữ ly khai, Chung Nhân bắt đắc dĩ vò tóc, phải chăng mình lại làm rối tung chuyện lên rồi.

41. Chương 41

Buổi tối Chung Nhân hấp tấp đi tới nhà Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên.

“Anh, chị dâu, chào buổi tối ” Chung Nhân hùng hổ bắt chuyện.

“Đây là Chung Nhân sao, cao không kém gì anh họ cậu nha, lúc ấy nhìn ảnh chụp thì cậu còn đang học cấp 3 thôi.” Từ Nhã Nghiên lời kéo Chung Nhân ngồi bên người mình.

“Sao lại tới đây.” Xán Liệt từ phòng bếp đi ra, uống bia hỏi.

“Em đến thăm chị dâu, còn có cháu trai tương lai.” Chung Nhân cười hì hì nói.

Xán Liệt cũng đáp lại an vị ngồi một bên xem TV, vì vậy Chung Nhân cứ trò chuyện thoải mái cùng Từ Nhã Nghiên. Hàn huyền một chút thì buồn chán, Chung Nhân đòi Xán Liệt đưa mình về.

“Cậu không phải không biết đường về, sao còn bắt tôi đưa.”

“Anh, em mới từ nước Mỹ trở về, không quen hết đường ở Hàn Quốc.”

“Đừng mượn cớ, cậu không phải nói tiếng Hàn rất chuẩn đó sao.” Xán Liệt nhất quyết cự tuyệt.

“Chị dâu, chị xem anh họ kia, chưa thấy người nào như thế cả.” Chung Nhân bắt đầu tìm kiếm đồng minh.

“Xán Liệt, anh nên đưa Chung Nhân về, đã trễ thế này lỡ đi lạc thì làm sao.”

“Làm như con nít 3 tuổi không bằng.”

Xán Liệt bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đứng dậy mặc áo khoác cầm lấy chìa khóa xe, “Đi thôi, nhóc con.”

“Cảm ơn anh.” Chung Nhân vui sướng, “Tạm biệt chị dâu nha, lần sau rảnh rồi em đến thăm chị.”

“Ừ, trên đường cẩn thận.”

Từ Nhã Nghiên phát tay nhìn hai anh em ra khỏi nhà.

Kỳ thực nhà Xán Liệt và nơi Chung Nhân ở cách nhau không xa, ngồi xe buýt hai mươi phút là đến. Xán Liệt không muốn tới chỗ này vì nơi này đã từng là nhà của hắn và Bạch Hiền, mỗi lần thấy nó sẽ nghĩ đến Bạch Hiền đã từng sống ở chỗ này, đơn độc vượt qua những đêm tối lạnh giá.

“Được rồi, tới rồi, xuống xe đi.”

Xán Liệt nói thế nhưng Chung Nhân cũng không có xuống xe, mà là nhìn về phía Xán Liệt.

“Anh, hôm nay em có đi tìm Biện Bạch Hiền.” Chung Nhân cẩn thận nói, trước đây Xán Liệt đã cảnh cáo không được tiếp xúc với Biện Bạch Hiền, thế nhưng Chung Nhân bỏ ngoài tai nên rất lo lắng Xán Liệt tức giận.

Kết quả Xán Liệt thực sự rất tức giận, thế nhưng lại không thể phát giận với Chung Nhân, chỉ có thể nuốt vào lòng.

“Tôi nói rồi, đừng đi tìm hắn, cậu có nghe lời tôi nói không.”

“Xin lỗi anh, em chỉ hiếu kỳ, còn có em muốn hỏi, anh và Biện Bạch Hiền kia trước đây rốt cuộc có chuyện gì? Phải chăng như em nghĩ, hắn phản bội anh mới ly hôn.”

Xán Liệt hai tay nắm chặt tay lái trong lòng giãy dụa, “Anh và Biện Bạch Hiền, không có ai phản bội ai, tất cả đều là lỗi của anh.”

Xán Liệt cuối cùng đem mối quan hệ của mình với Bạch Hiền nói cho Chung Nhân nghe, kể cả cái đêm tình hoang đường bắt đầu mọi chuyện ấy, sau đó cùng Bạch Hiền kết hôn, nhưng sau lưng Bạch Hiền lại quấn quýt với Từ Nhã Nghiên, thậm chí cuối cùng vô tình khiến đứa con của Bạch Hiền rời xa thế gian, mới đưa đến cảnh ly hôn còn khiến Bạch Hiền hận mình như thế.

“Thì ra em trách lầm hắn.” Chung Nhân áy náy nhỏ giọng nói. A xì, sao lại có thể hữu dũng vô mưu thế này, kích động làm gì đi tìm người ta chứ.

“Nhưng việc anh làm cũng hơi quá đáng, đứa con của Biện Bạch Hiền cũng là một sinh mệnh, cũng là con của anh cơ mà, anh không thể ép Bạch Hiền đi phá thai được.”

“Lúc đó anh không biết vì sao lại làm như vậy, anh chỉ biết con của Bạch Hiền không thể sinh ra, bằng không cả đời này anh và Bạch Hiền cũng không thể ly hôn.”

“Vậy anh vì sao lúc đầu lại chấp nhận kết hôn với Bạch Hiền, anh cho Bạch Hiền hy vọng lại khiến Bạch Hiền tuyệt vọng, chuyện này còn lạnh khốc hơn chuyện giết chết một con người.”

“Em không hiểu đâu, lúc đó nếu không phải công việc bề bộn khiến anh phiền toái, anh sẽ không dễ dàng đáp ứng như vậy.”

Nhìn Xán Liệt cũng có chút áy náy Chung Nhân cũng không muốn nói cái gì nữa, con cũng mất mà vợ cũng đi rồi, chuyện tựa hồ như đám mây cuối chân trời, nhưng để lại trong lòng hai người một nỗi đau không thể xóa nhòa.

“Trách không được dè dặt nhiên quay về Mỹ, thì ra là bị anh bức đi, xem ra dè dặt thực sự rất mến Biện Bạch Hiền a.”

“Không còn sớm nữa, nhanh vào đi nghỉ đi, anh không về Joy lại không hài lòng.”

“Vâng, biết rồi.” Chung Nhân vừa mới chuẩn bị mở cửa, lại nhớ tới cái gì đó xoay người lại nói với Xán Liệt, “Nếu đã ly hôn rồi, anh và chị dâu lại kết hôn, anh có thời gian thì ở bên cạnh chị dâu, phụ nữ mang thai thường thiếu cảm giác an toàn, đừng làm chuyện khiến mình hối hận.”

Xán Liệt không nói gì thêm nữa, nhìn Chung Nhân vào nhà xong thì quay đầu ly khai.

Mình hối hận? Là hối hận vì đã ly hôn với Biện Bạch Hiền, mình hối hận vì khiến cậu ta mất đi đứa con? Vốn tưởng rằng sau khi ly hôn với Biện Bạch Hiền có thể khôi phục cuộc sống bình thường, thế nhưng vì sao vẫn dây dưa với Biện Bạch Hiền không thể dứt. Nhất là khi thấy Từ Nhã Nghiên sủng ái đứa con trong bụng, có phải lúc Bạch Hiền mang thai cũng như thế này, cũng lo lắng cho đứa con trong bụng, cũng đêm đêm sờ bụng mỉm cười tâm sự cùng con. Thế nhưng tất cả đều bị chính tay mình bóp nát, khiến Bạch Hiền mất hết niềm tin. Cho nên hiện tại Xán Liệt chỉ cần thấy Từ Nhã Nghiên vuốt ve bụng liền nghĩ đến hình ảnh Bạch Hiền, trong lòng bắt đầu đau nhức.

Vài ngày sau Bạch Hiền tan tầm mới ra công ty lại thấy em họ của Phác Xán Liệt, bị ngăn cản Bạch Hiền không thể nhịn cười, “Cậu lại muốn làm gì?”

“Xin lỗi!” Chung Nhân đột nhiên xin lỗi Bạch Hiền, khiến Bạch Hiền có điểm trở tay không kịp, “Trước đây là tôi không biết rõ chuyện đã hiểu lầm anh, hiện tại tôi đã biết, tôi xin lỗi.”

Lời nói nghiêm túc trên mặt chàng trai cao mét tám có vẻ không hợp nhau khiến Bạch Hiền không khỏi nghĩ buồn cười.

“Quên đi, cậu còn không hiểu chuyện mà.”

“Tôi đã hai mươi tuổi rồi, thành niên rồi!” Chung Nhân trịnh trọng, “Để biểu thị áy náy, tôi mời anh ăn kem kì lân.”

“Còn nói mình thành niên rồi, thành niên còn đòi ăn đồ trẻ con.”

“Không phải, tôi khi vui thì thích ăn kem kì lân, vui vẻ thì dù ăn đồ trẻ con cũng rất tốt.”

Thấy nói thế nào cũng giống con nít, Bạch Hiền không thể từ chối đành đi theo Chung Nhân đến quán kem kì lân.

Chung Nhân cầm ly kem kì lân 5 màu đưa cho Bạch Hiền, mình cũng cắn một miếng ngon lành, sau đó còn phát sinh thanh âm hưởng thụ, khiến Bạch Hiền cười khúc khích.

“Thực sự ngon nha, anh không tin nếm thử xem.”

Bạch Hiền xúc một muỗng nhỏ lên nếm, xác thực không tồi.

“Thế nào, tôi đề cử khăng định là số một.” Chung Nhân cười đến hai con mắt đều híp lại thành cánh cung, “Được rồi, vẫn chưa tự giới thiệu, tôi là Kim Chung Nhân, em họ của Phác Xán Liệt. Tuy rằng tôi là em họ của anh Xán Liệt, thế nhưng tôi không giống như anh ấy đâu, anh đừng coi tôi và anh ấy là một giuộc.”

“Hôm qua còn lớn tiếng đi đòi công đạo cho anh trai, sao bây giờ lại phủ nhận quan hệ thế?” Bạch Hiền buồn cười nói.

“Hắn là hắn, tôi là tôi, đó là do tôi không biết mới nói như vậy.” Chung Nhân khẩn trương nói, đều tự trách mình xung động.

Bạch Hiền cười mà không nói, hai người vừa ăn vừa đi, bầu không khí có chút xấu hổ.

“Anh Bạch Hiền, anh không thể tha thứ cho anh họ sao, hắn thực sự biết sai rồi, hắn cũng rất áy náy.” Chung Nhân đột nhiên nhắc tới Phác Xán Liệt, nghe được chuyện tha thứ cho Phác Xán Liệt khiến Bạch Hiền ngừng cước bộ nhìn Chung Nhân.

Bị ánh mắt tức giận của Bạch Hiền nhìn, Chung Nhân cảm giác có phải mình đã nói gì sai không.

“Nếu như cậu đến giúp Phác Xán Liệt cầu xin tha thứ, tôi nói cho cậu biết, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho hắn, hiện tại không, sau này cũng sẽ không.”

Nói xong Bạch Hiền nhét ly kem kì lân vào tay Chung Nhân, quay đầu vội vàng bỏ đi.

Chung Nhân thật là ủy khuất, nhìn hai ly kem kì lân trong tay đang tan chảy, biết thế sẽ không nói cái tên đáng ghét kia ra, hiện tại khiến cho mình cũng bị ghét lây rồi.

Thế Huân đưa Bạch Hiền đến cửa nhà, hai người vừa mới xuống xe, Lộc Hàm liền kích động chạy xuống.

“Anh, anh, em trúng tuyển rồi!”

“Em được đại học Seoul chọn?” Bạch Hiền vô cùng kinh ngạc hỏi.

Lộc Hàm gật đầu như gà mổ thóc, trên mặt vui vẻ khó thể nói bằng lời.

“A a a, thật tốt quá, Lộc Hàm quá tuyệt vời.”

Bạch Hiền tựa như mình trúng tuyển, vui vẻ ôm Lộc Hàm nhún nhảy.

“Chúc mừng em Lộc Hàm, không có phụ hy vọng của anh trai a.” Thế Huân ở một bên cũng vui cho Lộc Hàm.

Nghe được Thế Huân cũng chúc mừng mình, Lộc Hàm có chút xấu hổ, nhẹ giọng nói rằng, “Cảm ơn, anh Thế Huân.”

“Nhất định phải chúc mừng.” Bạch Hiền vui sướng nói rằng.

“Mẹ đã đi mua đồ ăn rồi, anh Thế Huân cũng ở lại nhé.” Lộc Hàm vui vẻ nói với Thế Huân, thịnh tình mời Thế Huân.

“Nào có vấn đề gì, em trai của Bạch Hiền cũng là em trai của anh mà, em trai đỗ đại học đương nhiên phải chúc mừng.”

Thế Huân sáng khoái nhận lời, thế nhưng không thấy được khéo miệng Lộc Hàm vừa nhếch lên đáng cười, nghe được Thế Huân nói coi mình như em trai thì biến thành nụ cười miễn cưỡng.

Cả nhà bao gồm Thế Huân đều vì Lộc Hàm mà vui vẻ, Biện mẫu chuẩn bị một bàn thức ăn phong phú, Thế Huân và Biện phụ thì nhau chúc rượu. Thế Huân có hơi men say kéo Lộc Hàm cùng nhau uống rượu, liền bị Bạch Hiền ngăn trở.

“Lộc Hàm còn nhỏ, không thể uống.”

Bạch Hiền cướp lấy chén rượu mà Thế Huân đưa cho Lộc Hàm.

“Anh, em đã thành niên rồi, hiện tại là sinh viên.” Lộc Hàm có điểm uể oải, cậu muốn ném thử chén rượu mà Thế Huân đưa qua.

“Không được, chờ em tốt nghiệp đại học xong mới được uống, ngoan ”

Lộc Hàm chịu không nổi việc Bạch Hiền luôn luôn xem mình như con nít, mình đã thành niên rồi, là sinh viên rồi, không muốn bị anh và ba mẹ quản chế.

“Được rồi, Lộc Hàm đừng uể oải nữa, chờ em tốt nghiệp xong chúng ta sẽ uống một bữa không say không về.” Thế Huân an ủi Lộc Hàm, lại nịnh nọt quay sang Bạch Hiền cười.

“Bạch Hiền nhà ta từ nhỏ đến lớn vẫn quan tâm cẩn thận em trai như vậy.” Biện mẫu vừa cười vừa nói.

“Thế nhưng Lộc Hàm đã lớn rồi, Bạch Hiền cũng nên cho Lộc Hàm một ít tự do chứ.” Biện phụ giúp Lộc Hàm nói.

“Lộc Hàm có lớn cũng là em trai con, con làm anh tất nhiên phải quan tâm nó.”

Bạch Hiền cương chiều khiến Lộc Hàm có điểm khó chịu, nhất là thấy Thế Huân cứ phụ họa lời Bạch Hiền nói, càng nghĩ càng thống khổ.

Rượu cơm no say xong Thế Huân không định lại tửu lượng của Biện phụ, bị Biện phụ chuốc cho say khướt đến nỗi không tìm được đường về nhà.

“Anh, anh Thế Huân đã say như vậy còn về nhà được không?” Lộc Hàm nhìn Thế Huân mặt say rượu đỏ rục nằm ở trên sofa lo lắng hỏi.

“Vậy để anh ấy ngủ lại nhà mình đêm nay vậy.” Bạch Hiền cũng chỉ biết làm như vậy.

“Mẹ đi trải nệm nằm dưới đất, ba con đêm nay ngủ một phòng nhé.” Biện mẫu vui sướng nói, sau đó đảm nhiệm chức vụ cầm mấy tầng chăn bông trải dưới đất phòng Bạch Hiền.

Thế Huân nhẹ nhàng đỡ đầu Bạch Hiền lên vai mình. Lúc này đêm hoang vắng, Bạch Hiền nhắm mắt lại lắng nghe tiếng gió thì thầm.

42. Chương 42

Căn phòng đêm khuya yên tĩnh, Bạch Hiền và Lộc Hàm ngủ trên giường, Thế Huân say mềm lăn ra ngủ dưới đất, Lộc Hàm nằm gần bên giường nghiêng người chậm rãi mở mắt nhìn Thế Huân.

Trên gương mặt lông mi dài rũ xuống, ánh trăng chiếu xuống trên người Thế Huân trong mắt Lộc Hàm giống như một thiên sứ. Lộc Hàm đứng dậy nhìn Bạch Hiền nằm bên cạnh, Bạch Hiền đã ngủ say không phát hiện Lộc Hàm đứng dậy.

Lộc Hàm nhẹ nhàng tiêu sái xuống giường quỳ gối bên người Thế Huân, mặt cúi tới gần nhìn kỹ khuôn mặt Thế Huân, lấy tay gạt đi những giọt mồ hôi trên trán Thế Huân. Cảm giác rất thú vị nên nghịch ngợm thổi những giọt mồ hôi cho nó lăn xuống, Thế Huân vì say rượu nên không biết được.

Len lén nở nụ cười, Lộc Hàm nhất thời nhìn Thế Huân xuất thần, trong lòng từng chút rung động. Sát vào gương mặt Thế Huân hôn nhẹ một cái, dưới ánh trăng màu bạc Lộc Hàm như một tinh linh nhỏ bé, bám vào bên người Thế Huân cười ngọt ngào.

Nhưng khung cảnh này vô tình rơi vào đáy mắt Bạch Hiền, Bạch Hiền ngừng thở khó tin nhìn Lộc Hàm hôn trộm Thế Huân, nghĩ thế nào Bạch Hiền cũng không biết được Lộc Hàm dĩ nhiên thích Thế Huân.

Thấy Lộc Hàm đứng dậy Bạch Hiền vội vã nhắm mắt lại làm bộ còn đang ngủ, Lộc Hàm thỏa mãn trở lại trên giường mang theo dáng tươi cười đi vào giấc ngủ.

Đồng sàng dị mộng, một người một đêm thoải mái đi vào giấc ngủ, một người một đêm khó có thể yên giấc.

Mấy ngày nay chuyện Lộc Hàm thích Thế Huân cứ khiến Bạch Hiền suy nghĩ, Bạch Hiền không biết Lộc Hàm chỉ nhất thời thích Thế Huân hay thực sự thích Thế Huân. Nếu như thực sự thích Thế Huân, vậy khi Lộc Hàm biết quan hệ giữa mình và Thế Huân sẽ rất khó chịu.

Vấn đề của em trai Bạch Hiền chưa biết xử lý thế nào, em họ của Phác Xán Liệt là Kim Chung Nhân lại quần quít lấy Bạch Hiền, khiến Bạch Hiền cứ quay cuồng.

“Anh Bạch Hiền, anh Bạch Hiền!”

Bạch Hiền vừa ra khỏi công ty lại bị Kim Chung Nhân thấy được, còn thân mật kêu anh, xem ra lần sau phải đi cửa sau công ty thôi.

Nghe được tiếng gọi nhưng Bạch Hiền coi như không thấy gì, vội đầu đi thẳng nhưng bị Kim Chung Nhân ngăn cản.

“Anh Bạch Hiền, em đang gọi anh đấy.”

“Kim Chung Nhân, lẽ nào cậu không có việc gì làm sao, suốt ngày theo người khác là sao.” Bạch Hiền nghiêm túc nhìn Chung Nhân nói, thằng nhóc này hình như rất nhàn nhã đi chơi cả ngày, tuổi tác cũng gần Lộc Hàm sao lại không chịu đi học.

“Nhà của em ở nước Mỹ, em phụng chỉ của dì về Hàn Quốc du lịch, chính là mẹ của anh Xán Liệt.” Chung Nhân ngây thơ giải thích, hiển nhiên không nghe được khẩu khí ghét bỏ của Bạch Hiền.

“Vậy cậu có thể tìm anh họ mà chơi, hoặc đi làm một số chuyện có ý nghĩa, đừng suốt ngày theo tôi được chứ?”

Nói xong Bạch Hiền tiếp tục đi, nhưng Chung Nhân cũng đi theo.

“Anh họ không chơi với em đâu, hơn nữa em cũng rất ngoan chờ anh tan tầm mới tới tìm anh a, em chỉ muốn anh tha thứ cho sự liều lĩnh của em lúc trước thôi.”

“Tôi nói rồi, tôi không để trong lòng, tha thứ cho cậu là được rồi chứ?” Bạch Hiền có điểm quần quýt tên nhóc cổ chấp này, thế nhưng không đành lòng nói nặng lời làm thương tổn.

“Còn anh họ?” Chung Nhân mở to hai mắt hỏi.

Bạch Hiền nghe được Chung Nhân nói tha thứ cho Phác Xán Liệt, lại lộ ra biểu tình lãnh khốc, “Rất xin lỗi, tôi sẽ không tha thứ cho anh cậu.”

“Vậy cũng đúng, hấn đáng đời, là nên nghiêm phạt hấn như vậy.”

Chung Nhân đột nhiên đổi giọng, còn tưởng rằng Chung Nhân đang giúp Xán Liệt, hiện tại không chỉ không hỗ trợ mà còn trách cứ Xán Liệt, điều này làm cho Bạch Hiền có điểm dở khóc dở cười.

“Anh Bạch Hiền, anh yên tâm, em cũng không tán thành chuyện anh tha thứ cho anh họ, hấn hiện tại tuy rằng hối hận rồi, thế nhưng nỗi đau mất đi đứa con không phải nói có thể tha thứ là có thể tha thứ được.”

Phác Xán Liệt hối hận? Bạch Hiền muốn cười châm chọc, hiện tại hối hận thì sao, nỗi đau cũng đã qua rồi.

“Anh Bạch Hiền, em xin anh đừng đuổi em đi mà, anh đừng xem em là em họ của anh Xán Liệt, em là Kim Chung Nhân, là bạn của anh!”

Bạch Hiền nghĩ, mình lúc nào đồng ý cho Kim Chung Nhân làm bạn bè.

“Chịu không nổi cậu rồi.” Bạch Hiền nhịn không được cười rộ lên.

“Anh Bạch Hiền nở nụ cười là đồng ý rồi nha, chúng ta đây đi ăn kem kì lân nhé, lần trước ăn không thoải mái lần này phải vui vẻ ăn, em sẽ không nói mấy chuyện mất hứng nữa.”

Nói xong Chung Nhân kéo Bạch Hiền chạy đến cửa hàng bán kem.

“Bạn bè kiểu gì mà chỉ biết ăn thôi.”

“Em không có ham ăn, mà là thích ăn, mục tiêu của em là ăn hết những món ngon trên thế giới.”

Bạch Hiền đối với những đứa trẻ đơn thuần mà nói luôn luôn rất nhẹ dạ, tựa như đối với em trai Lộc Hàm, dù Lộc Hàm phạm sai lầm lớn Bạch Hiền đều tha thứ, nhưng lần này Lộc Hàm “Lệch lạc” mà xem như không có chuyện gì là sai.

Ăn xong kem kì lân Chung Nhân lại kéo Bạch Hiền chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ ăn vặt.

“Mấy thứ này đều là em mất công đi tìm đó, trong sách mỹ thực cũng không có ghi đâu.” Chung Nhân tự hào nói.

“Cậu không phải nói sinh ra và lớn lên ở Mỹ sao, sao lại quen thuộc Seoul như vậy?”

“Biết nhưng không quen, cho nên mỗi lần đi lạc lại gọi điện thoại bắt anh Xán Liệt tới đón, hấn sẽ lớn giọng trách cứ một hồi bắt em ăn một hồi mới đón về, anh Bạch Hiền nói hấn có đáng ghét không!”

Chung Nhân tự nhiên nhắc tới Xán Liệt, thế nhưng trên mặt Bạch Hiền vẫn mỉm cười miễn cưỡng.

Nhìn Chung Nhân lải nhải ăn nói không ngừng nghỉ, Bạch Hiền thực sự bội phục năng lực của hấn.

“Chờ một chút.”

“Làm sao vậy?”

Bạch Hiền đột nhiên nhìn Chung Nhân kêu lên, Chung Nhân vô ý thức thất thần. Bạch Hiền lấy khăn tay tiến lên nhẹ nhàng lau sốt cà chua xung quanh miệng Chung Nhân, một động tác rất tự nhiên nhưng khiến Chung Nhân thực sự ngáy ngẩn cả người. Nhất là khi Bạch Hiền tới gần, hơi thở bạc hà tinh khiết đều có

thể cảm thụ được, còn có trên người Bạch Hiền có mùi thơm ngát vị. Trong lúc nhất thời Chung Nhân không nóng lên, trên mặt đỏ ửng.

Nhìn gần ngũ quan tinh xảo trắng nõn của Bạch Hiền, đôi mắt như hai hòn ngọc lấp lánh, khiến tim Chung Nhân đập loạn nhịp.

“Được rồi, nhìn xem, bạn nhỏ này cái gì cũng lấm lem là sao.”

Bạch Hiền nhét khăn tay vào trong tay Chung Nhân, mỉm cười.

“Cảm ơn anh Bạch Hiền.”

Chung Nhân khó khăn nói, bất giác cúi đầu có điểm ngượng ngùng.

Buổi tối về đến nhà Chung Nhân trần trọc khó ngủ, trong đầu đều là hình ảnh Bạch Hiền đang lau sót cà chua cho mình, còn có mùi hương trên người của Bạch Hiền, tóm lại trong đầu hiện giờ chỉ còn Biện Bạch Hiền.

“A xì!” Chung Nhân cào loạn tóc ngồi dậy, vẻ mặt méo mào, “Không phải là đã thích anh Bạch Hiền rồi chứ?”

Chung Nhân nhẹ giọng nói, bản thân cũng không xác định được.

Xán Liệt phát hiện gần đây Chung Nhân rất khác, thường chạy ra khỏi nhà tối mịt mới mò về, gọi điện thoại hỏi hẩn ở đâu, hẩn lại ấp úng bao biện, hình như đang che giấu cái gì đó.

“Tiểu tử thôi, đêm nay lại chạy đi đâu?” Xán Liệt đứng trong nhà Chung Nhân gọi điện thoại hỏi.

“Anh Xán Liệt, em đang ở bên ngoài chơi, hồi nữa sẽ trở về.” Bên kia Chung Nhân đang ôm điện thoại nói chuyện, còn lên nhìn phía sau Bạch Hiền đang mua đồ cách đó không xa.

“Sao lại nói nhỏ như vậy, cậu ở đâu, mỗi ngày đến nhà đều không thấy một bóng người.”

“Ai nha, không thèm nghe anh nói nữa, em muốn đi chơi.”

Chung Nhân bên này sốt ruột muốn cúp điện thoại nhưng Xán Liệt cứ truy hỏi liên tục.

“Chung Nhân a, đồ mua được rồi.”

Một giọng nói vô tình rơi vào trong điện thoại, Xán Liệt nghe rõ ràng một giọng nói giống Bạch Hiền đang gọi Chung Nhân, nghi hoặc nhíu mày.

“Được rồi, không thèm nghe anh nói nữa, cứ như vậy, cúi chào ”

Chung Nhân vội vã cúp điện thoại khiến Xán Liệt càng hoang mang, trước đây Chung Nhân nói có đi tìm Biện Bạch Hiền, như vậy hẩn và Biện Bạch Hiền quen biết là chuyện thường, như vậy giọng nói kia chính là Bạch Hiền.

Thế nhưng vì sao Biện Bạch Hiền lại có quan hệ tốt với Chung Nhân như vậy?

Vài ngày trôi qua, Bạch Hiền hoàn toàn bị con quỷ nghịch ngợm Chung Nhân mua chuộc rồi, không giống khi bên cạnh Thế Huân, Chung Nhân như một đứa trẻ khiến Bạch Hiền lúc nào cũng cười, Bạch Hiền nghĩ Phác Xán Liệt và Kim Chung Nhân là anh em bà con vì sao lại khác biệt như vậy.

“Bạch Hiền, anh về đến nhà rồi sao, mấy ngày nay anh không cho tôi chở về có phải anh thích người khác rồi không?”

Trong điện thoại Thế Huân oán giận làm nũng, từ khi Bạch Hiền nói với Thế Huân những lời đàm tiếu trong công ty Thế Huân không được Bạch Hiền chở về nhà nữa, thế nhưng vài ngày không gặp Bạch Hiền khiến hẩn thêm nhung nhớ.

“Nói cái gì đó, chúng ta ăn trưa không phải ngồi với nhau sao?” Bạch Hiền vừa cười vừa nói.

“Anh cũng biết là buổi trưa đó, hiện tại đã qua 7 tiếng 14 phút 29 giây rồi.”

“Được rồi, cậu đừng như con nít vậy!” Bạch Hiền chính sắc nói.

Chít chít méo mó với Thế Huân một phen, Bạch Hiền mới uy hiếp Thế Huân cúp máy, quẹo vào ngõ nhỏ thì thấy Xán Liệt đang đứng chờ.

Bạch Hiền vừa còn vui sướng liền ảm đạm, liếc mắt nhìn Xán Liệt một giây rồi làm như không thấy hướng về nhà.

“Bạch Hiền!”

Xán Liệt cản bước lên phía trước kéo Bạch Hiền, thế nhưng Bạch Hiền nhanh như chớp nghiêng người bỏ qua.

“Xin lỗi.” Xán Liệt xin lỗi.

“Xin hỏi ngài Phác có chuyện gì?” Bạch Hiền châm chọc hỏi.

“Bạch Hiền gần đây có phải thường đi chơi với Chung Nhân.”

“Đúng vậy, Chung Nhân là một người em rất đáng yêu.” Bạch Hiền cũng không che giấu.

“Tôi không phản đối cậu và Chung Nhân làm bạn, thế nhưng Chung Nhân là một đứa trẻ rất nghịch ngợm, có chỗ nào nói sai cậu hãy lượng thứ cho nó.”

“Tôi nghĩ anh đã nghĩ quá nhiều rồi, Chung Nhân rất biết thông cảm cho người khác, sẽ không giống người nào đó.” Bạch Hiền nói có chút khinh thường, cậu hiện tại đối xử với ai cũng tốt, chỉ duy nhất Phác Xán Liệt là không, bởi vì hắn không đáng, lúc ấy đối xử với hắn tốt như vậy đều đốt quách cho rồi, hiện tại dựa vào cái gì mà tiếp tục đối xử tốt với hắn.

“Vậy sao, tôi hiểu rồi.”

“Nếu như không có chuyện gì, tạm biệt!”

Nói xong Bạch Hiền tiếp tục đi về nhà, không biết vì sao hô hấp không thông, đối xử lãnh đạm với Phác Xán Liệt nhưng lòng lại không có một tia vui vẻ.

Dưới ánh đèn đường vàng mờ, hai người đưa lưng về nhau đi ngược lối, hai chiếc bóng bị kéo rất dài, Xán Liệt cúi đầu đi tới xe, một lần nữa quay đầu lại nhìn. Thấy bóng lưng của Bạch Hiền đang khuất xa dần, cho đến khi biến mất sau hàng hiên.

Lòng có chút đau xót, phải chăng từ nhỏ đến lớn đều đối xử với người khác theo kiểu mình nói gì họ nghe nấy, hiện tại Bạch Hiền nói lạnh nhạt với mình có điểm không quen. Thế nhưng ngẫm lại lúc ấy đối xử với Bạch Hiền như thế, Xán Liệt lại nở nụ cười hối hận.

43. Chương 43

Hôm nay Từ Nhã Nghiên lại ở nhà một mình, không nghe Xán Liệt cảnh cáo bỏ chạy ra ngoài cùng bạn bè đi dạo phố ăn hàng.

“Từ tiểu thư, Phác thái thái, cô đã là mẹ của con người ta rồi, còn chạy đến đây dạo phố mua hàng.”

Từ Nhã Nghiên cùng bạn ngồi ở một quán cà phê lề đường, Từ Nhã Nghiên mang giày cao gót, xiêm y mỏng manh, còn đeo một chiếc kính râm màu trà đá, nhìn qua giống mấy cô gái bán hoa ngoài phố.

“Lẽ nào mày tưởng tao sẽ thành chim nhỏ trong ***g sao? Xán Liệt mỗi ngày đều bắt tao ở nhà, cả người mốc meo hết rồi.” Từ Nhã Nghiên oán giận nói.

“Mày quả thực có phúc mà không biết hưởng, chồng mày là có lòng thương mày a. Chồng mày đẹp trai lại giàu có, mày còn oán giận nỗi gì.” Bạn tốt ước ao đổ kị châm chọc.

“Thế nhưng có lúc anh ta lo lắng khiến tao nghĩ anh ta đang lo lắng cho đứa con trong bụng chứ không phải tao.”

“Vậy chồng mày khẳng định là người cha tốt, oa, lại thêm một ưu điểm.” Bạn tốt hiện hình mê trai.

Từ Nhã Nghiên lại không cảm thấy ưu điểm này của Xán Liệt là hấp dẫn, thà rằng Xán Liệt cứ như ngày trước còn hơn.

Giữa lúc Từ Nhã Nghiên và bạn bè đang mải mê shopping trong siêu thị, trùng hợp gặp Chung Nhân và Bạch Hiền đang đi cùng nhau.

“Chung Nhân, sao em lại ở đây?” Từ Nhã Nghiên đi tới trước mặt Chung Nhân.

Chung Nhân đang cùng Bạch Hiền ngắm nhìn đồ trong gian hàng nhất thời không chú ý Từ Nhã Nghiên đi tới, Bạch Hiền thấy Từ Nhã Nghiên có điểm hoảng loạn, dù sao trước đây gặp qua một lần rồi không biết cô ta còn nhớ rõ không, nên lui ra phía sau lưng Chung Nhân.

“Chị dâu, sao chị lại ở đây?” Chung Nhân kinh ngạc nói, “A, chị lại chạy ra ngoài, chị còn đi giày cao gót, anh Xán Liệt mà biết lại mắng chị chết.”

“Miễn bàn anh cậu đi, coi chị đây như con nít nhốt nuôi trong nhà.” Từ Nhã Nghiên mặc dù đang oán giận, thế nhưng nghe người khác nói Xán Liệt làm thế vì thương mình nên cũng nguôi nguôi.

Từ Nhã Nghiên nói khiến Bạch Hiền phía sau Chung Nhân nghe xong trong lòng một trận chua xót khổ sở, cậu đã từng xin hân có thể quan tâm một chút xú cũng đã mãn nguyện rồi.

“Người này là?” Từ Nhã Nghiên chú ý tới Bạch Hiền phía sau Chung Nhân, nghiêng đầu nhìn qua, “Đây không phải là em họ mà Xán Liệt nói sao, mà không phải Xán Liệt chỉ có Chung Nhân là em họ thôi sao?”

“Tôi là...”

“Hắn là em họ xa của anh Xán Liệt, cũng có quan hệ bà con với em.”

Chung Nhân nói trước một lời, Từ Nhã Nghiên cũng gật đầu không hỏi thêm nữa.

“Được rồi, chị dâu, anh Xán Liệt vừa gọi điện thoại nói tối nay sẽ về, vốn có muốn em cùng nhau trở về ăn cơm.”

“Không xong rồi, chị phải trở về trước Xán Liệt, bằng không lại bị mắng cho te tua.”

Từ Nhã Nghiên sợ hãi kêu lên, sau đó kéo cô bạn chạy ra khỏi cửa.

Chung Nhân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đang cùng Bạch Hiền ngắm đồ trang sức, Từ Nhã Nghiên cứ như hồn ma lướt tới. Thế nhưng Từ Nhã Nghiên nói quen Bạch Hiền, như vậy bọn họ trước đây đã từng gặp mặt?

“Anh Bạch Hiền, trước đây anh đã gặp mặt chị dâu rồi?” Chung Nhân hỏi.

Bạch Hiền gật đầu, “Trước đây gặp qua một lần, nhưng lúc đó cô ấy không biết quan hệ giữa tôi và Xán Liệt.”

Chung Nhân thấy trên mặt Bạch Hiền thoáng chút yêu thương, lúc ấy Bạch Hiền nhất định biết trong lòng Xán Liệt chỉ có Từ Nhã Nghiên, nhưng vẫn cố gắng để có được một chút quan tâm nhỏ nhoi của Xán Liệt, nào đâu cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy.

“Anh Bạch Hiền, cái này tặng cho anh!”

Chung Nhân cầm một đôi dây móc điện thoại tinh xảo, một cái đưa cho Bạch Hiền.

“Oa, thật ngại quá nha.”

“Không có việc gì, chỉ cần em thích là được.” Chung Nhân cầm điện thoại di động của Bạch Hiền sau đó treo vào trên đỉnh đầu, xong xuôi liền treo cái còn lại vào di động của mình.

“Nhìn xem, là một cặp rất đẹp đôi.”

Chung Nhân cười híp mắt, ngây thơ rực rỡ như một đứa trẻ. Vừa rồi tâm trạng còn tối tăm nhưng nhìn thấy nụ cười của Chung Nhân thì Bạch Hiền lại vui vẻ, Chung Nhân tựa như nơi sản sinh sức sống rồi truyền nhiễm cho người khác, khiến mỗi lần Bạch Hiền bên cạnh hắn đều cười như nắng mai.

Từ Nhã Nghiên rất nhanh đã chạy về đến nhà lập tức cởi giày cao gót nhét vào tủ, sau đó đi chân trần vọt tới trên lầu thay quần áo.

“Thay đồ gì đây, váy đâu áo đâu.”

Từ Nhã Nghiên lục tung cả tủ đồ, phải tìm một bộ đồ đơn giản nếu không Xán Liệt thấy lại muốn nói. Từ Nhã Nghiên ném hết y phục lên giường, vô tình ném luôn chiếc áo khoác của Xán Liệt đi ra, chiếc áo rơi trên giường thì có một tờ giấy rơi ra ngoài.

“Cái này là gì?”

Từ Nhã Nghiên hiếu kỳ cầm lấy tờ giấy mới rơi xuống, mở ra vừa nhìn, thỉnh linh thấy đó là giấy chứng nhận kết hôn của Xán Liệt và Biện Bạch Hiền, Từ Nhã Nghiên hoảng hốt lật tiếp, là giấy chứng nhận ly hôn của Xán Liệt và Biện Bạch Hiền.

Đột nhiên có loại cảm giác bị lừa dối, thì ra Xán Liệt lâu nay đã lừa dối mình chuyện từng kết hôn với Biện Bạch Hiền, còn trơ trẽn nói dối Biện Bạch Hiền là em họ, trách không được Xán Liệt không cho mình ở trong căn nhà kia, thì ra nó đã có chủ nhân.

Từ Nhã Nghiên tức giận tùy ý mặc một chiếc áo khoác, sau đó cầm chìa khóa xe và điện thoại di động đi ra khỏi nhà, từ trong ga ra phóng xe ra đường lớn.

“Ann, giúp tôi điều tra nhân viên trong Phác thị có người nào tên là Biện Bạch Hiền không.” Từ Nhã Nghiên gọi điện thoại cho thư kí của Phác Xán Liệt.

“Vâng, chủ tịch phu nhân.” Bàn phím vang lên mấy tiếng, Ann báo rằng, “Biện Bạch Hiền đã tại nghỉ việc từ 3 tháng trước rồi.”

“Nói cho tôi biết địa chỉ nhà hắn.”

Ann không dám hỏi Từ Nhã Nghiên hỏi cái này làm gì, dù sao cũng là chủ tịch phu nhân khẳng định có nguyên nhân riêng, thế nhưng nghe khẩu khí của Từ Nhã Nghiên không tốt, như có thù hận rất sâu sắc với người này.

Rất nhanh Từ Nhã Nghiên đã biết nơi ở hiện tại của Biện Bạch Hiền, cô nhún ga vọt thẳng tới nhà Bạch Hiền.

Gặp điện thoại xong Ann nghĩ thấy không thích hợp, vì vậy lại gọi điện thoại cho Phác Xán Liệt.

“Phác tổng, vừa rồi phu nhân của ngài gọi điện thoại hỏi người tên là Biện Bạch Hiền, nhưng lại hỏi địa chỉ của hắn.”

“Cái gì! Sao anh có thể nói cho cô ấy!” Xán Liệt vội vàng phanh xe lại lập tức quay đầu, hướng đến nhà Bạch Hiền.

Từ Nhã Nghiên nhất định là nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn và ly hôn của mình và Biện Bạch Hiền, trách mình khi cầm về không để vào nơi an toàn, cứ như vậy tiện tay bỏ vào áo khoác. Theo tính tình của Từ Nhã Nghiên nếu như biết mình bị lừa gạt sẽ nổi đóa.

Chuông cửa bị ấn đến muốn nát vụn khiến cả nhà họ Biện bị dọa sợ, Lộc Hàm tưởng anh trai về vì vậy vui vẻ đi mở cửa, thế nhưng thấy một cô gái xinh đẹp nhưng khuôn mặt đang tức giận.

“Xin hỏi chị là ai?” Lộc Hàm nghi hoặc hỏi.

Thế nhưng Từ Nhã Nghiên không đếm xỉa đến Lộc Hàm, sau đó đẩy Lộc Hàm qua một bên đi vào trong phòng, nhìn căn nhà đơn giản.

“Vị tiểu thư này, cô là ai? Sao cứ như vậy xông vào nhà của chúng tôi.” Biện mẫu hỏi, xem ra người này đang nổi giận dùng dùng đang tìm người.

“Biện Bạch Hiền đâu? Hắn ở đâu?”

“Bạch Hiền chưa trở về, cô là bạn của Bạch Hiền sao? Mời ngồi, Bạch Hiền chắc nữa sẽ về tới.” Biện phụ vẻ mặt ôn hoà nói.

“Không cần, tôi không muốn y phục mình bị ô uế.” Từ Nhã Nghiên nói khinh miệt.

“Tiểu thư, cô đang nói cái gì vậy, nếu như cô không thích có thể đi ra ngoài.” Lộc Hàm tức giận nói.

“Mấy người nghĩ rằng tôi thích tới chỗ này sao, tôi nói cho mấy người biết tôi hôm nay tới là muốn tìm Biện Bạch Hiền chứng thực một việc.” Từ Nhã Nghiên phẫn nộ lớn giọng chỉ vào mặt Lộc Hàm.

“Bạch Hiền nhà chúng tôi đã làm gì khiến cô tức giận như thế.” Biện mẫu có điểm sợ hãi, cô gái này đến tìm Bạch Hiền như để báo thù.

“Bà sinh ra thành con ngoan nhĩ, hần dám dụ dỗ chồng tôi, còn dám kết hôn với chồng tôi!” Từ Nhã Nghiên vênh vao tự đắc nói.

Bạch Hiền trong con mắt Biện phụ Biện mẫu là đứa con ngoan hiền, dĩ nhiên gạt cha mẹ cùng nam nhân kết hôn, mà lại là đoạt nam nhân của nữ nhân khác. Chuyện này như sét đánh giữa trời xanh, Biện mẫu sợ đến thân thể không chịu nổi ngồi bệt ở trên ghế sofa ôm ngực khó thở.

“Cô đừng ở đây nói mò, anh tôi không thêm dụ dỗ chồng cô đâu!” Lộc Hàm vì anh trai bị xỉ nhục mà giận dữ, trong mắt cậu Bạch Hiền không bao giờ làm ra những chuyện như cướp chồng người khác.

“Cô đừng đứng đó ngậm máu phun người.” Biện phụ chỉ vào Từ Nhã Nghiên tức giận nói, ông cũng không tin Bạch Hiền là loại người như mồm cô ta nói.

“Tin hay không, ông có thể hỏi con trai mình.” Từ Nhã Nghiên vô vị cười.

“Cha mẹ, mọi người đừng tin những gì cô ta nói, cô ta chỉ là người điên đang phát bệnh mà thôi.” Lộc Hàm an ủi cha mẹ.

Lộc Hàm vừa nói xong, Bạch Hiền liền mở rộng cửa đi vào.

“Cha mẹ, Lộc Hàm, con đã trở về.”

Bạch Hiền vừa vào cửa đã thấy Từ Nhã Nghiên đang đứng trong phòng khách, kinh sợ không biết vì sao cô ta đến đây, nhưng cổ trắn tỉnh tiêu sái đến trước mặt cô ta.

“Từ tiểu thư, sao cô lại tới đây.”

Bạch Hiền chưa nói hết câu, Từ Nhã Nghiên đã giáng một bạt tai như trời đánh lên mặt Bạch Hiền. Bạch Hiền bị đánh đến ngây ngẩn cả người, khó tin mở to hai mắt.

“Biện Bạch Hiền, mày dám kết hôn với Xán Liệt, mày dụ dỗ cướp đoạt bạn trai của người khác mà không thấy hổ thẹn sao, mày có phải là nam nhân không!”

Cùng lúc đó Xán Liệt cũng cấp tốc chạy vào, vừa tới cửa đã nghe tiếng bạt tai thanh thúy còn có những lời nói ác độc của Từ Nhã Nghiên.

“Từ Nhã Nghiên, cô đang phát điên cái gì!” Xán Liệt kéo Từ Nhã Nghiên qua một bên, nhìn nhìn lại Bạch Hiền.

Quả nhiên Bạch Hiền bị đánh, không cần phải nói cũng biết chính là Từ Nhã Nghiên đánh.

44. Chương 44

“Xán Liệt, anh nói cho em biết, có phải lúc đó hần câu dẫn anh, anh mới kết hôn với hần, vì sao chứ, lúc đó rõ ràng anh là bạn trai của em cơ mà.”

“Đủ rồi, còn chưa đủ mất mặt hay sao? Theo tôi về nhà.” Xán Liệt nắm chặt cổ tay Từ Nhã Nghiên, sau đó nhìn về phía Biện phụ Biện mẫu và Lộc Hàm.

Biện gia và Lộc Hàm đều kinh ngạc nhìn Xán Liệt, thì ra nam nhân trước đây từng đến chính là Phác Xán Liệt, là chồng của Từ Nhã Nghiên, cũng chính là người mà theo như Từ Nhã Nghiên nói là đã từng kết hôn với Bạch Hiền.

“Xin lỗi mọi người, đã gây phiền hà cho cả nhà rồi.”

Tạ lỗi xong Xán Liệt lại yêu thương nhìn thoáng qua Bạch Hiền đang cúi đầu, gương mặt bị Từ Nhã Nghiên đánh còn in dấu tay có thể thấy được tơ máu. Bạch Hiền bây giờ nhất định hận mình thấu xương a!

Xán Liệt kéo theo Từ Nhã Nghiên đang giãy dụa như điên ra khỏi nhà Biện gia, sau đó nhét vào trong xe chạy về nhà.

Từ Nhã Nghiên và Phác Xán Liệt đi rồi, trong phòng khách nhà họ Biện rơi vào trầm lặng.

“Con nói đi, người đàn bà kia nói có đúng hay không!” Biện phụ ngồi thẳng ở trên sô pha.

Bạch Hiền cúi đầu chậm rãi đến bên người Biện phụ, đột nhiên quỳ xuống.

“Cha mẹ, xin lỗi, con xin lỗi.”

Bạch Hiền vừa nói như thế, mọi người đều hiểu rồi, những lời mà Từ Nhã Nghiên đều là sự thật.

“Bạch Hiền a, tại sao có thể như vậy, sao con lại biến thành người cướp bạn trai của người khác a!” Biện mẫu ôm ngực khóc nức nở.

“Anh, anh nhất định có nỗi khổ đúng không, có phải cái tên Phác Xán Liệt kia cưỡng bức anh.” Lộc Hàm cũng vì anh trai mà sốt ruột.

Bạch Hiền chan chứa nước mắt cắn môi lắc đầu, lệ theo dòng chảy xuống môi, “Trước đây con có làm trong công ty của Phác Xán Liệt, sau lại một lần ngẫu nhiên giữa chúng con xảy ra quan hệ, mẹ của Phác Xán Liệt để con và hắn kết hôn, lúc đó tuy rằng Phác Xán Liệt có bạn gái rồi thế nhưng hắn cũng nhận lời, cho nên con không phải người như mọi người nghĩ đâu.”

“Vậy vì sao con cũng nhận lời!” Biện mẫu hỏi.

“Bởi vì con thích hắn, con thực sự rất thích hắn. Thế nhưng ở trong lòng hắn chỉ có sự tồn tại của bạn gái hắn, mặc kệ con nỗ lực thế nào đi nữa cũng không chiếm được trái tim của hắn.” Bạch Hiền nhịn đau nói.

“Ngốc quá, sao con lại khờ khạo như vậy a.” Biện mẫu vuốt hai má Bạch Hiền yêu thương nói.

“Sau đó con mang thai, thế nhưng Phác Xán Liệt bắt con đi phá thai, khi chúng con tranh chấp con không cẩn thận đụng vào sô pha mà sẩy thai, lúc đó hy vọng duy nhất của con đã tan thành mây khói, cho nên con mới có đủ dũng khí ly hôn với hắn.”

Thì ra chuyện không phải đơn giản như người nhà họ Biện tưởng, Bạch Hiền và Xán Liệt từng có con với nhau, thế nhưng lại bị Phác Xán Liệt vô tình phá hủy.

“Cha mẹ, con thực sự xin lỗi, con đã rất muốn nói thế nhưng không có dũng khí, con sợ mọi người sẽ ghét con, sẽ vứt bỏ con.” Bạch Hiền khóc lê hoa đái vũ, khi nói ra việc này là lần thứ hai chạm nơi yếu đuối nhất trong sâu thẳm con tim cậu.

“Ngốc quá, mọi người sao lại ghét con chứ, con dù làm sai chuyện gì vẫn là con của cha mẹ.”

“Mẹ ”

Biện mẫu ôm đầu Bạch Hiền ôm vào trong lòng, mấy năm qua Bạch Hiền một mình chịu khổ ở Seoul, nhưng không nói ra mà để một mình gặm nhấm. Tính cách của Bạch Hiền kiên cường mạnh mẽ, nhưng có lúc thực sự làm cho yêu thương không ngớt.

“Anh buông ra, Phác Xán Liệt!”

Xán Liệt thô lỗ kéo Từ Nhã Nghiên về nhà, trên mặt phần nộ chưa bao giờ có trước đây.

“Cô đã làm loạn đủ chưa, cô còn không ngại mất mặt, đường đường là chủ tịch phu nhân của Phác thị lại chạy đến nhà người khác dương oai, cô không biết xấu hổ nhưng tôi thì có!”

Xán Liệt buông Từ Nhã Nghiên nghiêm khắc nói.

“Tôi đến làm loạn nhà ai chứ?” Từ Nhã Nghiên bướng bỉnh vênh mặt, “Tôi đến nhà vợ cũ của anh làm loạn nên đau lòng chứ gì!”

“Được rồi, đừng nói nữa.”

“Dựa vào cái gì không cho tôi nói, anh sau lưng tôi làm ra những chuyện như vậy dựa vào cái gì không cho tôi nói, Phác Xán Liệt anh là tên hỗn đản, thì ra bao lâu nay anh vẫn lừa dối tôi.” Từ Nhã Nghiên ủy khuất khóc rống lên, đấm liên tục trước ngực Phác Xán Liệt.

Nhìn Từ Nhã Nghiên khóc lê hoa đái vũ, Xán Liệt cũng rất yêu thương. Tất cả nguyên nhân đều tự trách mình lúc đó xung động, mới tạo ra nhiều chuyện phiền phức như vậy. Nhưng Từ Nhã Nghiên cũng không phải hoàn toàn hận mình, chỉ là nghĩ bị mình lừa dối nhất thời không tiếp thụ được.

“Đừng khóc nữa, cẩn thận động thai khí.” Xán Liệt ôm Từ Nhã Nghiên vào trong lòng an ủi.

“Anh chỉ biết đến con, anh rốt cuộc là yêu đứa con hay là tôi, nếu như các người yêu con nít như vậy thì đi tìm nữ nhân khác mà sinh, hay tìm vợ trước của anh đấy.” Từ Nhã Nghiên ngẩng đầu quát, “Tôi không cần thứ bảo bối này nữa, nó quả thực là trói buộc của tôi.”

“Joy, chuyện trước kia là lỗi của anh, anh và người kia đã là quan hệ trong sạch, tha thứ cho anh đi!”

Xán Liệt nắm chặt tay Từ Nhã Nghiên, thâm tình nhìn cô. Ánh mắt thâm tình như vậy khiến Từ Nhã Nghiên có thể cảm giác được Xán Liệt áy náy, cô tin tưởng Xán Liệt không phải loại người phản bội người của mình, có lẽ đây là một hiểu lầm.

“Anh nói cho tôi biết, anh và hấn trước đây có quan hệ gì?”

Xán Liệt do dự, không biết giải thích thế nào về mối quan hệ giữa hấn và Bạch Hiền.

“Anh và Bạch Hiền chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, anh uống say mới phát sinh quan hệ với hấn, sau đó trùng hợp bị mẹ anh nhìn thấy, mẹ anh bắt anh cưới hấn, nhưng anh và hấn vẫn đều bảo trì khoảng cách, cho nên trước khi chúng ta kết hôn 1 tháng anh và hấn đã tiến hành ly hôn. Anh không nói cho em biết, là sợ em thương tâm, hy vọng em có thể hiểu cho nỗi khổ của anh.”

Nói không thương tâm là giả, ngẫm lại biết chồng mình đã từng là chồng của người ta mà khó chịu, thế nhưng người Xán Liệt yêu vẫn là mình, hơn nữa dù kết hôn vẫn bảo trì khoảng cách với người kia, cho nên tội của Xán Liệt vẫn chưa đến mức trừng phạt.

“Được rồi, em sẽ tha thứ cho anh, không có lần sau đâu, bất luận chuyện gì xảy ra cũng không được gạt em.”

Từ Nhã Nghiên nín khóc mà cười, Xán Liệt ôm Từ Nhã Nghiên nhập vào trong lòng, thế nhưng ngực nhưng không vì Từ Nhã Nghiên đã tha thứ mà vui vẻ. Trong đầu hiện lên chính là hình ảnh Bạch Hiền bị Từ Nhã Nghiên tát một cái mà thụ thương, còn có Bạch Hiền phải đối mặt thế nào với cha mẹ.

Xán Liệt đáp ứng Từ Nhã Nghiên không hề đi gặp Biện Bạch Hiền nữa, mà là toàn tâm toàn ý chăm sóc cô. Bạch Hiền cũng từng nói qua cho hấn, khi mang thai sản phụ biết sẽ thiếu cảm giác an toàn nên cần người mình yêu chăm sóc. Mỗi khi nghĩ đến lời Bạch Hiền nói, Xán Liệt lại không hiểu cảm thấy yêu thương nghĩ đến quãng thời gian mà Bạch Hiền mang thai, đơn độc chống chọi lại mọi thứ mà không có lấy một ai để dựa dẫm.

Thế nhưng Xán Liệt thân là chủ tịch của công ty, không thể mỗi ngày đều ở nhà bên cạnh Từ Nhã Nghiên được. Mà Từ Nhã Nghiên có tính tình tiểu thư, chỉ cần Xán Liệt vài ngày về muộn không có thời gian chăm sóc, bệnh của cô lại tái phát không phải đến công ty cũng liều mạng gọi điện thoại tìm Xán Liệt.

Trong hàng ghế yên tĩnh, Xán Liệt đang cùng các cổ đông nghiên cứu kế hoạch. Lúc này điện thoại của Xán Liệt vang lên. Thư kí theo thói quen cầm lấy điện thoại đứng dậy ra ngoài, một lát sau đến nói vài câu bên tai Xán Liệt. Xán Liệt nhíu mày, hạ giọng nói, “Tạm thời mặc kệ.”

Thư kí trở lại bên người Xán Liệt, tiếp tục ghi lại nội dung cuộc họp. Lúc này điện thoại của Xán Liệt lại vang lên, Xán Liệt liếc mắt nhìn màn hình, trong nháy mắt biểu tình trở nên âm u.

“Chủ tịch Phác nên cho điện thoại ăn đi, bằng không nó lại đòi.” Kiến trúc sư nói đùa.

“Không có chuyện gì.” Xán Liệt trước mặt tươi cười, thô bạo tháo pin bỏ vào túi, “Chúng ta có thể tiếp tục rồi.”

An tâm cùng cổ đông và kiến trúc sư trao đổi xong việc, Xán Liệt lái xe về nhà mở điện thoại di động thấy hơn mười một cuộc gọi nhỡ, trong lòng nhất thời phiền muộn.

Không có lập tức trở về Xán Liệt lái xe đi tới đầu ngõ nhà Bạch Hiền, xe đứng ở một nơi hắc ám mà đèn đường không chiếu đến. Không biết vì sao Xán Liệt mỗi lần tâm phiền ý loạn lại đi đến nơi Bạch Hiền, lặng lẽ nhìn con đường mỗi ngày Bạch Hiền đi về nhà, tâm tình phiền muộn cũng chậm rãi biến mất.

“Anh Bạch Hiền, anh khi dễ người ta.”

“Tiểu bại hoại, ai khi dễ ai trước, cậu giảo hoạt xảo trá như thế tôi sao có thể sánh kịp.”

“Chịu thua sao, há há há.”

Xuyên qua tấm kính thủy tinh Xán Liệt thấy Chung Nhân và Bạch Hiền cùng nhau đi tới, hai người vui vẻ nói cười, Chung Nhân còn sung sướng bắt Bạch Hiền công minh. Bạch Hiền bị Chung Nhân chọc cho mỉm cười, nụ cười ấy Xán Liệt cho tới bây giờ cũng chưa được nhìn qua, cười đến vô ưu vô lự phát ra từ nội tâm.

Xán Liệt vẫn nhìn hai người, cho đến hai người biệt ly về nhà. Chung Nhân cẩn thận dò mỗi bước đi trong ngõ tối, cuối cùng mới đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Xe chạy ra khỏi ngõ nhỏ đuổi kịp được Chung Nhân, đỗ lại bên người.

“Anh Xán Liệt?” Chung Nhân thấy sau cửa sổ xe là khuôn mặt của Xán Liệt, ngực có điểm kinh sợ, không phải là đi ra từ nhà họ Biện chứ?

“Anh vừa đi ngang qua thấy cậu, lên đi anh chở về nhà.”

Chung Nhân sau khi lên xe thì bầu không khí rất an tĩnh, Chung Nhân còn đang thấp thỏm lo Xán Liệt có chất vấn gì không.

Thế nhưng cho đến khi tới nhà, Xán Liệt cũng không có nói cái gì.

“Anh Xán Liệt, em vào đây.” Chung Nhân vừa mới chuẩn bị mở cửa xuống xe, lại bị Xán Liệt gọi lại.

“Chung Nhân ”

“Cái gì?” Chung Nhân quay đầu lại nhìn Xán Liệt.

“Có phải cậu thích Bạch Hiền không?” Xán Liệt do dự nói ra.

Chung Nhân không có lập tức trả lời, vài giây sau mới cười ám muội, nói rằng, “Anh Xán Liệt mà cũng lo chuyện này sao?”

Chung Nhân ngụ ý hy vọng Xán Liệt không cần lo cho hắn, về phương diện khác mong muốn Xán Liệt có thể nhận rõ người có thể mang lại hạnh phúc cho Bạch Hiền hiện tại là hắn.

45. Chương 45

Vừa bị Chung Nhân cãi lời khiến lòng Xán Liệt không vui, về nhà lại đối mặt với Từ Nhã Nghiên đang muốn cãi lộn nhưng bỏ qua lại khiến Từ Nhã Nghiên càng lẩn lướt. Dần dần Từ Nhã Nghiên và Xán Liệt bắt đầu chiến tranh lạnh, hai người cho dù gặp mặt cũng ít nói, rõ ràng là Từ Nhã Nghiên đang tức giận chờ Xán Liệt tới dỗ dành. Thế nhưng Xán Liệt cũng bị cuộc sống này làm cho sứt đầu mẻ trán, một mặt phải ứng phó những chuyện khó khăn của công ty, một mặt còn phải chú ý tâm tình của Từ Nhã Nghiên, hắn không phải siêu nhân không thể ứng phó với nhiều vấn đề như vậy.

Trong khách sạn náo nhiệt đang trình diễn bộ sưu tập thời trang mới của nhãn hàng T, Từ Nhã Nghiên theo lời hẹn của bạn cũng tới chỗ này xem. Đã từng sao kim rực rỡ của T, nhưng vì kết hôn mà phải từ bỏ sân khấu trở thành chim nhỏ trong ***g sắt.

Bạn của Từ Nhã Nghiên nói bộ sưu tập thời trang lần này là do một nhà thiết kế mới nổi danh, hai người còn hẹn, hắn sẽ thiết kế một bộ y phục thật đẹp cho Từ Nhã Nghiên, vì trước đây hai người làm việc rất ăn ý.

“Đáng tiếc a, nếu như mày không có rời khỏi đây, đêm nay mày là người mẫu đẹp nhất rồi.” Cô bạn uể oải nói.

“Đừng nói như vậy a, tao cũng luyện tiếu chứ bộ.”

Tuy rằng nói như vậy, thế nhưng Từ Nhã Nghiên trong lòng rất cảm phần, lúc đó nếu không phải vì nú giữ Xán Liệt, cô tuyệt đối sẽ không rời xa sân khấu mà đi làm bà mẹ trong nhà đâu.

“Lee, không xong rồi, Candy đau chân không thể lên sân khấu.” Lúc này trợ lý hốt hoảng chạy tới.

“What? Sắp đến giờ diễn rồi, sao lại để xảy ra chuyện này, người mẫu hôm nay vốn đã không đủ, anh bảo tôi đi đâu tìm hả.”

Lee quay sang nhìn trợ lý hét lớn.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Trợ lý thương cảm chỉ có thể liên tục xin lỗi.

“Lee đừng như vậy, nếu không để tôi giúp anh, tôi sẽ thế chân cô ta diễn giúp anh đi một vòng?” Từ Nhã Nghiên đột nhiên nghĩ ra cách này.

“Cô?” Lee có điểm không tin, bởi vì trước đây Từ Nhã Nghiên nói sẽ rời xa sân khấu sao giờ lại tới đây, như vậy sợ rằng không tốt, nhất là Phác Xán Liệt không thích không thích cô đi trên sân khấu.

“Không có việc gì, tôi sẽ đeo mặt nạ, không ai biết là tôi đâu.”

Lee vẫn có chút lo lắng, thế nhưng lại bất lực vì hiện tại không thể làm gì khác hơn là để Từ Nhã Nghiên hỗ trợ một chút, đành phân phó trợ lý đi tìm một chiếc mặt nạ bán diện. [Loại mặt nạ chỉ che khuất phần mắt, các dạ hội hoàng gia thường dùng]

Đã lâu chưa sải bước trên sân khấu nên Từ Nhã Nghiên rất vui sướng, hoàn toàn quên mất trong bụng vẫn có thai nhi tồn tại, còn ăn mặc rộng thùng thình kêu gọi đi giày cao gót chuẩn bị lên đài.

Lee giúp Từ Nhã Nghiên đeo mặt nạ, lộ vẻ mừng rỡ, tấm tắc tán thưởng, “Quả nhiên, y phục của tôi mặc ở trên người cô mới tỏa sáng, phối hợp với chiếc mặt nạ này, trong nét gọi cảm mang theo chút thần bí, good!”

Được Lee tán thưởng như thế Từ Nhã Nghiên càng vui vẻ cái gì cũng quên sạch, càng khoa khát muốn ngay lập tức đi lên sân khấu cho mọi người tán thưởng.

Hàng đèn chiếu sáng lập tức mờ dần, thay thế bằng ánh sáng lập lòe. Tiếng nhạc sống động mà rầm rộ vang lên, từng người mẫu thân mặc những bộ y phục hoa lệ, uốn ngược ngẩng đầu tự tin đi trên sân khấu.

Nương theo tiết tấu của âm nhạc Từ Nhã Nghiên mang theo mặt nạ khoe miệng lộ ra nụ cười tự tin trình diễn, mặc dù đã mấy tháng không lên đài nhưng chỉ cần phối hợp với âm nhạc thì cảm giác ngày xưa lại quay về.

Nhìn khán giả phía dưới đều lộ ra ánh mắt tán dương nhìn mình, trong lòng Từ Nhã Nghiên tràn đầy tự hào. Chiếc bụng bà bầu được tấm áo rộng thùng thình khéo léo che dấu nên không ai nhìn thấy.

“Perfect!”

Một vòng đi trở về hậu trường Lee gơ ngón tay cái với Từ Nhã Nghiên, cảm thấy rất tự hào.

“Có điểm mới lạ nha.”

“Cô mà thấy mới lạ, người khác chắc chết sững a.”

Từ Nhã Nghiên cười cười, như đứa trẻ vừa mới hoàn thành xong công việc mà mình yêu thích.

“Tôi đi thay quần áo, chuyện tiếp theo giao cho anh.”

“OK!”

Nói xong, Từ Nhã Nghiên quên hết tất cả chạy ào vào phòng thay đồ, thế nhưng không chú ý giày cao gót giẫm vào tà váy dài, lão đảo mất cân bằng mà ngã sóng xoài trên mặt đất.

“A “,

Từ Nhã Nghiên hét lên một tiếng thê thảm khiến toàn bộ hậu trường chú ý, mọi người đều vây quanh lại.

“Joy, cô làm sao vậy?” Lee sốt ruột hỏi.

“Bụng của tôi, bụng tôi đau quá, nhanh đưa tôi đến bệnh viện.” Từ Nhã Nghiên cắn chặt hàm răng nói, ngực âm thầm kêu không ổn, thân thể của chính mình cô hiểu rõ ràng nhất, nhất định cái thai đang gặp nguy hiểm.

“A, chảy máu rồi.”

Đột nhiên một giọng nữ thét to, bởi vì thấy dưới thân Từ Nhã Nghiên có máu đỏ tươi theo cặp chân dài trắng nõn chảy xuống.

Nhất thời hậu trường luống cuống tay chân, Từ Nhã Nghiên biểu tình thống khổ ôm lấy bụng.

Tiếng xe cấp cứu gào rú, Từ Nhã Nghiên rất nhanh được đưa đến bệnh viện. Phác Xán Liệt đột nhiên nhận được điện thoại của Lee gọi tới, nói Joy vào bệnh viện. Xán Liệt lập tức lái xe chạy vội vào bệnh viện, ngực cảm thấy bất an.

Khi Xán Liệt chạy tới bệnh viện thì Từ Nhã Nghiên mới được chuyển từ phòng cấp cứu sang phòng bệnh bình thường, đi vào phòng bệnh đã thấy Lee đứng bên giường, còn Từ Nhã Nghiên hai mắt nhắm lệ nhìn Xán Liệt đi vào.

Thấy Xán Liệt tới, Lee mượn cớ đi ra ngoài. Trong phòng bệnh chỉ còn lại có hai người, không nói gì mà chổng đờ.

“Xảy ra chuyện gì?” Xán Liệt trấn định nói, ngực nói cho chính mình không phải như mình nghĩ.

“Cái thai, cái thai không còn nữa.” Từ Nhã Nghiên nói xong ôm mặt khóc nức nở.

Đứa con, không còn nữa?

Đây là lần thứ hai Xán Liệt nghe được câu nói, thế nhưng hẳn hiện tại lại có thể rất trấn tĩnh nghe những lời này.

“Vì sao lại như vậy, vì sao?” Ngữ khí Xán Liệt trầm thấp khiến Từ Nhã Nghiên cảm thấy bất an, thà rằng Xán Liệt phát giận cũng không muốn thấy thái độ hằn như vậy.

“Em, em đi xem buổi biểu diễn thời trang của Lee, nhện không được đi tới đi lui một vòng, nào đâu không cẩn thận té ngã.” Từ Nhã Nghiên nhỏ giọng nói, như một đứa trẻ đã phạm sai lầm.

Thì ra trong lòng cô vẫn không thể từ bỏ sân khấu, nói nhiều thứ như vậy cũng không lọt vào tai, hiện tại ngay cả đứa con cũng không còn nữa, rốt cuộc trách ai được?

Xán Liệt bất đắc dĩ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, mở mắt bình thản nói với Từ Nhã Nghiên, “Cô nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi trở lại thăm cô.”

Nói xong Xán Liệt xoay người bỏ đi, Từ Nhã Nghiên rơi nước mắt nhìn bóng lưng Xán Liệt rời đi, cô biết Xán Liệt đang tức giận, thà rằng cứ phát hỏa mà chửi mắng còn hơn cứ im lặng như thế khiến cô càng sợ hãi.

Đã không còn nữa, đứa con đã không còn nữa, đứa con mình mong chờ đã không còn nữa.

Xán Liệt cầm chai rượu vừa đi vừa uống, trong mắt lộ vẻ phần nộ đáng sợ.

Hiện tại hẳn đã cảm nhận được cảm giác lúc ấy Bạch Hiền mất đi đứa con, một sinh mạng bé nhỏ vẫn chờ đợi cứ như vậy không còn nữa, có lẽ Bạch Hiền còn đau đớn hơn so với hẳn hiện tại, đau cả thể xác lẫn tinh thần.

Bất tri bất giác Xán Liệt lung lay lắc lắc đi tới dưới nhà Bạch Hiền, tháo chiếc cà- vạt đáng ghét bày ra bộ dạng lôi thôi ngồi dưới lầu, tóc tai mất trật tự, quần áo xộc xệch, con mắt đỏ hồng vì say rượu đến dọa người.

Bạch Hiền tan tâm về nhìn từ xa có bóng người đang ngồi trên mặt đất giữa đầu uống rượu, nốc từng ngụm từng ngụm. Lúc Bạch Hiền đi vào thì kinh ngạc phát hiện bóng người mà mình tưởng là tên ăn mày thì ra là Phác Xán Liệt, nhìn Phác Xán Liệt như vậy hoàn toàn không giống một chủ tịch.

Xán Liệt cảm giác trước mặt có người tới gần, buông chai rượu giương mắt nhìn lại, thấy Biện Bạch Hiền đứng ở trước mặt mình.

“Bạch Hiền”. Xán Liệt cười cười ngô nghê gọi tên Bạch Hiền.

Trước đây Phác Xán Liệt khi gặp chuyện phiền muộn sẽ uống rượu đến say như chết, cuối cùng vẫn chỉ là Bạch Hiền thu dọn chiến tích. Thế nhưng hiện tại không giống với trước, Bạch Hiền và Phác Xán Liệt không còn quan hệ gì nữa, cho nên Bạch Hiền không thêm quan tâm hẳn xảy ra chuyện gì.

Nghỉ chân dừng lại một chút, Bạch Hiền không nói gì đi qua người Xán Liệt, lại bị Xán Liệt kéo tay lại.

Bị Xán Liệt đột nhiên kéo lại Bạch Hiền rất khó chịu, chuẩn bị quay đầu quát Xán Liệt lại chợt nghe thanh âm hẳn khóc nức nở nói rằng.

“Bạch Hiền, Joy sẩy thai rồi.”

Từ Nhã Nghiên sẩy thai?

Bạch Hiền cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cũng quên muốn giẫy khỏi tay Xán Liệt.

“Đứa con mà tôi mong chờ đã không còn nữa, đã không còn nữa rồi.”

Càng nói Xán Liệt càng thương tâm rơi lệ, tâm tình khó chịu như vậy đã ghen cả ngày, hẳn muốn tìm ai đó để khóc, cho nên hẳn tìm Bạch Hiền.

Bạch Hiền mặt vô biểu tình cười lạnh, rút tay mình ra, “Anh đã biết loại tâm tình này rồi chứ, đứa con mà mình vẫn chờ mong đã không còn nữa, loại tâm tình này rất khó chịu đúng không?”

Một câu nói đơn giản nhưng lại đụng tới hai trái tim, nhất là Bạch Hiền, chịu đựng nỗi đau kích động nói. Xán Liệt hiện tại hồn bay phách lạc như người mất hồn.

Xán Liệt cúi đầu khóc nức nở, hẳn có thể hiểu rõ những lời Bạch Hiền nói, hiện tại rốt cục hẳn đã cảm nhận được rồi, cho nên hẳn không thể phản kháng.

Lạnh lùng nhìn Phác Xán Liệt đang cúi đầu, Bạch Hiền quay đầu không hề để ý tới hẳn đi vào nhà.

Đây có tính là báo ứng không?

Thế nhưng nếu như dùng sinh mệnh của một đứa trẻ khiến Phác Xán Liệt thống khổ, Bạch Hiền nghĩ không thể tính được như vậy, đây là một chuyện bi thảm, trẻ con vô tội. Mặc dù lúc ấy Bạch Hiền rất hận Từ Nhã Nghiên, hận cả cái thai trong bụng của Từ Nhã Nghiên, thế nhưng cậu không muốn dùng sinh mạng của nó để khiến Phác Xán Liệt chịu sự trừng phạt.

Thế giới phẳng phất đang dần vỡ vụn bỏ Phác Xán Liệt, vợ hẳn vì sự ấu trĩ của chính hẳn mà mất đi đứa con, em trai cũng không thêm để ý tới mình. Phác Xán Liệt chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này, hẳn chỉ muốn có người tới an ủi, hẳn hy vọng người kia là Biện Bạch Hiền.

46. Chương 46

“Bạch Hiền, Bạch Hiền, anh làm sao vậy?”

“A, có chuyện gì? Tối rồi sao?”

Thế Huân gọi Bạch Hiền vài lần, Bạch Hiền đang ngây ngốc lúc này mới giật mình tỉnh lại.

“Anh đang nghĩ gì vậy, ngồi ngây người như thế?” Thế Huân hỏi.

“Không có gì.” Bạch Hiền trả lời, nhưng biểu tình trên mặt lại u sầu, “Thế huân, cậu biết chuyện Từ Nhã Nghiên sẩy thai chưa?”

“Biết rồi, trên các tạp chí đều đăng hết, cái gì mà Thiếu phu nhân họ Phác không để ý có thai trong người còn đi diễn catwalk đến nỗi sẩy thai.” Thế Huân bất đắc dĩ nói.

“Truyền thông nói ngoa quá, như vậy chẳng phải khiến người khác cười nhạo Phác thị hay sao.”

“Cười nhạo Phác thị hay là cười nhạo Phác Xán Liệt?” Thế Huân đột nhiên hỏi.

Bạch Hiền ngậm ngẫn cả người không biết trả lời thế nào, “Không phải ý đó, ý tôi là.. là..”

“Là lo lắng cho hần?” Thế Huân nói, “Bạch Hiền, Phác Xán Liệt rơi vào tình cảnh ngày hôm nay là đáng đời, anh quên hần đã từng đối xử với anh thế nào rồi sao?”

Bạch Hiền lắc đầu, nhưng chuyện đó và chuyện này không giống nhau, cậu không muốn vì vậy mà muốn nhìn thấy Phác Xán Liệt khổ sở đau thương.

“Anh cứ thiện lương như thế, cho nên mới sẽ bị hần bắt nạt, đừng nghĩ về hần nữa, về đến nhà rồi.”

Thế Huân và Bạch Hiền xuống xe, Thế Huân rất tự nhiên nắm tay Bạch Hiền đi vào nhà, Bạch Hiền cũng không phản kháng để Thế Huân nắm tay mình.

Lộc Hàm mới từ đầu ngõ vào nhìn thấy Thế Huân cười vui vẻ dắt tay Bạch Hiền, như đang ôm ấp một món bảo bối. Ai oán và phẫn nộ xuất hiện trong mắt Lộc Hàm, mỗi lần thấy hành vi thân mật của Thế Huân và Bạch Hiền đều khiến Lộc Hàm khó thở.

Tôi cũng rất thích anh, vì sao không bao giờ nhìn tôi?

“Bạch Hiền, đã khuya như thế rồi mà Lộc Hàm vẫn chưa về?”

Bạch Hiền vừa vào cửa liền bị Biện mẫu kéo lại lo lắng nói.

“Lộc Hàm đi đâu vậy?” Bạch Hiền hỏi.

“Lộc Hàm nói muốn nhìn trường học, nhưng đi từ chiều đến giờ chưa thấy về, điện thoại gọi mãi cũng không nhận.” Biện phụ cũng lo lắng không kém, Lộc Hàm vốn là đứa trẻ rất ngoan chưa bao giờ khiến mọi người lo lắng.

“Có thể là đang mua sắm ở siêu thị không nghe tiếng chuông điện thoại, cha mẹ cứ yên tâm, con ra ngoài tìm thử xem.”

Bạch Hiền an ủi cha mẹ, sau đó vội vàng ra khỏi nhà.

Bạch Hiền cẩn thận tìm kiếm những con đường gần nhà, điện thoại trong tay cũng không ngừng gọi số của Lộc Hàm, dù đổ chuông nhưng vẫn không ai nhận.

Bạch Hiền rất sốt ruột, trước đây Lộc Hàm mỗi lần về muộn đều gọi điện báo cho người nhà, nhưng lần này không biết đi đâu. Bạch Hiền không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cầu cứu Thế Huân.

Thế Huân lập tức chạy đến, Bạch Hiền sốt ruột vừa ngồi lên xe liền vội vàng mở miệng.

“Thế Huân, Lộc Hàm mất tích rồi.”

“Mất tích rồi? Anh đừng dọa tôi, Lộc Hàm có thể là đi chơi quên đường về thôi.” Thế Huân nỗ lực an ủi Bạch Hiền.

“Nhưng điện thoại không liên lạc được, nó chưa bao giờ như vậy, tôi sợ nó gặp chuyện không may.” Càng nói Bạch Hiền càng cảm thấy bất an.

“Anh hãy bình tĩnh đã, chúng ta đến trường học tìm thử xem, sau đó tìm dọc theo đường về nhà.”

Thế Huân lái xe chở Bạch Hiền đến đại học Seoul, nhưng cổng trường đã khóa chặt, nói là thời gian tham quan đã kết thúc chỉ mở lại vào ngày khai giảng năm học mới, vì vậy hai người lại lái xe tìm kiếm những con đường xung quanh đó.

“Thế Huân, nếu không như vậy đi, chúng ta chia nhau ra tìm, tìm được thì báo qua điện thoại.”

Nói xong Bạch Hiền xuống xe bắt đầu tìm kiếm Lộc Hàm.

Hai người liên tục gọi điện thoại cho Lộc Hàm nhưng không thấy hồi đáp, Thế Huân đang chán nản thì đột nhiên điện thoại có tín hiệu.

“Này, Lộc Hàm phải không? Em đang ở đâu?” Thế Huân sốt ruột hỏi.

“Xin chào, tôi là nhân viên phục vụ của quán Extras, vị khách kia hiện đã uống say rồi.”

“Được, tôi lập tức tới ngay.”

Cúp điện thoại Thế Huân lập tức chạy xe tới quán bar, quên mất chuyện phải báo cho Bạch Hiền. Bởi vì hấn lo lắng Lộc Hàm vẫn là một đứa trẻ, mà trong quán bar thì rất nhiều nguy hiểm.

Trong quán Extras tiếng người ồn ào, nam nữ muôn hình muôn vẻ lắc lư trong tiếng nhạc âm ỉ. Ở quầy bar Lộc Hàm đang nghiêng ngả uống rượu, trước mặt là mấy vỏ chai trống rỗng.

“Vị quan khách này, ngài đã uống say rồi.” Người pha chế rượu đi vào khuyên Lộc Hàm.

“Đi chỗ khác, không cần anh lo.” Lộc Hàm phất tay, đầu nặng nề gục xuống quầy bar, điện thoại bên cạnh không ngừng vang lên, nhưng bị tiếng nhạc trong quán bar chặn lại.

Cách đó không xa có hai tên lưu manh đã chú ý Lộc Hàm rất lâu rồi, nhìn Lộc Hàm đơn độc một mình rầu rĩ uống rượu hai người sớm đã có âm mưu.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau sau đó đứng dậy đi về phía Lộc Hàm.

“Anh bạn nhỏ làm sao vậy, một mình uống rượu giải sầu không tốt chút nào, để các anh đây chung vài ly.” Gã đi đầu cười thô bỉ.

Lộc Hàm liếc mắt nhìn hai người đàn ông xa lạ, ánh mắt mê man nói, “Hai người là ai.”

“Anh bạn nhỏ đêm nay theo bọn anh là biết liền.”

Gã đàn ông còn lại buông lời trêu ghẹo, tên còn lại lợi dụng lúc Lộc Hàm không chú ý liền bỏ một viên thuốc màu đỏ vào ly rượu, sau đó cười ma mãnh.

“Uống với bọn anh một ly nào.”

Hai người cầm ly rượu chạm cốc với Lộc Hàm, Lộc Hàm ngây thơ cho rằng hai người bọn họ có lòng mời mình uống rượu, vui vẻ nâng ly chuẩn bị uống thì bị Thế Huân đoạt lấy.

Thế Huân vừa vào quán bar đã thấy Lộc Hàm bị hai gã này bao vây, trong đó một tên còn dám khoác tay lên vai Lộc Hàm, mà Lộc Hàm hiển nhiên uống say đến mức không biết chuyện gì xảy ra.

“Lộc Hàm, đừng uống.”

Thế Huân nhăn mặt, lần đầu tiên thấy Lộc Hàm say rượu.

“Anh Thế Huân, anh đến rồi, đến uống rượu với em.” Thấy Thế Huân tới, Lộc Hàm càng hài lòng.

Thấy có người ngăn cản hành động của mình, hai gã đàn ông đưa mắt nhìn nhau, sau đó tự nhiên nói, “Mày là ai, không thấy bọn tao đang uống rượu rất vui sao.”

“Tôi cảnh cáo hai anh, đừng động vào nó, nó là em trai tôi.” Thế Huân chỉ Lộc Hàm.

“Tôi không phải là em trai anh, không phải!” Lộc Hàm tuy say rượu, thế nhưng lỗ tai lại rất thính, nghe Thế Huân nói mình là em trai hấn nên không vui.

“Anh bạn nhỏ này nói không phải em trai mày, mày đừng thúc dục.” Hai gã đàn ông cười xảo trá.

Thế Huân cảm thấy phiền phức, kéo Lộc Hàm ra ngoài, “Theo tôi về nhà, anh cậu đang lo lắng đi tìm.”

Lộc Hàm rút tay ra khỏi Thế Huân, gương mặt hồng hồng quyết môi nói, “Tôi không muốn về, tôi không muốn thấy anh ta.”

“Xem đi, anh bạn nhỏ không muốn, mày hà tất ép buộc, nào đến đây uống với bọn anh.”

Hai gã không để ý đến Thế Huân, cầm ly rượu đã bỏ thuốc đưa cho Lộc Hàm, Thế Huân đoạt lấy ly rượu giữa đầu uống hết sạch.

“Hai người thỏa mãn rồi chứ.” Ánh mắt Thế Huân hung ác, sau đó không để ý Lộc Hàm có phản kháng hay không liền kéo cậu ra khỏi quán bar.

“Buông ra, tôi muốn uống nữa.” Lộc Hàm ra khỏi quán bar còn lớn tiếng la hét, mắt nửa khép nửa mở vì say rượu.

Thế Huân kéo Lộc Hàm đến bãi đỗ xe, đột nhiên cảm giác cả người bỗng nóng lên. Nhận thấy cánh tay Thế Huân tự nhiên buông ra, Lộc Hàm nghiêng đầu hiếu kỳ nhìn Thế Huân.

“Anh Thế Huân, anh làm sao vậy? Khó chịu sao?” Lộc Hàm hỏi.

Thế Huân ôm người nhả chặt chống lại cảm giác kỳ quái này, nhưng loại cảm giác này càng ngày càng lớn mạnh, khiến toàn thân không ngừng nóng rần lên mà còn làm tim đập liên tục.

“Lộc Hàm”. Thế Huân ngẩng đầu nhìn Lộc Hàm, tầm nhìn đột nhiên không rõ ràng, người trước mặt mờ ảo ảo biến thành Bạch Hiền.

“Anh Thế Huân, có phải anh khó chịu không, em đỡ anh vào quán bar nghỉ ngơi một chút.” Đầu Lộc Hàm nửa mê nửa tỉnh, nhưng thấy Thế Huân khó chịu nên cắn răng đỡ hắn vào quán bar.

Một người say rượu không rõ ý thức, một người bị hạ được cũng không rõ ý thức, hai người đỡ nhau vào một gian phòng nhỏ trong quán bar.

Bật đèn lên, Lộc Hàm lảo đảo đỡ Thế Huân vào phòng rồi đóng cửa lại. Lộc Hàm dựa lưng vào cửa thở dốc.

“Thế Huân, anh nặng quá!” Lộc Hàm đột nhiên gọi Thế Huân bằng giọng điệu con nít.

Thế Huân ngẩng đầu muốn nhìn Lộc Hàm thật gần, mũi chạm mũi. Nhất thời Lộc Hàm ngây ngẩn cả người ngơ ngác nhìn Thế Huân.

Tong ánh mắt của Thế Huân, người trước mắt lại là Bạch Hiền, Bạch Hiền đang dùng đôi mắt to thơ ngây nhìn mình. Ánh mắt mị hoặc đó khiến Thế Huân có cảm giác dục vọng đang bốc hỏa.

“Thế Huân, anh nhìn cái gì vậy?” ‘Bạch Hiền’ nói, gương mặt ngượng ngùng đỏ ửng.

“Bạch Hiền” Thế Huân nhẹ giọng gọi. “Tôi yêu em.”

Nghe được Thế Huân nói yêu mình, Lộc Hàm sung sướng, e thẹn trả lời, “Em cũng yêu anh, Thế Huân.”

Nghe được ‘Bạch Hiền’ đáp lại, Thế Huân mừng như điên hôn lên đôi môi của ‘Bạch Hiền’.

Lộc Hàm xấu hổ đáp lại, từng chút một rơi vào tay giặc. Từ tình tế thương thức đến kịch liệt như bão tố, Thế Huân ôm Lộc Hàm hôn sâu thấm thiết, thả hết dục vọng và tình cảm mãnh liệt của mình ra.

Hai người xoay qua xoay lại rồi cùng nhau ngã xuống giường. Thế Huân nhìn ‘Bạch Hiền’ dưới thân e lệ động lòng người, trong lòng xốn xang khó tả, rốt cục hắn cũng chiếm được Bạch Hiền rồi.

Bị Thế Huân lột sạch quần áo khiến Lộc Hàm rất ngượng ngùng, nhưng cậu lại im lặng hưởng thụ loại cảm giác này, ánh mắt của hắn lúc này không giống như bình thường nhìn em trai. Lộc Hàm động nửa người trên ôm cổ Thế Huân, chủ động hôn lên môi Thế Huân.

Trong căn phòng an tĩnh lập tức thấm đẫm hương vị ***, hai cơ thể xích lỏng quần lấy nhau như thể muốn nhập vào làm một.

Hai người rượu vào loạn tính giằng co kịch liệt cả đêm, thế nhưng sáng sớm hôm sau thì biến thành kịch động.

Thế Huân động dậy thân thể xoa hai bên trán, nhất thời không nhớ nổi chuyện xảy ra tối qua, chỉ nhớ đến quán bar tìm Lộc Hàm, sau đó ra khỏi quán.

Thế Huân vô thức nhìn về phía cơ thể mình, toàn thân xích lỏng che giấu dưới chăn. Khi nhìn thấy Lộc Hàm cũng xích lỏng nằm bên người, trên mặt Lộc Hàm phủ kín những vết tích màu đỏ liên biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Trời ạ, mình và Lộc Hàm đã làm chuyện đó, nhưng hôm qua rõ ràng nhìn thấy Bạch Hiền? Trong đầu Thế Huân chợt lóe lên, hôm qua sau khi uống ly rượu kia thì cảm giác toàn thân khô nóng bất thường, chẳng lẽ là bị người hạ được!

“Thế Huân, anh tỉnh rồi.”

Lộc Hàm bên cạnh cũng tỉnh lại, nhìn Thế Huân đang ngồi thẫn thờ, trên mặt lại ửng hồng xấu hổ. Lộc Hàm e thẹn tựa bên người Thế Huân, ngọt ngào nói, “Thế Huân, chuyện tối hôm qua, anh còn nhớ anh nói yêu em không?”

Thế Huân sững sờ nhìn Lộc Hàm, câu anh yêu em kia, hẳn là nhìn lầm Lộc Hàm thành Bạch Hiền mới nói ra.

“Thế Huân, đừng xem em là em trai nữa, em yêu anh, em thực sự rất yêu anh.”

Lộc Hàm yêu mình? Lộc Hàm dĩ nhiên yêu mình? Trong mắt Thế Huân, Lộc Hàm tựa như một người em trai vậy. Hiện tại làm ra chuyện như vậy, bảo hẳn đối mặt với Bạch Hiền thế nào đây.

47. Chương 47

Nghe được tiếng chuông Bạch Hiền vội vàng đứng dậy đi mở cửa, thấy Thế Huân và Lộc Hàm xuất hiện bên ngoài, Bạch Hiền cả đêm chưa chợp mắt vừa nhìn thấy hai người trở về liền thở phào nhẹ nhõm.

“Sao bây giờ hai người mới về, tôi lo lắng cả đêm chưa chợp mắt.”

Thấy Bạch Hiền lo nghĩ, trong lòng Thế Huân cảm thấy áy náy, “Xin lỗi Bạch Hiền, tối hôm qua.. tối hôm qua sau khi tìm được Lộc Hàm quên mất gọi điện thoại cho anh.”

“Anh, là em tối qua uống say để anh Thế Huân chăm sóc nên quên gọi điện về.”

Lộc Hàm vội vàng nói đỡ, trên đường về nhà thấy Thế Huân nói không nên kể chuyện tối qua cho Bạch Hiền, Lộc Hàm cho rằng Thế Huân không biết phải giải thích thế nào cho Bạch Hiền.

“Lộc Hàm, sao con lại đi uống rượu, con muốn dọa chết cả nhà sao.”

Trong phòng khách Biện phụ Biện mẫu trách cứ Lộc Hàm, nhưng thấy Lộc Hàm bình an trở về cũng yên tâm.

Trên đường ra khỏi ngõ nhỏ Thế Huân vừa định mở miệng giải thích với Bạch Hiền, lại bị Bạch Hiền chặn nói trước.

“Thế Huân, cảm ơn cậu đã tìm được em trai tôi.” Bạch Hiền vui vẻ nói.

“Không cần khách khí, Lộc Hàm là em trai anh, cũng là em trai tôi.” Từ ‘em trai’ cuối cùng Thế Huân nói có điểm chột dạ.

“Được rồi, vừa rồi cậu có chuyện gì muốn nói với tôi?”

“Không, không có.”

Thế Huân không nói nên lời, hành vi tối qua rốt cuộc đã phản bội Bạch Hiền rồi, hơn nữa đối tượng chính là em trai mà Bạch Hiền yêu thương nhất. Hắn không dám tưởng tượng cảnh sau khi Bạch Hiền biết sự thật, có thể hắn sẽ giống Phác Xán Liệt bị Bạch Hiền ghét bỏ.

Từ ngày đó trở đi, Bạch Hiền rất ít khi gặp Thế Huân, thỉnh thoảng cũng chỉ nói chuyện qua điện thoại, đột nhiên Bạch Hiền có chút không quen, lẽ nào mình thực sự đã thích Thế Huân rồi?

“Anh Bạch Hiền, anh làm sao vậy, như đi lạc vào cõi tiên thế?”

Chung Nhân vỗ tay bôm bốp trước mặt Bạch Hiền.

“A, cậu gọi tôi sao, chuyện gì?”

“Kem kì lân tan hết rồi.”

Chung Nhân xúc muốn kem cuối cùng, quyết mềm giả vờ tức giận, “Đi chơi với em buồn chán thế sao.”

“Không phải, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện khiến tâm trí tôi hơi rối ren.” Bạch Hiền giải thích.

“Hứ, cho nên trong tâm trí anh không có chỗ cho em chứ gì.”

Chung Nhân nổi đóa như con nít, cho nên Bạch Hiền vẫn là chịu thua.

“Được rồi, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi chơi.”

“OK, anh nhớ giữ lời đó.”

Vui vẻ lên cũng như con nít.

Chung Nhân dẫn Bạch Hiền vào công viên vui chơi, hiển nhiên Bạch Hiền không hứng thú đối với những trò chơi dành cho trẻ em này, nhưng lại bị Chung Nhân lôi kéo vào chơi cũng thấy vui vẻ.

“Chung Nhân, cậu đỡ tôi với, tôi sắp ngã rồi này.”

Trên sân trượt băng, Bạch Hiền lắc lư trên đôi giày trượt, loạng choạng không dám cử động mạnh.

“Anh Bạch Hiền, đến đây, em ở kia chờ anh.”

Chung Nhân cười xảo trá, ý vào kỹ thuật trượt băng của mình mà cười nhạo Bạch Hiền.

“Ồ nhóc con xấu bụng, chỉ biết ăn hiếp tôi.”

Bạch Hiền cố trượt về phía Chung Nhân nhưng vừa di chuyển một chút cả người mất thăng bằng sắp ngã, Chung Nhân nhanh tay lướt qua ôm lấy Bạch Hiền.

“Ha ha, anh Bạch Hiền, bộ dạng anh thật buồn cười.”

Ôm Bạch Hiền, Chung Nhân cười sáng khoái.

“Nhóc con, cậu còn dám cười.”

Bạch Hiền cũng bị tiếng cười của Chung Nhân tác động, liền cười theo hần.

“Anh Bạch Hiền, em muốn nói với anh một chuyện.” Chung Nhân ngừng cười nghiêm túc nhìn Bạch Hiền.

“Chuyện gì?”

“Em thích anh!”

Nói xong Chung Nhân lợi dụng Bạch Hiền không hề phòng bị ôm lấy mặt Bạch Hiền, hôn lên má một nụ hôn thật sâu.

Nhưng mà trùng hợp Xán Liệt đang cùng nhân viên thị sát công trình vô tình đi ngang qua, liền thấy cảnh Chung Nhân đang hôn Bạch Hiền trên sân trượt băng.

“Chủ tịch, chủ tịch. ”

Thư ký Ann gọi Xán Liệt, vừa nãy đang bàn về kế hoạch thi công Xán Liệt lại đột nhiên nhìn chằm chằm về phía sân trượt băng mà ngây ngẩn.

Xán Liệt nhìn hai người đùa giỡn thân mật, bàn tay vô thức nắm chặt, trong lòng như có ngọn lửa đang bốc cháy.

“Chủ tịch Phác, ngài nhìn cái gì mà say mê thế.”

Quản lý công trình bên cạnh chọc, lúc này Xán Liệt mới lấy lại tinh thần.

“Thật xin lỗi, tôi mãi suy nghĩ quá.”

“Chủ tịch Phác trăm công ngàn việc, suy nghĩ nhiều là điều dễ hiểu.”

Xán Liệt miễn cưỡng cười trừ, thế nhưng lòng đã sớm bị hành động của Chung Nhân và Bạch Hiền làm cho phật phùng.

Dám hôn trộm Biện Bạch Hiền, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

“Kim Chung Nhân, tôi muốn giết cậu!!!”

Bị Chung Nhân nhỏ tuổi hôn trộm, Bạch Hiền phát điên la hét. Không thèm trượt băng nữa xoay người bỏ về, Chung Nhân đứng phía say giờ hai ngón tay hình chữ V cười đắc ý.

Trên đường về, Bạch Hiền nghĩ lại cảnh bị Chung Nhân hôn, vừa tức vừa buồn cười, gương mặt cũng có chút ửng hồng.

“Bạch Hiền!”

Đi tới đầu ngõ đột nhiên có người gọi tên mình, Bạch Hiền ngẩng đầu nhìn phát hiện đó là Phác Xán Liệt.

Không biết Phác Xán Liệt lại tìm đến làm gì, nhưng Bạch Hiền không muốn để ý tới Xán Liệt nữa, đang chuẩn bị lướt qua trước mặt hắn lại bị chặn lối đi.

“Tôi hỏi cậu, có phải cậu thích Chung Nhân.” Biểu tình của Xán Liệt rất nghiêm túc, giọng điệu chất vấn.

Bạch Hiền cảm thấy buồn cười, hiện tại giữa hai người đã không còn quan hệ gì nữa, dựa vào cái gì hắn lại chất vấn mình.

Bạch Hiền giãy cánh tay, “Đúng vậy, tôi thích Chung Nhân đấy, làm sao nào?” Trên mặt Bạch Hiền lộ ra vẻ ương ngạnh, nhìn thẳng vào mắt Xán Liệt.

“Thích Ngô Thế Huân lại quan hệ với Chung Nhân, tôi thấy bản lĩnh dụ dỗ người của cậu không hề nhỏ.”

Xán Liệt vừa mới nói xong, Bạch Hiền liền giờ tay tát thẳng vào mặt hắn, Xán Liệt không phản kháng chịu một cái tát.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho tôi? Nói như vậy mà khiến anh vui vẻ thì cứ tiếp tục nói đi!”

Lời nói ghen ngào như muốn khóc, Bạch Hiền thực sự không chịu nổi Xán Liệt nữa, nhưng mỗi lần nói hận mà trong tim lại không nở, nhất là khi biết tin hắn và Từ Nhã Nghiên mất đi đứa con, Bạch Hiền bỗng dưng đồng cảm với hắn.

“Xin lỗi tôi không cố ý, Bạch Hiền.”

“Tôi không muốn nghe anh nói xin lỗi, một câu xin lỗi có thể bỏ qua mọi chuyện sao?” Bạch Hiền dùng ánh mắt kiên cường nhìn Xán Liệt, đem những uất ức trong lòng nói hết ra, “Con của Từ Nhã Nghiên mất anh rất đau lòng chứ gì, tốt xấu gì cô ta cũng có anh an ủi, còn tôi thì sao? Tôi phải một mình chống chọi với nỗi đau khổ lớn như vậy, lúc con tôi mất thì tim tôi cũng ngừng đập luôn, anh có thể cảm nhận được không?”

Những chuyện mà Bạch Hiền trải qua Xán Liệt không thể nào hiểu hết được, nhưng nỗi đau mất đi đứa con thì hắn cảm nhận rất rõ ràng.

“Xin lỗi, tôi biết trước đây tôi quá nông nổi, cho tôi một cơ hội bồi thường được chứ.”

“Tôi không cần bồi thường, chỉ cần anh sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Bạch Hiền muốn đi ra khỏi thế giới của Xán Liệt, thế giới ấy từ trước đến nay vốn chưa từng thuộc về cậu. Những tưởng sau khi ly hôn mọi chuyện sẽ khác, nhưng Xán Liệt lại đi theo phía sau, Bạch Hiền vẫn không thể thoát khỏi thế giới ấy.

Mất thấy Bạch Hiền muốn bỏ đi, Xán Liệt vô thức nắm cánh tay của Bạch Hiền, xoay người đè Bạch Hiền lên mui xe, mạnh bạo cúi đầu cưỡng hôn.

Nụ hôn cường bạo và thô lỗ khiến Bạch Hiền cảm thấy kinh sợ, muốn phản kháng nhưng giãy không thoát khỏi cánh tay của Xán Liệt.

Xán Liệt không biết mình bị làm sao, chỉ là trong khoảnh khắc thấy Bạch Hiền bỏ đi, trong đầu hắn xuất hiện một ý nghĩ, không thể bỏ lỡ cơ hội kéo Bạch Hiền quay về.

Bạch Hiền nhắm mắt lại dùng hết sức cắn môi Xán Liệt, Xán Liệt cảm giác đau đớn thả lỏng người, Bạch Hiền cố sức đẩy Xán Liệt ra, về mặt phần nộ.

“Bạch Hiền, tôi nghĩ tôi thích cậu mất rồi.” Xán Liệt không để ý trên môi đang chảy máu, tiến lên chuẩn bị hôn Bạch Hiền nhưng bị Bạch Hiền né tránh.

“Chủ tịch Phác, ngài là một người đã có vợ nói những lời này không cảm thấy buồn cười sao?” Bạch Hiền nói châm chọc.

“Tôi cũng không biết vì sao nữa, từ sau khi ly hôn với cậu, nhìn thấy cậu khổ sở trong lòng tôi rất khó chịu, thấy cậu bên cạnh người đàn ông khác tôi rất tức giận, tôi nghĩ có thể tôi đã bắt đầu quan tâm đến cậu rồi.”

“Vậy còn Từ Nhã Nghiên? Vợ của anh thì sao?”

“Tôi không hiểu rõ lắm, rất mâu thuẫn, nhưng tôi thực sự không muốn thấy cậu cười vui vẻ với người khác, tôi muốn bù đắp những tổn thương tôi gây ra cho cậu, cho tôi một cơ hội đi.” Xán Liệt cúi đầu nói một hơi, hần hiện tại xác thực rất mâu thuẫn.

“Bù đắp?” Bạch Hiền cười gượng, “Trừ phi anh chết!”

Chỉ có bốn chữ nhưng khiến Xán Liệt cùng đường, nói xong Bạch Hiền không thèm quay đầu nhìn hần bỏ đi.

Trừ phi tôi chết?

Xán Liệt tuyệt vọng nhìn bóng lưng Bạch Hiền vội vã bỏ chạy, hiện tại hần có tư cách gì mà cầu xin tha thứ, càng không có tư cách nói thích người ta, có lẽ biến mất khỏi thế giới này mới giải tỏa được mối hận trong lòng Bạch Hiền.

Bạch Hiền chạy một mạch về đến nhà liền vào phòng đóng cửa lại, Biện phụ Biện mẫu và Lộc Hàm nhìn nhau ngơ ngác, nhưng chỉ chốc lát sau từ trong phòng truyền ra tiếng khóc nức nở.

Nói cái gì mà thích mình, nói cái gì mà bắt đầu quan tâm mình, nếu như dùng nhiều đau thương như vậy để đổi lấy những lời ngày hôm nay, Biện Bạch Hiền tôi quả thực không nên sống nữa.

Bạch Hiền cắn răng lau nước mắt, ngẩng đầu ngăn nước mắt rơi, bởi vì cậu đã tự hứa với lòng mình sẽ không vì Phác Xán Liệt mà rơi một giọt lệ nữa.

Thế nhưng trong lòng thực sự đau quá, đau đến nỗi khó thở. Bạch Hiền thừa nhận ở một góc nhỏ trong tim, cậu vẫn thích Phác Xán Liệt, Bạch Hiền muốn từ bỏ nhưng lại bị Phác Xán Liệt kéo lại, không cho cậu cơ hội quên hần. Trái lại còn khiến cậu vừa yêu vừa hận hần, nhưng hiện tại hần đã là chồng của Từ Nhã Nghiên rồi, thử hỏi mình còn có thể tiếp tục yêu Phác Xán Liệt nữa hay không.

48. Chương 48

Sau khi bị Bạch Hiền cự tuyệt thì Xán Liệt làm việc luôn không yên lòng, có lúc ngồi ngơ ngác mấy giờ liền, cho đến khi thư kí đến gọi hần mới tập trung tinh thần.

“Chủ tịch, mấy hộ dân ở khu Giang Đông không muốn chuyển đi, họ không hài lòng với điều kiện mà chúng ta đưa ra.”

“Không hài lòng? Bọn họ tham ăn quá đấy, cho nhà ở và tiền bồi thường chẳng lẽ còn thiếu sao?” Phác Xán Liệt đột nhiên nóng giận, đứng lên hét lớn.

“Bọn họ nói mỗi hộ phải bồi thường thêm một nghìn vạn mới bằng lòng chuyển đi.” Ann thấp giọng nói, anh sợ Phác Xán Liệt bốc hỏa.

“Một nghìn vạn, đem bọn chúng giết sạch đi!” Xán Liệt trừng mắt căm tức, gần đây tâm tình không tốt, mấy hộ dân trong khu quy hoạch phải chuyển đi lại không hợp tác.

“Mặc kệ anh dùng biện pháp gì, bảo quản lý công trình tìm cách đối phó với bọn họ.”

Cuối cùng vẫn là đổ hết trách nhiệm lên đầu Ann, Ann khóc không ra nước mắt gật đầu ngầm đồng ý rồi đi ra ngoài.

Xán Liệt chán nản quay về trên ghế, nhắm mắt thở dài. Hắn chỉ là một người bình thường, trong đầu không thể chứa nhiều công việc bề bộn như vậy được, cảm giác đầu sắp nổ tung vậy.

Lộc Hàm bắt đầu len lén hẹn hò với Thế Huân, mỗi lần hẹn hò Lộc Hàm đều rất vui, cho nên không chú ý tới biểu tình hờn giận trên mặt Thế Huân.

“Thế Huân, anh xem, cái này đẹp không?”

Lộc Hàm kéo tay Thế Huân, hai bên đường là những quán hàng rong bán đồ trang sức lấp lánh.

“Ừ, đẹp.” Thế Huân cười miễn cưỡng.

“Thế Huân, chúng ta đi chụp ảnh đi.”

Nói xong Lộc Hàm không chờ Thế Huân đáp lại liền kéo hắn đến máy chụp ảnh tự động.

“Thế Huân, nhìn màn hình, một ... hai ... ba!”

Ánh flash lóe lên, Lộc Hàm nhân lúc Thế Huân không chú ý lén hôn lên má hắn. Một giây sau ảnh được in ra, trên ảnh là hình Lộc Hàm ôm hôn Thế Huân thắm thiết.

Hôn xong Lộc Hàm xấu hổ cười thầm, Thế Huân thì giật mình vuốt má.

Gần khuya, Lộc Hàm vẫn không muốn buông tay Thế Huân, cứ tựa ở trên vai Thế Huân như chú chim nhỏ nép vào cành cây.

Cách nhà một đoạn không xa nữa, Lộc Hàm dừng lại.

“Được rồi, đưa em tới đây là được.”

Lộc Hàm vẫn duy trì dáng tươi cười, mở to đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thế Huân, tựa hồ đang chờ mong điều gì đó. Nhưng Thế Huân hiển nhiên không hiểu, ngơ ngác nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm có chút thất vọng, đành chủ động tiến lên muốn hôn Thế Huân.

Thế Huân giật mình lui ra phía sau một bước, tránh được nụ hôn đó. Lộc Hàm xấu hổ đứng nhìn Thế Huân, trên mặt đầy nghi vấn và xấu hổ.

“Lộc Hàm, chúng ta dừng lại ở đây đi.” Thế Huân lấy hết dũng khí nói ra.

“Cái gì? Thế Huân anh nói cái gì?” Lộc Hàm không rõ hắn đang nói cái gì, nhưng trong lòng lại mơ hồ hiểu ý.

“Chúng ta không nên tiếp tục như vậy nữa, lòng anh thích là Bạch Hiền, còn em chỉ như một người em trai thôi.”

“Không phải không phải, đêm đó rõ ràng anh nhìn em rồi nói anh yêu em cơ mà.” Lộc Hàm kích động đáp lại, đêm đó Thế Huân rõ ràng thân mật nói ba chữ anh yêu em.

“Đêm đó anh bị hạ dược, nhìn nhầm em thành Bạch Hiền mới nói những lời này, nếu như không bị trúng dược, anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với Bạch Hiền.” Dù biết nói như vậy sẽ khiến Lộc Hàm bị tổn thương, nhưng Thế Huân vẫn quyết đem những khúc mắc trong lòng nói ra, cứ giấu diếm chỉ làm hắn thêm hổ thẹn.

“Được rồi, đừng nói nữa, anh không sợ em kể chuyện này cho Bạch Hiền sao.” Lộc Hàm cố ngăn nước mắt thử uy hiếp.

“Anh sẽ tự mình nói với Bạch Hiền, anh nghĩ Bạch Hiền sẽ tha thứ cho anh, suy cho cùng thà nói ra sự thật rồi bị trách mắng còn hơn cứ giấu kín mà bị dày vò.”

Lộc Hàm không nói câu nào chỉ lặng yên nhìn Thế Huân, nhìn Thế Huân thật sâu, một ánh nhìn oán hận. Đột nhiên cậu xoay người bỏ chạy, trong khoảng khắc quay đầu, nước mắt của Lộc Hàm như hạt sương đêm rơi rớt xuống nền đường.

Lộc Hàm, xin lỗi, người anh yêu là Bạch Hiền.

Nhìn Lộc Hàm hai mắt sưng đỏ về nhà, ai cũng lo lắng chạy lại hỏi thăm.

“Lộc Hàm, con làm sao vậy? Sao lại khóc.” Biện mẫu quan tâm hỏi.

“Lộc Hàm, ai dám ức hiếp em, để anh đi tìm hấn báo thù.” Bạch Hiền cũng quan tâm hỏi han, nào ngờ bị Lộc Hàm trừng mắt quát lớn.

“Không cần anh lo!”

Lộc Hàm lớn tiếng khiến Biện phụ Biện mẫu và Bạch Hiền giật mình, Lộc Hàm cho tới bây giờ chưa từng lớn giọng như vậy với Bạch Hiền.

“Lộc Hàm, rốt cuộc là làm sao vậy?” Bạch Hiền nhẹ nhàng hỏi lại.

“Đều tại anh hết, vì sao anh lại muốn ly hôn với Phác Xán Liệt, làm vợ hấn không tốt hay sao? Tại sao anh lại làm thế!”

Lộc Hàm vừa dứt lời đã bị Biện phụ giáng một bạt tai, nhất thời Biện mẫu và Bạch Hiền đều ngây ngẩn cả người.

“Thằng nhóc hỗn xược, không biết lớn nhỏ còn dám quát anh, nếu không phải anh mày khổ cực làm công kiếm tiền trên Seoul, mày lấy gì mà lên đại học, giờ mày muốn ăn cháo đá bát hả!” Biện phụ chỉ vào mặt Lộc Hàm mắng, nhưng Lộc Hàm vẫn cúi đầu che khuất khuôn mặt.

Bạch Hiền giật mình nhìn Lộc Hàm cúi đầu không nói, đứa em trai mà cả đời thương yêu sao lại nói những điều như vậy, thực sự khó tin nổi.

Lộc Hàm dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Bạch Hiền rồi bỏ chạy vào phòng, chui vào trong chăn khóc nức nở, hai tay lần mò tấm ảnh mới chụp. Rõ ràng còn chìm đắm trong hạnh phúc nhưng thoáng cái liền bị đẩy vào vực sâu.

Lộc Hàm và người trong nhà lâm vào chiến tranh lạnh, nói chính xác là chiến tranh lạnh với Bạch Hiền, Lộc Hàm không hề liếc nhìn hay nói chuyện với Bạch Hiền, tựa như một người xa lạ sống trong cùng một nhà với Bạch Hiền.

Vì chuyện mấy hộ gia đình bị phá nhà và dời đi nơi khác không chịu phối hợp nên Phác Xán Liệt đành đích thân đi thương lượng, thế nhưng sự việc cũng không thuận lợi như Xán Liệt tưởng. Vừa vào khu vực thi công đã thấy mấy tấm bảng chống đối đồ chối nghĩ mà bực mình.

“Công việc tiến triển đến đâu rồi?” Xán Liệt đi giữa hai hàng nhân công, liếc nhìn quản lý đang cúi đầu bên cạnh.

“Mấy hộ kia vẫn kháng cự không thỏa hiệp, nói không trả thêm tiền sẽ cùng nhau chết.”

“Không biết tự lượng sức mình!”

Xán Liệt khinh thường, vừa đi vào trung tâm khu quy hoạch Xán Liệt liền thấy một số người dân đang tập nập viết lời biểu tình lên tấm vải trắng thật dài, vẫn là những lời lẽ hùng hồn như mấy tấm biển phía trước.

“Doanh nghiệp vô lương tâm, các người chỉ biết kiếm tiền, nếu không bồi thường thỏa đáng chúng tôi sẽ không phục tùng.”

Người dân hò hét vang dội, thế nhưng trong mắt Phác Xán Liệt chỉ giống như đang giãy dụa.

Giữa lúc hai bên giằng co, không biết ở đâu chui ra một gã đàn ông bưng một rổ muối, chui qua đám đông tiến lên hất lên người Phác Xán Liệt.

Thư kí và người quản lý đứng phía sau sợ đến ngây người, nhanh chóng tiến lên cuống quýt chà lau. Nhưng Phác Xán Liệt vẫn yên lặng trấn định, trên mặt nhẵn nhụi chuyện tây trang bị kẻ khác làm vấy bẩn.

Người dân thấy thế đều tiến lên tấn công, bảo vệ phía sau lập tức tiến lên ngăn cản. Thư kí lập tức dẫn Phác Xán Liệt đi ra khỏi khu dân cư, cảnh tượng khô hài cứ như thế kết thúc.

Sáng hôm sau báo chí đều đồng loạt đăng tải hình ảnh Phác Xán Liệt cùng người dân khu di dời làm trò hề, nhất thời những thương nhân luôn tin tưởng Phác thị lập tức trở mặt, cổ phiếu Phác thị rớt xuống mấy điểm.

Xa xôi tại nước Mỹ, Phác mẫu tuy ngoài miệng nói mặc kệ chuyện của Phác thị, thế nhưng bà dù sao cũng là chủ tịch tối cao, thấy Phác thị rơi vào hoàn cảnh này cũng rất đau lòng, liền nói lời từ biệt với em gái lên máy bay trở về Hàn Quốc.

“Anh nói đi gần đây anh đến Phác thị làm trò gì, đầu tiên là lấy 6 ức mua khu đất ở Giang Nam, bây giờ giá cổ phiếu lại rớt, có phải anh muốn Phác thị bị hủy hoại trong tay mình!”

Phác mẫu mới đặt chân lên Hàn Quốc đã chạy tới công ty quản lý Phác Xán Liệt.

“Mẹ, mẹ từ nước Mỹ xa xôi trở về không phải chỉ la mắng con chứ, mẹ cứ về trước nghỉ ngơi đi đã.” Xán Liệt bất đắc dĩ cười.

“Còn có Từ Nhã Nghiên có đúng là sẩy thai không?” Phác mẫu chăm chú hỏi.

Xán Liệt yên lặng không đáp, trên mặt thoáng qua nét bi thương.

“Xem ra đời này ta không có cơ hội bế cháu nội rồi.” Phác mẫu ai oán nói.

Sau khi về đến nhà Phác mẫu cũng đi an ủi Từ Nhã Nghiên vài câu, thế nhưng thấy Từ Nhã Nghiên hình như chẳng luyến tiếc gì đứa con đã mất nên cũng thôi, trong chuyện này đáng thương nhất có lẽ chính là Phác Xán Liệt.

Thế Huân hẹn Bạch Hiền cùng nhau ăn cơm tối, trong khi ăn Thế Huân muốn nói mà không biết nên mở miệng thế nào, không yên lòng suy nghĩ.

“Thế Huân, cậu có chuyện gì muốn nói với tôi phải không?” Bạch Hiền dò hỏi.

“Không, không có” Hiển nhiên Thế Huân vẫn chưa chuẩn bị tâm lý nói ra chuyện giữa mình là Lộc Hàm.

“Vây à, tôi có chuyện nói với cậu này.”

“Chuyện gì?”

“Lộc Hàm gần đây rất kỳ lạ, nó đối xử với tôi rất lạnh nhạt, không biết tôi đã làm sai chuyện gì khiến nó ghét bỏ như vậy.” Nhắc tới thái độ gần đây của Lộc Hàm, trong lòng Bạch Hiền càng lo lắng, đứa em hết mực yêu thương lại đối xử với mình như một người xa lạ.

Thế Huân nghe mà trong lòng cũng dày vò, Lộc Hàm khẳng định là vì mình cự tuyệt mà giận chó đánh mèo đến Bạch Hiền, “Bạch Hiền, đừng tự trách mình, có thể là có nguyên nhân khác cũng nên.”

“Hy vọng như lời cậu nói, nếu như tôi là nguyên nhân thì tôi phải chú ý, hay là tôi cứ chiều Lộc Hàm quá mức nên nó thấy gò bó.”

“Anh là anh trai, yêu thương em là hợp tình hợp lý, chỉ là nó đã trưởng thành nên cho nó một chút tự do.” Thế Huân mỉm cười nói.

“Còn có, tôi phát hiện Lộc Hàm hình như rất thích cậu.” Bạch Hiền nhớ tới mỗi khi Lộc Hàm nhìn thấy Thế Huân thì rất vui sướng, đêm đó còn lên hôn trộm Thế Huân nữa càng khiến Bạch Hiền khẳng định.

“Vây anh thấy thế nào? Nếu như có người thích tôi, anh có buông tay đẩy tôi cho người khác không?” Thế Huân đối mặt Bạch Hiền hỏi.

“Thực ra nếu là người khác thì tôi sẽ không buông, nhưng nếu như là Lộc Hàm, tôi sẽ không do dự mà buông tay đâu, dù sao nó cũng là em trai tôi.” Bạch Hiền nói nghiêm túc như vậy khiến Thế Huân khổ sở, nhưng mà trong suy nghĩ của Bạch Hiền thì đúng là như vậy, từ nhỏ đến lớn Bạch Hiền luôn muốn dành cho Lộc Hàm mọi thứ tốt nhất, quản chi là người yêu, nếu như Lộc Hàm thích thì Bạch Hiền sẽ dốc hết toàn lực giúp đỡ.

Quả nhiên nghe được câu trả lời của Bạch Hiền thì Thế Huân chỉ biết cười khổ, thì ra trong lòng Bạch Hiền mình chỉ là một người xa lạ còn có thể tặng cho người khác, là hẳn kỳ vọng quá cao hay Bạch Hiền quá mức vô tư.

“Nếu như cả tình yêu mà anh cũng có thể cho Lộc Hàm, Bạch Hiền anh thực sự là một người anh trai vĩ đại.” Giọng điệu mang theo một chút châm chọc.

Bạch Hiền cảm giác được Thế Huân đang hờn giận thế nhưng không biết mở miệng giải thích thế nào, vì Bạch Hiền thực sự quá cứng chiều Lộc Hàm rồi, vả lại vị trí của Thế Huân trong lòng cậu vẫn chưa đạt tới trình độ thà chết cũng không buông.

Sau đó hai người ăn tối mà không hề trò chuyện với nhau, Thế Huân có chút thất vọng.

49. Chương 49

Nhưng có một chuyện mà rất nhiều người không ngờ tới, vài ngày sau đó trên khắp mặt báo đều đăng tải hình ảnh Phác Xán Liệt cường hôn Biện Bạch Hiền, tiêu đề còn in đậm rất bắt mắt: Chủ tịch Phác thị Phác Xán Liệt ăn vụng sau lưng vợ, cảnh hôn thậm thiết mãnh liệt như phim truyền hình .

Nhất thời cả giới giải trí lẫn thương nghiệp đều dậy sóng xôn xao, tin tức như vậy khiến Bạch Hiền lâm vào tình trạng quẩn bách, bức ảnh được chụp và chỉnh sửa rõ ràng, chỉ cần là người quen nhất định sẽ nhìn ra.

“Biện Bạch Hiền, chủ tịch gọi cậu lên phòng làm việc.”

Bạch Hiền đặt quyển tạp chí sang một bên đứng dậy ra khỏi phòng làm việc, gã nhân viên mới đi vào phòng làm việc nhanh chóng lên tiếng tụ họp.

“Không ngờ cái tên Biện Bạch Hiền xấu xí này không chỉ khiến chủ tịch của chúng ta thích, mà còn khiến cả chủ tịch Phác thị để ý, bản lĩnh này phụ nữ các cô nên học hỏi một chút.” Một nhân viên nam cười nhạo.

“Quên đi, chuyện chân đứng hai thuyền như thế tôi không làm được, trừ phi là người da mặt dày.” Nhân viên nữ chua ngoa chỉ cây dâu mà măng cây hèo.

Bạch Hiền thấp thỏm lo âu đi vào phòng làm việc của Thế Huân, trong đầu nghĩ Thế Huân khẳng định đã đọc tạp chí kia rồi, rốt cuộc phải giải thích thế nào đây.

Gõ cửa đi vào, bầu không khí trong phòng làm việc vô cùng trầm trọng, Thế Huân đứng ở trước bàn, trên bàn chính là tờ báo mới ra hôm nay.

“Chủ tịch, ngài tìm tôi?” Bạch Hiền cẩn thận nói.

Thế Huân lo lắng xoay người nhìn Bạch Hiền, trong ánh mắt không lộ ra chút biểu cảm nào, sau đó buông hai tay đi đến trước mặt Bạch Hiền.

“Thì ra anh vẫn còn yêu Phác Xán Liệt, đây là lý do mà anh vẫn không chịu chấp nhận tôi?” Thế Huân cố nén đau đớn, mũi ê ẩm hỏi.

“Không phải đâu Thế Huân, cậu nghe tôi giải thích, đêm đó Phác Xán Liệt tới tìm tôi nói thích tôi nhưng bị tôi từ chối mới làm trò đó, không phải tôi tự nguyện.”

“Nghe được Phác Xán Liệt nói thích anh, chắc trong lòng anh vui vẻ lắm phải không?” Thế Huân tiếp tục hỏi.

“Thế Huân, cậu đừng nói như vậy, tôi và Phác Xán Liệt không thể nữa.” Bạch Hiền có điểm sốt ruột vì không muốn nhìn thấy Thế Huân như vậy.

“Vậy tại sao anh không chịu chấp nhận tôi, là anh không thương tôi hay là người nguyện ý tặng cho Lộc Hàm, chẳng lẽ trong tim anh vẫn có sự tồn tại của Phác Xán Liệt?”

Đột nhiên Bạch Hiền cảm thấy buồn cười, muốn cười thật to, bởi vì Thế Huân vừa nói chính xác những gì trong tim mình. Bạch Hiền không thích đối mặt với Thế Huân bằng thân phận người yêu, tình cảm đối với Thế Huân chỉ có thể dừng lại ở mức độ bạn bè mà thôi, sau này lại đối mặt với chuyện Lộc Hàm thích Thế

Huân, Bạch Hiền cũng có thể hiểu được vì Thế Huân thích mình mà bị Lộc Hàm đối xử lạnh lùng. Về phần mình, Bạch Hiền cũng không rõ ràng lắm, rốt cuộc trong tim mình có còn hình bóng của Phác Xán Liệt.

Thấy Bạch Hiền do dự, trong lòng Thế Huân tuyệt vọng thêm một phần, xem ra những lời hấn nói là thật, nói cái gì mà vẫn hận Phác Xán Liệt chỉ là gạt người mà thôi, có bao nhiêu hận thì có bấy nhiêu yêu, những lời này dù không muốn thừa nhận nhưng nó nghiêm nhiên thích hợp.

Thế Huân thương tâm gần chết xoa người phát tay, “Anh đi ra ngoài đi!”

Bạch Hiền còn muốn nói gì đó, nhưng chẳng thể mở miệng, ậm ừ một tiếng rồi xoa người ra khỏi phòng làm việc.

Chuyện dường như ngày càng phức tạp, Bạch Hiền thở dài đến trước cửa thang máy.

Bận rộn xử lý công chuyện cả ngày Xán Liệt mới mệt mỏi rũ rời về nhà, vừa vào đến cửa đã bị một tờ báo đập lên mặt, theo sau là tiếng hét chói tai của Từ Nhã Nghiên.

“Anh không biết xấu hổ hay sao mà còn trở về!” Từ Nhã Nghiên chỉ ra ngoài cửa nói.

“Thần kinh cô lại có vấn đề sao, tôi không về thì đi đâu?” Phác Xán Liệt ngây ngô hỏi, phiền toái kéo cà-vạt ngồi vào sofa.

Từ Nhã Nghiên mở tờ báo đưa đến trước mặt Xán Liệt, “Anh đi mà tìm vợ cũ của mình đi, quay về đây làm gì.”

Xán Liệt cũng không ngờ cảnh mình cưỡng hôn Bạch Hiền bị người khác chụp được còn đăng lên báo, chuyện này hẳn không biết phải giải thích thế nào với Từ Nhã Nghiên nữa.

Thấy thái độ bình tĩnh của Xán Liệt, hiển nhiên chính là đã thừa nhận chuyện này, Từ Nhã Nghiên nộ khí xung thiên, phát huy những độc chiêu của tiểu nhân vừa khóc vừa đòi thất cổ tự tử.

“Anh nói sẽ không bao giờ tìm hấn nữa, vậy mà sau lưng tôi đã làm cái gì, chồng của tôi dĩ nhiên hôn người đàn ông khác, anh bảo tôi sau này ra đường còn dám gặp ai hử!”

“Được rồi, trước đây cô cũng đi tới quán bar với mấy gã đàn ông xa lạ, tôi chưa động thì thôi cô còn ở đó nói tôi.” Xán Liệt không nhịn được nói, gần đây vì chuyện tiền vốn và công trình di dời mà uể oải khó chịu, giờ lại thêm rắc rối.

“Anh còn dám nhắc tới chuyện đó, tôi và mấy người bạn đó rõ ràng trong sạch, còn anh thì sao? Chứng cứ rành rành ra đó, anh còn dám nói sáo.”

Nghe được tiếng cãi lộn dưới lầu Phác mẫu ôn tồn đi xuống, chuyện này bà cũng đã sớm biết, đi tới bên người Xán Liệt trách cứ vài câu.

“Lần này Xán Liệt đã làm sai, anh hiện giờ là người đã có vợ sao có thể làm chuyện như vậy.” Phác mẫu lại đi tới bên cạnh Từ Nhã Nghiên, tuy rằng bà vui vẻ vì Xán Liệt có thể thích Bạch Hiền, thế nhưng hiện tại Xán Liệt là người đã kết hôn, không nên làm ra loại chuyện này.

“Tôi là vì ai mà đau đầu phiền não như vậy chứ, nếu không phải cô ham chơi mà làm mất đứa con, tôi cũng sẽ không thương tâm đến tìm Bạch Hiền. Không chỉ có như vậy cô lại còn không hề biết hối lỗi, mỗi ngày còn lên mặt cãi lộn với tôi, tôi đã bị chuyện ở công ty đe dọa sắp chết rồi, cô còn không thông cảm cho tôi một chút, cô có thái độ làm vợ thế đó.”

Xán Liệt chịu không nổi nữa, cuối cùng cũng bộc phát ra ngoài, đứng lên hét lớn.

“Anh đang trách tôi làm mất con của anh, nói như vậy anh yêu con hơn yêu tôi.” Từ Nhã Nghiên cố nén nước mắt, “Cũng đúng, lúc đó anh đã cảnh cáo tôi, đứa con là lý do duy nhất tôi vào nhà họ Phác, phải chăng giờ đứa con không còn nên anh có lý do để đuổi tôi ra khỏi nhà rồi?”

“Tôi chịu đủ cái cảnh sống này rồi, Joy, chúng ta ly hôn thôi!”

Điều chôn dấu trong lòng Xán Liệt rốt cục cũng được nói ra, gần đây hẳn một mực lo lắng có nên nói ra hay không, Từ Nhã Nghiên ôn nhu ưu nhã ngày nào đã không còn tồn tại nữa, mà Phác Xán Liệt đã từng yêu thương thấm thiết Từ Nhã Nghiên cũng đã mất rồi.

Nhất thời trong phòng trở nên yên lặng, Từ Nhã Nghiên vẻ mặt khó tin nhìn Xán Liệt, đột nhiên bật cười.

“Phác Xán Liệt anh thật ra vẫn yêu hấn sao? Tôi lần đó đến làm loạn nhà hấn nên anh đã có đủ lý do ly hôn với tôi chứ gì.” Từ Nhã Nghiên nói bằng chất giọng mỉa mai.

Xán Liệt cúi đầu trầm mặc.

Như vậy chính là ngầm đồng ý càng khiến Từ Nhã Nghiên phát điên, “Tôi sẽ không ly hôn.” Cô phần hận bỏ lại một câu rồi nổi giận ùng ùng chạy lên lầu.

Trong phòng khách chỉ còn lại Phác mẫu và Xán Liệt không nói được một lời, hành vi hôm nay của Xán Liệt khiến Phác mẫu rất nghi hoặc. Đã từng liêu lĩnh muốn bên cạnh Từ Nhã Nghiên, hiện tại lại nói muốn ly hôn.

Phác mẫu ngồi bên người Xán Liệt, “Con thực sự muốn ly hôn với nó?”

Xán Liệt lấy tay ôm mặt, bộ dạng đầy tâm sự, chậm rãi nói rằng.

“Con từng cho rằng ở bên cạnh Joy sẽ có được một cuộc sống như mong muốn, một gia đình có vợ hiền con ngoan, dù tính cách Joy mạnh mẽ và độc lập nhưng con có thể nhịn, thể nhưng ngay cả đứa con mà con gửi gắm mà cô ta cũng không giữ được, mẹ có biết trong lòng con khó chịu bao nhiêu không?”

Đàn ông cũng có một mặt yếu đuối, nói đến chỗ đau mũi Xán Liệt cũng ề ảm muốn khóc.

“Con biết đây là quả báo, bây giờ con có thể cảm nhận được nỗi đau khi Bạch Hiền mất đi đứa con rồi.” Xán Liệt tự giễu cười nhạt.

Phác mẫu không biết nói gì nữa, mấy tháng không gặp dường như Xán Liệt đã trưởng thành lên nhiều, có thể cảm nhận hấn đang hối hận.

“Chuyện đời luôn không như ta mong muốn, thế nhưng đây không chỉ là lý do mà con đòi ly hôn với Từ Nhã Nghiên chứ?”

Xán Liệt biết mẹ đang hỏi cái gì, thế nhưng lại khó mở miệng, bản thân hấn hiện tại có tư cách gì nói yêu Bạch Hiền.

“Con cũng không biết vì sao khi thấy Bạch Hiền đi với người đàn ông khác lại cảm thấy tức giận, thấy cậu ta mỉm cười với người đàn ông khác lại khó chịu.”

Phác mẫu nghe xong Xán Liệt nói thì cười khổ lắc đầu, “Mẹ hiểu rồi”. Sau đó đứng dậy, “Mất đi mới biết quý trọng, mất đi mới biết đó là tốt nhất.”

“Con à, con tự mình nỗ lực lên nhé.” Phác mẫu vỗ vỗ vai Xán Liệt, không biết là nên vui vẻ hay nên buồn sầu nữa, vui vẻ vì Xán Liệt rốt cục đã động tâm với Bạch Hiền, ưu sầu chính là hấn đã bỏ lỡ thời cơ rồi.

Ở thời điểm sai lầm, gặp phải nhầm người, đó là một loại bi thương, cũng như Bạch Hiền. Ở thời điểm sai lầm, gặp đúng người mong muốn, là chuyện bất đắc dĩ, cũng như Xán Liệt.

Bạch Hiền vừa về đến nhà đã thấy Phác mẫu trong phòng khách, còn trò chuyện với cha mẹ mình rất vui. Đã lâu không gặp Phác mẫu nên Bạch Hiền thấy vui vẻ trong lòng.

“Mẹ, đã lâu không gặp.” Bạch Hiền tiến lên mỉm cười nói.

Phác mẫu nhìn kỹ Bạch Hiền, trên mặt lộ ra nụ cười, “Vẫn là nghe Bạch Hiền gọi một tiếng mẹ là thoải mái nhất.”

“Cha mẹ của Bạch Hiền à, hai người nuôi con thật ngoan hiền.” Phác mẫu kéo tay Bạch Hiền, nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Hiền vẫn hồng hào nên rất vui mừng.

“Phác lão phu nhân, bà quá khen, Bạch Hiền từ nhỏ đã hiểu chuyện rồi.” Biện mẫu cười nói.

Đối với chuyện Phác mẫu đột nhiên đến thăm cha mẹ của Bạch Hiền rất lo lắng, tưởng bà đến làm khó Bạch Hiền, thật không ngờ của Phác Xán Liệt rất thích Bạch Hiền.

“Bạch Hiền nhà chúng tôi lại làm phiền bà rồi.” Biện phụ nói.

“Nào có, khi nó làm con dâu tôi thật có phúc, nhưng cái phúc ấy tôi không được hưởng bao lâu.” Phác mẫu tiếc nuối, khiến Bạch Hiền và Biện phụ Biện mẫu đều im lặng.

“Hôm nay tôi đến còn có một việc, chính là đến xin lỗi cha mẹ của Bạch Hiền.”

“Phác lão phu nhân đừng làm vậy, phải xin lỗi Bạch Hiền là con trai của bà, không thể trách bà được.” Biện mẫu kích động nói.

“Con hư tại mẹ mà, cha của Xán Liệt qua đời sớm, Xán Liệt là một tay tôi nuôi lớn, những chuyện xấu nó làm ra hôm nay đều là tôi làm hư nó. Tôi thay mặt Xán Liệt, thay mặt nhà họ Phác xin lỗi mọi người, là họ Phác chúng tôi khiến Bạch Hiền bị tổn thương, hy vọng mọi người có thể tha thứ.”

Phác mẫu vừa định quỳ xuống tạ lỗi đã bị ba người vội vàng kéo dậy, “Mẹ, đừng làm như vậy, chuyện đó không trách mẹ được.” Bạch Hiền bị hành động của Phác mẫu làm cảm động đến mắt ứa lệ.

“Bạch Hiền, hãy nể mặt mẹ tha thứ cho Xán Liệt được không? Nó biết lỗi rồi.” Phác mẫu kéo tay Bạch Hiền tha thiết khẩn cầu.

Tha thứ? Dễ dàng tha thứ như vậy, nếu chuyện nhỏ thì có thể, nhưng một sinh mệnh mà cứ như vậy cho qua sao, Bạch Hiền vẫn không thể quên được nỗi thống khổ ngày ấy.

“Mẹ, đừng nói nữa, mẹ như vậy sẽ làm con rất khó xử.” Bạch Hiền cũng không nói nên lời.

Phác mẫu thấy lòng Bạch Hiền cứng như sắt đá, cũng không cưỡng cầu thêm nữa, muốn dập tắt cơn lửa hận trong người Bạch Hiền cũng chỉ có thể để Xán Liệt tự mình cố gắng mà thôi.

50. Chương 50

Phác thị lần đầu tiên gặp khủng hoảng kinh tế, trước những tin tức gây ảnh hưởng xấu cho Phác thị khiến các ngân hàng đều quyết định không giao dịch với công ty nữa, tạm dừng cho Phác thị vay vốn, kim ngạch đầu tư từ nước ngoài vẫn chưa thu về được, trong khi đó các công trình lớn lại đang yêu cầu điều động tài chính, nếu không trả công đúng thời hạn, Phác thị sẽ phải bồi thường gấp đôi số vốn ban đầu.

Trên khắp các tờ báo đều đăng tin Phác thị gặp khủng hoảng kinh tế, cổ phiếu của Phác thị giảm xuống khiến các cổ đông bán tháo bán lui, từ khi thành lập tới nay Phác thị chưa bao giờ gặp tình huống nghiêm trọng như vậy.

Đọc báo nào cũng lần lượt đưa tin của Phác thị khiến lòng Bạch Hiền nóng như lửa đốt, tuy rằng đã rời xa Phác thị thể nhưng bạn bè vẫn còn đang làm việc trong đó nên không khỏi lo lắng. Sáng sớm chị Lý đã gọi điện thoại tới than khổ, nói công ty gần đây muốn giảm biên chế, có thể sẽ sa thải hơn phân nửa nhân viên. Bạch Hiền nghe mà ở trong lòng lo lắng cho bọn họ, nhưng bản thân cậu cũng chỉ bất lực.

Buông tờ báo xuống Bạch Hiền đi ra khỏi phòng làm việc đến hàng lang không có người gọi điện thoại.

“A lô ” Bên kia là giọng nói của Ngô Thế Huân.

“Thế Huân à.” Bạch Hiền có chút hồi hộp, từ sau khi cãi nhau với Thế Huân hai người không gặp mặt nhau nữa.

“Có chuyện gì không?”

“Tan tầm cùng nhau đi ăn cơm không, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Bạch Hiền thấp thỏm lo âu, sợ Thế Huân từ chối.

“Được, tan tầm chờ anh ở cửa.”

“Được, tạm biệt ”

Nói xong Bạch Hiền cúp điện thoại, thở một hơi thật dài, vốn đang có quan hệ tốt với Thế Huân giờ lại cảm thấy rất ngượng ngùng.

Tan tầm Bạch Hiền vừa ra khỏi công ty đã thấy xe của Thế Huân đứng bên ven đường, Bạch Hiền âm thầm chui vào trong xe.

Bên trong xe rất an tĩnh, Bạch Hiền cầm lấy góc áo không biết nói gì, cúi đầu cũng không dám nhìn Thế Huân.

“Đi ăn thôi, tôi đói bụng rồi.” Thế Huân đột nhiên lên tiếng.

“Hả? Được, bụng tôi cũng đói rồi.” Bạch Hiền lúc này mới ngẩng đầu miễn cưỡng cười.

Thế Huân chở Bạch Hiền đến một nhà hàng cơm Tây khá sang trọng, tiếng đàn dương cầm du dương bên tai, khiến thực khách có tâm tình thật tốt, thế nhưng chỉ có Bạch Hiền và Thế Huân đều yên lặng ăn cơm.

Cho đến khi ăn cơm xong Bạch Hiền vẫn chưa dám mở miệng, Thế Huân biết rõ Bạch Hiền có chuyện gì muốn nói nhưng không dám mở miệng hỏi, nhưng vẫn chờ Bạch Hiền chủ động nói ra.

Bữa cơm qua đi Thế Huân và Bạch Hiền đi dạo bên ven bờ sông Hàn, nơi hai người đã từng quen nhau khiến Thế Huân không khỏi bồi hồi.

“Còn nhớ nơi này không?” Thế Huân cười nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền gật đầu, sao có thể không nhớ được chứ, đêm hôm ấy Bạch Hiền đã kể hết mọi chuyện của mình và Phác Xán Liệt cho Thế Huân nghe, còn gục đầu trên tay của hắn khóc nức nở như một đứa trẻ, Thế Huân chỉ yên lặng lắng nghe tiếng khóc bi thương, dùng con tim để an ủi Bạch Hiền.

“Xin lỗi Thế Huân, lúc đó tôi nhất định rất xấu lại ngốc nghếch nữa.” Bạch Hiền xấu hổ nghiêng đầu nhìn về phía mặt sông.

Thế Huân nhẹ giọng cười, “Ổ trong mắt tôi anh tựa như một thiên sứ, một thiên sứ khiến người khác phải tiếc thương.”

Ánh mắt ôn nhu của Thế Huân khiến Bạch Hiền chẳng biết làm thế nào cho phải, “Thế Huân, tôi có một chuyện muốn nhờ cậu.”

Rốt cục đã mở miệng rồi, Thế Huân vẫn lắng nghe Bạch Hiền nói.

“Phác Xán Liệt ấy, chuyện công ty của hắn tôi nghĩ cậu cũng biết rồi, tôi muốn, tôi muốn cậu giúp đỡ hắn.” Ánh mắt của Bạch Hiền liếc nhìn bốn phía, Bạch Hiền biết đưa ra yêu cầu này đối với Thế Huân là một đả kích lớn, thế nhưng Bạch Hiền thực sự không nghĩ ra còn có ai có thể giúp Phác Xán Liệt nữa.

Đúng như điều Thế Huân nghĩ, Thế Huân cười đắc ý.

“Kết hôn với tôi, tôi sẽ chấp nhận yêu cầu của anh.” Thế Huân nói.

“Hả?” Bạch Hiền giật mình, là nghe lầm đúng không.

Thế Huân buông cánh tay đi tới trước mặt Bạch Hiền, cầm lấy khuôn mặt Bạch Hiền khiến cậu nhìn thẳng vào mắt hắn lặp lại từng chữ, “Kết hôn với tôi, tôi sẽ nhận lời giúp đỡ Phác Xán Liệt.”

Bạch Hiền không ngờ Thế Huân sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, trong lòng hoảng hốt không biết phải làm sao, nói cũng lắp bắp, “Thế Huân, để...để tôi...”

Bạch Hiền chưa nói xong đã bị Thế Huân ôm mặt cưỡng hôn, chuyện bất ngờ xảy ra khiến Bạch Hiền luống cuống, muốn đẩy Thế Huân ra thế nhưng Thế Huân dùng sức quá mạnh, cũng không cho Bạch Hiền phản kháng.

Bạch Hiền cảm nhận được sự tức giận của Thế Huân, trong lòng cũng biết đưa ra yêu cầu như vậy sẽ làm hắn tức giận, cho nên Bạch Hiền dần dần từ bỏ phản kháng để mặc Thế Huân hôn, có thể hắn hôn xong người giận sẽ nhận lời.

Cảm giác người dưới thân không hề chống lại mà mặc cho mình giằng xé, Thế Huân không vui vẻ trái lại càng tức giận, hung hăng đẩy Bạch Hiền ra.

“Anh còn dám nói trong lòng không có Phác Xán Liệt, anh vì hắn làm hết mọi chuyện cũng không muốn chấp nhận tôi, Biện Bạch Hiền tôi đã nhìn nhầm anh rồi.” Thế Huân giận dữ hét, trong mắt có phần nộ cũng có bi thương.

“Không phải, tôi muốn cậu giúp Phác Xán Liệt không phải vì hấn mà là vì Phác thị, tôi không chấp nhận cậu là bởi vì chúng ta làm bạn bè còn tốt hơn người yêu.”

Hiển nhiên Thế Huân không tin những lời mà Bạch Hiền nói, “Bây giờ anh có hai lựa chọn, hoặc là kết hôn với tôi tôi sẽ giúp đỡ Phác Xán Liệt, hoặc là làm bạn bè với tôi thì tự mình nhìn Phác thị phá sản đi!”

Sự chọn lựa cùng đường này khiến Bạch Hiền tiến thoái lưỡng nan, đây là đang ép cậu. Nếu như cậu không chấp nhận thì Phác thị sẽ không được cứu cũng khiến Thế Huân nghĩ mình không thương hấn, nếu như nhận lời thì chứng minh mình còn yêu Phác Xán Liệt, nói cái gì mà giúp đỡ Phác thị chỉ là chuyện ma quỷ.

Thời gian trôi qua, Thế Huân lẳng lặng nhìn biểu tình khó xử của Bạch Hiền, trong lòng sớm đã thất vọng rồi. Có một số việc không cần lời nói ra cũng có thể nhìn thấu được, trong tim Bạch Hiền vẫn còn hình bóng Phác Xán Liệt, ai đã bước vào con tim Bạch Hiền đầu tiên thì vĩnh viễn làm chủ linh hồn cậu.

Cuối cùng Bạch Hiền cũng không biết mình được Thế Huân chở về thế nào, Thế Huân không buộc Bạch Hiền trả lời mà chỉ cười, sau đó chở Bạch Hiền về nhà.

Nụ cười miễn cưỡng ấy khiến người khác nhìn vào rất đau lòng, nhưng Bạch Hiền cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. So với việc làm người yêu, Bạch Hiền tình nguyện làm một đôi bạn suốt đời.

Thế Huân đi ngang qua ngân hàng gián tiếp chuyển tiền vào tài khoản Phác thị, bởi vì hấn không muốn có quan hệ gì với Phác thị, lại càng không muốn khiến Bạch Hiền giận. Phác thị được ngân hàng cho vay tiền nên vượt qua thời kỳ nguy hiểm, sau cơn mưa Phác thị rốt cục đã nhìn thấy trời sáng. Biết được Phác thị đã vượt qua cửa ải khó khăn Bạch Hiền cũng thở dài một hơi, lập tức gọi điện thoại cảm ơn Thế Huân.

“Tôi chỉ không muốn mất đi một đối thủ cạnh tranh mạnh trên thương trường thôi.”

Tuy rằng mềm nói mạnh, nhưng trong lòng Thế Huân rất khó chịu, vả lại yêu cầu mà Bạch Hiền đưa ra hấn không có lý do gì mà từ chối.

Cuối tuần, Chung Nhân như chú chim nhỏ thoát khỏi ***g sắt nhảy ra đường cái, sung sướng kéo Bạch Hiền đi chơi.

“Anh Bạch Hiền, anh biết không, mấy ngày trước vì chuyện của Phác thị mà đi không cho em ra khỏi nhà, em bị nhốt ở nhà đến buồn chán chết mất, nhưng bây giờ ổn rồi, em cuối cùng cũng được ra ngoài!”

Chung Nhân đứng dưới ánh mặt trời chống tay quay người, nhắm mắt hưởng thụ chút ấm áp cuối ngày.

“Là chuyện công ty anh họ, cậu cũng nên góp sức giúp đỡ chứ.”

“Đáng đời anh ấy, trước đó điên khùng bỏ ra 6 ức mua 1 khối đất, di còn mắng cho anh ấy một trận.”

Bạch Hiền buồn rầu suy nghĩ, 6 ức ấy nếu như không phải ngày đó tranh đoạt với Thế Huân cũng sẽ không ra giá cao như vậy, mà người khởi xướng lại là mình.

“Anh Bạch Hiền, lên nói cho anh biết một chuyện, anh Xán Liệt dự định ly hôn với chị dâu đó.” Chung Nhân nói nhỏ bên tai Bạch Hiền.

“Cái gì? Sao cậu biết.” Bạch Hiền hiếu kỳ hỏi, Xán Liệt dĩ nhiên muốn ly hôn với Từ Nhã Nghiên?

“Là đi nói cho em biết, có vẻ anh Xán Liệt chủ động.”

“Cậu biết nguyên nhân không?” Bạch Hiền cẩn thận hỏi, sợ hỏi nhiều sẽ khiến Chung Nhân nghi ngờ.

“Không biết, có người nói tính cách hai người không hợp nhau, anh xem anh họ thật là, tính cách không hợp vậy mà cứ kết hôn, khẳng định là anh Xán Liệt biết anh Bạch Hiền so với chị dâu là tốt nhất.”

Chung Nhân thẳng thắn nói, thấy mặt Bạch Hiền xịu xuống liền biết mình lỡ miệng, lập tức đổi giọng, “Nhưng như vậy cũng tốt, em có thể ở bên cạnh anh Bạch Hiền rồi.”

Chung Nhân cười ngây thơ đáng yêu, Bạch Hiền lắc đầu, xem ra Chung Nhân thực sự có ý nghĩ yêu thương với mình, bằng không lúc nào cũng một tiếng em yêu anh, hai tiếng muốn vĩnh viễn bên cạnh anh Bạch Hiền, những lời này khiến Bạch Hiền không thể tránh được, lại không nỡ phá vỡ con tim mỏng manh như trẻ thơ của Chung Nhân.

Gần đây Thế Huân thích tới quán bar mượn rượu giải buồn, thế nhưng hắn không biết mượn rượu giải sầu thì buồn thêm buồn. Hắn như người thất tình, liên tục nốc rượu, không còn phong thái của kẻ trí thức như xưa, tay phải cầm ly tay trái ôm chai loạng choạng đến nói chuyện phiếm với các cô gái.

Cách đó không xa cũng có một Lộc Hàm đang thất tình, quãng thời gian này cậu đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ cũng chỉ mình đa tình yêu đơn phương Thế Huân mà thôi. Cũng trách mình quá non dại khiến Thế Huân đối xử như trẻ con, cho nên Lộc Hàm dự định phải trưởng thành, chờ khi nào đủ mị lực sẽ đối mặt với Thế Huân.

Cách duy nhất khiến mình trưởng thành mà Lộc Hàm biết chính là đến quán bar kết bạn, nhưng không ngờ đang say nồng hương rượu trong quán bar lại thấy Thế Huân, thế nhưng cậu không dám tới gần Thế Huân.

Thế Huân sau khi uống say chân phải đâm chân trái liêu xiêu đi ra khỏi quán bar, dõ vào tường lò dò từng bước. Phía sau hơn mười thước Lộc Hàm vẫn đi theo, nhìn Thế Huân mấy lần té ngã Lộc Hàm rất muốn chạy lên đỡ hắn, thế nhưng lại sợ Thế Huân ghét bỏ không muốn nhìn.

Thế Huân ghé vào một ngõ nhỏ nôn thốc nôn tháo, dường như muốn đem lục phủ ngũ tạng ói ra hết.

Nhìn Thế Huân như vậy, Lộc Hàm không đành lòng bèn đi lên phía trước.

“Cho anh.” Lộc Hàm đi tới bên người Thế Huân, đưa cho hắn một chiếc khăn tay.

Thế Huân mơ màng liếc nhìn thấy là Lộc Hàm, nhẹ giọng nói câu cảm ơn sau đó tiếp nhận khăn tay lau miệng.

Thế Huân ngồi ở trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, Lộc Hàm cầm một chai nước khoáng đưa cho Thế Huân, “Uống nước đi.” Sau đó ngồi bên cạnh.

Thế Huân mở nắp uống mấy ngụm, trên mặt vẫn phiếm hồng vì rượu.

Nhất thời hai người đều cảm giác rất xấu hổ, không ai dám mở miệng nói.

“Tôi.”

“Tôi.”

Hai người đồng thời ngẩng đầu nói.

“Cậu nói trước đi.” Thế Huân nói.

Lộc Hàm do dự một lát, sau đó nói, “Mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi nghĩ rằng anh xem tôi như trẻ con nên không chấp nhận tôi, cho nên tôi nghĩ chờ khi tôi trưởng thành rồi sẽ theo đuổi người mình thích, lúc đó nếu như lại bị từ chối cũng không sao.”

Lộc Hàm có tính cách dám yêu dám hận rất giống Bạch Hiền, Thế Huân nghe xong liền mỉm cười.

“Đến lượt anh.”

“Tôi và Bạch Hiền chia tay rồi.” Thế Huân thản nhiên nói.

“Cái gì?” Lộc Hàm khó tin nhìn Thế Huân.

“Nói như vậy cũng không đúng, chúng tôi chưa bắt đầu thì làm sao mà chia tay được, vẫn là tôi ôm tình đơn phương mà thôi.” Thế Huân thoải mái nói.

Lộc Hàm thấy xót cho Thế Huân, cậu cho rằng Bạch Hiền cũng thích Thế Huân, không ngờ Thế Huân cũng yêu đơn phương.

“Nhưng mà Lộc Hàm à, anh trai cậu là khiến cho tôi rất bội phục. Một mình hắn làm việc kiếm tiền trên thành phố, vừa nuôi mình vừa phải gửi tiền về nuôi gia đình cùng cậu ăn học, mặc dù hắn và Phác Xán Liệt đã ly hôn thế nhưng hắn không cầm một xu của Xán Liệt. Hơn nữa cậu biết không? Anh trai cậu đã từng có một đứa con, thế nhưng cách ngày sinh chỉ mấy tháng nữa thôi đã bị sẩy thai, cậu có biết lúc đó Bạch Hiền đau đớn thế nào không? Cho nên đây là nguyên nhân vì sao hắn hận Phác Xán Liệt.”

Anh Bạch Hiền đã từng có một đứa con? Chuyện này anh ấy chưa từng nói qua với cả nhà, có thể là sợ cha mẹ lo lắng mà đau lòng. Một người cha mất đi đứa con thực sự là điều thống khổ nhất trên thế gian. Lộc Hàm nghĩ đến những lời nói tổn thương Bạch Hiền ngày đó, trong lòng nhất thời áy náy không gì sánh được.

“Tôi trách oan anh ấy rồi.” Lộc Hàm hồ thẹn nói.

“Cậu biết sai thì nên sửa chữa, anh trai cậu sẽ hiểu.”

Dần dần Thế Huân nghĩ Lộc Hàm đã thoát khỏi quan hệ với người mình từng thích. Hơn nữa hẳn nghĩ Lộc Hàm thực sự có rất nhiều mặt giống Bạch Hiền, tính cách kiên cường, tâm địa thiện lương, quả nhiên là anh em.

Tiến Lộc Hàm đến trạm xe buýt, Thế Huân do dự nói một câu.

“Lộc Hàm, nếu như có thể, chúng ta thử hẹn hò nhé.”

“Cái gì?”

“Tôi có thể không thể quên được Bạch Hiền hoàn toàn, thế nhưng tôi sẽ thử chấp nhận cậu.”

Thấy Lộc Hàm không có nói Thế Huân cho rằng Lộc Hàm nghe xong rất thương tâm, nghĩ mình là một người vô liêm sỉ, vừa thất tình đã tìm tới người mới. Thế nhưng Thế Huân đã xem thường tình yêu của Lộc Hàm dành cho mình, Lộc Hàm tiến lên ôm lấy Thế Huân hưng phấn như một đứa trẻ.

“Thật vậy chẳng? Em sẽ nỗ lực, em sẽ làm tốt hơn anh Bạch Hiền, em sẽ khiến anh nhận ra Lộc Hàm không phải là con nít, cũng không phải đứa trẻ dựa dẫm vào cha mẹ và anh trai, em còn có thể chăm sóc thật tốt cho anh.”

Thế Huân không biết quyết định này có đúng không, hẳn muốn cho Lộc Hàm một cơ hội, cũng muốn cho bản thân mình một cơ hội làm lại từ đầu.

51. Chương 51

Vài ngày sau báo chí Hàn Quốc một lần nữa bị Phác Xán Liệt chiếm lĩnh, tất cả các tờ báo đều đưa tin Phác Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên ly hôn. Bên cạnh đó còn nêu ra các giả thiết suy đoán. Có báo nói vì Từ Nhã Nghiên sẩy thai nên mất đi vị trí thiếu phu nhân của Phác gia, có báo lại nói vì có người thứ ba xen vào nên mới ly hôn, thế nhưng nguyên nhân ly hôn thực sự chỉ có hai người bọn họ tự mình biết mà thôi.

Bạch Hiền nhìn hình ảnh Phác Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên đi ra từ ủy ban phường, trong lòng mới xác định chuyện bọn họ ly hôn là thật.

Lẽ nào hẳn thích đem chuyện hôn nhân làm trò đùa như vậy?

Bạch Hiền lắc đầu, buông tờ báo xuống tiếp tục làm việc.

Từ Nhã Nghiên được Xán Liệt bồi thường một khoản chi phí rất lớn, trước khi ra khỏi nhà cô cười hỏi Xán Liệt có yêu cô hay không, Xán Liệt trả lời là có, nhưng là yêu Từ Nhã Nghiên trước đây. Cuộc hôn nhân duy trì được 4 tháng đến đó kết thúc, tình yêu bất chấp ngăn cản mà đến với nhau nhưng vì tính cách không hợp lại là một trò đùa ngu ngốc và dai dẳng.

Đã lâu Xán Liệt và Chung Nhân mới ăn cơm cùng Phác mẫu, Xán Liệt sau khi ly hôn có vẻ thoải mái hơn phần nào, thế nhưng nhìn thấy Chung Nhân lại nhớ tới cảnh thăng nhúc này hôn trộm Bạch Hiền.

“Dì, con nói cho dì biết con đã thích một người rồi.”

Chung Nhân đang ăn cơm đột nhiên nói, sau đó đặc ý nhướn mày lên nhìn mọi người.

“Vậy sao, là ai thế, Chung Nhân nhanh như vậy đã tìm được người yêu rồi.” Phác mẫu cười hiếu kỳ hỏi.

“Dì cũng biết người đó đấy.” Chung Nhân cười nói, “Là anh Bạch Hiền.”

Canh trong miệng Xán Liệt phun hết ra ngoài, vội vã rút khăn tay lau sạch sẽ.

“Là Bạch Hiền sao, không ngờ Chung Nhân cũng thích Bạch Hiền, xem ra mị lực của Bạch Hiền không nhỏ.” Phác mẫu có dụng ý khác.

“Đúng vậy, anh Bạch Hiền rất tốt, vài ngày trước con đã nói với anh ấy rồi, tuy rằng chưa cho con đáp án, thế nhưng vài ngày nữa con sẽ chính thức thổ lộ.” Chung Nhân tràn đầy tự tin nói.

“Vốn nghĩ không thể làm người nhà với Bạch Hiền, vậy thì kết thân cũng tốt, Chung Nhân nỗ lực lên đi sẽ ủng hộ con.” Phác mẫu cũng cổ vũ cho Chung Nhân, điều này làm cho Xán Liệt rất không vui.

“Chuyện chưa thành mà đã lên giọng như thế.” Xán Liệt nói thầm.

“Có người không ăn được nhọ lại sợ nhọ chết, bản thân có năng lực thì đến theo đuổi người ta đi.”

“Thế nhưng dì, anh Xán Liệt không phải đã ly hôn với anh Bạch Hiền rồi sao, hơn nữa con nghe anh Bạch Hiền nói cả đời này sẽ không tha cho những chuyện mà anh Xán Liệt làm.”

“Không cần cậu nhắc nhở tôi cũng biết!” Xán Liệt nghiêng răng nghiêng lợi, cứ nhìn mẹ mình và Chung Nhân kẻ xướng người hoạ mà tức muốn ói máu.

“Cho nên Chung Nhân à, nỗ lực theo đuổi Bạch Hiền đi, dì sẽ làm hậu phương cho con!”

“Cảm ơn dì!”

Xán Liệt trán nổi gân xanh nhìn hai người bọn họ, cảm tưởng Chung Nhân mới là con ruột của mẹ, còn mình chỉ là đứa con rơi nhặt được từ ngoài đảo.

Bạch Hiền vừa về đến nhà đã thấy Chung Nhân tay cầm bó hoa đứng dưới cột đèn, ánh đèn chiếu xạ lên thân ảnh cao lớn của hắn, có cảm giác như một bức tranh biếm họa.

“Chung Nhân, cậu làm trò gì vậy?”

Bạch Hiền hiểu kỳ đi tiến, Chung Nhân thấy Bạch Hiền trở về nét mặt hoan hỉ vui sướng, đưa bó hoa hồng tới trước mặt Bạch Hiền.

“Anh Bạch Hiền, xin hãy chấp nhận em, em thích anh, muốn chăm sóc anh cả đời!”

Bạch Hiền bị Chung Nhân tỏ tình mà giật mình, lui ra phía sau cười xấu hổ, “Chung Nhân, cậu lại nói giỡn rồi.”

Vốn cứ nghĩ Chung Nhân thích mấy trò đùa, cho nên những lời này nhất định lại là một trò khác của hắn.

“Không có, anh Bạch Hiền, ngày đó trên sân trượt băng những lời em nói là thật, em tin mình có năng lực bảo hộ anh.”

“Anh Bạch Hiền, hãy chấp nhận em!”

Chung Nhân nắm cổ tay Bạch Hiền gần gũi hỏi, trên mặt đều là biểu tình nghiêm túc.

“Chuyện này...”

Trong lúc Bạch Hiền do dự, Xán Liệt đột nhiên chạy xe tới ngoài ngõ, sau đó hấp tấp nhảy từ trên xe xuống đi tới phía Bạch Hiền, không đợi Bạch Hiền phản ứng đã nắm lấy tay.

“Bạch Hiền, đừng nhận lời nó.”

“Anh Xán Liệt, anh đừng phá đám.” Chung Nhân hờn giận nói với Xán Liệt.

“Tôi phá đám? Bạch Hiền vốn là của tôi!” Xán Liệt hùng hồn trả lời.

“Của anh? Anh đừng làm trò cười nữa, anh Bạch Hiền đã ly hôn với anh rồi, hiện tại anh ấy là người tự do!” Chung Nhân hạ bệ Xán Liệt.

“Người tự do thì sao, trước đây là của tôi, sau này cũng là của tôi.”

“Được rồi!”

Bạch Hiền bị kẹp giữa hai người mà bạo phát, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hai người.

“Tôi chẳng là của ai cả!” Bạch Hiền giận dữ hét.

“Bạch Hiền, xin lỗi, bây giờ có thể rất đường đột, thế nhưng anh muốn bù đắp cho những sai lầm trước đây, em hiện tại có thể chưa tha thứ cho anh, thế nhưng một ngày nào đó anh sẽ làm cho em tha thứ mới thôi.”

“Được rồi Phác Xán Liệt, tôi nói rồi cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh, trừ phi anh chết, người như anh còn sống trên đời này làm gì!”

Bạch Hiền có lẽ là quá tức giận không nghĩ ngợi mà nói ra như vậy.

Nhất thời bầu không khí trở nên an tĩnh, Xán Liệt đau lòng cúi đầu, tuy rằng biết tội mình là không thể tha thứ, thế nhưng nghe được Bạch Hiền nói như vậy vẫn bị tổn thương không ít.

Bạch Hiền nhìn Xán Liệt ủy khuất cúi đầu như vậy trong lòng cũng khó chịu, cậu đối với Xán Liệt thực sự rất mâu thuẫn, hận hấn đã gây ra thương tổn cho mình, thế nhưng lại không thể lãnh khốc vô tình đối xử với hấn. Lời nói nặng như vậy, bản thân cậu cũng không chịu nổi.

“Chung Nhân, cảm ơn hoa của cậu, hôm nào đó tôi sẽ trả lời cậu.”

Bạch Hiền thông dong cầm lấy bó hoa cười với Chung Nhân, sau đó xoay người đi vào nhà.

Chung Nhân nhìn Xán Liệt này giờ không nói một lời, nhất định là bị Bạch Hiền nói đến đả kích rồi.

“Anh Xán Liệt, anh không sao chứ?” Chung Nhân nhẹ giọng hỏi.

“Không có việc gì, tôi ổn.”

Xán Liệt ngẩng đầu miễn cưỡng cười nói, thế nhưng trong giọng nói có cái gì đó không đúng.

“Tôi đưa cậu về nhà.”

Uể oải tiến vào trong xe, Chung Nhân thở dài lắc đầu sau đó theo vào trong xe.

Trên thương trường là một Phác Xán Liệt hô phong hoán vũ, nhưng bây giờ lại như con cá mắc cạn giữa biển tình cảm.

Hiện tại Chung Nhân thích Bạch Hiền, mẹ lại hậu thuẫn cho Chung Nhân theo đuổi Bạch Hiền, Bạch Hiền thì một cơ hội cũng không cho mình. Xán Liệt liên tục thở dài, bây giờ hình như cả thế giới đều bỏ rơi hấn, không ai đứng về phía hấn cả, phải chăng đây là nhân quả báo ứng.

Đối với chuyện Xán Liệt muốn theo đuổi mình Bạch Hiền có chút tức giận, thế nhưng đêm đó lại nói những lời khiến Xán Liệt mất đi lòng tin, cho nên vài ngày sau đó Bạch Hiền cũng không thấy Xán Liệt trở lại tìm mình,

“Bạch Hiền, nghĩ cái gì vậy, ăn cơm mà vẫn không yên lòng nữa.” Biện mẫu hỏi.

“A, không có gì, con đang nghĩ chuyện công ty thôi.” Bạch Hiền hốt hoảng xới cơm ăn.

“Anh, khẳng định là đang lựa chọn bảo hiểm đời người.” Lộc Hàm đột nhiên chen vào nói.

“Cái gì mà chọn bảo hiểm đời người?” Biện phụ Biện mẫu hiếu kỳ nhìn Lộc Hàm.

Lộc Hàm trộm cười nhìn Bạch Hiền, “Mấy ngày trước anh Bạch Hiền bị hai công ty bảo hiểm quần lấy, đòi anh ấy chọn một trong hai, cho nên hiện tại đang khổ não lựa chọn.” Lộc Hàm không quên nháy mắt vài cái, bộ dạng như quỷ nhỏ.

“Đúng vậy, không biết chọn ai cả.” Bạch Hiền cũng theo lời Lộc Hàm nói, nếu như thực sự nói ra tình hình thực tế, cha mẹ khẳng định cấm mình chọn Xán Liệt.

“Công ty bảo hiểm nào mình thích thì chọn, dù gì cũng sẽ bảo vệ an toàn của mình.”

Cha mẹ một bên vừa ăn vừa giảng giải, Bạch Hiền vẫn không yên lòng, lúc này điện thoại di động vang lên. Lấy điện thoại ra thấy số Xán Liệt đang gọi, Bạch Hiền lập tức đứng dậy đi vào trong phòng.

“Anh gọi điện thoại làm gì?” Bạch Hiền giả vờ tức giận nói.

“Đến bờ sông Hàn đi, anh có chuyện muốn nói với em.” Giọng điệu dứt khoát không cho bên nghe từ chối.

“Tại sao tôi phải nghe lời anh.” Bạch Hiền nghĩ rất buồn cười.

“Vậy ngày mai em cứ đọc báo trang nhất đưa tin chủ tịch Phác thị trầm mình xuống sông bỏ mạng nhé.”

“Anh muốn chết thì nên chết sớm một chút, đừng trở ngại tôi ăn cơm!”

Nói xong Bạch Hiền tức giận cúp điện thoại, nắm lấy cái chết uy hiếp mình, điều này càng khiến Bạch Hiền tức giận.

Khi Bạch Hiền ra khỏi phòng thì phát hiện điều không thích hợp, vừa rồi giọng điệu của Phác Xán Liệt không giống như đang nói giỡn, hơn nữa trước đó mình cũng nói trừ phi hắn chết mới có thể tha thứ. Vừa rồi trong điện thoại cũng truyền đến tiếng nước sông vỗ hai bên bờ, lẽ nào hắn thực sự đang ở bên bờ sông? Lẽ nào hắn thực sự muốn tự tử?

Càng nghĩ Bạch Hiền càng đứng ngồi không yên, muốn Phác Xán Liệt chết chẳng phải là điều mình mong muốn sao, thế nhưng đó chỉ là lời nói khi tức giận.

“Cha mẹ con có việc đi ra ngoài một lát.”

Bạch Hiền lập tức cầm lấy áo khoác mặc vào rồi chạy ra khỏi nhà, chạy đến đầu ngõ bắt một chiếc taxi đi đến bờ sông Hàn.

Những ngọn đèn bên bờ sông Hàn lay lắt mờ nhạt, nước sông lạnh lẽo vỗ vào hai vuốt bên bờ tạo nên những thanh âm xa xăm, bóng đêm bao trùm lên mặt nước khiến người ta sợ hãi.

Xán Liệt ngồi trên hàng rào, hai tay nắm lưới sắt ngược nhìn bầu trời đêm, dưới chân là dòng sông đen tối. Xán Liệt từng nghĩ đem cái chết ra nói chỉ là uy hiếp tinh thần Bạch Hiền một chút, thế nhưng khi nghe Bạch Hiền nói như thế, lấy cái chết mà uy hiếp tựa hồ không còn tác dụng nữa, phải chăng mình thực sự nên chết đi?

Bạch Hiền vừa tới bờ sông đã hốt hoảng tìm kiếm bóng dáng của Xán Liệt, một lát sau đã thấy hắn đang ngồi vắt vẻo trên hàng rào.

“Phác Xán Liệt, anh điên rồi!” Bạch Hiền không ngờ Phác Xán Liệt thực sự sẽ nhảy sông tự vẫn.

Nghe được tiếng hét của Bạch Hiền, Xán Liệt quay đầu lại nhìn, quả nhiên Bạch Hiền đã tới.

“Bạch Hiền, em đến rồi.” Xán Liệt bình thản cười.

“Phác Xán Liệt, xuống đây cho tôi! Anh điên rồi hả? Như vậy rất nguy hiểm.” Bạch Hiền hiện tại tựa hồ đã quên mình nói Phác Xán Liệt phải chết, lúc này chỉ là nghĩ hắn đang gặp nguy hiểm.

“Anh sẽ nhảy xuống từ đây, mọi lỗi lầm của anh sẽ được nước sông rửa sạch, như vậy em mới có thể tha thứ cho anh, hơn nữa anh sẽ được gặp con chúng ta, anh có thể nói lời xin lỗi với nó.” Giọng điệu có vẻ bi thương nhưng trên mặt lại rất bình thản.

“Anh đừng nói giỡn, anh cho rằng mình chết đi thì tôi sẽ tha thứ cho anh sao? Hơn nữa anh không có tư cách đi gặp mặt con, nó sẽ không thích một người cha như vậy.” Bạch Hiền lớn giọng nói.

“Vậy em rốt cuộc muốn anh phải làm thế nào mới bằng lòng tha thứ cho anh, chúng ta làm lại từ đầu được không, anh sẽ quý trọng em hơn bao giờ hết.” Xán Liệt ủy khuất nói.

“Tôi sẽ không tha thứ cho anh, cuộc sống của chúng ta hiện tại chẳng phải rất ổn sao, tại sao anh lại không chịu từ bỏ, rốt cuộc là anh muốn tôi phải làm sao.” Bạch Hiền bị Xán Liệt chọc đến muốn khóc, dù tha thứ rồi nhưng quá khứ ấy không thể chối bỏ, cậu vẫn áy náy không bảo vệ tốt cho đứa con của mình, dù tha thứ cho Xán Liệt nhưng Bạch Hiền vẫn sống trong ân hận.

“Xin lỗi Bạch Hiền, anh biết trước đây anh đã làm nhiều chuyện sai lầm không thể cứu vãn, nhưng chúng ta có thể làm lại từ đầu, anh nhất định sẽ chăm sóc em và bảo vệ con của chúng ta.”

“Muộn, quá muộn rồi, hiện tại anh nói những lời này có ích lợi gì.” Bạch Hiền ngồi xuống ôm mặt thấp giọng khóc nức nở, chỉ cần thấy Xán Liệt lại nhớ tới đứa con đã mất, loại tâm tình này Phác Xán Liệt sao có thể hiểu được.

“Bạch Hiền, em đừng khóc, anh...”

Xán Liệt vừa định xoay người chạy xuống, thế nhưng chân bị dính vào lưới sắt mất thăng bằng mà ngã nhào xuống sông, chỉ nghe bồm một tiếng rồi mất dạng trong bóng đêm.

“Xán Liệt!”

Bạch Hiền nghe được tiếng nước vang ngãng đầu thì không nhìn thấy Xán Liệt nữa, hốt hoảng chạy dọc theo triền đê tìm Xán Liệt.

“Xán Liệt, Xán Liệt, anh mau lên đây.”

Bạch Hiền hét giữa dòng sông, thế nhưng vẫn không ai trả lời, Bạch Hiền run rẩy sợ hãi, nước mắt rơi xuống như mưa.

“Phác Xán Liệt, anh cho rằng mình chết đi thì tôi sẽ tha thứ cho anh sao? Sẽ không đâu, tôi sẽ cày hận anh!!!”

Bạch Hiền gào thét đến khản giọng, tiếng sóng vỗ hòa lẫn cùng tiếng khóc.

Lúc này Phác Xán Liệt mới chui lên từ dưới sông, đi tới Bạch Hiền đang vừa khóc vừa chửi mắng, bộ dạng hẩn như thủy quái chui lên dưới đáy sông.

Phác Xán Liệt đi tới thấy nước mắt như mưa của Bạch Hiền thì trên mặt lộ ra dáng vẻ vui sướng, Bạch Hiền vừa thấy hẩn đã lập tức chạy lại vỗ lưng.

“Xán Liệt, anh không sao chứ.” Bạch Hiền thân thiết nhìn Xán Liệt.

Xán Liệt sung sướng cười ngây ngốc, “Bạch Hiền, em vẫn rất quan tâm anh.”

Xán Liệt nói như thể Bạch Hiền ngây ngẩn cả người, lập tức nhận ra hành vi của mình.

“Bạch Hiền, em vẫn rất quan tâm anh, như vậy chứng minh em còn yêu anh.” Xán Liệt dặt tay Bạch Hiền.

Vài giây sau, Bạch Hiền từ con mèo nhỏ khóc lóc nức nở bỗng biến thành sư tử gào thét, “Phác Xán Liệt, lấy cái chết uy hiếp người khác vui lắm hả, cái đồ hỗn đản nhà anh!”

Gầm xong mạnh mẽ đẩy Xán Liệt một cái, trọng tâm không ổn định khiến Xán Liệt ngã ngồi bên bờ sông. Bạch Hiền tức giận quay đầu bỏ đi, trong miệng liên tục chửi bới Xán Liệt.

Thế nhưng Xán Liệt trên mặt vẫn cười, cười như hoa nở trong nước, sau đó gọi với theo Bạch Hiền, “Anh vẫn sẽ quần lấy em, cho đến khi em tha thứ rồi chấp nhận anh mới thôi!”

52. Chương 52

Bạch Hiền vội vàng chạy về nhà, thấy Bạch Hiền cả người đều ướt đầm, mọi người trong nhà đều tò mò vì sao mới ra ngoài một lát đã ướt sũng như vậy, thế nhưng Bạch Hiền không nói điều gì mà chạy vào phòng tắm.

Biết Bạch Hiền không phải muốn mình chết, cũng không phải thực sự hận mình, Xán Liệt tràn ngập tự tin muốn theo đuổi Bạch Hiền một lần nữa. Thậm chí còn dùng các độc chiêu mà chưa từng dùng với Từ Nhã Nghiên để theo đuổi Bạch Hiền, nhưng đều bị Bạch Hiền cự tuyệt và lạnh lùng đuổi về. Nhưng Xán Liệt với tinh thần kiên cường càng bị đuổi càng quần chặt, nói cái gì cũng không chịu buông tha.

Phác mẫu tuy ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng thực vui vẻ vì đứa con cuối cùng cũng thông suốt rồi. Nhưng còn Chung Nhân, Phác Xán Liệt thì liên tục đến phá đám, Bạch Hiền cũng không chịu chú ý, khiến cho hẩn không biết theo đuổi Bạch Hiền thế nào.

Bạch Hiền làm việc thật là chăm chỉ, Phác Xán Liệt như gió thổi đi đến, nhân lúc Bạch Hiền không hề phòng bị liền kéo Bạch Hiền chạy ra ngoài cửa.

“Này, anh làm trò gì đó, tôi đang làm việc!”

“Anh nói với Ngô Thế Huân rồi, em có thể tan tằm rồi.”

“Nhưng tôi không đồng ý, buông ra, anh làm tôi đau!”

Bạn bè đồng nghiệp phần hận nhìn Bạch Hiền bị cướp đi giữa ban ngày, mà kẻ cướp lại là chủ tịch của Phác thị Phác Xán Liệt.

“Lẽ nào người thứ ba mà báo chí viết khiến Phác Xán Liệt và Từ Nhã Nghiên ly hôn là Bạch Hiền chứ?” Một đồng nghiệp hỏi.

“Theo tình hình này rất có thể!” Đồng nghiệp nào đó trả lời.

Bạch Hiền bị Xán Liệt bá đạo nhét vào trong xe sau đó bị chở đi.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Dừng xe tôi muốn xuống xe!”

Bạch Hiền vừa định mở cửa xe, Xán Liệt liền trừng mắt nhìn.

“Không muốn sống thì cứ nhảy xuống đi, ngồi yên đó!” Xán Liệt nghiêm khắc nói.

Giọng điệu này khiến Bạch Hiền càng thêm tức giận, hiện tại là hắn đang bắt cóc mình, đã thế còn lớn tiếng nói như vậy!

Vừa vặn đèn đỏ, Xán Liệt cong miệng cười nhìn Bạch Hiền đang yên lặng, “Bạch Hiền, chúng ta đến ủy ban phường đi!”

Xán Liệt vừa mới dứt lời Bạch Hiền liền giơ tay giáng một cái tát trên mặt hắn, bên trong xe vang lên một tiếng đánh thanh thúy.

“Phác Xán Liệt, anh nghĩ mình là ai chứ, có thể điều khiển cuộc sống của người khác như vậy, khi không cần thì anh đẩy người ta đi thật xa, hiện tại muốn thì đi kiếm về, tôi là người chứ không phải búp bê, tôi cũng có lòng tự trọng. Lúc đó người nói kết hôn là anh, nói ly hôn cũng là anh, hiện tại anh lại muốn nói kết hôn, chẳng phải là đem hôn nhân làm trò đùa sao!”

“Bạch Hiền, anh...”

“Mở cửa, tôi muốn xuống xe!”

Lúc này đèn xanh đã sáng, xe phía sau không chờ được mà bấm còi inh ỏi. Xán Liệt mở khóa, Bạch Hiền lập tức mở cửa xuống xe, Xán Liệt cũng xuống xe đuổi theo.

“Bạch Hiền, xin lỗi, coi như anh chưa nói gì.”

“Phác Xán Liệt, tôi có thể tha thứ cho anh, nhưng không có nghĩa là một lần nữa chấp nhận anh, Biện Bạch Hiền tôi không thể rộng lượng đến mức có thể chấp nhận người đã dày dạn mình đâu.”

Bạch Hiền nói kiên định, sau đó giật khỏi tay Xán Liệt, không lưu luyến chạy sang đường đón xe.

Xán Liệt nghĩ rất xấu hổ, vừa rồi thực sự xung động, hắn không biết Bạch Hiền rất nhạy cảm với vấn đề này, nếu như biết hắn tuyệt đối sẽ không đưa ra yêu cầu kết hôn nhanh như vậy.

Giữa lúc Xán Liệt muốn chạy theo Bạch Hiền sang bên kia đường, hắn không hề chú ý một chiếc xe tải đang chạy về phía mình.

Oanh một tiếng, Xán Liệt bị chiếc xe tải đụng phải, cú va chạm mạnh khiến hắn văng ra xa, sau đó lăn mấy vòng trên mặt đất, ven đường máu tươi chảy nhìn mà giật mình. Xe tải hốt hoảng bỏ trốn, Bạch Hiền nhìn thấy toàn bộ mà ngây người, chân mềm nhũn vọt tới Xán Liệt đang nằm trong vũng máu.

“Xán Liệt, Xán Liệt, anh tỉnh lại đi, tỉnh lại!”

“Xe cứu thương, giúp tôi gọi xe cứu thương!”

Bạch Hiền tay đầy máu ôm Xán Liệt đã hôn mê bất tỉnh, vừa khóc vừa gọi khiến người qua đường và xe cộ đều ngừng lại. Nhiều năm trôi qua như vậy đây là lần đầu tiên Bạch Hiền cảm thấy thật bất lực và sợ hãi. Thấy Xán Liệt người đầy máu nằm trong lòng, giây phút ấy Bạch Hiền mơ hồ thấy thân chết đang đến mang Xán Liệt đi.

Phác mẫu nhận được điện thoại của Bạch Hiền, nhất thời toàn thân mềm nhũn ra thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh, dưới sự giúp đỡ của tài xế cuối cùng mới đến được bệnh viện.

Thấy Phác mẫu tới Bạch Hiền nhịn không được vừa òa khóc vừa tự trách mình.

“Mẹ, con xin lỗi, con xin lỗi, đều là lỗi của con.”

“Bạch Hiền đừng khóc, không phải lỗi của con, chúng ta đừng hoảng sợ, trước tiên ngồi xuống đã.”

Phác mẫu vẫn còn kiên cường an ủi Bạch Hiền, mà trong thâm tâm bà lo lắng không thể ít so với Bạch Hiền, tuy rằng nói không muốn quản chuyện đứa con trai này, nhưng dù sao cũng là một miếng thịt rơi xuống từ người mình, thân làm mẹ sao có thể không lo lắng.

“Bạch Hiền, nói cho mẹ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đều do con không tốt, nếu như con không đòi xuống xe Xán Liệt sẽ không đuổi theo, sẽ không sẽ bị xe đụng ngã.” Bạch Hiền tự trách mình.

Nghe những lời Bạch Hiền nói, Phác mẫu có điểm nghi ngờ, nếu như tài xế thấy Xán Liệt sẽ giảm tốc độ, sẽ không dễ xảy ra tai nạn nghiêm trọng như vậy, người này là vô tình hay cố ý? Phác mẫu chợt nhớ ra chuyện trước đây Phác Xán Liệt và khu dân cư di dời giằng co, chuyện này có liên quan đến họ không?

“Bạch Hiền, đừng lo lắng, Xán Liệt sẽ không sao đâu.”

Phác mẫu vỗ vỗ vai Bạch Hiền an ủi, nhưng lại thở dài, thấy Bạch Hiền vì an nguy của Xán Liệt mà khóc như vậy, chẳng lẽ Bạch Hiền thực sự không còn thích Xán Liệt nữa sao?

Ước chừng một giờ sau đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ và y tá đẩy giường bệnh ra, Xán Liệt toàn thân băng bó còn đang mê man bất tỉnh.

“Bác sĩ, con tôi thế nào rồi?”

Phác mẫu và Bạch Hiền nhanh chóng đi lên hỏi.

“Bệnh nhân đã vượt qua cơn nguy hiểm rồi, thế nhưng cần phải nằm viện một thời gian để hồi phục sức khỏe, may là não và khớp xương không có bị thương nghiêm trọng.”

Nghe được bác sĩ nói, Phác mẫu và Bạch Hiền cuối cùng cũng thở dài một hơi, đây đó đã xuất hiện nụ cười.

Bên tai mơ hồ truyền đến thanh âm tí tách, thế nhưng toàn thân đều đau nhức nhất là đầu, cảm giác như bị nứt ra rồi lại bị may lại. Ý thức thanh tỉnh khiến Xán Liệt run run lông mi, chậm rãi mở mắt nhìn từng cảnh vật trước mắt.

Con mắt thần thờ nhìn bốn phía đều là màu trắng, còn ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc. Xán Liệt nỗ lực nghĩ lại chuyện gì đã xảy ra, mình hình như bị xe đụng phải sau đó ngất đi rồi không nhớ gì cả.

Xán Liệt vừa định cử động tay, thế nhưng tay lại bị cái gì đó đè lên, Xán Liệt cúi đầu nhìn lại, là Bạch Hiền đang tựa trên tay mình say ngủ.

Xán Liệt chỉ cử động nhẹ, nhưng Bạch Hiền vẫn cảm nhận thấy được nên tỉnh lại, thấy Xán Liệt đang nhìn mình, Bạch Hiền kinh ngạc nhất thời không biết nói gì.

“Em, chỉ mình em ở đây sao?” Xán Liệt mở miệng nói trước, hơi thở hỗn hển yếu ớt.

“Không, có mẹ ở đây suốt đêm, vừa rồi tôi bảo mẹ về nhà nghỉ ngơi, đợi buổi chiều mẹ sẽ đến thăm anh.” Bạch Hiền mang theo dáng cười nhợt nhạt nói, sau đó giúp Xán Liệt ngồi dậy, đặt chiếc gối ở sau hông chống đỡ.

“Anh ngủ bao lâu rồi?”

“Hai ngày, anh ngủ hai ngày rồi.”

“Hai ngày này khổ cực cho em rồi.”

Bạch Hiền chỉ cười yếu ớt đáp lại, hai ngày này Bạch Hiền ngoại trừ về nhà thay quần áo và ăn cơm ra, hầu như đều ngồi trực bên cạnh giường Xán Liệt, chỉ là cậu không muốn nói với hắn mà thôi.

“Bác sĩ nói anh không có gì trở ngại nữa, nằm viện hai tuần là ổn.” Bạch Hiền rót một ly nước đưa cho Xán Liệt, Xán Liệt sau khi nhận lấy cũng không biết nói gì.

“Bạch Hiền, anh...”

Xán Liệt do dự một chút vừa mở miệng nói thì cửa phòng bệnh mở tung. Chung Nhân cầm một bó hoa bách hợp trắng noãn đi vào, thấy Xán Liệt đã tỉnh cũng không có biểu tình sung sướng gì.

“Anh Xán Liệt, anh tỉnh rồi sao?”

Chung Nhân cười tươi như hoa đi vào.

“Chung Nhân cậu đến rồi, đưa hoa cho tôi.”

Bạch Hiền nhận hoa liền đi ra ngoài tìm lọ, trong phòng bệnh chỉ còn lại Chung Nhân ngồi ở bên cạnh Xán Liệt nhìn Bạch Hiền đi ra ngoài, sau đó thần thờ đờ đẫn.

“Anh Xán Liệt đầu anh làm sao vậy, sao đờ đẫn không nói lời nào thế.” Chung Nhân nửa đùa nửa thật.

“Cậu không thể nói câu nào dễ nghe hơn được sao?” Xán Liệt trừng mắt nhìn Chung Nhân.

Chung Nhân cúi đầu nở nụ cười, “Anh Xán Liệt tỉnh lại thì tốt rồi, như vậy anh Bạch Hiền có thể về nhà với em rồi.”

“Cái gì?” Xán Liệt nghi hoặc.

“Anh Bạch Hiền nói chăm sóc anh cho đến khi tỉnh lại thì về nhà, lần này bị đụng xe không phải là vô tình, là một người dân nằm trong diện quy hoạch có âm mưu không tốt, người kia cũng bị cảnh sát bắt rồi. Anh Bạch Hiền chăm sóc anh là vì cảm thấy áy náy, hiện tại anh đã khỏe nên anh Bạch Hiền có thể về rồi.”

Chung Nhân nói một tràng khiến Xán Liệt có cảm tưởng Bạch Hiền sẽ không bao giờ gặp lại mình nữa, cảm thấy hơi sợ hãi.

Sau giờ trưa ánh nắng ấm áp hơn phần nào, Bạch Hiền đẩy xe lăn đưa Xán Liệt đi tản bộ trong vườn hoa bệnh viện.

“Hôm nay trời đẹp nhỉ.” Xán Liệt nhắm mắt ngửa đầu nói.

“Đúng vậy, cảm giác rất ấm áp.”

Đặt xe lăn đứng dưới ánh nắng ấm áp, Bạch Hiền ngồi ở trên ghế đá bên cạnh, hai người yên lặng không nói gì.

“Bạch Hiền, cảm ơn em mấy ngày nay đã chăm sóc anh.” Xán Liệt ôn nhu nhìn Bạch Hiền.

“Không có việc gì, anh gặp tai nạn cũng bởi vì tôi mà.” Bạch Hiền áy náy.

Xán Liệt len lén trườn tay mình lại gần tay Bạch Hiền, sau đó cầm thật chặt. Thấy Xán Liệt cầm tay mình, Bạch Hiền không quen muốn rút ra, thế nhưng lại bị Xán Liệt giữ chặt hơn.

“Bạch Hiền, tha thứ cho anh nhé, cho anh một cơ hội nữa đi.” Xán Liệt nghiêm túc nói.

Tránh ánh mắt nóng như lửa của Xán Liệt, Bạch Hiền do dự không biết nói thế nào, trong đầu cậu từng có ý nghĩ muốn chấp nhận, cậu vẫn hy vọng xa vời Xán Liệt có thể thương mình, hiện tại Xán Liệt thiếu chút nữa mất đi tính mạng, hành động như vậy sao có thể không cảm động chứ.

“Tôi...”

“Anh Bạch Hiền!”

Thanh âm của Chung Nhân đột nhiên vang lên từ cách đó không xa, nghe được tiếng gọi của Chung Nhân, Bạch Hiền lập tức rút tay về. Chung Nhân chen vào giữa hai người, Bạch Hiền có loại tư vị không nói nên lời.

“Anh Bạch Hiền, em đã dọn dẹp đồ của anh xong rồi, chúng ta có thể đi.” Chung Nhân mỉm cười nói.

Bạch Hiền nhìn Chung Nhân, lại nhìn Xán Liệt, Xán Liệt dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Bạch Hiền, dường như đang chờ đợi câu trả lời của Bạch Hiền.

Thế nhưng.

“Xán Liệt chúng ta vào phòng thôi.”

Bạch Hiền tránh ánh mắt của Xán Liệt, đi tới phía sau xe lăn đẩy Xán Liệt đi vào. Chung Nhân tiến lên giúp Bạch Hiền đẩy, Bạch Hiền đi theo sau nhìn hai người bọn họ, hiện tại ngay cả cậu cũng không hiểu rõ tìm mình nữa rồi.

53. Chương 53

Ra khỏi bệnh viện Bạch Hiền không về nhà ngay, mà gọi điện thoại hẹn Thế Huân ra đến bờ sông Hàn, Bạch Hiền và Thế Huân sống vai ngồi.

“Có chuyện gì vậy? Phác Xán Liệt có khỏe không?” Thế Huân hỏi, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng không phải cười nhạt.

“Hắn đã tỉnh lại rồi.” Bạch Hiền cúi đầu trả lời.

“Nhưng sao tôi thấy anh không vui, phải chăng là muốn Phác Xán Liệt đừng tỉnh lại? Ha hả ”

Thế nhưng Bạch Hiền không có trả lời, vẫn giữ sự im lặng như lúc đầu, Thế Huân cũng không nói cái gì nữa.

“Thế Huân, có phải tôi rất vô dụng không, rõ ràng hận hắn như vậy nhưng khi hắn nói thích tôi lại dao động, hắn nói muốn làm lại từ đầu tôi lại e thẹn muốn nhận lời.” Bạch Hiền cúi đầu ghen ngào nói.

“Ngốc quá, trong lòng anh rõ ràng còn yêu hắn, hận bao nhiêu thì yêu bấy nhiêu.” Thế Huân nghĩ những lời này có chút châm chọc, biết rõ trong tim Bạch Hiền vẫn còn hình bóng của Phác Xán Liệt nhưng mình vẫn ngây ngốc thích hắn.

“Nhưng tôi thực sự không biết làm thế nào đối mặt với hắn, tôi đã từng hận thế nhưng thấy bộ dạng hắn hiện tại lại xiêu lòng.”

“Nếu như anh thực sự còn yêu hắn, thì hãy cho hắn một cơ hội nữa đi.” Thế Huân thở dài.

“Thế Huân, tôi thật sự khó chịu.”

“Được rồi, đừng buồn rầu nữa. ”

Thế Huân vỗ vỗ vai Bạch Hiền kéo đầu hắn hướng về mình, Bạch Hiền nương theo tựa ở trên vai Thế Huân thấp giọng khóc nức nở. Điện thoại trong túi quần rung lên, Thế Huân lấy ra nhìn tên hiển thị nhưng không nhận mà bấm nút từ chối.

Cách đó không xa Lộc Hàm nắm chặt điện thoại di động trong tay, đôi mắt ngấn nước nhìn hai người đang thân thiết phía trước.

“Anh Bạch Hiền, sao anh chưa trả lời em?”

Chung Nhân hẹn Bạch Hiền ra ngoài, trực tiếp đi vào vấn đề.

“Chung Nhân, tôi chỉ có tình cảm anh em với cậu mà thôi, giống như đối với Lộc Hàm vậy.” Bạch Hiền nghiêm túc trả lời, đây là những suy nghĩ đã lâu mà Bạch Hiền giờ mới nói ra.

“Vậy sao.” Chung Nhân cúi đầu miễn cưỡng cười, ngẩng đầu lại là dáng tươi cười xán lạn như lúc đầu, “Trong lòng anh Bạch Hiền vẫn còn yêu anh Xán Liệt sao?”

Bạch Hiền cúi đầu không đáp, bản thân cậu hiện tại cũng không rõ lòng mình đối với Xán Liệt thế nào, là hận hay là yêu.

“Nhưng em sẽ không bỏ cuộc đâu, em sẽ không để mối tình đầu bị anh họ của mình cướp đi như vậy!”

“Chung Nhân?!”

Bạch Hiền dờ khóc dờ cười nhìn Chung Nhân ý chí chiến đấu sục sôi, không biết nên vui hay nên buồn đây.

Đã vài ngày rồi mà Lộc Hàm không chủ động gọi cho Thế Huân, tình cảm mà Thế Huân đối với Lộc Hàm tựa hồ rất bị động, cho tới bây giờ hắn vẫn nhìn thấy hình bóng của Bạch Hiền trong con mắt Lộc Hàm.

Chủ động hẹn Lộc Hàm ra ngoài ăn rồi đưa về trường, bên trong xe bầu không khí vẫn rất an tĩnh, Lộc Hàm chống má nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ suy nghĩ.

Tới cổng trường, Lộc Hàm nói một tiếng cảm ơn rồi đi xuống xe, lời nói lạnh lùng khiến Thế Huân giật mình, Thế Huân cũng đi theo xuống trên kéo tay Lộc Hàm.

“Lộc Hàm, em làm sao vậy?” Thế Huân lo lắng hỏi.

Lời vừa nói ra như dầu đổ vào ngọn lửa đang âm ỉ trong lòng Lộc Hàm.

“Tôi làm sao ư? Tôi mới là người hỏi anh bị sao kìa?” Lộc Hàm giật khỏi tay Thế Huân, nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

“Có phải em đang trách anh ngày đó không nhận điện thoại, ngày đó anh có việc cho nên không thể nhận điện thoại được.”

Nghe xong Thế Huân nói Lộc Hàm thấy buồn cười, ở cạnh Bạch Hiền chính là chuyện quan trọng sao?. “Thế Huân, chúng ta chia tay đi!”

Cuối cùng Lộc Hàm cũng nói ra điều đã suy nghĩ mấy hôm nay, cậu không muốn bên cạnh một người mà trái tim không thuộc về mình, như vậy sẽ chỉ làm mình đau khổ mà thôi.

“Lộc Hàm, có chuyện gì hãy từ từ nói, chúng ta không phải đang rất tốt sao.” Thế Huân mặc dù có điểm áy náy, thế nhưng hắn lại không cảm thấy mình làm chuyện có lỗi với Lộc Hàm.

“Anh nói cho tôi biết, có phải anh còn thích anh Bạch Hiền không?”

Đối mặt với câu hỏi của Lộc Hàm, Thế Huân không thể trả lời được, vốn dĩ hắn đã tạm thời quên đi Bạch Hiền, thế nhưng mỗi lần nhắc tới Bạch Hiền thì hắn lại cảm thấy khổ sở. Hắn đã thực sự thử thích Lộc Hàm, chấp nhận mỗi một ưu điểm và khuyết điểm của Lộc Hàm, thậm chí hiện tại hắn đã động lòng với Lộc Hàm.

Thế nhưng Lộc Hàm thấy Thế Huân do dự liền biết đáp án, cười bi thương nói lời tạm biệt rồi xoay người bỏ đi.

Mình đã hết sức cố gắng rồi, trong lòng hắn đã có một người khác ngự trị, mình chẳng thể đi vào được trái tim hắn.

Lộc Hàm càng nghĩ càng thương tâm, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống, nhưng nghĩ về chuyện ba người mà cảm thấy buồn cười, bộ dạng nước mắt tuôn rơi mà miệng hé môi cười quá mức thâm trầm.

Sáng nay vừa vào đến công ty Bạch Hiền đã cảm giác có người phía sau đang chỉ trỏ, khi Bạch Hiền đi vào phòng làm việc mới biết nguyên nhân vì sao toàn bộ đồng nghiệp có ánh nhìn khác lạ với mình. Trên chiếc bàn làm việc nhỏ bé có hai bó hoa hồng đỏ thật lớn, rực rỡ thắm nơ rất đẹp, thế nhưng trong mắt Bạch Hiền lại rất chói mắt.

Bạch Hiền cầm lấy một bó rồi đọc tấm thiệp kẹp trong đó.

Anh Bạch Hiền, hãy nhận lấy bó hồng đỏ thắm này cũng như trái tim nhiệt tình của em. — Chung Nhân

Bạch Hiền cười mỉm, Chung Nhân học được ở đâu cách ăn nói ngọt xớt như vậy, không giống Chung Nhân đáng yêu như hồi mới quen.

Cầm lấy bó hoa còn lại.

Không quan tâm em yêu hay hận, anh vẫn sẽ theo đuổi em, cho đến khi em trở về bên anh một lần nữa.
— Xán Liệt

Nếu như tấm thiệp của Chung Nhân khiến Bạch Hiền thấy vui vẻ xao động, thì tấm thiệp của Xán Liệt lại làm Bạch Hiền muốn thổ huyết.

Bạch Hiền phần hận ôm cả hai bó hoa ra ngoài hành lang, không nể tình ném cả hai vào thùng rác.

Mà cả ngày sau đó điện thoại của Bạch Hiền bị khủng bố từng phút một, vừa cúp máy của Chung Nhân thì Xán Liệt lại gọi tới, hai người luân phiên nhau oanh tạc Bạch Hiền, khiến cậu điên lên, cuối cùng phải tắt máy để an tĩnh một chút.

Tan tầm Bạch Hiền đang lên kế hoạch về nhà để không gặp phải hai người bọn họ, tự hỏi nếu gặp phải thì ứng phó thế nào đây. Cửa thang máy vừa mở đã thấy Thế Huân đứng ở bên trong.

Bạch Hiền nhìn Thế Huân mỉm cười gật đầu sau đó đi vào, bầu không khí trong thang máy bỗng dị thường.

“Nghe nói anh được tặng hoa hồng?” Thế Huân hỏi.

“Có phải bọn họ liên thủ với cậu trêu chọc tôi?” Bạch Hiền căm hờn nhìn Thế Huân.

“Đương nhiên không phải, thực ra nhận được hoa là chuyện tốt mà, chứng minh sức quyến rũ của anh rất lớn.” Thế Huân cười trả lời.

“Đàn ông con trai ai lại thích hoa hồng, hai người bọn họ không biết đầu óc dùng làm gì.” Bạch Hiền hiện tại hận không thể bỏ đầu hai tên kia ra nhìn, coi có phải bên trong bị nước tràn vào không.

“Được rồi, cậu và Lộc Hàm làm sao vậy? Gần đây nó rầu rĩ không vui, hơn nữa cuối tuần cũng không về nhà, cứ luôn miệng nói bận học.”

Lúc biết Thế Huân và Lộc Hàm đang hẹn hò thì Bạch Hiền cảm thấy lo lắng, dù sao trong lòng Thế Huân vẫn còn thích mình, không biết có thể chấp nhận Lộc Hàm không. Thế nhưng thấy Lộc Hàm nói nhất định sẽ nỗ lực, sự tự tin ấy cũng khiến Bạch Hiền yên tâm hơn. Chỉ là gần đây không còn vui vẻ khi về nhà nữa, ngay cả điện thoại cũng thường xuyên không liên lạc được.

“Không có gì, chúng tôi vẫn ổn.” Thế Huân làm bộ cười.

“Hy vọng như thế, Lộc Hàm là một đứa trẻ đơn thuần, hy vọng cậu đừng khiến nó khổ sở.”

Thế Huân cái hiểu cái không gật đầu làm bộ đã hiểu hết, hắn đang chậm rãi nỗ lực yêu Lộc Hàm, chỉ là chuyện này cần một quá trình.

Trong đại sảnh Phác gia đang có chiến tranh khốc liệt, Phác Xán Liệt và Kim Chung Nhân đang đấu khẩu hai bên tai Phác mẫu.

“Là anh không biết quý trọng, hiện tại hối hận thì đi theo đuổi người khác đi, anh đừng coi anh Bạch Hiền là đồ giảm giá!”

“Còn dám gọi anh Bạch Hiền, thằng nhóc xấu xa chờ mi lớn lên hiểu thế nào là yêu thì mới đủ tư cách đấu với anh.”

“Em dù còn nhỏ nhưng cũng biết đạo lý ai đối tốt với mình thì mình phải đối tốt lại người ta, không giống người nào đó đã già mà không hiểu chuyện.”

“Nhóc con dám nói lại một lần không!”

“Em cứ nói đấy, anh là ông chú già!”

“Được rồi!!!”

Phác mẫu đứng lên giận dữ ngăn chặn hai cái miệng đang gào thét không ngừng, nói nữa không chừng bệnh tim lại tái phát, Chung Nhân còn nhỏ ăn nói ấu trĩ là hiển nhiên, vậy mà Xán Liệt cũng theo nó cãi lộn như con nít, điều này khiến một người làm mẹ như bà phải ra tay thôi.

“Hai người các người muốn tôi tức chết mới ngừng hả!” Phác mẫu ôm ngực nói.

“Di, là anh Xán Liệt gây sự trước.”

“Rõ ràng là thằng nhóc xấu xa này tranh trước.”

“Đồ ông chú già! Ông chú già ly hôn hai lần!”

“Mi dám nói anh thế hả!”

“Vừa già vừa xấu bụng!”

Lại bắt đầu cãi nhau rồi.

“Các người còn tiếp tục như vậy tôi sẽ về Mỹ, mang theo cả Bạch Hiền rồi giới thiệu nó cho một người ngoại quốc.”

“Mẹ!” “Đi!” Xán Liệt và Chung Nhân đồng loạt hô to.

“Mẹ biết hai con đều thích Bạch Hiền, nhưng cứ theo đuổi người ta như vậy nó sẽ cảm thấy khó chịu, hai người cần dùng trái tim để khuất phục nó.” Phác mẫu giải thích nội tình.

“Anh Bạch Hiền bây giờ không muốn gặp ai cả, điện thoại cũng không thèm nghe, chúng con sao chạm đến trái tim anh ấy được.” Chung Nhân nghi ngờ hỏi.

“Mẹ, mẹ giúp con trai của mẹ đi, đừng giúp thằng nhóc xấu xa này.” Xán Liệt nịnh nọt tới gần Phác mẫu.

Phác mẫu trừng mắt lườm Xán Liệt, “Con còn dám nói Chung Nhân là nhóc con xấu xa, con mới là thằng nhóc xấu xa, nếu như để mẹ chọn thì mẹ sẽ chọn Chung Nhân theo đuổi Bạch Hiền, lúc đầu Bạch Hiền đối xử với con tốt như vậy mà không quý trọng, hiện tại lại theo đuổi nó, đáng đời!”

Nghe Phác mẫu nói như thế, Chung Nhân đắc ý lẽ lưỡi giễu cợt Xán Liệt.

“Con biết lỗi rồi, con sẽ sửa chữa, chỉ cần Bạch Hiền cho con một cơ hội nữa con sẽ đối xử tốt với em ấy.”

“Cơ hội không phải lúc nào cũng có, ban đầu con không nắm chặt, hiện tại trách được ai.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Chung Nhân ở một bên thêm mắm thêm muối vào.

“Tuy rằng Chung Nhân còn nhỏ tuổi, thế nhưng nó biết cách thông cảm, an ủi người khác, không giống như con có bạn gái thì không cần mẹ nữa.”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Bị Phác mẫu chế nhạo một phen Xán Liệt tất nhiên không mấy dễ chịu, ngày ấy vì còn trẻ mà ngang bướng cố chấp chỉ làm theo ý mình, bây giờ thì còn dám trách được ai, có thể đúng như lời mẹ nói, mình không có tư cách yêu Bạch Hiền nữa.

“Được rồi, hiện tại cũng không sớm nữa, Chung Nhân mau về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, dì yêu, mai con đến thăm dì.”

“Ngoan ”

Chung Nhân ra về Phác mẫu mới nhìn Xán Liệt đang ảo não ngồi trên ghế sofa, không khỏi đau xót mà lắc đầu thở dài, sau đó lên lầu về phòng mình.

Mới ngồi một lát đã thấy Phác Xán Liệt gõ cửa đi vào.

“Sao thế? Còn có gì muốn nói hả?” Phác mẫu mỉm cười dịu dàng nhìn Xán Liệt vẻ mặt phiền muộn đi vào.

Đi tới trước mặt Phác mẫu, quỳ gối xuống nghiêm túc nói.

“Mẹ, con sai rồi, con biết lúc đó không nên đối xử với Bạch Hiền như vậy, dù là người thương con cũng không nên. Thế nhưng con bây giờ phát hiện mình thực lòng yêu Bạch Hiền, con đã quen với cảnh Bạch Hiền bên người. Con chỉ xin Bạch Hiền cho mình một cơ hội, con nhất định sẽ không phụ lòng em ấy nữa.”

“Xán Liệt à, dù con có lòng như vậy nhưng Bạch Hiền lại không chịu tha thứ cho con, nỗi đau mà con mang đến cho Bạch Hiền quá lớn.” Phác mẫu cũng không thể bênh con trai được.

“Sẽ không đâu, mẹ, Bạch Hiền tin tưởng mẹ như vậy mẹ nhất định hiểu Bạch Hiền vì sao không chịu tha thứ cho con, xin hãy giúp con.” Xán Liệt kéo tay Phác mẫu cầu xin tha thiết.

Nhìn Xán Liệt vừa hận lại đáng thương, thân làm mẹ, Phác mẫu sao không đau lòng chứ. Tuy nói không bao giờ giúp đỡ, thế nhưng thấy con mình đau khổ, làm mẹ sao không đau lòng cho được.

“Được rồi, mẹ sẽ giúp con lần cuối, nếu như lần này không thành công thì coi như mối nhân duyên giữa hai con đã cạn, mẹ cũng không còn cách nào giúp con nữa.”

“Cảm ơn mẹ, con sẽ không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với Bạch Hiền nữa, con xin thề, nếu con làm chuyện có lỗi với Bạch Hiền sẽ bị sét đánh.” Xán Liệt giơ tay phải lên nghiêm trang nói.

Phác mẫu không biết lần này Xán Liệt tốt hay mình không tốt, thế nhưng chỉ ít bà cũng muốn một lần nhìn thử Xán Liệt vì Bạch Hiền mà làm được những gì.

Nếu chọn giúp Xán Liệt, như vậy Chung Nhân biết khẳng định sẽ ghét người làm di này. Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, nhưng Phác mẫu cũng chỉ có thể giúp đỡ con trai trước tiên mà thôi.

54. Chương 54

Tan tằm Bạch Hiền nhận được điện thoại của Phác mẫu, hẹn tám giờ tối đến hồ phun nước gần bờ sông gấp mặt. Bạch Hiền nghi hoặc Phác mẫu tìm mình làm gì, thế nhưng Phác mẫu thần bí không nói cho Bạch Hiền, nói gấp mặt thì sẽ biết.

Thành phố Seoul vào đêm rực rỡ ánh đèn, nhất là đài phun nước gần bờ sông Hàn. Bạch Hiền lẻ loi một mình đi tới ngồi trên bậc đá chờ Phác mẫu, Bạch Hiền ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ gắn đèn LED thật to ở trên tượng đài, một phút nữa là tám giờ rồi.

Bạch Hiền nhàn hạ nhìn bảng quảng cáo hiện trên đèn LED, đột nhiên vài giây sau trên đèn LED dần dần xuất hiện một dòng chữ, khiến Bạch Hiền sợ đến nỗi phải đứng lên trừng mắt nhìn màn hình.

Biện Bạch Hiền, em có nghe thấy tiếng lòng của anh không?

Dòng chữ kỳ quái đột nhiên xuất hiện khiến người qua đường đều dừng lại nhìn, ai cũng hiếu kỳ chỉ vào màn hình bàn tán.

“Biện Bạch Hiền là ai vậy?”

“Là đang tỏ tình sao? Oa, đặc sắc như vậy.”

Lúc này đài phun nước phía sau Bạch Hiền đồng loạt sáng ánh đèn màu, nương theo tiếng nhạc mà dòng nước phun trào thành nhịp điệu, tiếng nhạc hòa lẫn ánh đèn lấp lánh khiến mọi người trầm trồ, nhất loạt lấy di động ra chụp.

Nhìn khung cảnh rực rỡ ấy Bạch Hiền nhất thời quên mất dòng chữ vừa chạy trên đèn LED.

Dòng nước phun được một phút thì ngừng lại, nước từ đài phun lại chảy từ từ như trước, Bạch Hiền nhìn qua hơi nước chợt thấy Phác Xán Liệt đang đứng bên kia đài.

Bạch Hiền vô cùng kinh ngạc nhìn Xán Liệt, nhưng Xán Liệt vẫn ung dung nhìn Bạch Hiền, sau đó cầm lấy chiếc loa trong tay hướng về Bạch Hiền nói.

“Biện Bạch Hiền, tha thứ cho anh được không?” Xán Liệt gọi to tên Bạch Hiền, mọi người đứng bên người Bạch Hiền đều nhìn về phía cậu, bị mọi người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn như vậy khiến Bạch Hiền cảm thấy khó chịu.

“Anh biết trước đây anh đã làm rất nhiều chuyện sai trái, khi có em ở bên cạnh thì không biết quý trọng, bởi vậy mới khiến đứa con đầu lòng của chúng ta ra đi, anh xin lỗi!”

“Anh biết dù anh có nói bao nhiêu lời xin lỗi em cũng sẽ không tha thứ cho anh, thế nhưng anh chỉ xin em cho anh một cơ hội nữa, một cơ hội cuối cùng, anh sẽ dùng hết nửa đời còn lại của mình để yêu em, trả lại gấp trăm gấp ngàn những yêu thương mà em đã dành cho anh lúc trước, khiến em trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian.”

“Anh yêu em, Biện Bạch Hiền!”

Anh yêu em?

Những lời nói của Xán Liệt khiến con tim Bạch Hiền chấn động thật sâu, đây là lần đầu tiên cậu nghe Xán Liệt nói ba chữ này với mình. Cậu cho rằng cả đời này sẽ không nghe được ba chữ đó từ Phác Xán Liệt, hiện tại lại đột nhiên nghe được, vừa vui mừng nhưng lại sợ hãi.

Xán Liệt tươi cười xán lạn đi về phía Bạch Hiền, sau đó đứng cách Bạch Hiền ba bước chân.

“Từ ngày anh thoát khỏi quỷ môn quan, anh đã quyết định theo đuổi em, anh tự hứa với lòng mình phải theo đuổi em đến tận cùng, bằng không Phác Xán Liệt anh đời này sẽ không nhìn một ai nữa, bởi vì anh biết trên thế giới này chỉ có Biện Bạch Hiền em là người đáng quý trọng nhất của anh.”

“Hơn nữa anh còn định đổi chiếc xe thể thao của mình thành một chiếc xe gia đình, bởi vì anh muốn cùng em và đàn con của chúng ta đi chơi khắp nơi, hưởng thụ những khoảnh khắc hạnh phúc nhất.”

Xán Liệt chậm rãi đi tới trước mặt Bạch Hiền, buông chiếc loa xuống nghiêm túc nhìn Bạch Hiền. Mọi người xung quanh Bạch Hiền tự giác lui ra phía sau, yên lặng nhìn hai người bọn họ.

“Bạch Hiền, có thể cho anh một cơ hội nữa không?”

Xán Liệt cười vươn tay nhìn về phía Bạch Hiền, chờ đợi Bạch Hiền đáp lại.

Nhìn ánh mắt chờ mong của Xán Liệt, trong lòng Bạch Hiền chợt rối bời, hai tay nắm chặt lấy nhau.

Nếu như anh thực sự còn yêu hấn, hãy cho hấn một cơ hội nữa đi.

Trong lòng mình thực sự còn yêu hấn sao? Con người trước mặt khiến mình vừa yêu lại vừa hận, có bao nhiêu hận thì có bấy nhiêu yêu.

Cho hấn một cơ hội, cũng là cho mình một cơ hội, coi như đánh cuộc một lần cuối cùng với số phận.

Nhìn Bạch Hiền chậm rãi giơ tay lên, sau đó hướng về tay Xán Liệt, nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay của Xán Liệt. Khóe miệng hơi run, nước mắt nhịn không được mà chảy xuống.

Khi bàn tay Bạch Hiền được Xán Liệt nắm chặt, mọi người xung quanh đều vỗ tay ủng hộ. Xán Liệt sung sướng ôm chặt Bạch Hiền vào trong lòng.

“Bạch Hiền, cảm ơn em, anh sẽ yêu em thật nhiều.” Xán Liệt kích động nói bên tai Bạch Hiền.

Bạch Hiền nhắm mắt lại tựa trong lòng Xán Liệt, đôi mắt chứa chan hàng lệ. Dùng nhiều đau khổ như vậy để đổi lấy một câu anh yêu em, con đường mà Bạch Hiền lựa chọn rất cuộc có đáng hay không.

Xán Liệt ngẩng đầu nhìn màn hình đèn LED đang chạy ra một bức tranh, Phác Xán Liệt và Biện Bạch Hiền in trên nền hình trái tim màu hồng, cuối cùng là một từ tiếng Anh, Forever.

Xán Liệt trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, trong đầu nghĩ lại những lời mà Phác mẫu nói với mình.

“Bạch Hiền không dám chấp nhận tình yêu của con là bởi vì nó còn nghi hoặc, nó sợ con giống như trước đây sẽ vứt bỏ và làm tổn thương nó lần nữa. Qua một lần đau thương thì con người lại có thêm một bài học, cho nên lần này con phải phá tan khúc mắc và lo lắng trong lòng Bạch Hiền thì nó mới chấp nhận con.”

“Mẹ, con không hiểu, rốt cuộc khúc mắc và lo lắng của Bạch Hiền là gì?”

“Khi con và Từ Nhã Nghiên yêu nhau thì toàn bộ thế giới đều biết, thế nhưng chuyện con và Bạch Hiền kết hôn có bao nhiêu người biết chứ? Bạch Hiền là một người luôn quan tâm tới suy nghĩ của người khác, nó sợ công khai mối quan hệ của hai đứa ra ngoài sẽ làm danh tiếng của con bị ảnh hưởng. Cho nên điều con cần làm là tỏ tình trước mặt mọi người, khiến Bạch Hiền thấy con không quan tâm thứ gì hết, chỉ một lòng một dạ yêu nó.”

Xán Liệt nắm tay Bạch Hiền chậm rãi đưa cậu về nhà, dọc theo đường đi hai người đều trầm mặc không nói, Xán Liệt cũng không biết nên nói cái gì.

Đi tới dưới nhà Xán Liệt vẫn không muốn buông tay Bạch Hiền ra, cứ nắm chặt mãi.

“Xán Liệt, em về đến nhà rồi.” Bạch Hiền nhẹ giọng nói, muốn rút tay ra nhưng bị Xán Liệt nắm chặt lại.

“Anh... anh không muốn buông tay ra, anh sợ cứ buông như thế, đêm nay sẽ như một giấc mộng.” Xán Liệt mếu máo bậm môi nói.

“Ngốc quá, nếu em đã chọn tin tưởng anh lần nữa, em sẽ cho anh cơ hội.” Bạch Hiền cười nói, trên mặt cũng có chút vui sướng.

“Cảm ơn em Bạch Hiền, từ ngày mai anh sẽ làm một người yêu tốt, cho em cảm giác thật mãn nguyện.”

Xán Liệt ôm lấy gương mặt của Bạch Hiền, sau đó hôn nhẹ nhàng lên môi thật nồng nàn mới chịu đi về.

“Bạch Hiền, ngủ ngon, chúng ta gặp lại nhau trong mơ nhé!”

Nói xong đã biến mất ở đầu ngõ, Bạch Hiền ngơ ngác nhìn Xán Liệt đi về, tựa hồ chưa quen được cảm giác yêu thương này, kim lòng không được sờ sờ môi, dù nụ hôn rất ngắn thể nhưng vẫn còn lưu lại hơi ấm.

Chuyện Xán Liệt tỏ tình thành công trở thành đầu đề cho báo chí sáng hôm sau, khiến mọi người giật mình chính là tin Xán Liệt và Bạch Hiền đã từng kết hôn. Có người khen Phác Xán Liệt rất dũng cảm, nhưng cũng có người nghĩ hấn giả tạo. Nhưng mặc kệ người khác nói cái gì Phác Xán Liệt cũng không thèm để ý nữa, hiện tại với hấn mà nói Biện Bạch Hiền là tất cả, không có gì thay thế được.

Có người vui mừng tự nhiên có người bi sầu, ở căn biệt thự mà Chung Nhân sống đang xảy ra chiến tranh.

“Thật kinh khủng, dì lén lút giúp đỡ anh Xán Liệt, dì rõ ràng đứng về phe con cơ mà.”

“Được rồi, con biết rồi, anh Xán Liệt nói thế nào đi nữa cũng là con trai dì, con là người ngoài nên không quan trọng.”

“Mối tình đầu tốt đẹp của con đã bị mọi người hủy hoại, con phải về nước Mỹ, con không bao giờ quay về Hàn Quốc nữa!”

Chung Nhân một bên phần nộ thu dọn hành lý, một bên rống giận với Phác mẫu và Xán Liệt.

“Chung Nhân à, con đừng nói như vậy, dì luôn xem con như con ruột của mình mà.” Phác mẫu tiến lên ngăn cản Chung Nhân, “Thế nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng là được, nếu như Bạch Hiền thực sự không thương Xán Liệt nữa, nó sẽ không chấp nhận quay lại với Xán Liệt.”

“Hừ, dì đang giúp anh Xán Liệt nói chứ gì, con không bao giờ tin tưởng dì nữa.” Tuy rằng Chung Nhân ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng đều là nhất thời tức giận mà thôi.

“Mẹ, mẹ cứ để nó đi, mẹ xem nó như con nít vậy, mới gặp chút đả kích đã không tiếp ứng được.” Xán Liệt thần nhiên tựa ở ngoài cửa nói vọng vào.

Nhét quần áo và đồ dùng hàng ngày vào hành lý xong, Chung Nhân giận dữ kéo va li đi đến cửa, thấy Xán Liệt đang vênh vác nhìn mình, Chung Nhân mím môi nói, “Tôi sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ, mối tình đầu tốt đẹp của mình là bị anh họ tôn kính cướp đi!”

Sau đó nghiêng người bỏ đi.

“Được thôi, Chung Nhân đi, mình và Bạch Hiền có thể quay về đây sống rồi.” Xán Liệt cười sung sướng nói vọng theo.

“Thằng nhóc xấu bụng này đừng đắc ý quá sớm, Bạch Hiền chấp nhận rồi, thế nhưng cha mẹ nó thì chưa, mẹ thấy cha mẹ của Bạch Hiền còn khó đối phó hơn nó nữa kìa!”

Phác mẫu chỉ chỉ lên đầu Xán Liệt, chuyện này mới đi được một nửa đường thôi, còn bà phải đích thân đi gặp em gái của mình lo chuyện Chung Nhân đã.

Như lời Phác mẫu nói, cha mẹ của Bạch Hiền không tán thành chuyện cậu quay lại với Phác Xán Liệt.

“Cha không tán thành, cha tuyệt đối không cho phép con và thằng kia quay lại bên nhau!”

Trong nhà Bạch Hiền, Biện phụ lớn giọng quát. Biện mẫu ngồi bên cạnh cũng rất lo lắng, Lộc Hàm chỉ biết ngồi im lặng nhìn mọi người.

“Cha, lần này Xán Liệt là nghiêm túc.” Bạch Hiền nhẹ nhàng nói.

“Nghiem túc cái gì? Lời nó nói có thể tin tưởng sao? Con còn muốn để hấn làm thương tổn một lần nữa sao?” Biện phụ nổi giận nói hết những bất mãn trong lòng, kiên quyết không đồng ý để Bạch Hiền quay về với Xán Liệt.

“Bạch Hiền à, mẹ thực sự không muốn nhìn con bị tổn thương nữa, không có Phác Xán Liệt cuộc sống của con vẫn tốt cơ mà.” Biện mẫu cũng sầu lo nói thêm, tuy rằng không nóng nảy như Biện phụ, thế nhưng cũng hiểu được chuyện Bạch Hiền và Xán Liệt là không nên.

“Mọi người nói những lời này chỉ là quan điểm cá nhân thôi, anh lại không nghĩ như vậy, mọi người nói thế thì có ích lợi gì.” Lộc Hàm thuận miệng nói.

“Phác Xán Liệt có tiền có thế, lẽ nào không có Bạch Hiền thì sống không nổi.” Biện phụ cả tiếng phản đối.

“Nhưng anh không có hấn thì không sống nổi đâu.” Lộc Hàm lầm bầm.

“Con nói cái gì đó Lộc Hàm!” Biện phụ trừng mắt nhìn Lộc Hàm.

“Con nói gì đâu, mọi người tiếp tục nói đi, con lên sân thượng hóng gió.” Lộc Hàm đứng dậy bỏ chạy bằng không sẽ gặp nạn cá rơi chảo dầu.

Giữa lúc cha mẹ đang làm công tác tư tưởng cho Bạch Hiền, Lộc Hàm bỗng nhiên chạy ào vào phòng hoảng hốt nói, “Cha mẹ, anh, Phác Xán Liệt đang đứng dưới nhà.”

“A?!” Bạch Hiền vội vã đứng dậy lại bị Biện phụ kéo lại, sau đó trừng mắt ý nói cậu không được xằng bậy, rồi ung dung lên sân thượng.

Phác Xán Liệt đứng dưới nhà sốt ruột đi đi lại lại, gọi điện thoại cho Bạch Hiền không được, bấm chuông cũng không ai mở cửa, chỉ còn cách đứng chờ dưới nhà.

“Bạch Hiền, em có nhà không? Bạch Hiền ” Xán Liệt ngẩng đầu lên lầu hai hô to.

Rõ ràng hò hét rất to thế nhưng không ai đáp lại, chẳng lẽ Bạch Hiền thay đổi chủ ý không muốn gặp lại mình nữa?

“Bạch Hiền, em ra ngoài có được không? Phải chăng em đã đổi ý rồi, anh chấp nhận làm mọi thứ vì em rồi cơ mà, Bạch Hiền, em ra đi!”

“Bạch “

Xán Liệt vừa ngẩng đầu chuẩn bị hò hét tiếp, nào ngờ từ trên cao một dòng nước lạnh lẽo vô tình đổ ngập xuống trên người.

“Thằng xấu xa, lần sau nếu như trở lại thì không phải là nước lạnh đâu, mà là dao sắc đó!” Biện phụ đứng ở trên sân thượng chỉ xuống Xán Liệt đã ướt sũng hết lớn.

“Cha à, dao sắc cũng được, đá lớn cũng được, con sẽ không đi đâu, con đối với Bạch Hiền là thật tâm!” Xán Liệt vẩy vẩy đầu lấy hết dũng khí nói vọng lên.

“Mi gọi ai là cha đó! Biện Chính Nghiệp này chỉ có hai đứa con trai thôi.” Biện phụ thiếu chút nữa bị Xán Liệt chọc giận mà thổ huyết.

“Cha à, dù cha không thừa nhận nhưng cả đời này con không thể không có Bạch Hiền.”

“Thằng xấu xa, còn dám gọi nữa hả!”

Biện phụ bị Xán Liệt chọc cho giận tím mặt, luống cuống chạy qua chạy lại trên sân thượng tìm kiếm có thứ gì để ném xuống không, thấy chậu hoa không chút suy nghĩ liền nhấc lên.

“Cha “

“Cha bọn trẻ à, không được!”

Biện mẫu và Bạch Hiền cùng Lộc Hàm vừa chạy lên đúng lúc ngăn Biện phụ lại, chậu hoa này nếu như ném xuống trúng Xán Liệt coi như tiêu!

“Mẹ, Lộc Hàm, đỡ cha vào nhà trước đi, con xuống dưới nhà khuyên Xán Liệt đi về.”

Nói xong Bạch Hiền xoay người đi xuống lầu.

Thấy Bạch Hiền xuống lầu Xán Liệt vui vẻ cười tít mắt.

“Bạch Hiền, em cuối cùng cũng xuống rồi.” Xán Liệt toàn thân ướt đẫm hoàn toàn không cảm thấy bộ dạng chật vật hiện tại của mình, nhưng vẫn cười đến xán lạn.

“Cả người anh ướt hết rồi, nhanh về thay quần áo đi.”

“Không được, anh còn muốn nói chuyện với em một hồi nữa, cả ngày hôm nay không được gặp em rồi.” Xán Liệt như một đứa trẻ, dùng giọng điệu ngây ngô nói, còn làm nũng lắc lắc tay Bạch Hiền.

Không biết nói gì mới tốt, nhưng cảm giác tay Xán Liệt lạnh lẽo Bạch Hiền lại yêu thương, “Anh nhanh chóng đi về đi, bằng không cảm lạnh sinh bệnh đó, em sẽ từ từ thuyết phục cha.”

“Nếu như không được anh sẽ đến nói giúp.”

“Không cần, cha mà thấy anh phỏng chừng tức giận hơn thôi.”

“Được rồi.” Xán Liệt uể oải đứng lên, khoe miệng còn chu chu ra, “Vậy em cũng đừng tự gánh một mình, còn có anh bên cạnh nữa.”

“Biết rồi, mau về đi.”

Xán Liệt lưu luyến đi về, còn quay đầu nhìn Bạch Hiền mấy lần mới an tâm lên xe.

Chuyện càng ngày càng phức tạp, tựa hồ thuyết phục cha mẹ còn khó hơn thuyết phục bản thân mình, Bạch Hiền lắc đầu bất đắc dĩ xoay người lên lầu.

55. Chương 55

Bởi vì cha Bạch Hiền cứ cản dận không được gặp mặt Xán Liệt nên hai người chỉ dám lén lút nói chuyện, sợ cha biết bệnh tim lại tái phát, cho nên Bạch Hiền cũng chỉ có thể lén lén gọi điện thoại an ủi Xán Liệt.

“Bạch Hiền, em thật vất vả mới đồng ý quay lại với anh, em không được đổi ý đâu đó.” Bên kia điện thoại Xán Liệt sầu thương nói.

“Sẽ không đâu, anh đừng quá lo lắng, em sẽ thuyết phục cha mà.” Bạch Hiền an ủi Xán Liệt như dỗ dành con nít.

“Tuy rằng trước đây anh rất đáng ghét, thế nhưng anh đang sửa lỗi, hy vọng Biện đại nhân sẽ chấp nhận anh.”

“Cha sẽ chấp nhận mà, chỉ là nhất thời chưa thể mà thôi.”

“Bạch Hiền, anh rất nhớ em ” Xán Liệt làm nũng.

“Bạch Hiền, anh yêu em.”

“Bạch Hiền, anh thực sự rất yêu em, em phải tin tưởng anh.”

“Bạch Hiền, em yêu anh không?”

“Bạch Hiền, em có nghe thấy gì không? Sao không nói lời nào?”

Bên này Bạch Hiền nắm chặt điện thoại máp máy môi, Xán Liệt nói nhiều lời yêu như vậy, tuy rằng rất ngạc nhiên nhưng đây chẳng phải là những lời mình khao khát được nghe sao?

“Em đang nghe.”

“Vậy em còn chưa nói yêu anh kìa.”

“Em... em cũng yêu anh.”

Nói ra Bạch Hiền bỗng dưng rơi nước mắt, đây là lần đầu tiên cậu nói em yêu anh với Xán Liệt, trước đây dũng khí để nhìn thẳng hắn cũng không có, huống hồ là nói ba chữ này. Hiền tại có thể nghe được lời yêu mà những đôi yêu nhau thường trao, Bạch Hiền vừa vui mừng vừa kích động.

“Bạch Hiền, em nói chúng ta sau này sinh một đội bóng rổ thế nào? Không được, đội bóng rổ quá ít, phải là một đội bóng, ha ha, như vậy thật nhộn nhịp, đến lúc đó anh có thể đổi xe thành xe buýt luôn ấy chứ.”

Bên kia Xán Liệt nằm ở trên giường kể lể ước mơ của mình, thế nhưng Bạch Hiền nghe xong lại thoáng buồn, nỗi đau mất đi đứa con cậu đã thấm thía tận cùng rồi, cho nên không dám nghĩ chuyện sinh con nữa.

“Bạch Hiền, em làm sao vậy? Có phải anh đòi nhiều con quá không?” Cảm giác được bên kia trầm mặc, Xán Liệt ngồi xuống giường lo lắng hỏi.

“Không có, em vẫn ổn, chuyện sau này thì sau này tính đi.”

Nghe ra Bạch Hiền tựa hồ không vui Xán Liệt cũng không nhiều lời nữa, thì ra Bạch Hiền vẫn tránh né chuyện con cái.

Bị Biện phụ ngăn hàng rào trước cổng, Xán Liệt mỗi ngày đều canh giữ dưới lầu nhà Bạch Hiền, hy vọng hành động của mình có thể làm cảm động Biện phụ Biện mẫu, thế nhưng hai vị đại nhân nhà họ Biện chẳng thêm liếc mắt nhìn.

“Cha mẹ, con xin thề nhất định sẽ chăm sóc Bạch Hiền thật tốt, nếu như con dám phụ Bạch Hiền, con sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Xán Liệt bắc loa hò hét, hắn thừa nhận từ nhỏ đến lớn chưa từng làm chuyện mất mặt thế này, nhưng là vì Bạch Hiền bất cứ giá nào cũng phải làm.

Nghe bên trong hàng hiên có tiếng bước chân, Xán Liệt lòng tràn đầy vui mừng tưởng Bạch Hiền xuống. Nào ngờ thấy Biện phụ nổi giận dưng dưng cầm gậy chạy đến phía Xán Liệt, trong miệng còn lớn tiếng.

“Thằng nhãi, bảo mi đừng tới nữa, cho mi hò hét, ta sẽ thay thiên lôi đánh mi chết tan xác!”

Nói xong vung gậy đánh Xán Liệt, nhưng Xán Liệt nhanh nhẹn né qua một bên tay nắm chặt khúc gậy, “Cha à, chúng ta có gì thì từ từ thương lượng, hà tất đánh nhau làm gì, cần thận sức khỏe của cha.” Xán Liệt cười nịnh nọt.

“Còn gọi cha! Buông ra!”

Buông ra, có gì mà cười toe toét như vậy. Biện phụ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn kẻ thù. Nhưng Xán Liệt cũng đâu vừa, nhất quyết không buông.

“Bạch Hiền nhà này không phải đồ chơi của mi, muốn thì lấy, không cần thì đá qua một bên, dân nghèo bọn ta không muốn có bất cứ quan hệ gì với lớp giàu có như mi, mi nhanh chóng từ bỏ đi!”

“Cha à, con lần này rất nghiêm túc, con đã báo cho truyền thông rồi, hiện tại toàn bộ thế giới đều biết con thích Bạch Hiền, con không cưới em ấy thì chẳng ai dám đâu.”

“Mi!” Biện phụ thiếu chút nữa bị Xán Liệt chọc giận mà tăng huyết áp, “Thằng nhãi chết tiệt, Bạch Hiền nhà này là nam, không phải là người mà mi có thể lấy đâu.”

“Cha à, Xán Liệt, hai người đừng cãi nhau nữa.”

Bạch Hiền chạy xuống vội vàng ngăn hai người lại, đẩy Xán Liệt ra phía sau người mình.

“Cha nó à, ông đã hơn năm mươi tuổi rồi còn đánh nhau với thanh niên làm gì.” Biện mẫu lôi kéo Biện phụ.

“Cha à, con đã quyết định cho Xán Liệt một cơ hội nữa, xin cha hãy tin tưởng Xán Liệt một lần đi.”

Bạch Hiền thành khẩn nhìn cha, nhiều ngày nhõng nhẽo nũng nịu như vậy mà vẫn không thể dao động không được lòng cha, Bạch Hiền chỉ còn cách dùng biện pháp cứng rắn.

“Được, cha cho con hai lựa chọn, hoặc đi theo hắn, hoặc cha con chúng ta đoạn tuyệt quan hệ!”

Biện phụ vừa nói xong cả ba người đều ngây dại, không nghĩ tới Biện phụ lại nói ra điều kiện như vậy.

Một người là người cha thân sinh, một người là người yêu của mình, điều này làm cho Bạch Hiền phải lựa chọn thế nào.

“Cha, cha đang làm khó Bạch Hiền đấy, nếu như cha đánh con có thể nguôi giận, vậy cha cứ đánh thoải mái đi, đừng để Bạch Hiền lựa chọn như vậy.”

Xán Liệt đứng lên phía trước Bạch Hiền, hùng hồn nói. Xán Liệt biết vấn đề như vậy sẽ khiến Bạch Hiền rất khó lựa chọn, hơn nữa với tính cách của Bạch Hiền, khẳng định sẽ chọn từ bỏ mình thôi.

“Mi đừng cho là ta không dám đánh!”

Nếu đã chủ động yêu cầu chịu đòn, Biện phụ đương nhiên cầm lấy gậy đánh về phía Xán Liệt, cho rằng lần này Xán Liệt sẽ tiếp tục né tránh vì Biện phụ cũng chỉ là muốn hù dọa hấn, không ngờ rằng Xán Liệt không có tránh và trực tiếp chịu một gậy của Biện phụ.

“Bốp!”

Bạch Hiền sợ ngây người nhìn cha mình đánh một gậy lên đầu Xán Liệt, Xán Liệt bị đánh bất ngờ, nhất thời trước mắt tối sầm, cả người loạng choạng rồi té xỉu.

Trước khi hôn mê, Xán Liệt nghe được tiếng gọi âm ỉ của Bạch Hiền vang lên ở bên tai mình, giống như đã từng xảy ra vậy.

Kết quả Xán Liệt lại được bệnh viện chào đón một lần nữa, trong phòng bệnh bác sĩ đang kiểm tra. Ngoài phòng bệnh Bạch Hiền sốt ruột đi qua đi lại, Biện phụ Biện mẫu cũng lo lắng ngồi chờ ở trên ghế.

“Cha, Xán Liệt trước đây vì gặp tai nạn mà đầu bị thương, sao cha lại nỡ đánh anh ấy như vậy!”

“Bạch Hiền, cha con cũng không phải cố ý, con đừng nói nữa, chúng ta cũng rất lo lắng.”

“Rõ ràng là cố ý mà, Xán Liệt hiện tại là thật lòng yêu con, sao mẹ cũng không tin con chứ.”

Biện phụ bị Bạch Hiền nói cũng không dám đáp lời, nghe Bạch Hiền nói Xán Liệt trước đây từng bị tai nạn Biện phụ càng hối hận về hành vi của mình.

Bác sĩ nhanh chóng đi ra, hỏi thật cặn kẽ mới yên tâm Xán Liệt không có gì trở ngại, đã tỉnh lại rồi. Bạch Hiền vui mừng nói lời cảm ơn rồi chạy vào phòng bệnh, Biện phụ cũng định đi vào đã bị Biện mẫu kéo lại.

“Chúng ta ở ngoài cửa nhìn là được, không nên quấy rối hai người bọn họ.”

Biện phụ không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gạt đầu, đứng ở cửa cùng Biện mẫu quan sát Xán Liệt và Bạch Hiền.

“Xán Liệt, anh không sao chứ?”

Bạch Hiền ngồi vào bên giường lo lắng nhìn Xán Liệt, sờ sờ cái trán bị quần băng, vô cùng yêu thương.

Xán Liệt vui mừng cười toe, bắt lấy tay Bạch Hiền cầm ở trong tay mình, “Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

“Vừa rồi làm em sợ muốn chết, anh té xỉu ở trước mặt em như vậy, thiếu chút nữa em chịu không nổi luôn.” Nhắc đến chuyện vừa rồi Bạch Hiền còn sợ hãi.

“Xin lỗi, để em lo lắng rồi, anh bảo đảm không có lần sau nữa.” Nếu như có thể chịu đau để đổi lấy sự quan tâm của Bạch Hiền, Xán Liệt cười thầm coi như cũng đáng giá.

“Đều do cha em không tốt, không ngờ lại đánh anh thật.”

“Cha cũng là vô ý mà thôi, em đừng trách ông nữa.”

“Nếu như không phải cha cố chấp như vậy sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay rồi.”

“Ngốc ghê, anh đã từng đối xử với em như vậy, người làm cha mẹ nào mà không lo lắng khi giao con lại cho người như anh chứ.”

“Thế nhưng, anh đang sửa lỗi còn gì, em cũng chọn tin tưởng anh rồi.”

“Được rồi, đừng nhú mày nữa, nhú thêm sẽ xấu xí đó.”

Xán Liệt cẩn thận sờ sờ trán Bạch Hiền, sau đó vuốt ve gương mặt của Bạch Hiền, thâm tình chậm rãi tới gần.

Giữa lúc muốn tiếp cận thì Bạch Hiền lại đột nhiên cúi đầu làm bộ ho khan một tiếng, mắt đi cơ hội âu yếm, Xán Liệt rất không cam lòng.

“Ôi, đầu anh đau quá.” Xán Liệt bỗng nhiên ôm đầu kêu rên.

“Làm sao vậy, chỗ nào đau?” Bạch Hiền lo lắng cuống quýt đứng lên, cúi đầu nhìn xuống hỏi.

Không ngờ Xán Liệt lại đột nhiên ngẩng đầu, hai tay ôm lấy hai vai của Bạch Hiền kéo cả người cậu ôm vào trong lòng, sau đó nhanh chóng chiếm lấy đôi môi của Bạch Hiền.

Bị hành vi bá đạo lại ôn nhu của Xán Liệt dọa một phen, Bạch Hiền lần thứ hai rơi vào tay giặc.

Biện phụ Biện mẫu ngoài cửa thấy hành vi của hai người bên trong lập tức xấu hổ ... Đỏ mặt rời xa phòng bệnh.

“Nhìn đi, hai người bọn họ xem ra đời này đã định trước bên nhau rồi, ông già anh cũng đừng cố chấp nữa.”

“Ai, nói gái lớn như bom nổ chậm, thì ra con trai cũng như vậy, mà thôi mà thôi.”

Biện phụ không lay chuyển được Bạch Hiền, cuối cùng đành thở dài chấp thuận, chỉ cần Bạch Hiền hạnh phúc, những cái khác không quan tâm nữa. Tình yêu của bọn trẻ, cha mẹ quản không được rồi.

Thấy Bạch Hiền và Xán Liệt lại bên nhau, Lộc Hàm cũng rất vui vẻ, tuy rằng trước đây Phác Xán Liệt có lỗi với Bạch Hiền, thế nhưng hiện tại hắn đã hiểu được mà nỗ lực phấn đấu. Nhìn người ngấm mình, mối quan hệ giữa Lộc Hàm và Thế Huân vẫn chưa rõ ràng, nhất là Lộc Hàm cứ trốn tránh Thế Huân, không dám liên lạc với hắn, mà Thế Huân cũng không chủ động tìm Lộc Hàm. Mấy ngày đầu Lộc Hàm thực sự rất buồn, thế nhưng nghĩ lại có thể Thế Huân đã từ bỏ rồi, cho nên đành gạt nước mắt lao vào học.

“Lộc Hàm, cuối tuần này có về nhà không?”

Bạch Hiền gọi điện thoại cho Lộc Hàm, gần đây Lộc Hàm lại trở nên ít nói, hơn nữa cuối tuần đều không về nhà mà cứ ở lì trong trường.

“Không về đâu, em còn có rất nhiều sách phải đọc.” Lộc Hàm ghé vào trước bàn học, kỳ thực chẳng có sách nào đọc vào cả.

“Được rồi, em hãy nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt.” Bạch Hiền do dự nói, “Lộc Hàm, em và Thế Huân...”

“Anh em phải đọc sách rồi, cuối tuần sau em sẽ về, bye ”

Không đợi Bạch Hiền nói xong Lộc Hàm đã ngắt điện thoại, ném di động qua một bên rồi vùi đầu vào hai cánh tay. Chỉ chốc lát sau đã truyền ra tiếng khóc nức nở, trong phòng ngủ an tĩnh chỉ còn âm thanh náo nê.

Mặt trời đã ngã về tây, ánh chiều mờ nhạt chiếu vào trong phòng ngủ, rọi sáng cơ thể gầy yếu của Lộc Hàm, tất cả như một bức tranh. Người trong bức tranh khiến kẻ khác nhìn vào đều cảm thương, mà phong cảnh trong đó lại khiến kẻ khác say sưa.

Cuối tuần Lộc Hàm vừa ngủ dậy đã thấy bạn cùng phòng quần áo chỉnh tề tựa hồ muốn đi ra ngoài, thấy Lộc Hàm tỉnh lại liền hỏi.

“Lộc Hàm, bọn mình ra ngoài chơi, cậu đi sao?”

“Không được, mình còn phải học bài.” Lộc Hàm mặc áo rồi xuống giường.

“Ôi dào, mới năm một như chúng ta thì liệu mạng học như vậy làm gì.”

“Các cậu đi đi, hôm nay cuối tuần bên ngoài khá định rất nhiều người.” Lộc Hàm cười cười, sau đó vào toilet rửa mặt.

“Được rồi, cậu ở nhà không học thì ngủ đi, bọn mình đi đây.”

Hai người bạn dạn dò xong kéo nhau đi, Lộc Hàm từ toilet ra thấy căn phòng trống vắng mà không khỏi thở dài, sau đó mặc quần áo ngồi vào bàn lôi gói bánh mì mua từ hôm trước ra, ngồi xuống vừa ăn vừa đọc sách. Vừa đọc được mấy dòng thì nhận được điện thoại của cậu bạn, nói là quên cầm áo khoác, nhờ Lộc Hàm đưa đến cửa trường học. Lộc Hàm bắt đắ dĩ tìm áo khoác, sau đó đóng cửa phòng xỏ dép đi ra ngoài.

Tới trước cổng trường nhưng không thấy được bạn cùng phòng, giữa lúc Lộc Hàm lấy điện thoại ra muốn gọi thì phía sau có người đang gọi mình, Lộc Hàm quay đầu nhìn lại, thấy người gọi mình chính là Ngô Thế Huân.

“Lộc Hàm”. Thế Huân cười tươi, thế nhưng trên mặt Lộc Hàm hiện lên một tia kinh ngạc nhưng lại khôi phục về lạnh lùng.

“Sao anh lại tới đây, tôi có việc nên về trước.”

Lộc Hàm lại muốn trốn tránh Thế Huân, vốn dĩ đã muốn quên hẳn rồi.

“Lộc Hàm, theo anh đến một nơi, anh sẽ nói cho em đáp án.”

Thế Huân nắm tay Lộc Hàm đẩy vào xe, hoàn toàn không chú ý Lộc Hàm lúc này đang mặc đồ thể dục cộng thêm đôi dép xỏ ngón.

Lộc Hàm không biết Thế Huân muốn đem mình đi đâu, lên xe mới phát hiện mình đi dép xỏ ngón mà thấy xấu hổ.

Xe của Thế Huân chạy đến khu du lịch thế giới rừng xanh của Seoul, Thế Huân dẫn Lộc Hàm tới khu vực của nai rừng, từ ngoài cửa nhìn vào Lộc Hàm đã rất kinh ngạc khi nhìn thấy đàn nai nhỏ đang biểu diễn.

“Anh kéo tôi tới đây làm gì, tôi phải đi về.” Lộc Hàm giật giật chiếc áo, xấu hổ muốn bỏ về.

“Nhìn em như vậy rất đáng yêu.”

56. Chương 56

Thế Huân lôi kéo Lộc Hàm đi đến vị trí còn trống trên hàng ghế, giúp Lộc Hàm ngồi xuống xong hẳn liền bảo có việc đi ra ngoài một lát, Lộc Hàm đỏ mặt nhìn mọi người xung quanh, có vài vị khách đang hí hóp mắt cười cậu. Lộc Hàm xấu hổ cầm chiếc áo khoác trong tay che trên đùi.

Lộc Hàm sau khi che chắn xong xuôi liền thở phào nhẹ nhõm ngẩng đầu nhìn đàn nai con đang biểu diễn, nai con đối với Lộc Hàm mà nói là vô cùng thích thú, cho nên Lộc Hàm nhanh chóng bị đàn nai con thu hút tâm trí.

“Bây giờ, tôi xin giới thiệu với mọi người huấn luyện viên mới đến của chúng tôi, hẳn sẽ mang đến cho mọi người một màn biểu diễn đặc sắc, nếu có chỗ nào sơ suất mong mọi người thứ lỗi, hoan nghênh huấn luyện viên mới của chúng ta, Ngô Thế Huân!”

Ngô Thế Huân! Lộc Hàm giật mình nhìn Thế Huân đi từ sau cánh gà ra, bộ đồ bó sát người nổi bật thân thể thon dài của hắn, dù mặc bộ đồ kỳ quái của huấn luyện viên sở thú thế nhưng không thể lẫn át được phong thái của Thế Huân. Thế Huân vừa ra toàn khán đài đều vỗ tay hoan hô, tất cả những cô gái trẻ đều hét lên vì huấn luyện viên quá đẹp trai.

Không nói thêm điều gì, Thế Huân thành thực chỉ huy đàn nai con biểu diễn, trên mặt vẫn duy trì dáng tươi cười mê người. Dù được tập luyện nhiều nhưng chú nai vẫn mắc lỗi, nhưng Thế Huân đều nhẹ nhàng ra hiệu lại thật chính xác, sau đó thưởng cho mỗi chú nai một phần thưởng xứng đáng.

Lộc Hàm không nghĩ tới Thế Huân lại có thể huấn luyện được đàn nai nhỏ, mà lại còn huấn luyện tốt như vậy.

Những chú nai được Thế Huân chỉ đạo phối hợp vô cùng ăn ý, mọi người đều vỗ tay tán thưởng. Cuối cùng trong tiếng nhạc du dương, Thế Huân giơ cánh tay cùng những chú nai nhảy bật lên. Trong đó có hai chú

nai nhảy dựng lên thật cao, đồng thời dùng miệng gặm hai sợi dây treo trên cột giạt xuống. Ngay sau khi tấm màn được hạ xuống, một tấm hoành phi thật lớn hiện ra trong sự kinh ngạc của mọi người.

Kinh ngạc nhìn tấm hoành phi, Lộc Hàm cũng sờ che miệng lại vừa mừng vừa sợ.

Lộc Hàm Anh yêu em

Dòng chữ khắc trên tấm hoành phi đỏ rực rõ thật bắt mắt, nhất thời cả khán đài náo nhiệt bàn tán.

Thế Huân cầm lấy micro đứng trên sân khấu lên tiếng, chậm rãi nói rằng.

“Lộc Hàm, anh yêu em, lâu nay anh chưa từng có dũng khí nói ra ba chữ này, hôm nay nhân cơ hội này anh muốn nói cho em biết, anh yêu em.” Thế Huân thâm tình sâu sắc tỏ tình, khiến mọi người trong khán đài đều tĩnh lặng.

“Chúng ta gặp nhau có thể là đã được định trước, dù em nghĩ anh không xứng làm người yêu của em, nhưng anh vẫn cố gắng để em hiểu được tình yêu của anh, Lộc Hàm, tha thứ cho anh được không?”

Nói xong Thế Huân lấy từ phía sau người một cành hồng đỏ thắm, chú nai đầu đàn có đôi mắt sáng như sao ngẩng đầu ngậm lấy, Thế Huân ôn nhu sờ sờ đầu chú nai, sau đó chú nai nghe lời chạy về phía khán đài, ngẩng đầu tặng cành hồng cho Lộc Hàm một cách chính xác.

Lộc Hàm ngạc nhiên nhận đóa hoa, toàn khán đài một lần nữa xôn xao, thì ra người mà huấn luyện viên tổ tình là một chàng trai.

Thế Huân chạy lên khán đài, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Lộc Hàm.

Cứ như coi mấy trăm người trong khán đài thành không khí, trong mắt Thế Huân chỉ nhìn mỗi Lộc Hàm.

“Lộc Hàm, trước đây đều là lỗi của anh, xin hãy tha thứ cho sự ngu ngốc của anh, từ nay về sau trong lòng anh chỉ có một mình em thôi, xin hãy tin tưởng tình yêu anh dành cho em là chân thành.”

Thế Huân xúc động nói ôn nhu, vừa ảm áp lại thâm tình, hơi thở hỗn hển vì vừa chạy qua, điều này lẽ nào không khiến Lộc Hàm cảm động sao?

Chỉ là Lộc Hàm vẫn nghi ngờ, Bạch Hiền trong lòng Thế Huân còn lưu giữ dấu đó mà mình không biết, chỉ cần Thế Huân còn có một chút tình cảm nhỏ nhoi với Bạch Hiền, Lộc Hàm sẽ không dám tiếp nhận tình yêu của Thế Huân.

Nhận thấy Lộc Hàm nghi ngờ, Thế Huân lấy một chiếc hộp nhỏ trong túi ra, sau đó mở nắp, lộ ra một chiếc nhẫn sáng lấp lánh. Thế Huân quỳ một gối xuống đất, giơ chiếc hộp về phía Lộc Hàm.

Oa Mọi người xung quanh liên tục tán thưởng.

“Lộc Hàm, gả cho anh đi, tình yêu anh dành cho em đời này vĩnh viễn không phai.”

Nhìn ánh mắt chân thành và tha thiết của Thế Huân, mọi người xung quanh cũng lên tiếng khuyên Lộc Hàm nên nhận lời, gả cho hắn, Lộc Hàm không còn lý do gì để từ chối Thế Huân nữa rồi, nếu như Thế Huân không thương mình, hắn sẽ không tốn nhiều tâm tư như vậy.

“Em nhận lời, mau đứng lên đi.”

Cuối cùng Lộc Hàm cũng chấp nhận, Thế Huân vui vẻ đứng lên ôm lấy Lộc Hàm. Mọi người quanh họ cũng đứng dậy theo hoan hô chúc mừng, đàn nai nhỏ nghe tiếng vỗ tay cũng nhảy nhót vui mừng.

Lộc Hàm vẫn bồi hồi ngắm nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, vừa rồi Thế Huân đeo vào ngón tay rất vừa vặn. Lộc Hàm đứng ở hậu trường chờ Thế Huân thay quần áo, ngây ngốc nhìn chiếc nhẫn, trong lòng ảm áp lạ thường.

“Lộc Hàm ”

Nghe tiếng Thế Huân đi ra, Lộc Hàm xoay người nhìn lại, Thế Huân đã thay tây trang cười xán lạn như nắng mai.

“Để em đợi lâu rồi.”

“Không có gì.”

Lúc này đoàn huấn luyện viên cũng đi ra, thấy Thế Huân ôm Lộc Hàm thân mật tất cả đều tấm tắc ước ao.

“Không nghĩ tới huấn luyện viên đẹp trai nhất của chúng ta lại khổ cực luyện tập để tỏ tình với cậu bé dễ thương này.” Một huấn luyện viên nữ nói, vẻ mặt đầy ước ao.

“Ước ao không được nha, còn nhớ một tuần trước hấn đến học tưởng là để tìm người yêu, thì ra hoa sớm đã có chủ rồi.” Một huấn luyện viên nam trêu chọc.

“Đúng vậy đúng vậy, Thế Huân tới chỗ này học rất chăm chỉ, mỗi ngày đều quần lầy chúng ta đòi dạy hấn huấn luyện đàn nai nhỏ chính là vì buổi biểu diễn hôm nay, như vậy xem ra không phụ lòng người rồi.”

“Ai nha, mấy người đi nhanh lên, màn biểu diễn tiếp theo sắp bắt đầu rồi.” Thế Huân giục bọn họ.

“Biết rồi, Thế Huân sau này nhớ tới chơi thường xuyên nhé.”

“Biết rồi, sau này tôi sẽ dẫn Lộc Hàm tới.” Thế Huân sủng nịch kéo Lộc Hàm tới gần.

Nhìn các huấn luyện viên đi ra, Lộc Hàm nghi hoặc hỏi, “Mỗi ngày anh đều đến đây luyện tập sao? Thì ra lý do anh không tới tìm em là vì chuyện này.” Nói đến chuyện Thế Huân bỗng mất liên lạc, Lộc Hàm còn thương tâm nghĩ mọi chuyện đã kết thúc rồi.

“Xin lỗi Lộc Hàm, quãng thời gian đó em nhất định rất khó chịu?”

Lộc Hàm kiên cường lắc đầu, thế nhưng mũi đã phiếm đỏ.

“Sau này anh sẽ không bao giờ làm em khổ sở nữa, anh đã xác định được tình cảm của mình, anh sẽ yêu em đến già, anh yêu em.”

Ba chữ, nhưng còn hơn tất cả. Lộc Hàm khóc sung sướng nhào vào trong lòng Thế Huân, ôm chặt Thế Huân, không bao giờ muốn buông lỏng ra.

Biện phụ thất thần suy nghĩ không biết kiếp trước mình đã làm sai cái gì, đời này chỉ là một ông nông dân cần cù và thật thà, vì sao hai đứa con trai khổ cực nuôi lớn lại phải lòng đàn ông. Mà thôi mà thôi, coi như mình nuôi hai cô con gái vậy.

“Bạch Hiền và Xán Liệt thì cha có thể cho phép.” Biện phụ ôm trán nói rằng.

Bạch Hiền và Xán Liệt ngồi bên cạnh mừng rỡ cười toe, Biện phụ bất đắc dĩ lắc đầu chuyển hướng sang Lộc Hàm và Thế Huân.

“Thế nhưng Lộc Hàm và Thế Huân...”

“Bác trai, con thực sự yêu Lộc Hàm.” Biện phụ còn chưa nói xong Thế Huân đã lên tiếng, sợ Biện phụ không đồng ý.

Biện mẫu ngồi bên cạnh Biện phụ cúi đầu nín cười, sau đó ngẩng đầu mỉm cười nói với Thế Huân, “Hai bác không phải không cho hai con bên nhau, chỉ là bây giờ con đã cầu hôn Lộc Hàm rồi, thế nhưng Lộc Hàm còn đang đi học, cho nên tạm thời không thể cho hai đứa kết hôn được.”

Thế Huân ngượng ngùng vâng dạ, xem ra mình quá sốt ruột rồi.

Lộc Hàm ngồi một bên cũng hiểu được mà buồn cười, “Con đã nói với anh ấy rồi, chờ con tốt nghiệp đại học xong chúng ta mới bàn chuyện kết hôn.”

“Ừ, như vậy mới đúng.” Biện mẫu cười rạng rỡ, tuy rằng ‘vợ’ là đàn ông, thế nhưng thấy con trai mình có thể tìm được hạnh phúc cũng mãn nguyện rồi.

“Vậy, cha mẹ, chuyện kết hôn của con và Bạch Hiền thì sao ạ? Chúng con không cần phải chờ nữa nhỉ.”

Xán Liệt cẩn thận hỏi, thế nhưng lời vừa nói ra trong phòng đột nhiên im lặng, tất cả mọi người nhìn về phía Xán Liệt.

“Con nói sai gì sao?”

“Xán Liệt, chúng ta tạm thời khoan bàn đến chuyện này, đã khuya rồi, Xán Liệt và Thế Huân về trước đi, ngày mai mọi người còn phải đi làm nữa.”

Bạch Hiền cũng có vẻ sốt ruột, kéo Xán Liệt và Thế Huân ra ngoài cửa. Không đợi Xán Liệt nói thêm gì, hai người đã bị đuổi ra ngoài cửa.

“Đều do anh cả, đang bình thường lại nhắc tới chuyện này!” Thế Huân ai oán trách cứ Xán Liệt, sau đó đi xuống lầu trước.

“Tôi làm sao cơ, lẽ nào kết hôn không được sao?” Xán Liệt vô tội nhìn Thế Huân đang bỏ đi, lại liếc nhìn cánh cửa nhà Bạch Hiền, vẻ mặt ngây ngô khó hiểu.

Xán Liệt vô cùng nóng ruột lại khiến Bạch Hiền không quen, Bạch Hiền còn chưa chuẩn bị tâm lý kết hôn với Xán Liệt, kết hôn xong có còn phải chịu sự cô đơn như lúc trước không? Còn có đứa con, vẫn là một khúc mắc trong lòng Bạch Hiền.

Vài ngày sau Bạch Hiền đang ngồi trong phòng làm việc, đột nhiên nghe đồng nghiệp nói có người tìm mình, Bạch Hiền đứng dậy ngẩng đầu nhìn.

Xán Liệt mặc tây trang cầm một bó hoa tươi xinh đứng trước cửa phòng, trên mặt lại mang biểu tình nghiêm túc không hợp cho lắm.

Bạch Hiền sợ đến lui ra phía sau một bước, buồn cười nhìn Xán Liệt, muốn nói gì đó nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Mấy đồng nghiệp khác cũng ngạc nhiên như nhau, đều tụ tập lại thành nhóm nhỏ giọng bàn luận. Mấy đồng nghiệp bên bộ phận khác cũng tò mò qua hóng chuyện, nhưng chỉ dám đứng từ xa chỉ trỏ.

Xán Liệt cầm bó hoa đi tới phía Bạch Hiền, Bạch Hiền nhìn Xán Liệt đi tới có chút hoảng hốt.

“Anh làm trò gì vậy?” Bạch Hiền xấu hổ cười hỏi.

Xán Liệt không nói, chỉ nhìn chăm chăm vào Bạch Hiền, khiến Bạch Hiền vô cùng ngượng ngùng, nhưng mà hành động tiếp theo của Xán Liệt mới khiến Bạch Hiền chân tay luống cuống.

Xán Liệt quỳ một gối xuống đất, dâng bó hồng đến trước mặt Bạch Hiền, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn mê người, “Bạch Hiền, gả cho anh đi.”

Nhất thời trong ngoài phòng làm việc nổ tung, mỗi người trên mặt đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Anh đừng như vậy, đứng lên nói chuyện đi.” Bạch Hiền tiến lên muốn nâng Xán Liệt dậy, thế nhưng Xán Liệt vẫn cố chấp quỳ trên mặt đất, nghiêm túc nhìn cậu.

“Bạch Hiền, anh biết trước đây đã kết hôn qua loa sơ sài với em, em nhất định muốn một lễ cưới lãng mạn nhưng lại sợ hình thức, cho nên anh mới làm như vậy. Lần này anh xin lấy nhân cách ra cầu hôn em, nếu như sau này anh có làm chuyện gì có lỗi với em, Phác Xán Liệt sẽ bị liệt cả đời!”

Xán Liệt nói vừa nghiêm túc lại vui đùa khiến mọi người đều phì cười, ai cũng giật mình khi thấy một chủ tịch công ty lớn lại lãng mạn như vậy, nhưng Bạch Hiền lại không cảm thấy lãng mạn, mà là rất quái gở.

“Không phải em không tin anh, chỉ là muốn anh cho em một chút thời gian để suy nghĩ mà thôi.” Bạch Hiền khẩn trương nói.

“Nhất định là anh thiếu thành ý rồi, còn có cái này.” Xán Liệt nói xong liền móc ra một hộp nhẫn, sau đó lại dâng lên trước mặt Bạch Hiền.

“Chiếc nhẫn này là tự anh thiết kế, tuy rằng nó không đẹp thế nhưng đều là tình yêu của anh dành cho em, bên trong còn khắc tên của hai chúng ta, YEOL&BEAK.”

Biết bao lần Xán Liệt tặng hoa hồng nhưng không cảm động được Bạch Hiền, nhưng vừa nhìn thấy chiếc nhẫn Bạch Hiền lập tức dao động. Trong lòng nhất thời hỗn loạn, cậu bỗng nhớ về chiếc nhẫn mà dù có chết cũng phải bảo vệ ngày xưa, lần này nó có thể khiến trái tim rung động nữa không?

“Bạch Hiền, chúng ta kết hôn đi!”

Bạch Hiền, chúng ta kết hôn đi!

Một câu nói như vậy in thật sâu trong lòng Bạch Hiền, chẳng bao giờ nghĩ tới lại có một ngày như vậy, Xán Liệt quỳ gối xuống trước mặt mình cầu hôn.

“Chấp nhận đi, đồng ý đi, đáp ứng đi...”

Đám đồng nghiệp bên người cùng nhau hò hét, điều này lại khiến cho lòng Bạch Hiền lắc lư càng mạnh, nhìn lại Xán Liệt trước mặt, bộ dạng tha thiết sao nữ nhân tâm cự tuyệt.

“Em đồng ý.”

Bạch Hiền nói khiến tảng đá lớn trong lòng Xán Liệt rơi xuống, vui vẻ ra mặt cầm lấy nhẫn đeo lên ngón áp út của Bạch Hiền. Thấy Bạch Hiền sau khi mang nhẫn cũng lộ ra biểu tình mừng rỡ, Xán Liệt lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác của hạnh phúc, còn hơn cảm giác khi cầu hôn với Từ Nhã Nghiên.

Ôm Bạch Hiền thật chặt, không bao giờ muốn buông tay nữa, cái ôm đó là cả cuộc đời.

Tuy rằng Bạch Hiền nhận lời cầu hôn của Xán Liệt, thế nhưng chưa đồng ý kết hôn. Dưới sự van xin thăm thiết cùng mấy trò ăn vạ của Xán Liệt, Bạch Hiền mới miễn cưỡng dọn về ở chung với hắn, lần thứ hai về lại ngôi nhà lớn năm xưa.

Xán Liệt đẩy cửa ra từng ký ức hazy còn mới mẽ hiện lên trước mắt, đồ dùng lâu ngày không đụng bị bụi bám lấy từng tầng mỏng. Bạch Hiền đi vào đứng trong phòng khách nhìn bốn phía, đã xa gần hai năm nhưng mọi thứ vẫn mới như cũ.

“Ngạc nhiên chưa.” Xán Liệt cười nói, “Sau khi em đi nơi này không có ai ở, khi Chung Nhân về Hàn Quốc không có chỗ ở mới để nó sống tạm ở đây, bây giờ Chung Nhân đi rồi anh liền gọi người làm dọn dẹp sạch sẽ, chào đón em trở về.”

Xán Liệt đi tới trước mặt Bạch Hiền, cười ôn nhu, “Anh nghĩ chúng ta sẽ bắt đầu lại từ nơi này, thế nhưng lần này là một sự khởi đầu tốt đẹp, sẽ không để em một mình chống chọi với cô đơn nữa.”

Bạch Hiền nhìn lại bóng lưng mình cô đơn trong căn nhà rộng lớn, sofa trong góc phòng, trên bàn cơm, trong phòng ngủ, đều là bóng dáng cô đơn của mình, mũi nhọn không được lại ê ẩm.

“Còn có, em nhìn này.”

Xán Liệt kéo tay Bạch Hiền lên lầu hai, sau đó thần bí mở căn phòng khách nho nhỏ.

Trước đây căn phòng khách rộng tuếch hiện tại đã biến thành một gian phòng dành cho trẻ em, nền nhà trải thảm mềm mại, trong góc phòng bày đặt chiếc bàn học cùng giá sách nhỏ bé, gần chiếc cửa sổ có treo hàng chuông gió tí hon là chiếc giường gỗ màu vàng, trên giường chăn đệm còn thơm mùi nắng mai. Trên tường còn dán những bức tranh hoạt hình sinh động, thế nhưng điều khiến Bạch Hiền kinh ngạc nhất chính là ở giữa căn phòng có một chiếc nôi.

Chiếc nôi được kiên định bằng đồng đỏ, phía trên còn treo máy bay đồ chơi và chuông gió hình nấm. Bạch Hiền nhìn không chớp mắt chiếc nôi, tựa hồ còn nhìn thấy một hình hài nhỏ bé nằm ở bên trong, đôi mắt to lấp lánh như sao, chân tay mũm mĩm linh hoạt đung đưa, đôi môi bé bỏng cứ mấp máy tạo ra tiếng sột soạt như đang ăn bánh, có lúc lại tròn mắt cười thật tươi khoe hàm răng mới nhú trắng tinh.

Xán Liệt lấy một chiếc hộp nhỏ từ dưới bàn học đi tới trước mặt Bạch Hiền, Bạch Hiền vô cùng kinh ngạc nhìn chiếc hộp trong tay Xán Liệt, đây chẳng phải là chiếc hộp ngày đó mình đã ném đi sao?

“Chiếc hộp này, sau khi em ném đi anh đã nhặt về, lúc đó có thể vì em dối anh mới vứt bỏ, nhưng ở trong lòng em nhất định không muốn.”

Quả thực là không muốn, chiếc hộp ấy chứa đầy hy vọng của Bạch Hiền đối với đứa con đầu lòng, thế nhưng đứa con không ra đời nên hy vọng cũng tan biến. Hôm nay lại thấy, nỗi đau trong lòng lại ùa về.

Bạch Hiền run rẩy nhận lấy chiếc hộp đặt trên mặt đất, quỳ xuống từ từ mở hộp ra. Những ký ức đã bị phủ bụi một lần nữa được gọi về, những chiếc quần lót nhỏ bé đáng yêu, những dòng thư của một người cha gửi cho con yêu, tất cả đều hiện về trước mắt.

Cuối cùng Bạch Hiền nhìn không được mà khóc nghẹn ngào, nếu như đứa con còn sống, hẳn là đã bị bỏ tập nói rồi.

“Bạch Hiền, xin lỗi, trước đây là anh làm sai, con của chúng ta mới ra đi như vậy.”

Xán Liệt yêu thương ôm Bạch Hiền vào trong lòng, Bạch Hiền tựa ở trước ngực Xán Liệt thất thần nhìn mọi thứ nhạt nhòa vì lệ. Xán Liệt tự trách mình đã phạm sai lầm, nếu như lúc đó lý trí một chút, bình tĩnh một chút, sẽ không khiến Bạch Hiền đau khổ như vậy, lại càng không để con đường theo đuổi Bạch Hiền gian nan như vậy.

57. Chương 57

Buổi tối, Bạch Hiền ngồi trước máy vi tính đọc email, thi thoảng còn cười tủm tỉm. Xán Liệt sau khi tắm rửa xong xuôi mặc áo ngủ vào phòng liền thấy Bạch Hiền đang cười đến cười run rẩy, trong lòng không khỏi hiếu kỳ, rốt cuộc là email của ai mà buồn cười như vậy.

“Email của ai mà vui vẻ vậy?” Xán Liệt đi qua ngồi trên tay vịn của ghế.

“Là của Chung Nhân.” Bạch Hiền tâm tình rất tốt.

“A, vậy sao.” Xán Liệt thấy Bạch Hiền mỉm cười trả lời, trong lòng bỗng khó chịu, có chút ghen tuông nhẹ nhẹ nói, “Nó nói cái gì vậy?”

“Cậu ta nói ở bên đó bắt đầu học nghiên cứu sinh rồi, sau này phải thi lấy bằng MBA, muốn chuyên tâm học tập mới có thể quên được em.” Tuy rằng Chung Nhân nói như vậy, thế nhưng trên mặt Bạch Hiền vẫn dịu dàng mỉm cười.

“Còn gửi email chứng tỏ chưa quên được, thằng nhóc xấu xa đó lại định giở mánh khóe.”

“Em cũng không nghĩ Chung Nhân đã quên em đâu, cậu ta là một người em trai tốt.” Bạch Hiền nói lại, “Chung Nhân còn nói anh là một anh họ tồi tệ, đoạt đi mối tình đầu của cậu ta, không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

“Thằng ranh này to gan lớn mật mà, dám nói với anh họ như thế, nhất định phải dạy dỗ nó thật nặng mới được.” Xán Liệt cố ý giả vờ tức giận, đứng dậy giơ nắm đấm như muốn đánh nhau.

“Anh đừng như vậy, làm anh thì nên độ lượng một chút, Chung Nhân chỉ là nhất thời giận dữ mà thôi.”

Xán Liệt đương nhiên không để bụng những lời Chung Nhân nói, chỉ là cố ý hù dọa Bạch Hiền thôi. Xán Liệt đổi biểu tình làm nũng, ngồi xuống phía sau ôm lưng Bạch Hiền, không nhẹ cọ cọ vài cái.

“Bạch Hiền, đã trễ thế này, chúng ta đi ngủ thôi.”

Xán Liệt vừa nói ngủ, Bạch Hiền liền cứng đờ toàn thân, biểu tình trên mặt lập tức nhột nhột.

“Anh đi ngủ trước đi, em còn có chuyện chưa làm xong, ngày mai công ty kiểm tra rồi.”

Bạch Hiền cười đẩy Xán Liệt ra khỏi phòng, sau đó đóng chặt cửa. Xán Liệt khó hiểu đứng ở ngoài cửa, Bạch Hiền rốt cuộc bị làm sao vậy? Chẳng lẽ còn chưa chấp nhận chuyện ở chung rồi sao?

Quay lại máy tính, Bạch Hiền ủ rũ sần sảo, những lời Xán Liệt nói cậu đều hiểu, thế nhưng bây giờ Bạch Hiền chưa thực sự sẵn sàng cho việc đó.

Hôm sau, hôm sau nữa, mấy ngày tiếp theo nữa Xán Liệt cũng không yêu cầu quá chừng mực với Bạch Hiền, hai người ở chung với nhau như bạn bè bình thường, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem TV, cùng nhau ngủ, không có vượt rào.

Hãy ghé qua nhà những bậc phụ huynh, vợ chồng ông bà Biện sau khi thấy con trai đã có bến đỗ nên không muốn sống tiếp tại thành phố nữa, nói khéo với Bạch Hiền và Lộc Hàm chuyện quay về nông thôn, cuộc sống ruộng vườn mới là thích hợp với hai người. Bạch Hiền và Lộc Hàm đương nhiên rất luyến tiếc, thế nhưng hiện tại Bạch Hiền ở chung với Xán Liệt, Lộc Hàm ở trọ trong trường, để cha mẹ ở nhà cô đơn một mình lại thấy xấu hổ, cho nên Bạch Hiền đành đồng ý.

Khi Bạch Hiền và Lộc Hàm tiễn cha mẹ đến trạm xe lửa, lưu luyến không rời khiến Biện mẫu lả chã rơi lệ. Tiễn cha mẹ về quê xong Bạch Hiền lại đưa Lộc Hàm về trường học, trên con đường nhỏ, Bạch Hiền đã kể cho Lộc Hàm những chuyện khó xử gần đây.

“Anh này, anh đã ở chung với anh Xán Liệt rồi, chuyện như vậy có tránh cũng không được đâu.”

“Thế nhưng, anh còn chưa chuẩn bị xong tâm lý.” Bạch Hiền bối rối.

“Chuyện này cần gì phải chuẩn bị tâm lý, anh chuẩn bị thân thể là được rồi.” Lộc Hàm bình thản nói.

Bạch Hiền nghi ngờ nhìn Lộc Hàm, “Lẽ nào em đã cùng Thế Huân...”

Bị nói trúng tim đen, Lộc Hàm cũng không che dấu nữa, “Làm chuyện tình với người mình yêu cũng là một biện pháp bồi đắp tình cảm nha.”

“Nhóc con, em vẫn chưa đủ tuổi thành niên, thật hết cách với em mà! Lỡ như mang thai thì phải làm sao?”

“Em có dự phòng mà, kỳ thực anh mới nên sợ mang thai, anh cứ dự phòng cho tốt là được rồi.”

Bị đánh trực diện, Bạch Hiền vừa thẹn vừa tức giận, cậu quả thực sợ mang thai, bản thân cậu tạm thời chưa muốn có con.

Sau khi đưa Lộc Hàm đến trường học Bạch Hiền liền đi về nhà, ngang qua siêu thị lại hiếu kỳ đi vào ngắm nghía một vòng, cuối cùng chần chừ ở một góc, nhìn quanh bốn phía phát hiện không có không ai. Khẽ cầm môi cảm một hộp gì đó vội vàng đến bàn thu ngân, cúi đầu nhét vào túi bỏ chạy ra khỏi siêu thị.

Về đến nhà Bạch Hiền vội vã chạy lên lầu nhét hộp đồ vào ngăn kéo đầu giường, sau đó đóng chặt lại mới trầm tĩnh lại. Hành vi cứ như kẻ trộm vậy, Bạch Hiền bắt đầu lu bu chuẩn bị bữa tối trong phòng bếp.

Xuống lầu nhìn đồng hồ, Xán Liệt cũng sắp tan tầm rồi, vì vậy Bạch Hiền bắt đầu lu bu chuẩn bị bữa tối trong phòng bếp.

Bữa tối Bạch Hiền có dụng ý chuẩn bị đèn nến, còn có chai rượu vang lâu năm, hai đĩa thịt bò bíp tết nóng hổi, bầu không khí vô cùng lãng mạn.

Chỉ là.

Bạch Hiền lại nhìn đồng hồ, đã 6 giờ tối rồi, Xán Liệt bình thường 5h30 thì về nhà rồi. Bạch Hiền đoán có lẽ Xán Liệt đi gặp khách hàng, nên gọi điện thoại hỏi thăm vài câu nếu không tâm ý đã chuẩn bị sẽ thành lãng phí.

Điện thoại đổ chuông mãi mới thấy kết nối, Bạch Hiền nghe được bên kia truyền đến tiếng nhạc âm ỉ.

“A lô ” Giọng nói trầm thấp của Xán Liệt, tựa hồ như đang uống rượu.

“Xán Liệt, đêm nay anh có về không?” Bạch Hiền cẩn thận hỏi.

Chưa nghe Xán Liệt trả lời, trong điện thoại lại vang lên một giọng nữ nũng nịu, “Có thể mời em ly rượu không?” Thanh âm rất gần, tựa hồ dính sát bên người Xán Liệt.

Thanh âm của Xán Liệt không lộ rõ tâm tình gì, bình thản như trước, “Hôm nay có chút việc khuya mới về, em ăn cơm trước đi.”

“A, được rồi.”

Chờ Bạch Hiền nói xong bên kia lập tức cúp điện thoại, bên tai chỉ còn lại tiếng vang tút tút. Bạch Hiền nắm chặt điện thoại di động, trong lòng chua xót khổ sở.

“Ngại quá, chúng ta đang nói tới đâu rồi nhỉ.”

Xán Liệt nói với Thế Huân đang ngồi đối diện rồi nhẹ giọng cự tuyệt cô gái kia, cô gái bịu môi buồn bực bỏ đi.

Nhìn Xán Liệt đã cúp điện thoại nhưng còn nhìn mãi, Thế Huân cười mỉa mai, “Sao thế, giờ anh dám cúp điện thoại của Bạch Hiền sao, còn nói dối có việc khuya mới về nhà, anh không phải muốn làm ông chồng ngoan ngoãn 24h sao?”

“Đừng nói nữa, tôi nghĩ Bạch Hiền chưa hoàn toàn chấp nhận tôi.” Xán Liệt nhét điện thoại vào trong túi, uống thêm mấy ngụm rượu.

“A nếu là tôi thì cả đời tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh, hiện tại Bạch Hiền đã bắt đầu chấp nhận anh rồi, anh ngấm lại đi trước đây anh làm những gì với Bạch Hiền, người bình thường cũng không dễ dàng tha thứ cho anh như thế, Bạch Hiền tha thứ cho anh chứng tỏ trong lòng vẫn còn yêu anh, vậy mà anh còn dám nghi ngờ tấm lòng của Bạch Hiền.”

Thế Huân ghét bỏ nói, hẳn cũng không nghĩ tới lại đồng cảm mà ngồi uống rượu với kẻ địch trong tình trường lẫn thương trường. Xem ra gần đây gần gũi với Lộc Hàm quá nhiều, bản thân hẳn cũng trưởng thành không ít.

Nghe Thế Huân nói thế, Xán Liệt thất thần nhìn điện thoại di động. Sau đó vội vàng đứng lên, buông ly rượu trong tay, về mặt bình tĩnh đại ngộ.

“Tôi phải về, tôi phải về gặp Bạch Hiền!”

Nói xong lập tức xoay người chạy ra khỏi quán bar, nhảy vào xen phóng như bay về nhà.

Thế Huân buồn cười nhìn Xán Liệt gấp gấp chạy, sau đó nhìn bàn rượu lộn nhổ đồ nhảm và chai rượu liên tãi mét, nhiều rượu như vậy ai sẽ trả tiền đây!

Xem ra hẳn hôm nay cũng khuya mới về được.

Bạch Hiền thở dài, phảng phất nhớ lại những chuyện khi vừa mới kết hôn, làm xong cơm nước nhưng rồi cũng phải đi trong lạnh lẽo. Lần này Bạch Hiền không đi, mà là ngồi vào bàn ăn, rót cho mình một ly rượu vang.

Rượu vang sáng sủa trong chiếc ly để dài, ánh nến soi vào khiến sắc đỏ của rượu trở nên mê hồn. Lắc lư vài cái, học cách nâng ly của những nhà thưởng rượu chuyên nghiệp, Bạch Hiền nhẹ nhàng nhấp nhấm một ngụm.

Rượu vừa chảy vào miệng Bạch Hiền liền yêu luôn cái mùi vị êm ả này, giống như tâm tình hiện tại. Mùi hương nồng đậm quấn quýt trong khoang miệng rồi chảy vào trong lòng, đánh thức mọi thần kinh cảm giác trong cơ thể.

Dần dần Bạch Hiền đã nốc hết ly rượu đầy, vậy mà cứ nghĩ mình mới uống được nửa ly. Yêu một thứ gì đó thì sẽ điên cuồng chiếm lấy, con người là như vậy.

Chỉ chốc lát sau Bạch Hiền đã uống cạn sạch chai rượu, trên mặt đã đỏ ửng, ánh mắt cũng tan rã dần, tựa hồ đang mượn rượu giải sầu.

Khi Xán Liệt chạy vội về nhà đã thấy Bạch Hiền nằm gục trên bàn cơm hỗn loạn, trên bàn còn có nền hồng và thịt bò bíp tết.

Thì ra Bạch Hiền đã chuẩn bị bữa tối lãng mạn, vậy mà mình lại ở bên ngoài uống rượu giải sầu, còn ngắt điện thoại của Bạch Hiền nữa.

Xán Liệt hối hận vỗ đầu mình, từ khi nào lại trở nên ngốc như vậy chứ. Tiến lên nâng Bạch Hiền đã say khướt dậy, sau đó đỡ cậu lên lầu.

Bạch Hiền bình thường rất ít khi uống rượu, nhưng giờ lại uống say như vậy, nhất định trong lòng rất khổ sở.

“Bạch Hiền, cẩn thận dưới chân, anh đỡ em lên phòng nghỉ ngơi.”

Xán Liệt cẩn thận đỡ Bạch Hiền lên lầu, vừa lên lầu Bạch Hiền đã bắt đầu náo loạn, giãy dụa khỏi tay Xán Liệt dựa vào trên tường.

“Xán Liệt anh đã trở về.” Bạch Hiền hí hóp mắt cười ma mị nhìn Xán Liệt, nếu như không phải gương mặt đỏ ửng chứng minh cậu say, Xán Liệt không thể tin được Bạch Hiền đang cố tình ‘ mê hoặc ’ hẳn.

“Bạch Hiền, em uống say rồi, anh đưa em về phòng nghỉ ngơi.”

“Không muốn!”

Bạch Hiền lập tức cả tiếng nói rằng, “Tôi không muốn về phòng một mình, chỉ có một mình tôi rất cô độc, tôi muốn Xán Liệt, thế nhưng Xán Liệt lại đi với Từ Nhã Nghiên rồi, hẳn không thích tôi.”

Bạch Hiền nói những lời này trong ghen ngào, có thể là rượu vào lời nói lộn xộn, thế nhưng nghe được Bạch Hiền nói như vậy, trong lòng Xán Liệt càng thêm hổ thẹn, càng thêm tự trách mình.

“Bạch Hiền, Xán Liệt đang ở bên cạnh em, hẳn không có đi đâu hết, hẳn chỉ yêu mỗi Biện Bạch Hiền thôi.”

“Không phải, không phải, không phải, không phải” Bạch Hiền ôm đầu lắc mạnh, “Hắn muốn kết hôn với Từ Nhã Nghiên, hẳn muốn ly hôn với tôi, Xán Liệt không yêu tôi chút nào cả!”

“Bạch Hiền!” Xán Liệt kéo Bạch Hiền nhìn thẳng vào mắt mình, “Xin lỗi, trước đây anh đã làm sai rất nhiều chuyện, anh sẽ dùng hết quãng đời còn lại bù đắp cho em, em đừng nói như vậy được không?”

“Bạch Hiền, nhìn anh, anh yêu em, mặc kệ trước đây đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng anh xin thể hiện tại, sau này và vĩnh viễn chỉ yêu mình em.”

Bạch Hiền ngẩng đầu nhìn Xán Liệt, tác dụng của cồn đang tung hoành trong đầu, thế nhưng Bạch Hiền nhìn Xán Liệt với vẻ mặt chăm chú, trái tim vô thức nhảy lên rộn ràng.

Làm chuyện tình với người mình yêu cũng là một biện pháp bồi đắp tình cảm!

Trong đầu đột nhiên thoáng hiện qua câu nói kia của Lộc Hàm, làm chuyện tình, có phải là ôm ấp, hôn môi rồi sau đó...

Xán Liệt nhìn bộ dạng sững sờ của Bạch Hiền, cho rằng Bạch Hiền sẽ cảm động mà nhào tới trong lòng mình, lại không nghĩ rằng Bạch Hiền lại tấn công đôi môi của hắn.

Một giây sau Xán Liệt cũng không khống chế được lý trí của mình, liền dây dưa say đắm cùng Bạch Hiền, nắm chặt sau gáy Bạch Hiền để cản xé đôi môi cậu. Hai bên tìm kiếm dục vọng trên người đối phương, vừa kịch liệt hôn môi vừa cời bỏ y phục cho nhau, sau đó tiến vào phòng ngủ. Từ cầu thang lên phòng ngủ đều trải đầy y phục của hai người, có cái thậm chí còn bị xé rách ném xuống mặt đất.

Xán Liệt chẳng bao giờ nghĩ Bạch Hiền lại chủ động tấn công như vậy, khi hắn bị Bạch Hiền đẩy ngã lên giường, Bạch Hiền cười đến mị hoặc nhẹ nhàng vượt qua phòng tuyến cuối cùng dưới hạ thân của hắn, thân thể thon thả hoàn mỹ của Bạch Hiền hiện ra trước mắt Xán Liệt.

Mặc dù trước đây có ngủ chung với Bạch Hiền thế nhưng chưa từng chú ý vóc dáng của Bạch Hiền, thì ra ẩn sau y phục Bạch Hiền có một vóc người thon thả như thế.

Bạch Hiền bò lên người Xán Liệt, ánh mắt phi thường dụ hoặc mê người, thấy Xán Liệt bắt đầu rục rịch rồi. Xán Liệt không thể kiềm chế được sự mê hoặc của Bạch Hiền, hắn liền đặt cậu ở dưới người rồi bắt đầu lộng hành, trên mặt Bạch Hiền cũng lộ ra dáng cười hưởng thụ.

Khi có vật nóng tới gần cúc huyết thì Bạch Hiền bỗng tỉnh táo lại, hai tay lay Xán Liệt, “Đừng, đừng trực tiếp đi vào, mang cái này.” Bạch Hiền tìm kiếm trong ngăn kéo đầu giường ra một bao cao su, thế nhưng Xán Liệt đang gấp gáp lắm rồi, thời khắc này hẳn đã đợi bao lâu rồi, hiện tại Bạch Hiền vừa chủ động hiến thân, chuyện này càng hưng phấn hơn mọi thứ.

“Không cần, anh chưa bao giờ dùng nó cả.”

Xán Liệt lập tức bỏ qua bao cao su trong tay Bạch Hiền, thuận tay tắt ánh đèn, trong phòng lập tức tối sầm lại, chỉ có ánh trăng yếu ớt soi vào Xán Liệt mới thấy hình dáng như ẩn như hiện của Bạch Hiền.

Nhẹ nhàng tách hai chân Bạch Hiền ra rộng một chút, Xán Liệt nhẫn nại đưa dục hờ của mình vào động huyết. “A a ” Cúc huyết đã lâu chưa từng hé nở nên giờ đây Bạch Hiền đau đến nhàu mày, cảm giác Bạch Hiền đau đón Xán Liệt cũng không chịu nổi.

Xán Liệt cúi xuống hôn lên môi Bạch Hiền, âu yếm nói, “Bạch Hiền, anh yêu em, cho anh được không?” Bạch Hiền đau đến nhắm mắt lại nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu, điều này làm Xán Liệt thêm phần lo lắng, vì vậy liền thay đổi chiến thuật, tay trượt xuống phía dưới cầm lấy phân thân của Bạch Hiền nhẹ nhàng xoa bóp. “Bạch Hiền, thả lỏng một chút ”

Dưới kỹ thuật của Xán Liệt phân thân của Bạch Hiền dần cứng lên, Bạch Hiền cũng bắt đầu thoải mái tâm tình hơn. Thấy hiệu quả rất tốt, Xán Liệt bắt đầu chậm rãi ma sát, không quên xoa nắn cho Bạch Hiền. Chỉ chốc lát sau Bạch Hiền liền phóng ra trong tay Xán Liệt, thở hổ hển như được giải phóng. Bạch Hiền đã giải phóng, nhưng Xán Liệt vẫn chưa có dấu hiệu ngừng.

Xán Liệt kéo Bạch Hiền dậy để ngồi trên đùi mình, thay đổi tư thế khiến phân thân của Xán Liệt không ngừng cọ xát bên trong các huyết của Bạch Hiền. “Bạch Hiền, nhìn anh.” Bạch Hiền nghe được Xán Liệt nói liền chậm rãi mở mắt, trong sâu thẳm còn nhuốm một tầng sương nhìn Xán Liệt, sau đó dịu dàng nở một nụ cười, âu yếm hôn lên trán Xán Liệt, hạ thân vẫn phối hợp với từng cú thúc của Xán Liệt.

“A ” Bạch Hiền khẽ ngậm rất nhỏ, thân thể nghiêng vòng cánh cung về phía sau, cảm thụ nguyên căn cực nóng đang chiến đấu trong nội bích, một lúc sau mềm nhũn gục trên vai Xán Liệt. Có lẽ đã lâu chưa kịch liệt như thế, hơn nữa Bạch Hiền lại đang say rượu, cho nên khi Bạch Hiền mê man thì Xán Liệt cũng nằm ngửa xuống trên giường. Có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, những ngày tuyệt vời sau này đâu có ít.

58. Chương 58

Đại sảnh của nhà hàng cao cấp nhất của Hàn Quốc đang cử hành một hôn lễ rất long trọng, bên ngoài còn cẩn thận đặt một tấm biển rất bắt mắt, trên đó viết tên của chủ nhân hôn lễ này.

Chú rể: Biện Bạch Hiền, cô dâu: Phác Xán Liệt.

Bạn bè thân thích đều mặc y phục trắng noãn ngồi trên bàn tiệc, chỉ có Thế Huân và Lộc Hàm đang hiếu kỳ nhìn đôi vợ chồng đứng trên sân khấu.

“Bạch Hiền không phải là cô dâu sao?” Thế Huân hiếu kỳ hỏi.

“Anh Bạch Hiền và anh Xán Liệt đang làm trò gì vậy? Nhưng mà anh Bạch Hiền hôm nay đẹp trai quá, em cũng muốn được kết hôn.” Lộc Hàm chu mồm lẩm bẩm rất đáng yêu.

Thế Huân cười nắm chặt bàn tay của Lộc Hàm, “Không phải anh đã cầu hôn rồi sao, hôn lễ chỉ là một hình thức mà thôi.”

“Không giống, em cũng muốn một hôn lễ lãng mạn và long trọng như thế này.” Lộc Hàm giả vờ tức giận nói.

Thế Huân tiến đến bên tai Lộc Hàm nói, “Nếu không, chúng ta len lén đi đăng kí, sau đó ra nước ngoài kết hôn?”

Thế Huân nói khiến Lộc Hàm có chút dao động, trên mặt xấu hổ cười rộ lên.

“Cha không cho phép, Lộc Hàm còn đang đi học, nếu như hai người len lén đi kết hôn, sau này cậu đừng hòng gặp mặt Lộc Hàm nữa.” Biện phụ ngồi ở bên người Lộc Hàm đột nhiên lên tiếng, ngồi nghiêm chỉnh nói với Thế Huân.

Thế Huân và Lộc Hàm xấu hổ nhìn nhau cười, xem ra phải đợi Lộc Hàm tốt nghiệp mới kết hôn được.

Bên kia, Phác mẫu đang ngồi cười rạng rỡ, sung sướng trò chuyện với em gái.

“Chung Nhân không đến thật đáng tiếc, nó chẳng lẽ còn tức giận sao?”

“Nó ấy à mồm nói một đằng tay làm một nẻo, còn nhờ em tặng quà cho Bạch Hiền nữa này.” Em gái Phác mẫu nói, “Nhưng mà người trên sân khấu hình như không đúng thì phải.”

Nhắc tới trên sân khấu tất cả mọi người đều đổ dồn về Xán Liệt, Phác mẫu hiển nhiên có điểm xấu hổ, ấp úng nói, “Ha ha, đây là chuyện của hai chúng nó.”

Khúc nhạc kết hôn rộn ràng vang lên, ánh đèn rực rỡ cũng tụ về sân khấu, mọi người cũng đều quay đầu nhìn lại.

Phác Xán Liệt áo cưới trắng như tuyết có điểm xuyết những bông hoa ly nhỏ nhỏ từ từ xuất hiện trước mắt mọi người, nhất thời toàn bộ sân khấu đều ôm bụng cười không ngừng, thấy mọi người cười nghiêng ngả Bạch Hiền cũng không nhịn được che miệng cười khúc khích.

Cả căn phòng chỉ có Phác Xán Liệt không cười, nhưng cũng không tức giận, chắc hẳn đang vô cùng xấu hổ, Xán Liệt nhắc váy cưới cẩn thận đi tới Bạch Hiền.

Tuy dáng người của Xán Liệt thon dài, nhưng dù sao cũng là đàn ông, mặc áo cưới bó sát liền hiện ra cơ bắp bên trong. Bạch Hiền trộm cười nhìn Xán Liệt đang đi tới bên người mình, trong lòng ngán lãn sung sướng. Xán Liệt vì muốn kết hôn cùng mình, ngay cả yêu cầu làm cô dâu và phải mặc áo cưới cũng chấp nhận, xem ra Xán Liệt thực sự rất yêu mình.

“Cô dâu của em thật đẹp!” Bạch Hiền âu yếm hôn nhẹ bên tai Xán Liệt.

Xán Liệt dù trên mặt không vui, nhưng ngoài miệng cũng cười trả lời, “Chú rể của anh cũng rất tuấn tú.”

Trang phục kỳ lạ của hai vợ chồng khiến cha sứ không khỏi buồn cười, ông đã chủ trì rất nhiều đám cưới của người cùng giới, nhưng chưa từng thấy đám cưới nào kỳ lạ như thế.

“Nghỉ thức hôn lễ chính thức bắt đầu.”

Thanh âm của cha sứ vang lên, trên dưới đài đều lập tức an tĩnh lại.

“Anh Phác Xán Liệt, anh đồng ý trở thành chồng hợp pháp của anh Biện Bạch Hiền chứ, bất luận sau này nghèo khó hay giàu sang, bệnh tật hay khỏe mạnh, khó khăn hay thuận lợi, đều suốt đời suốt kiếp làm bạn với hân, cho đến khi hai người sang thế giới bên kia, anh đồng ý không?” Cha sứ nhìn Xán Liệt hỏi.

Xán Liệt nghiêng đầu nhìn Bạch Hiền, hồi hộp đáp, “Con, đồng ý, ỷ!”

“Anh Biện Bạch Hiền, anh đồng ý trở thành vợ hợp pháp của anh Phác Xán Liệt chứ, bất luận sau này nghèo khó hay giàu sang, bệnh tật hay khỏe mạnh, khó khăn hay thuận lợi, đều suốt đời suốt kiếp làm bạn với hân, cho đến khi hai người sang thế giới bên kia, anh đồng ý không?” Cha sứ nhìn Bạch Hiền hỏi.

Từ dưới đáy mắt của Bạch Hiền tỏa sáng ánh lệ nhìn Xán Liệt, vừa hồi hộp vừa kích động nhất thời nói không nên lời.

“Bạch Hiền, em sẽ không đổi ý đấy chứ?” Bạch Hiền do dự làm Xán Liệt lo lắng.

Bạch Hiền cúi đầu cười, lắc đầu, “Không phải, chỉ là thời khắc này như giấc mơ trở thành hiện thực, có cảm giác không thật.”

“Là thật đó, không tin em cần anh mà xem.”

“Ngốc, không phải em không tin, là quá kích động mà thôi.” Bạch Hiền vuốt ve bàn tay của Xán Liệt, sau đó nhìn thẳng vào cha sứ, biểu tình trấn định trả lời.

“Con đồng ý!”

Giờ khắc này hôn lễ mới chính thức bắt đầu.

“Xin hỏi, phía dưới còn có ai phản đối không?” Cha sứ nghiêng đầu nhìn mọi người đang yên lặng phía dưới.

“Vâng, tôi xin tuyên bố...”

“Tôi phản đối!”

Đúng lúc đó, ngoài cửa truyền đến một thanh âm cao vút, mọi người trong phòng đều quay đầu lại nhìn. Thấy Chung Nhân một nhọc thở hổn hển đứng ở cửa phòng khách, trên mặt còn trưng ra bộ dạng không thiện ý.

“Cướp cô dâu, à không đúng, là tới cướp chú rể sao?” Thế Huân buồn cười hỏi.

“Chung Nhân con lại nghịch dại rồi, không phải nói không đến sao?” Mẹ của Chung Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chung Nhân không chú ý ánh mắt của mọi người đi lên sân khấu.

“Nhóc con, lại đến phá đám hả!” Xán Liệt tức giận đến muốn ói cả tim ra ngoài, thật vất vả mới đi đến đây lại bị cục đá cản đường.

Chung Nhân dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Xán Liệt đang nắm chặt váy cưới, sau đó ghét bỏ không nhìn hắn, quay sang Bạch Hiền nói, “Anh Bạch Hiền, anh thực sự phải gả cho anh Xán Liệt sao?” Chung Nhân buồn bã hỏi.

“Bạch Hiền, đừng để ý tới thằng nhóc này, nó đang dùng kế ly gián đó.” Xán Liệt xen mồm vào nói.

“Tôi nói rồi là tôi nguyện ý, còn có thể không muốn sao?” Bạch Hiền mỉm cười hiền hậu.

Chung Nhân biết mình đã làm điều thừa, ánh mắt hiện lên một tia bi thương nhưng lại lập tức chuyển thành dáng cười sáng lạn, “Em biết rồi, dù em nỗ lực thế nào đi chăng nữa, trái tim anh Bạch Hiền cũng chỉ thuộc về anh Xán Liệt mà thôi.”

“Cậu biết rồi còn đến quấy rối làm gì.” Xán Liệt tức giận nói.

“Em phản đối là vì hai người không đợi em mà đã làm lễ rồi, ngày vui của anh họ sao có thể thiếu em được, ha ha ha” Chung Nhân vuốt tóc cười khanh khách, mọi người nghe được hắn nói như thế cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy giờ cậu xuống dưới đi!” Xán Liệt nghiêm mặt nói, sau đó đá Chung Nhân xuống chỗ Phác mẫu.

“Chúng ta tiếp tục, phía dưới không có ai...”

“Cha à, lúc này bị gián đoạn, không ai dám phản đối đâu, con cũng sẽ không để cho bọn họ phản đối!” Xán Liệt cắt đứt lời cha sứ nói.

Nhìn dáng vẻ hấp tấp của cô dâu, cha sứ đành thở dài bỏ qua tiểu tiết.

“Tôi tuyên bố anh Biện Bạch Hiền và anh Phác Xán Liệt chính thức là vợ chồng hợp pháp, mời trao nhẫn.” Hai người trao nhẫn xong, cha sứ lại hỏi: “Hai người là ai hôn ai?”

Lời cha sứ vừa dứt, Xán Liệt đã nhanh chóng nâng khuôn mặt Bạch Hiền lên hôn thắm thiết, pháo hoa đồng thời bắn tung khán đài, trong đại sảnh náo nhiệt tiếng vỗ tay hoan hô, ai cũng mỉm cười chúc phúc cho đôi vợ chồng trẻ.

Hai người ôm hôn nhau trong bầu trời ngập tràn pháo hoa bay lượn, phẳng phất lúc này chỉ còn lại hai người bọn họ mà thôi.

“Bạch Hiền, anh yêu em, mãi mãi yêu em.”

“Xán Liệt, em cũng yêu anh, mãi mãi yêu anh.”

Hai người nói thì thầm rồi hôn nhau triền miên.

“Tôi chuẩn bị ném hoa, mọi người đón cẩn thận nha!” Hôn lễ xong xuôi, Xán Liệt ôm váy cầm bó hoa quay xuống phía dưới thông báo.

Mọi người phía dưới nghe thế liền xắn áo vắn váy vào vị trí, ai cũng muốn giành được bó hoa để trở thành người may mắn kết hôn tiếp theo.

“Mẹ, mẹ làm gì mà hăm hở vậy, mẹ có chồng rồi còn gì!” Chung Nhân kéo tay mẹ mình.

“Mẹ giành cho con, để con nhanh chóng cưới một người vợ ngoan hiền như Bạch Hiền.” Nói xong Kim mẫu cũng gia nhập vào đoàn cướp hoa.

“Thế Huân, chúng ta nhất định phải cướp được hoa.”

“Lộc Hàm, anh sẽ nỗ lực cướp được, đám cưới tiếp theo nhất định là chúng ta.”

Thế Huân và Lộc Hàm cũng hăng hái bày binh bố trận sẵn sàng đón quân địch.

“Chủ tịch, người của chúng ta ở đây, tốt xấu gì chúng tôi cũng là đồng nghiệp của Bạch Hiền đó nha.”

Đám người của chị Lý cũng háo hức không kém.

Xán Liệt lúc này rất đau đầu, chỗ này là bạn bè của Bạch Hiền, chỗ kia là em trai của Bạch Hiền?

Mặc kệ đi, Xán Liệt quay lưng, tùy ý vươn tay ném ra phía sau, bó hoa theo lực đẩy bay theo một đường cánh cung xinh đẹp rồi rơi vào trong lòng Chung Nhân.

Mọi người nhìn bó hoa đã có chủ, đều thở dài tiếc nuối, có ai đó lớn mật lên tiếng trách cứ Xán Liệt.

“Chủ tịch, cảm giác phương hướng của ngài bị nhầm rồi!”

“Cẩn thận không tôi trừ lương giờ!”

Chung Nhân nhận được hoa mà nghĩ buồn cười, trái lại Kim mẫu thấy con trai mình vô tâm đoạt được hoa liền cười như được mùa.

“Chung Nhân, chúc mừng em.” Bạch Hiền đứng ở một bên chúc mừng.

“Nhận được hoa thì sao chứ, em đã có người yêu đâu, nhưng mà sau đó em nhất định sẽ tìm một người tốt như anh Bạch Hiền.”

“Đúng vậy, nỗ lực lên nhé! Bạch Hiền đương nhiên là tốt rồi, nhưng đã thuộc về anh chứ rồi.” Xán Liệt đột nhiên đi tới ôm Bạch Hiền vào lòng, lên tiếng quyền sở hữu.

Chung Nhân hậm hực liếc mắt.

Cả ngày bận rộn hôn lễ làm Xán Liệt và Bạch Hiền mệt muốn chết, vừa phải đi uống rượu chúc mừng vừa phải chịu sự trêu chọc của bạn bè. Vị khách cuối cùng vừa ra khỏi cửa, Bạch Hiền đột nhiên cảm thấy choáng váng, ôm đầu lắc vài cái cho tỉnh.

“Bạch Hiền, em làm sao vậy?” Xán Liệt ở bên cạnh phát hiện Bạch Hiền không ổn, nhanh nhẹn ôm hỏi.

“Có thể hôm nay quá mệt mỏi, không có việc gì đâu.”

Tuy ngoài miệng nói không có việc gì, thế nhưng trong lòng Xán Liệt rất đau, ôm Bạch Hiền vào lòng mình an ủi, “Vất vả cho em rồi, xin lỗi.”

“Còn có anh nữa mà.” Bạch Hiền e thẹn, còn có cha mẹ, cô dì và em trai nữa mà.

Hai bên sui gia vừa vào đã thấy cô dâu chú rể đang thân thiết, “Còn chưa động phòng mà đã nóng nảy như vậy rồi.” Dì của Xán Liệt chọc.

“Cháu ôm vợ thôi mà, dì đừng ghen tỵ nha.”

Xán Liệt nói khiến cả nhà nghĩ hần rất ầu trĩ, đều ghét bỏ không chấp. Trong lòng Bạch Hiền cũng bất lực, cười thầm rất nhỏ. Thế nhưng đầu đột nhiên trầm xuống, toàn thân vô lực, trước mắt tối sầm lại, cả người gục trong lòng Xán Liệt.

“Bạch Hiền!”

Thấy Bạch Hiền té xỉu, tất cả mọi người vội vàng chạy lên, nóng ruột nhất là Xán Liệt, sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Vội vã đưa Bạch Hiền vào bệnh viện, cả hai nhà đều ngồi bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi, Xán Liệt lòng nóng như lửa đốt hận không thể chạy vào phòng bệnh xem xét tình hình.

Một lúc say bác sĩ đi ra, mọi người đều đồng loạt chạy lại.

“Bác sĩ, Bạch Hiền thế nào rồi?” Xán Liệt nắm tay bác sĩ lo lắng hỏi.

Bác sĩ trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, sung sướng nói, “Chúc mừng, cậu Biện đây đã mang thai rồi.”

“Mang thai?!”

Cả nhà trăm miệng một lời cùng đồng thanh.

“A a a, thật tốt quá, tôi được làm cha rồi!” Người thứ nhất phản ứng là Xán Liệt, tâm tình hưng phấn kích động, hoa chân múa tay vui sướng chạy vào trong phòng bệnh.

Mọi người nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Xán Liệt như trúng vé số, vừa vui lại vừa buồn cười, dù phần khởi nhưng cũng biết ý chưa vào quấy rối bọn họ.

“Chúng ta chờ ngoài này vậy.” Di của Xán Liệt nói.

“Tôi được làm bà nội rồi, ha ha” Phác mẫu cũng vô cùng phấn khởi, rốt cục cũng đợi được đứa con của Bạch Hiền.

“Chúng tôi đây là gì, chúng tôi mới là ông bà nội.”

Biện phụ Biện mẫu bên này không hài lòng lên tiếng.

“Ông thông gia, con của Bạch Hiền sinh ra đương nhiên là tôn tử của Phác gia chúng tôi, tôi đương nhiên là bà nội rồi.” Phác mẫu ghênh chiến.

“Đó cũng là tôn tử của Biện gia, hơn nữa Phác Xán Liệt nhận lời rồi, đứa con đầu lòng của hai người bọn họ sẽ mang họ Biện, tôi mới cho hấn và Bạch Hiền kết hôn.”

“Dựa vào cái gì hử, con của Xán Liệt tất nhiên phải mang họ Phác.” Phác mẫu nghe tin Xán Liệt bán đứng liền trừng mắt tấn công.

“Hai người là người lớn sao lại cãi nhau trước mặt lớp trẻ vậy, Xán Liệt và Bạch Hiền đâu chỉ sinh có một đứa.” Di của Xán Liệt vội vàng chuyển hướng cuộc đấu khẩu.

Phác mẫu và Biện phụ ngấm lại cũng đứng, đành tạm thời ngừng chiến, đoàn người lại tiếp tục hành quân ra hành lang.

“Thế Huân, anh nói sau này cha anh có cùng cha em vì chuyện này mà đánh nhau không.”

Đội ngũ đi sau cùng là Thế Huân và Lộc Hàm đang âm thầm bàn bạc.

“Yên tâm, chúng ta sinh mấy đứa, sinh một đội bóng rổ cũng được.” Thế Huân đồng ý nói, nhưng Lộc Hàm lại xấu hổ đỏ mặt.

“Muốn sinh thì anh sinh đi, anh nghĩ em là heo à.” Lộc Hàm vừa tức vừa thẹn.

“Đúng vậy, heo con bảo bối của anh, em cũng nhanh tốt nghiệp đi, bằng không anh không chờ được nữa đâu.”

“Hứ, em học xong đại học còn muốn học thạc sĩ rồi tiến sĩ nữa.”

“Đừng mà, em mà cứ học mãi là anh phải chờ tới 50 tuổi đó.” Thế Huân vuốt mồ hôi, hấn nghĩ mình chờ được Lộc Hàm học xong đại học là quá sức chịu đựng rồi.

Trong phòng bệnh, Xán Liệt cẩn thận rót cho Bạch Hiền một ly nước, sau đó thâm tình nhìn Bạch Hiền uống xong.

“Còn có chỗ nào khó chịu không, khó chịu nhất định phải nói, anh đi tìm bác sĩ, hiện tại em không còn một mình nữa, còn có con của chúng ta, nhất định phải cẩn thận.”

Xán Liệt quan tâm khiến Bạch Hiền không khỏi cảm động, lần đầu tiên mang thai không lấy một ai quan tâm như vậy cả.

“Bạch Hiền, có phải anh nói sai cái gì không, có phải anh nói quá gò bó không, em cứ thoải mái dưỡng thai, anh sẽ chăm sóc cho em và con mà.”

Xán Liệt thấy Bạch Hiền đầy mắt ánh lệ không khỏi nhủ mảy, yêu thương hỏi.

“Em thực sự rất vui, anh quan tâm em như thế khiến em rất cảm động.”

“Ngốc quá.” Xán Liệt ngồi vào bên giường ôm chặt Bạch Hiền trong lòng, “Chúng ta hiện tại kết hôn rồi, em là vợ anh, anh đương nhiên phải quan tâm và yêu thương em rồi.”

“Trước đây chúng ta kết hôn thì anh không có như vậy.” Bạch Hiền cố ý nhắc tới chuyện trước kia.

“Đó là Phác Xán Liệt trước đây, Phác Xán Liệt trước đây đã chết rồi, hiện tại là một Phác Xán Liệt mới, là một Phác Xán Liệt chỉ yêu Biện Bạch Hiền.” Xán Liệt vội vàng nói, sợ nhất là Bạch Hiền lấy chuyện trước kia để dạy dỗ mình, như vậy không chỉ có Bạch Hiền thống khổ mà hắn cũng rất thống khổ.

“Cái gì mà chết hay mới chứ, hôm nay là ngày chúng ta kết hôn, đừng nói gở.” Bạch Hiền vỗ vỗ lưng Xán Liệt, “Mặc kệ anh là Phác Xán Liệt trước đây hay là Phác Xán Liệt hiện tại, người em thích vẫn là Phác Xán Liệt, tuy đã từng bị tổn thương, nhưng em vẫn không thể ngừng thích anh được.”

Tình yêu của Bạch Hiền đối với Xán Liệt là thủy chung không đổi khiến hắn cảm động rơi nước mắt, không nghĩ tới bản thân mình trước đây thương tổn Bạch Hiền như vậy, mà Bạch Hiền vẫn thích mình. Xán Liệt ngực oán hận suy nghĩ, trước đây là bị cái gì che mắt nên mới không thấy Bạch Hiền thật là tốt.

“Anh muốn nghe con đạp.” Xán Liệt buông Bạch Hiền ra làm bộ dán tai lên bụng cậu.

“Bác sĩ nói mới một tháng, con mới như quả trứng lấy gì mà đạp.”

“Có, có, anh nghe được, nghe được bụng của em kêu, ha ha ”

“Bại hoại!” Bạch Hiền hờn dỗi kéo tai Xán Liệt, “Cả ngày chưa ăn cái gì, quá đói bụng không được sao.”

“Đi, Phác phu nhân muốn ăn gì, tiểu nhân đi mua cho người ăn, người rất thích ăn bánh mật phải không.”

Nhìn Xán Liệt vỗ bụng chạy ra chạy vào, Bạch Hiền lộ ra dáng cười hạnh phúc, sờ sờ chiếc bụng phẳng của mình, cúi đầu nói rằng, “Con yêu à, lần này cha đã chọn không sai, cha thực sự rất hạnh phúc.”

59. Chương 59

Từ sau khi Bạch Hiền mang thai, nghiêm nhiên trở thành bảo bối được cưng chiều của toàn bộ mọi người, nhất là Phác mẫu và Xán Liệt hết mực cưng chiều Bạch Hiền.

Bạch Hiền có điểm dở khóc dở cười, bây giờ mới mang thai hơn một tháng, bụng cũng chưa có dấu hiệu nổi lên, nếu như chờ 8 tháng nữa chắc sẽ bị giam lỏng ở nhà mất.

Sau khi hai người kết hôn Xán Liệt rất chăm lo cho gia đình, nhất là khi Bạch Hiền mang thai liền biến thành ông chồng đảm đang 24/24 giờ.

“Điện thoại di động không nên để trong người, người mang thai rất nhạy cảm với tia phóng xạ. Ô mai chua thì luôn mang theo bên mình, khi nào muốn nôn thì lập tức ăn vài quả nếu không sẽ rất khó chịu. Không được làm việc quá sức, anh nói với Thế Huân rồi không giao nhiều việc cho em nữa, thân thể cảm giác khó chịu thì lập tức về nhà hoặc gọi điện thoại cho anh, anh sẽ lập tức tới đón em.”

Bạch Hiền lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, “Không ngờ anh lại nhiều lời như thế, những điều này sáng nay trước khi ra khỏi nhà anh lái nhái cả trên đường đến công ty, em mà không nhắc chắc anh sẽ đi làm muộn luôn.”

“Tính của em anh hiểu rõ nhất, gặp chuyện gì cũng âm thầm chịu đựng sợ người khác lo lắng, nhưng bây giờ có anh rồi em không cần chịu đựng một mình nữa, anh sẽ giúp em giải quyết vấn đề.”

“Biết rồi, biết rồi, không có chuyện gì nữa thì em đi làm đây.”

Xán Liệt suy nghĩ một chút xem có chuyện gì cần nói nữa không, sau đó gật đầu ý bảo đồng ý, khi Bạch Hiền mở cửa lại bị Xán Liệt gọi lại.

“Bạch Hiền, hay là chuyển về Phác thị đi, như vậy anh mới yên tâm được.”

Bên trong xe bỗng trầm lặng, Bạch Hiền chậm rãi nói rằng, “Hôm qua em đã nói rồi còn gì, em sẽ không trở lại Phác thị, lại càng không thể bỏ việc được.” Sau đó Bạch Hiền ôn hòa nói, “Ở đâu làm việc cũng như nhau cả thôi, chỉ cần em hài lòng là được, không phải sao?”

Nếu Bạch Hiền nói làm việc ở đây rất hài lòng, Xán Liệt cũng không ép buộc Bạch Hiền trở lại Phác thị làm việc nữa, “Chỉ cần em thích là được rồi, nhanh vào đi, sắp muộn rồi.”

“Em đi đây.”

Bạch Hiền mỉm cười mở cửa, nhưng hình như còn có chuyện chưa làm, lập tức quay đầu lại nhân lúc Xán Liệt không chú ý, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi hắn, sau đó nói tiếng tạm biệt rồi đi vào công ty.

Xán Liệt như lần đầu tiên được hôn, vẫn chưa phục hồi tinh thần lại cứ ngẩn ngơ sờ sờ môi, nhìn dáng đi nhẹ nhàng của Bạch Hiền vào công ty, trong lòng mặc dù có chút thất vọng vì Bạch Hiền không trở về Phác thị, nhưng chỉ cần Bạch Hiền thích thì làm ở đâu cũng chẳng sao cả.

Tối gần buổi trưa Thế Huân đi tới bộ phận thiết kế, đi tới chỗ của Bạch Hiền.

“Sao vậy, chủ tịch Phác vẫn cho phép anh ra ngoài làm việc sao?”

Thế Huân nói chuyện khôi hài khiến đồng nghiệp trong phòng đều nhẹ giọng bật cười, Bạch Hiền trừng mắt lườm Thế Huân, tuy rằng quan hệ tốt thế nhưng trong giờ làm việc không muốn trêu đùa.

“Được rồi, anh đừng trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi như vậy, mau ăn cơm trưa đi, chủ tịch Phác đặc biệt căn dặn tôi kiểm tra anh ăn.”

Bạch Hiền thực sự chịu không nổi mồm Thế Huân cứ mở ra là chủ tịch Phác này chủ tịch Phác nọ nữa, không thể làm gì khác hơn là kéo Thế Huân nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc. Trong nhà ăn tập thể, Bạch Hiền và Thế Huân ngồi ở một góc cạnh cửa sổ.

Nhìn Bạch Hiền lấy ra một gói ô mai rồi ăn một quả, Thế Huân không khỏi buồn cười, “Đây là Phác Xán Liệt chuẩn bị sao, ôi, hắn thật đúng là đổi tính rồi, biến thành ông chồng đảm đang 24/24 giờ rồi.”

“Xán Liệt sợ tôi khó chịu mới chuẩn bị đó.”

“Đúng vậy đúng vậy, yêu đứa con càng yêu bà vợ, nói thật đi anh không cảm thấy Phác Xán Liệt thực sự đã thay đổi sao?”

“Thay đổi như thế nào?” Bạch Hiền cố ý hỏi.

“Trở nên sợ hãi và phục tùng vợ, ha ha” Thế Huân lớn tiếng bật cười.

“Tôi đâu làm gì mà Xán Liệt sợ sệt, là hắn quá lo lắng cho tôi mà thôi.” Bạch Hiền xấu hổ đỏ mặt.

“Là quá yêu anh thì có, nhìn anh xấu hổ kìa.” Thế Huân ưu nhã uống canh.

Tuy rằng chuyện Xán Liệt yêu mình là điều ai cũng biết, thế nhưng Bạch Hiền vẫn canh cánh trong lòng, nếu như lần sau gặp phải một người như Từ Nhã Nghiên có thể khiến Xán Liệt động tâm, mình có phải sẽ bị vứt bỏ một lần nữa.

“Sao vậy, nhìn anh hình như vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng Xán Liệt, nếu không, chúng ta thử làm một bài kiểm tra tình cảm đi.”

“Kiểm tra? Như thế nào?”

Thế Huân ghé sát bên người Bạch Hiền, ánh mắt nham hiểm mập mờ nói chuyện.

Xán Liệt thật vất vả mới hoàn thành xong hợp đồng, đang dưới tầng hầm chuẩn bị lái xe ra thì nhận được điện thoại của Từ Nhã Nghiên, thấy tên hiển thị là Từ Nhã Nghiên, Xán Liệt do dự có nên nhận hay không. Từ sau khi hai người ly hôn rất ít khi liên lạc với nhau, không biết cô ta tìm mình làm gì.

“A lô ” Xán Liệt vẫn là nhận điện thoại, giọng điệu có điểm lạnh lùng.

“Xin hỏi có phải anh Phác Xán Liệt không?” Bên kia là một giọng nam.

“Xin chào, tôi là bác sĩ của bệnh viện Seoul, cô Từ Nhã Nghiên vừa bị tai nạn giao thông, chúng tôi hiện tại không thể liên lạc được với người nhà của cô ấy, trong điện thoại di động của cô ấy có tìm được số điện thoại của anh.”

“Cái gì? Joy bị tai nạn.” Xán Liệt nghe được tin Từ Nhã Nghiên bị tai nạn theo bản năng phản ứng rất kích động, thế nhưng không nói lập tức đến bệnh viện, “Để tôi giúp anh liên hệ với người nhà của cô ấy.”

Cúp điện thoại Xán Liệt vô cùng mâu thuẫn, nhìn đồng hồ đeo tay thì đã đến lúc Bạch Hiền tan tầm rồi, hiện tại rốt cuộc phải đi đón Bạch Hiền hay nên đi xem tình hình của Từ Nhã Nghiên, cha mẹ của cô ấy đều ở nước ngoài, tại Hàn Quốc một người thân cũng không có.

Xán Liệt gọi điện thoại cho Bạch Hiền, “Bạch Hiền, anh có chuyện phải xử lý, không thể tới đón em được.” Xán Liệt lo lắng nói.

“Không sao, anh làm việc đi, em sẽ tự mình về nhà.”

“Xin lỗi, hay là em đứng ở trước công ty chờ một lát, khoảng một tiếng sau anh sẽ đến.”

“Không cần đâu, Thế Huân nói có thể đưa em về nhà.”

“Vây cũng được. Bạch Hiền, anh yêu em.”

Xán Liệt đột nhiên nói anh yêu em, tựa hồ đang suy nghĩ nói cho Bạch Hiền, mặc kệ mình làm cái gì cũng chỉ yêu Bạch Hiền thôi.

“Vâng, em cũng yêu anh.”

Hai người đều trầm mặc cúp điện thoại, sau đó Xán Liệt lập tức chạy xe đến bệnh viện. Bên này tuy rằng nghe được Xán Liệt nói anh yêu em, thế nhưng trong lòng Bạch Hiền lại rất khó chịu.

“Sao vậy, ghen tị chứ gì, tôi biết ngay mà.” Thế Huân vừa lái xe vừa cười nói.

“Tôi không giống như con gái động tí là ghen tuông đâu, Xán Liệt chỉ là lo lắng cho bạn bè mới đi thăm Từ Nhã Nghiên mà thôi.”

“Vây sao, nếu thật sự quan tâm bạn bè, vậy sao không trực tiếp nói rõ với anh, còn tìm lý do có chuyện.” Thế Huân nhìn có chút hả hê nói, “Chúng ta cũng đến bệnh viện thôi, kịch hay sắp diễn ra rồi.”

Xán Liệt đi tới bệnh viện hỏi y tá trực liền lập tức chạy lên lầu ba tìm phòng của Từ Nhã Nghiên, đẩy cửa ra liền thấy Từ Nhã Nghiên mặc y phục bệnh nhân ngồi ở trên giường.

“Joy, em không sao chứ?” Xán Liệt đi tới bên giường, giọng nói có chút hỗn loạn.

“Xán Liệt, anh thật sự tới rồi.” Từ Nhã Nghiên kích động ôm lấy Xán Liệt.

“Joy, em đừng như vậy, chúng ta đã hết rồi.” Xán Liệt vội vã gỡ tay của Từ Nhã Nghiên ra, lui về phía sau bảo trì khoảng cách.

“Xán Liệt, anh nhất định phải làm như vậy sao? Anh thực sự không còn chút tình cảm nào với em sao? Em nhờ bác sĩ gọi điện thoại cho anh, em nghĩ anh sẽ không tới, thế nhưng thấy anh tới em thực sự rất vui.”

“Anh chỉ là thấy em không có người thân ở Hàn Quốc, cho nên đến xem tình hình mà thôi, em đỡ rồi thì anh về đây.”

Thấy Từ Nhã Nghiên đã ổn, Xán Liệt nghĩ không cần chăm sóc nữa, đang chuẩn bị xoay người ra về. Từ Nhã Nghiên ở trên giường đột nhiên vươn người kéo Xán Liệt, không may mất thăng bằng mà ngã xuống dưới sàn, Xán Liệt hoảng hốt xoay người nâng cô dậy.

“Xán Liệt, đừng rời xa em, chúng ta hãy quay lại với nhau đi, em sẽ không giống như trước đây nữa, em sẽ học cách làm một người vợ hiền, một người mẹ đảm đang.”

“Joy, em từ từ nghỉ ngơi đi, chuyện của chúng ta đã qua rồi, trở lại không được nữa, hiện tại người anh yêu chỉ có Bạch Hiền, hơn nữa Bạch Hiền đã có con của anh rồi, xin em đừng tới làm phiền gia đình của anh nữa.” Xán Liệt đỡ Từ Nhã Nghiên lên giường, nghiêm túc nói.

“Cậu ta và anh cũng từng chia lìa, vì sao anh còn có thể thương cậu ta, mà không thể cho em một cơ hội.” Từ Nhã Nghiên đau khổ nói.

“Anh nợ Bạch Hiền nhiều lắm, trước đây là do tâm trí anh bị u mê cho nên không hiểu chuyện mà quý trọng Bạch Hiền, thế nhưng hiện tại Bạch Hiền cho anh một cơ hội, để anh bồi thường cũng như để hiểu được con người Bạch Hiền.”

“Anh như vậy chẳng phải là thương hại cậu ta sao? Nói vậy cậu ta còn đáng thương hơn em.”

“Không phải!” Xán Liệt đột nhiên lớn tiếng phản bác, “Anh yêu Bạch Hiền, từ khi phát hiện tình cảm của mình đến tận bây giờ tình yêu đó vẫn luôn mãnh liệt, khi anh ly hôn với Bạch Hiền thì mới phát hiện Bạch Hiền chính là nửa còn lại của mình, không chỉ vậy Bạch Hiền là người hiểu rõ anh nhất, trong lòng anh nghĩ gì, muốn gì Bạch Hiền đều biết. Dù không nói ra, nhưng chỉ cần một ánh mắt cũng khiến anh rất ấm áp.”

“Thì ra ngay từ đầu em đã thất bại rồi.” Từ Nhã Nghiên miễn cưỡng tươi cười.

Xán Liệt vỗ vai Từ Nhã Nghiên, tuy rằng yêu thương thế nhưng chưa từng động tâm, “Em cứ an tâm nghỉ ngơi đi, anh về đây.”

Nói xong Xán Liệt xoay người ra về, thế nhưng xoay người lại liền thấy Bạch Hiền và Thế Huân đang đứng ở cửa, nhất thời ngẩn ngẫn cả người.

Bạch Hiền mặt không hiện ra biểu tình gì, Xán Liệt không nghĩ tới gặp phải Bạch Hiền ở chỗ này, hoảng hốt chạy lại giải thích, “Bạch Hiền, sao em lại ở đây, em nghe anh giải thích đã, không phải anh cố ý lừa em đâu.”

Nhìn Xán Liệt hoảng loạn giải thích, Bạch Hiền nhin không được nở nụ cười, “Anh giải thích cái gì, em đã nghe thấy hết những gì mà hai người nói chuyện rồi.”

“Bạch Hiền, bây giờ yên tâm rồi chứ.” Từ Nhã Nghiên ở phía sau từ trên giường đi xuống, cười rạng rỡ đi tới bên người Bạch Hiền và Xán Liệt.

“Mấy người?” Xán Liệt khó hiểu nhìn hai người bọn họ.

“Để tôi giải thích vậy, đây là bài kiểm tra do chính tay tôi dựng nên, nội dung chính là kiểm tra tình cảm của anh đối với Bạch Hiền sâu đậm đến nhường nào.” Thế Huân trong tư thế người thắng lợi nói.

“Cảm ơn cô Từ.” Bạch Hiền nói.

“Đừng khách sáo, tuy rằng tôi không phục, thế nhưng thấy Xán Liệt không có cậu thì không sống được, tôi nghĩ dù mình cố gắng thế nào cũng thất bại thôi. Cho nên tôi cũng chỉ có thể chúc phúc cho hai người thôi.”

Từ Nhã Nghiên thoải mái nói, hôm nay bị Ngô Thế Huân cầu xin diễn một màn kịch, lúc đó nhận lời cũng có chút suy nghĩ, vẫn muốn xem Xán Liệt có còn chút lưu luyến nào với mình không, nhưng xem ra Xán Liệt đã biến thành một ông chồng chung thủy rồi, cho nên mình cũng hoàn toàn hết hy vọng.

Trên đường về nhà Xán Liệt nổi giận với Bạch Hiền, dọc theo đường đi không nói lời nào.

“Xán Liệt, bọn em chỉ là đùa giỡn thôi mà.” Bạch Hiền theo Xán Liệt vào phòng, đi phía sau nói.

“Anh không cảm thấy có gì vui cả, là em không tin tình yêu của anh dành cho em chứ gì.” Xán Liệt thuận miệng nói, cổ áo khoác tháo cà- vạt.

“Hừ, nếu như không phải anh trước đây đối xử với em như vậy, em có bày ra trò này không? Em cũng chỉ muốn con của mình sinh ra và lớn lớn trong một gia đình hạnh phúc mà thôi, không muốn nó vì một người cha bị vứt bỏ như em mà đau buồn.”

“Anh nói vứt bỏ em lúc nào.” Xán Liệt nói, cũng không giận dữ nữa, cuối cùng là thỏa hiệp, ôm từ phía sau lưng Bạch Hiền, “Có thể nói thì có thể làm, anh đã nói hết tâm tư của mình rồi, nếu như em nghĩ còn chưa đủ, anh chỉ có thể lấy cái chết để chứng minh tình yêu của mình thôi.”

“Ngu ngốc, nói cái gì đó, nếu như anh chết rồi, vậy cũng là vứt bỏ em và con, như vậy cũng là thương tổn em.”

“Được được được, anh sẽ sống thật tốt, chăm sóc em và con thật tốt, không để em và con chịu thương tổn, được chưa?”

“Cũng tạm được.” Bạch Hiền thoải mái cười.

“Thế nhưng, em và Ngô Thế Huân liên thủ lại gạt anh thì phải giải quyết thế nào, anh cần phải nghiêm phạt em!”

Nói xong Xán Liệt bế Bạch Hiền lên giường, vẽ mặt gian xảo.

“Chúng ta còn chưa ăn tối mà.”

“Anh ăn em là đủ rồi.”

“Đừng mà... A... Ô ”

Trong phòng truyền tiếng rên rỉ khiến người nghe xấu hổ đỏ mặt, làm cho cả phòng đều nhiễm một màu hồng rực rỡ.

Cuối tuần nhàn hạ Bạch Hiền dậy muộn một chút, từ khi mang thai trở nên thèm ngủ hơn.

“Xán Liệt, muộn thế này rồi, sao anh không gọi em dậy.”

Bạch Hiền rửa mặt xong mặc đồ thể dục xuống lầu, liền thấy Xán Liệt đang mang tạp dề cầm muống xào nấu trong nhà bếp.

“Khó có cơ hội cuối tuần để em ngủ nhiều, bữa sáng anh sắp làm xong rồi, em cứ ăn bánh kem trước đi.”

Bạch Hiền hiếu kỳ ngó vào phòng bếp muốn coi, lại bị Xán Liệt ngăn cản, “Nhà bếp nhiều khói, cầm bánh kem ra phòng khách đi.”

“Vâng ”

Bạch Hiền ngoan ngoãn tiếp nhận bánh kem, Xán Liệt cũng quá lo lắng rồi, khói dầu phòng bếp không đến mức động tới bảo bối đầu. Thế nhưng đây có thể là biểu hiện tình yêu của Xán Liệt, Bạch Hiền cũng chỉ buồn cười nhận thôi.

Chờ Bạch Hiền ngồi ở bàn ăn xử lý hết bánh kem Xán Liệt mới dâng bữa sáng tình yêu lên, sandwich kẹp thịt gà vàng ươm, ở giữa còn trang trí bằng hai quả trứng tròn to đáng yêu.

“Nhiều ghê.” Bạch Hiền nhìn phần ăn trước mặt.

“Không nhiều đâu, bây giờ em cần ăn hai phần cơm, hơn nữa người mang thai dù ngồi một chỗ cũng tiêu hao rất nhiều thể lực, cho nên phải ăn nhiều một chút.” Xán Liệt tháo tạp dề ngồi đối diện Bạch Hiền, ăn phần của mình.

“Chốc nữa anh dẫn em đến một nơi.” Xán Liệt vừa ăn vừa bí mật nói.

“Đi đâu?” Bạch Hiền hiếu kỳ hỏi.

“Em cứ ăn cho xong đi, đến đó tự nhiên em sẽ biết.” Xán Liệt không tiết lộ điều gì cho Bạch Hiền, Bạch Hiền đành phải ăn bữa sáng thật nhanh.

Dưới sự giám sát của Xán Liệt, Bạch Hiền cũng ăn hết bữa sáng mà không để thừa.

“Đi đâu thế, đi đâu thế?”

Sau khi lên xe Bạch Hiền hưng phấn hỏi, như một đứa trẻ hiếu động.

“Tối rồi em sẽ biết.” Xán Liệt vẫn không tiết lộ.

“Xán Liệt thật đáng ghét, nếu như đến nơi em không thích thì anh cứ chuẩn bị nhận đòn đi.”

Bạch Hiền cố ý giả vờ tức giận nói, Xán Liệt chỉ cười, sau đó chuyên tâm lái xe. Thấy Xán Liệt không để ý tới mình, Bạch Hiền buồn chán nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Dần dần xe rẽ lối vào một nơi rất quen thuộc, thế nhưng Bạch Hiền nhất thời nghĩ không ra nơi này đã đến khi nào. Cho đến khi Xán Liệt đỗ xe trước một tiệm chụp ảnh cổ kính thì Bạch Hiền mới nhớ ra, Xán Liệt dẫn Bạch Hiền tới nơi mà bọn họ đã từng chụp ảnh cưới, thế nhưng lúc đó chỉ có Bạch Hiền chụp một mình.

“Anh dẫn em tới đây làm gì.” Bạch Hiền có chút bồi hồi, nhưng giọng nói vẫn cố bình thản nói.

“Theo anh.” Xán Liệt nắm tay Bạch Hiền, đi vào trong tiệm chụp ảnh.

“Anh Phác, hai người tới rồi.”

Thợ chụp ảnh thấy Xán Liệt tới liền nhiệt tình lên chào hỏi, Bạch Hiền nhớ rõ người thợ chụp ảnh này, chính là người đã chụp ảnh cưới cho mình, Andy. Bạch Hiền có chút xấu hổ, lúc đó còn van nài nửa ngày hẳn mới chịu ghép ảnh cưới, không biết hẳn còn nhớ hay không.

“Chúng ta đến chụp ảnh cưới, chuẩn bị xong chưa?” Xán Liệt hỏi, Bạch Hiền trừng mắt to nhìn Xán Liệt, mình đã đồng ý chụp ảnh khi nào chứ.

“Em không chụp!” Bạch Hiền rút tay, giận dữ xoay người đi ra cửa.

“Xin lỗi, anh chờ một chút.”

Nói xong Xán Liệt chạy lên ngăn cản Bạch Hiền.

“Bạch Hiền, sao em lại không chụp, chúng ta đã kết hôn rồi chụp ảnh là đương nhiên.”

“Em không muốn chụp, anh nói chúng ta đã kết hôn rồi thì cần gì chụp nữa.” Bạch Hiền cúi đầu, Xán Liệt không nhìn thấy biểu tình của Bạch Hiền, thế nhưng nghe thanh âm của Bạch Hiền thì hiểu cậu đang buồn khổ.

“Buổi tối hôm trước, anh thấy em xếp đồ, thấy được ảnh kết hôn và giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta trước đây, tuy rằng lúc đó em đưa lưng về phía anh, nhưng anh thấy em khẽ rơi lệ.”

Bạch Hiền như trước cúi đầu không nói, Xán Liệt tiếp tục nói, “Cho nên anh lên kế hoạch đi chụp ảnh kết hôn, vì anh không muốn mỗi lần nhìn ảnh cưới là em lại đau lòng.”

Giọng điệu của Xán Liệt rất khoan thai, ôn nhu nhẹ nhàng dao động Bạch Hiền. Quả thực đúng như lời Xán Liệt nói, mỗi lần nhìn ảnh cưới của một ai đó Bạch Hiền đều cảm thấy đau lòng cho mình.

“Ngốc quá, nếu em hối hận khi đi chụp thì vẫn còn kịp, nhưng nếu như chờ chúng ta 70 80 tuổi mới đi chụp, em nghĩ xem lão già như anh còn đủ sức bế em lên nữa không.”

Xán Liệt nghịch ngợm nói, Bạch Hiền nhin không được bật cười. Lúc này mới ngẩng đầu lên, quyết nước mắt buồn cười nhìn Xán Liệt.

“Em không cần anh bế, anh đi trang điểm đi.”

“Khó mà làm được, anh đã bàn với Andy rồi, có mấy tư thế ôm và bế.”

Nói xong Xán Liệt kéo Bạch Hiền vào chụp ảnh, quay sang Andy cười thắng lợi, đối với thủ đoạn dụ dỗ người của Xán Liệt, làm bạn tốt như Andy cũng phải kiêng sợ.

Xán Liệt và Bạch Hiền được nhân viên trong tiệm hết lòng trang điểm, Bạch Hiền hỏi hộp ngồi ở trên ghế, chăm chú dõi theo mấy cô nhân viên vừa làm tóc cho mình vừa hỏi chọn y phục. Nhớ kỷ lần kia không có nghiêm trang cẩn thận như thế, chỉ làm qua loa vài bước là xong.

“Cậu thích lễ phục bằng vải nỉ đúng không, thích màu trắng hay màu đen?”

Nhân viên cửa hàng cầm hai bộ lễ phục cho Bạch Hiền xem, Bạch Hiền do dự, nhìn đều rất đẹp.

“Màu trắng đi.” Bạch Hiền cuối cùng chọn màu trắng, kết hôn mình muốn sự tinh khiết và thanh cao của màu trắng.

Khi Bạch Hiền thay xong bộ lễ phục màu trắng, nhìn vào gương kinh ngạc khó tin vào mắt mình.

“Ánh mắt của cậu thật không tồi, màu trắng thực sự rất hợp với cậu, thoát nhìn phi thường đẹp trai.” Nhân viên cửa hàng ở một bên tán thưởng, người đẹp vì lựa quả không sai.

“Cảm ơn... Cảm ơn.” Bạch Hiền cũng vui vẻ hơn, khoe miệng len lén lộ ra nụ cười vui sướng.

“Xin hỏi, bên này được rồi chứ, anh Phác đã chuẩn bị xong rồi, đang đợi cô dâu kia.”

“Được rồi, lập tức đến đây.”

Nhân viên trang điểm sửa lại chiếc nơ liền mỉm cười tỏ ý xong xuôi.

Xán Liệt trang điểm rất đơn giản, nhưng với khí chất trời cho dù trang điểm đơn giản cũng vô cùng đẹp trai. Ngồi ở trên sofa lật vài trang tạp chí, chờ Bạch Hiền đi ra.

Lúc này rèm che chậm rãi lui về hai phía, nghe được động tĩnh Xán Liệt ngẩng đầu nhìn lên. Phía sau tấm rèm, Bạch Hiền mặc trên mình bộ lễ phục màu trắng như tuyết đứng mỉm cười, mái tóc mềm mại vương vấn bờ mi dài. Có thể là lần đầu tiên bị người khác nhìn chăm chú như vậy, Bạch Hiền không được tự nhiên có chút ngại ngùng.

Xán Liệt buông tạp chí đi tới, ngắm nhìn Bạch Hiền với bộ mặt khó hiểu, không phải vui vẻ cũng không phải mất hứng.

“Có phải rất xấu không, nếu xấu thì nói để em thay bộ khác.”

Bạch Hiền cho rằng Xán Liệt không thích, lập tức chạy xuống đài thì bị Xán Liệt kéo lại.

“Ngốc, rất đẹp.”

Nghe được Xán Liệt nói đẹp, Bạch Hiền ngượng ngùng xấu hổ, bên tai đều đỏ ửng lên.

“Em xem.” Xán Liệt dẫn Bạch Hiền đến trước gương, “Chúng ta đều chọn màu trắng, nhìn xem, rất xứng đôi.”

Nhìn Xán Liệt và mình trong gương, Bạch Hiền phải thừa nhận vẻ đẹp trung tính của mình cùng nét nam tính của Xán Liệt rất xứng đôi, nhất thời sắc mặt đỏ ửng.

“Ha ha, Bạch Hiền xấu hổ, chứng minh em cũng hiểu được chúng ta rất xứng đôi. Quả nhiên chúng ta là một đôi trời đất tạo nên, anh không chọn sai em, Bạch Hiền.”

Xán Liệt đang tâm tình thì thợ chụp ảnh Andy chạy lại giục hai người.

“Hai người muốn tâm tình tán thưởng thì đợi chút nữa đi, mau tới đây chụp ảnh, cả đồng khách đang chờ tôi kia kìa.”

Bạch Hiền nắm chặt tay Xán Liệt vào phòng chụp ảnh, nhìn ngọn đèn tụ sắc lên sân khấu, Bạch Hiền có chút hồi hộp.

“Cứ thoải mái, chúng ta đâu phải đến chụp ảnh GV đâu.”

Bạch Hiền trừng mắt lườm Xán Liệt, “Ăn nói thế à.”

Hai người lên đài nhưng nhất thời chưa nghĩ ra tư thế gì.

“Hai người các người có phải đến chụp ảnh không thế, kết hôn rồi mà sao chẳng thấy chút thân ái nào vậy.”

“Ai nói vậy, chúng tôi rất nồng nàn nhá.”

Xán Liệt nói xong mạnh mẽ ôm Bạch Hiền vào trong lòng, sau đó rất thân mật kề sát khuôn mặt Bạch Hiền, tay còn bày ra dáng chụp V-sign.

“Tôi nói này Phác Xán Liệt, anh làm như chụp ảnh ngoài đường không bằng ấy.”

Bị Andy không hề nể mặt nói một câu như thế, Bạch Hiền nhin không được nở nụ cười, cậu cho tới bây giờ chưa thấy có người nào dám nói Xán Liệt như thế.

Mà Andy thấy Bạch Hiền mỉm cười thì lập tức cầm lấy cameras điều chỉnh cự ly quay sang Bạch Hiền liên tục bấm máy.

“Này này này, sao lại chụp Bạch Hiền thế.” Xán Liệt lập tức đem Bạch Hiền giấu ra phía sau lưng.

“Đại ca à, tôi là một thợ chụp ảnh, thấy cảnh đẹp thì phải chụp lưu lại thôi.”

Tuy rằng Andy nói như vậy, có thể biết Bạch Hiền cười rất hấp dẫn, thế nhưng trong mắt Xán Liệt thì hẳn đang trộm nhìn mặt vợ mình. Nhưng đang chụp ảnh cưới, cho nên không muốn náo loạn.

Không khí dễ chịu khiến Bạch Hiền bắt đầu thả lỏng tâm tình, dưới sự chỉ đạo của Andy, Xán Liệt và Bạch Hiền phối hợp hoàn thành những tư thế thân mật rất tốt, thậm chí hai người ngã lên ngã xuống vẫn nhẹ nhàng cười, khiến Andy nhìn vừa phát điên vừa buồn cười.

“Tiếp theo là một bức ảnh đây ***y.”

“Gi?”

Bạch Hiền ra vẻ không hiểu, thế nhưng Xán Liệt đã hiểu.

“Tôi hiểu tôi biết, Bạch Hiền em chỉ cần phối hợp với anh là được rồi.”

“A.” Bạch Hiền kiến thức nửa vời mơ hồ gật đầu.

Xán Liệt một tay ôm chầm lấy thắt lưng của Bạch Hiền, cơ thể hai người dính sát vào cùng một chỗ, giữa lúc Bạch Hiền định mở miệng hỏi đây là tư thế gì, Xán Liệt liền nhắm mắt lại hôn lên môi Bạch Hiền.

Bạch Hiền ngạc nhiên, Xán Liệt lại hưởng thụ, rất nhanh đã rơi vào cameras của Andy. Bạch Hiền rất xấu hổ khi bị Xán Liệt hôn môi trước mặt nhiều người như vậy, thế nhưng Xán Liệt bóp chặt thắt lưng khiến cậu không thể giãy dụa, chậm rãi Bạch Hiền cũng rơi vào nụ hôn triền miên ấy. Hai tay đáp lên vai Xán Liệt, khẽ nâng đầu đón ý hôn của Xán Liệt.

Nếu như không phải Andy cắt đứt hai người, chỉ sợ hai người sẽ tiếp tục hôn cho tới cảnh giới cuối cùng.

“Được rồi, phần tiếp theo, hai người các người thay quần áo đi.”

Lại đi vào phòng hoá trang Bạch Hiền cũng không e lệ như trước nữa, trên mặt vẫn còn lưu lại một tia đỏ ửng.

“Anh Phác và cậu Biện thật xứng đôi, đều đẹp trai như nhau.” Nhân viên cửa hàng nói đầy ước ao.

“Lần này thay y phục nào đây, dù gì hai người mặc cái gì cũng đều rất xứng đôi vừa lứa.”

“Vây, tôi có thể mặc áo cưới không?”

“Cái gì?!”

Nhân viên hoá trang đều sợ ngây người nhìn Bạch Hiền, rất ít con trai mặc áo cưới chụp ảnh, dù sao cũng không muốn bị xem như là con gái.

Lần này Xán Liệt thay một bộ tây trang màu đen, bên trong là áo sơ mi màu trắng, trên cổ còn thắt nơ bướm màu đen, chân ngồi bất chေo thản nhiên đọc tạp chí, phong thái như boss lớn đang nghiên cứu tài liệu.

Tấm rèm lại chậm rãi mở ra, Xán Liệt chống cằm nhìn lại. Khi thân ảnh Bạch Hiền từ từ xuất hiện trước mắt hắn, Xán Liệt mắt tròn to mồm há hốc nhìn Bạch Hiền.

Bạch Hiền mặc chiếc áo cưới đuôi dài trắng noãn để lộ vai, trên đầu còn đính chiếc khăn sa trắng noãn vừa vặn che khuất mái tóc ngắn, trong lòng khó có thể nhìn rõ dung nhan mỹ lệ của người đội nó. Đôi vai gầy lộ ra không có dáng đàn ông tráng kiện, chỉ thấy xương quai xanh hiện rõ khiến người nhìn lưu luyến không muốn chớp mắt.

Bạch Hiền cúi đầu ngượng ngùng, thế nhưng thấy bộ dạng Xán Liệt nhìn mình si mê thì có chút buồn cười.

Rốt cuộc Bạch Hiền còn có bao nhiêu bí ẩn, càng đi sâu tìm hiểu càng làm cho người ta mê muội ở trong đó.

Khẽ vén tầng váy trắng mỏng bên ngoài, đôi tay thon dài trắng mịn của Bạch Hiền giao nhau đặt ở trước người, phía trước còn cầm một bó hoa cưới, bộ dạng e lệ ngượng ngùng.

Khi tổ chức hôn lễ thì Xán Liệt mặc áo cưới, so với Bạch Hiền bây giờ thì khác một trời một vực, nếu như Xán Liệt mặc áo cưới như làm trò hề, thì Bạch Hiền lại làm cho người ta có cảm giác kinh diễm.

“Bạch Hiền...” Xán Liệt đi qua, con mắt vẫn mở thật to, “Em...” Xán Liệt sợ chớp mắt Bạch Hiền mỹ lệ như vậy sẽ biến mất, Bạch Hiền không phải không thích mặc áo cưới sao, sao giờ lại?

“Em muốn thử một lần, xem tây trang của anh và áo cưới của em có xứng đôi không.”

Bạch Hiền nói làm Xán Liệt cười, “Mặc kệ em mặc cái gì đều rất xứng đôi với anh, em như vậy thật là xinh đẹp.”

“Lại đồ ngon đồ ngọt rồi, nhanh đỡ em đi xuống, quả nhiên em mặc đồ con gái không hợp, nhanh chụp để em thay đồ.”

Bản tính nữ vương của Bạch Hiền trỗi dậy, Xán Liệt lại mỉm cười xấu xa, liền ôm lấy eo Bạch Hiền.

“Anh làm gì vậy!”

“Nói nghe này, lát nữa anh bế em chụp ảnh nhé.”

“Như vậy thật mất mặt.”

Bạch Hiền đột nhiên nghĩ đến trong TV khi kết hôn thì người con trai bế người con gái, tuy rằng lúc này Bạch Hiền mặc áo cưới, thế nhưng vẫn có chút không quen.

Không cho Bạch Hiền phản kháng Xán Liệt đã ôm cậu lên sấn khẩu, vừa vào thợ chụp ảnh chợt nghe một trận bàn tán rồi cảm thán, Xán Liệt kiêu ngạo không gì sánh được vênh vào đi vào, còn Bạch Hiền thì đang xấu hổ ôm cổ hần, cả mặt chôn trước ngực Xán Liệt, chiếc khăn sa mỏng manh càng làm dung nhan Bạch Hiền thêm phần mơ màng.

“Andy nhanh chụp đi, dung nhan của vợ tôi không thể để các người nhìn lâu được.”

Đạo lý ngốc nghếch của Xán Liệt khiến cả phòng bấm bụng cười, Bạch Hiền ở trong lòng vừa tức vừa buồn cười đắm vào lưng Xán Liệt, trong miệng còn làu bàu.

“Ok, nhìn màn ảnh, thân mật một chút.”

Nghe tiếng Andy, Xán Liệt càng dừng cảm, lại bỏ thêm một phần sức lực bế Bạch Hiền lên cao một chút, khuôn mặt gần sát nhau hơn.

“Đúng, chính là như thế này.”

Hơn mười phút trôi qua, Xán Liệt vẫn bế Bạch Hiền chụp ảnh, trên trán Xán Liệt đã đổ đầy mồ hôi.

“Xán Liệt, đặt em xuống đi, anh bế em hơn mười phút rồi.” Bạch Hiền yêu thương nói.

“Đừng lo, người anh bế là người quan trọng nhất, anh cam tâm tình nguyện.”

“Ngốc ” Bạch Hiền mũi ê ẩm, lấy tay lau mồ hôi trên trán Xán Liệt.

Cảnh tượng tự nhiên mà ngọt ngào ấy được Andy chụp vào cameras tức khắc, làm một người chụp ảnh chỉ cần thấy cảnh đẹp là lập tức chụp lấy.

Chụp ảnh cưới xong thì Bạch Hiền bỗng có cảm giác không muốn rời xa Xán Liệt nữa, từ trước đều rất ít khi chủ động, hiện tại lại có ý nghĩ yêu thương với Xán Liệt. Xán Liệt tựa hồ cũng cảm giác được Bạch Hiền đã thay đổi, trong lòng rất hạnh phúc, bởi vì hành động của mình đã khiến Bạch Hiền cảm động.

60. Chương 60

Mùa hè nóng bức trôi qua mùa đông lạnh giá lại đến, bụng của Bạch Hiền dần nổi to như cái trống, Bạch Hiền đã xin nghỉ làm ở nhà đợi sinh con. Xán Liệt vì Bạch Hiền mà tuyển bảo mẫu và bác sĩ chuyên môn đến chăm sóc Bạch Hiền.

Hiếm khi mặt trời xuất hiện giữa mùa đông lạnh giá như thế này, Bạch Hiền nhờ bảo mẫu đưa đi tản bộ. Vì bụng to nên đi lại không tiện, y phục mùa đông lại rất dày, nếu như không phải bác sĩ dặn trước khi sinh nên vận động mới dễ sinh, thì Bạch Hiền cũng sẽ không như một con chim cánh cụt bước đi trên đường.

Đi mệt rồi Bạch Hiền lui về nhà, ngồi trên ghế trong sân, vừa hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp vừa ôm ấp cái bụng tròn vo.

“Chị Trần này, chị nói em nên đặt tên con là gì?” Bạch Hiền cúi đầu liếc nhìn quyển sách trên tay.

Chị Trần đứng ở một bên mỉm cười, “Thiếu gia và phu nhân thông minh như vậy nhất định sẽ đặt cho tiểu thiếu gia một cái tên rất đặc biệt.”

“Với đầu óc của Phác Xán Liệt, ngoại trừ chuyện kinh doanh ra thì lấy đầu thông minh mà đặt tên.” Bạch Hiền phần hận khép sách lại, sau đó tựa vào ghế nhắm mắt lại vuốt ve bụng.

Lúc này một cô bé chạy đến thấp giọng hỏi, “Phu nhân, đầu bếp hỏi đêm nay người muốn ăn gì.”

Bạch Hiền mở mắt suy nghĩ, sau đó đó, “Gần đây ăn gì cũng không vô, trong miệng chán ngắt.”

“Người không ăn thì tiểu thiếu gia trong bụng cũng phải ăn.” Chị Trần khuyên Bạch Hiền.

“Được rồi, để tôi nghĩ xem.”

Bạch Hiền ôm bụng đứng dậy, chị Trần vội vã đỡ cậu, sau đó đi vào trong phòng.

“Ăn thịt gà đi, đột nhiên muốn ăn món này.”

“Vâng, tôi lập tức đi báo với đầu bếp.”

Cô bé nhanh nhẹn chạy xuống dưới nhà, Bạch Hiền được chị Trần đỡ chậm rãi đi vào sau.

Khi Bạch Hiền yên vị trong phòng ăn, đầu bếp cũng đã chuẩn bị xong xuôi món thịt gà thơm ngào ngạt. Nhìn món thịt gà đầy hương vị, Bạch Hiền nhất thời thèm ăn.

“Được rồi, Xán Liệt có nói khi nào trở về không?” Bạch Hiền ngẩng đầu nhìn chị Trần hỏi.

“Vừa rồi có gọi điện thoại cho thiếu gia, thiếu gia nói đêm nay muốn đãi khách ăn, cho nên không thể ăn cơm tối với phu nhân.” Chị Trần chậm rãi nói.

“Vợ thì sắp sinh rồi mà còn chạy tung tăng bên ngoài.”

Bạch Hiền tức giận quyết miệng nói, dáng dấp nghịch ngợm khiến chị Trần đứng một bên cúi đầu cười trộm. Đến Phác gia mấy tháng liền biết thiếu gia và phu nhân của Phác gia rất đặc biệt, Bạch Hiền bình dị gần gũi khiến tất cả người hầu đều, mà đừng thấy thiếu gia ở bên ngoài muốn gió được gió muốn mưa được mưa, thế nhưng ở nhà lại rất sợ vị “Phu nhân ” này, nhất là khi Bạch Hiền mang thai, hết mực cưng chiều và sủng nịch.

Cũng lười suy nghĩ về Xán Liệt, Bạch Hiền cầm lấy cái thìa xúc một miếng thịt gà đưa lên miệng, nhắm nuốt hương vị thơm ngon.

“A ”

Cơ thể Bạch Hiền run lên, vô thức nắm chặt cái thìa trong tay, nhú mào biểu tình rất không thích hợp, cảm giác được hạ thân có một dòng nước ấm đang chảy xuống.

“Phu nhân, người làm sao vậy?” Chị Trần ở một bên phát hiện biểu tình khác lạ của Bạch Hiền, tiến lên lo lắng hỏi.

Bạch Hiền gian khổ bặm môi, bộ dạng cực kỳ bi thương, “Tôi... Tôi hình như... muốn sinh rồi.” Bạch Hiền gian nan mở miệng.

“A!”

Chị Trần sợ hãi kêu lên, cũng may chị Trần đã từng trải nên rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh.

“Nhanh đi gọi điện thoại cấp cứu, sau đó gọi cho thiếu gia.” Phân phó xong cho người làm, chị Trần nắm chặt tay Bạch Hiền an ủi.

“Phu nhân, làm theo tôi hít sâu, thở dài.”

Bạch Hiền nỗ lực làm theo chị Trần, thế nhưng vẫn không ức chế được đau đớn truyền lên từ hạ thân, cho tới bây giờ chưa từng chịu đựng cơn đau nào như thế Bạch Hiền nước mắt đều tràn lan.

“Đau quá, thực sự đau quá.” Bạch Hiền đau đến không biết trời đất, trong miệng thống khổ la hét.

“Phu nhân, sẽ nhanh thôi, xe cấp cứu sắp tới rồi, thiếu gia cũng tới.”

“Xán Liệt thôi tha, vợ anh sắp sinh rồi mà vẫn không ở nhà, a a a ”

Bạch Hiền thê thảm kêu gào, dịch thể trong suốt chảy từ hạ thân ướt đầm quần của Bạch Hiền.

Xe cấp cứu đã chạy tới, chị Trần cũng đi theo cổ vũ cho Bạch Hiền, thế nhưng Bạch Hiền đã bị đau đớn dần vật đến ý thức không rõ nữa.

Nhận được điện thoại ở nhà gọi tới Xán Liệt giật mình đứng lên, chưa kịp giải thích với khách liền cầm áo khoác chạy vội ra khỏi nhà hàng, buộc mình phải bình tĩnh lái xe đến bệnh viện.

Khi Xán Liệt chạy tới cửa phòng sinh thì thấy chị Trần đang lo lắng chờ ở bên ngoài, cấp tốc bước lên hỏi.

“Bạch Hiền thế nào rồi.”

“Phu nhân đang ở trong phòng sinh, còn chưa biết tình hình.” Chị Trần ánh mắt lo lắng.

Xán Liệt hồi hận muốn tức giận, sớm biết thế nên ở bên cạnh Bạch Hiền, còn ham nói chuyện kinh doanh gì. Hiện tại Bạch Hiền nhất định đang rất tức giận vì mình không có bên cạnh, Xán Liệt cũng sốt ruột đi đi lại lại ngoài cửa.

Một ý tá vội vàng chạy ra hỏi, “Ai là người nhà của sản phụ?”

“Là tôi, tôi là chồng cậu ấy.”

“Theo tôi vào, sản phụ cần sự khích lệ của anh.”

Nói xong y tá dẫn Xán Liệt vào phòng sinh, thay y phục chống khuẩn xong Xán Liệt liền nhìn thấy Bạch Hiền đang nằm trên bàn sinh, thống khổ rên rỉ gọi tên Bạch Hiền.

“A a a, tôi không sinh nữa, đau chết mất.”

“Phác Xán Liệt thôi tha, tôi không sinh nữa.”

Bạch Hiền khóc nức nở thống khổ gào thét lung tung, tay muốn vuốt bụng mình thế nhưng bị y tá kéo lại.

Xán Liệt tiến lên, nắm chặt tay Bạch Hiền, “Bạch Hiền, anh tới đây, chết tiệt, anh không nên để em ở nhà một mình, anh không nên đi bàn chuyện kinh doanh, biết rõ em sắp sinh mà còn chạy bên ngoài.”

“Xán Liệt, Xán Liệt...” Bạch Hiền nghiêng đầu nhìn Xán Liệt, nhất thời nước mắt ào ào chảy ra, “Đau, em đau quá.” Từng cơn đau đớn dầy vò Bạch Hiền, khiến cậu nắm chặt tay Xán Liệt vừa khóc vừa hét.

“Ngoan, hít thở thật sâu, con yêu sẽ nhanh ra thôi.” Xán Liệt cố gắng trấn an Bạch Hiền, thế nhưng Bạch Hiền hầu như nghe không vào, đau đớn khiến cho cậu cự tuyệt cố sức, lắc đầu lung tung.

“Đau, em không sinh nữa...”

“Cố gắng lên, chờ con sinh ra chúng ta phải đặt tên cho nó nữa, bác sĩ không phải nói là con trai sao, chúng ta phải cho nó một cái tên.” Xán Liệt hôn lên tay Bạch Hiền, muốn an ủi thế nhưng hiện tại Bạch Hiền không thể tiếp nhận được gì.

“Bởi vì nó là đứa bé rất đặc biệt, cho nên... Em đã nghĩ đặt tên cho nó... là... A a a...”

Bạch Hiền vừa nói vừa thử cố sức, thế nhưng vì lần đầu tiên sinh, đau nhức đến oa oa kêu loạn.

“Gọi là gì, Bạch Hiền em nói đi, anh đều nghe lời em.”

Bạch Hiền rất muốn cố sức, thế nhưng mỗi lần cố sức một chút thì cơ thể như bị xé mở một điểm, vậy mà cục cứng trong bụng vẫn không chịu đi ra.

“Gọi là... D. O... A a a ”

D. O? Lúc này Xán Liệt thực muốn khóc, đường đường là con trai của chủ tịch Phác thị lại có một cái tên hàm ý như thế, thế nhưng là Bạch Hiền nói, hắn không thể không nghe, “Được được, gọi là D. O, nghe lời em hết.”

Bạch Hiền cắn chặt răng nỗ lực dùng sức, cuối cùng dưới sự cổ vũ của bác sĩ và Xán Liệt, rốt cục nửa giờ sau, cục cưng của Bạch Hiền cũng chịu ra đời.

Trong phòng sinh lập tức vang lên tiếng trẻ con khóc, ở bên ngoài chị Trần vốn đang lo lắng liền nở nụ cười mừng rỡ.

Theo lời hứa của Xán Liệt với Biện phụ, đứa con đầu lòng của Xán Liệt và Bạch Hiền phải theo họ Biện, cho nên tiểu thiếu gia nhà họ Phác gọi là Biện Đô Đô. Đương nhiên Phác mẫu rất không vừa lòng, thế nhưng Xn Liệt nói sau này còn sinh cháu nữa, nhưng mà lời này chỉ dám len lén nói sau lưng Bạch Hiền, bởi vì sau khi sinh D. O thì Bạch Hiền thế sẽ không bao giờ sinh nữa, quả thực đau muốn chết.

Cho nên cuộc cách mạng của Phác Xán Liệt vẫn chưa thành công, Xán Liệt vẫn âm thầm nỗ lực, kế hoạch sinh con vẫn chưa kết thúc, Xán Liệt lại phải nghĩ cách để Bạch Hiền sinh thêm cho Phác gia vài đứa nữa.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chủ tịch Phác thị trẻ tuổi ngày nào giờ đã trở thành một người cha mẫu mực và một vị chủ tịch thành thực. Sau khi Bạch Hiền sinh D. O thì nghỉ hẳn công việc ở Ngô thị, cho đến khi D. O đi nhà trẻ thì tự mình thành lập công ty thiết kế, tiếp nhận một số hợp đồng thiết kế nội thất gia đình.

Xán Liệt và Bạch Hiền bước nhanh qua tuổi bốn mươi rồi, thế nhưng tình cảm vẫn như keo như sơn, tình yêu của hai người khiến người ngoài ngưỡng mộ. Thế nhưng con trai càng lúc càng lớn, không còn muốn là bảo bối trong lòng Xán Liệt và Bạch Hiền nữa mà tự có suy nghĩ riêng.

“Xán Liệt, anh nói xem, có phải Đô Đô không thích chúng ta.” Bạch Hiền hỏi Xán Liệt.

“Nói đại, chúng ta là cha mẹ nó, nó sao lại không thích chúng ta.” Xán Liệt đặt Bạch Hiền ngồi trên đùi mình, tay vô thức xoa thắt lưng của Bạch Hiền.

“Thế nhưng nó càng lớn càng khó hiểu, anh nói nó giống ai.” Bạch Hiền trong giọng nói có điểm lo lắng.

“Có thể là đột biến gen, không giống hai chúng ta.”

Xán Liệt nói đùa khiến Bạch Hiền trợn mắt nhìn, sau đó hất bay bàn tay hư hỏng của Xán Liệt rồi chui vào chăn đi ngủ.

“Có phải Đô Đô nghĩ cha mẹ mình là hai người đàn ông nên rất kỳ quái, liền trách chúng ta rồi ghét chúng ta.” Bạch Hiền lại buồn lo vô cớ, càng nghĩ càng sợ.

“Em lại suy nghĩ miên man rồi, Đô Đô giờ đã 14 tuổi rồi, đây có thể là những thay đổi của thời kỳ trưởng thành, đừng lo lắng, qua giai đoạn này sẽ không sao nữa.” Xán Liệt tiến lên ôm lấy Bạch Hiền an ủi.

“Có thể là vậy.” Thế nhưng trong lòng Bạch Hiền vẫn canh cánh nỗi lo.

“Đừng nghĩ nữa, chúng ta làm chuyện có ý nghĩa hơn đi.”

Xán liệt *** tà nói chuyện có ý nghĩa, khẳng định là chuyện không hề tốt, Bạch Hiền nghiêng người dựa lưng về phía Xán Liệt, “Đã già cả rồi, em không chịu được cảnh bị anh lấn qua lấn lại đâu.”

“Đừng như vậy mà, vợ yêu đại nhân...”

Đã gần 40 tuổi mà Xán Liệt vẫn còn như con nít kéo tay Bạch Hiền làm nũng, Bạch Hiền thực sự bị Xán Liệt làm phiền, không thể làm gì khác hơn là bị khuất phục.

“Vậy anh nhẹ một chút.” Bạch Hiền thở dài nói.

“Tuân mệnh, vợ yêu đại nhân!”

Xán Liệt da mặt dày cười hì hì đi tắt đèn rồi chui vào chăn.

“Quản lí, quản lí...”

Thư ký Mẫn Nhã gọi Bạch Hiền vài tiếng, Bạch Hiền như đi vào cõi tiên nhìn tài liệu.

“Quản lí, chủ tịch Phác tới!”

“A, Xán Liệt tới.”

Mẫn Nhã bắt đầu dĩ mới nói vậy, muốn cười lại không dám cười nhìn Bạch Hiền, “Quản lí, chủ tịch Phác không có tới.”

“Quý sứ, không tới cô gọi làm gì?” Bạch Hiền nhìn thư ký Mẫn Nhã vừa tốt nghiệp đại học này mà bất lực, nghịch ngợm hơn quý.

“Nếu như tôi không làm vậy, sợ rằng lần này anh cứ nhìn tài liệu đến cả trưa.”

Ai, lại thất thần rồi.

Bạch Hiền cũng thở dài, vừa nghĩ đến chuyện của D. O lại muốn thất thần.

“Quản lí, có phải anh mệt mỗi không, có muốn về nhà nghỉ ngơi không, trong công ty cứ thông thả đừng lo.”

“Được rồi, tôi về trước nghỉ ngơi một lát, luôn tiện đón Đô Đô về nhà.”

Nói xong Bạch Hiền đứng dậy thu dọn đồ, Mẫn Nhã đứng phía sau Bạch Hiền làm ra tư thế thắng lợi, quản lí đã dễ dàng bị hạ gục.

“Được rồi, đừng cho rằng tôi không ở đây thì cô tha hồ lưỡi biếng nha, ngày mai đi làm tôi sẽ xem báo cáo.” Đi tới cửa Bạch Hiền lại đột nhiên quay đầu lại nói.

“Vâng, tôi nhất định sẽ làm tốt và đặt trên bàn, anh nhanh đi đón tiểu thiếu gia về nhà.” Mẫn Nhã cười ngây thơ vô tà.

Bạch Hiền cũng cười cười, không thể tức giận với cô bé nghịch hơn quý này, nhưng mà Mẫn Nhã ham chơi thì ham chơi, khi làm việc lại rất nghiêm túc.

Lái xe từ văn phòng thiết kế đi ra, Bạch Hiền chậm rãi đi đến trường học của D. O

Khi Bạch Hiền đến thì vừa lúc tiếng chuông vang lên báo hiệu tan học, vừa dừng xe ở ngoài cổng trường Bạch Hiền đã thấy D. O đi ra. Bạch Hiền bóp còi, sau đó kêu một tiếng D. O.

D. O rất nhanh cũng thấy cha mình đã đến, trên mặt cũng không có biểu tình vui mừng, rất lạnh nhạt tiêu sái lên xe, trong lỗ tai vẫn cắm headphone MP3.

“D. O, hôm nay học hành thế nào?” Bạch Hiền vui vẻ hỏi.

“Tàm tạm.” D. O trả lời bình thản, sau đó cơ thể thả lỏng nhắm mắt dựa trên ghế.

Bạch Hiền thấy D. O hình như không thích nói chuyện với mình nên trong lòng rất đau khổ, tại sao con trai lại không thích mình chứ.

Trên đường về nhà vẫn đều là Bạch Hiền chủ động trò chuyện, nhưng D. O đều không quan tâm mà chỉ đáp cho có lệ.

Về đến nhà Xán Liệt đã bày cơm nước xong xuôi, từ khi lên chức làm bố thì Xán Liệt cũng học làm cơm, ở bên ngoài là một vị chủ tịch thành thực ổn trọng, ở nhà là một người đàn ông đắm đuối.

“Bạch Hiền và D. O đã về, nhanh đi tắm rồi ăn cơm.”

D. O gọi một tiếng bố xong rồi về phòng cất túi sách, Bạch Hiền nhìn D. O lên lầu lo lắng nói ra nghi ngờ của mình.

“Xán Liệt, anh xem D. O kia, con nhà người ta thì đều kề cận cha mẹ, còn nó thì thật lạnh nhạt với chúng ta như người ngoài.”

“Em lại nghĩ lung tung rồi, em cũng nói là cha mẹ, nhưng chúng ta là một cặp ‘cha mẹ’ không bình thường nha.” Xán Liệt cười trả lời.

“Có phải D. O nghĩ chúng ta rất quái lạ, nghĩ mẹ của mình là một người đàn ông cho nên không thích em.”

“Ngốc quá, sao có thể được, có thể D. O đã trưởng thành nên có tư tưởng của riêng mình, ở vào thời kỳ trưởng thành thì ai chả vậy.”

“Anh lấy mấy điều này ở đâu ra vậy, D. O cũng là con trai anh, chẳng lẽ anh không lo lắng sao.” Bạch Hiền cầm tức nhìn Xán Liệt.

“Đừng nóng giận đừng nóng giận, chúng ta ăn cơm rồi hỏi nó.”

Xán Liệt cũng không phải không lo lắng, chỉ là D. O không muốn nói thì dù hỏi cũng vô ích, còn không bằng chờ D. O chủ động mở rộng cửa lòng với mọi người.

Một nhà ba người ăn cơm trong yên lặng, Bạch Hiền dưới bàn đá chân Xán Liệt một phát rồi nháy mắt bảo Xán Liệt nhanh hỏi con, Xán Liệt bất đắc dĩ cười không thể làm gì khác hơn là buông chén đũa.

“Đô Đô.”

“Bố, cha, con có chuyện muốn nói.”

Xán Liệt vừa kêu D. O, D. O đã mở miệng nói có chuyện cần tuyên bố, khiến Xán Liệt và Bạch Hiền đều ngây ngẩn cả người.

“Đô Đô có chuyện gì?” Xán Liệt hỏi.

“Con đã xin sang nước Mỹ du học, chờ tháng sáu này sau khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp con sẽ qua Mỹ học.”

“Không được!” Bạch Hiền không chút do dự cự tuyệt, làm sao có thể để con trai rời xa mình mà đi nước Mỹ xa xôi được.

“Bạch Hiền, nghe Đô Đô nói hết lời đã.” Xán Liệt nói.

“Mặc kệ hai người có đồng ý hay không, con đã nộp đơn qua mạng rồi, hơn nữa đơn cũng đã được xét duyệt rồi, con đã được chọn, con chỉ báo một tiếng cho hai người thôi.”

Nói xong D. O buông chén đứng dậy, “Con ăn no rồi, con đi cho Tiểu Đô ăn cơm.” Sau đó đứng dậy đi tới sau nhà.

“Xán Liệt, anh nhìn đi, nó mới 14 tuổi mà tự động lên kế hoạch như vậy, đáng vẻ này rõ ràng là 40 tuổi mà!”

Bạch Hiền nói khiến Xán Liệt buồn cười, vội vã trấn an Bạch Hiền, “Em đừng tức giận, em chọc tức D. O cũng không khiến nó hồi tâm chuyển ý được, sang nước Mỹ cũng được, đi và Chung Nhân đều ở đó có thể chăm sóc cho D. O, nói không chừng D. O đi nước Mỹ sau khi trở về lại thoải mái hơn.”

Nghe Xán Liệt nói cũng có lý, nhưng Bạch Hiền vẫn không yên lòng để D. O một mình sang nước Mỹ xa xôi đó, từ nhỏ sống trong gia đình cầm y ngọc thực sang nước Mỹ rồi cái gì cũng phải độc lập, nó quen được sao?

Sau nhà yên tĩnh, D. O ngồi xổm nhìn chú chó trắng lông xù đang ăn cơm ngon lành.

“Tiểu Đô, khi nào anh xuất ngoại thì nhớ chăm bên cạnh cha và bố nhé, không được trốn trong nhà gỗ mà ngủ nướng đâu, anh biết cha rất thương tâm, thế nhưng anh muốn thay đổi cuộc sống.”

Chú chó nhỏ nghe được D. O nói liền sủa một tiếng, tựa hồ muốn nói đã biết rồi.

D. O sủng nịch xoa đầu Tiểu Đô, sau đó tiếp tục an tĩnh nhìn chó con ăn cơm.

Cuối cùng Xán Liệt và Bạch Hiền vẫn không thể giữ lại được D. O, một tháng sau kì thi tốt nghiệp kết thúc, D. O cũng đã hoàn thành thủ tục xuất ngoại, ngày D. O xuất ngoại Bạch Hiền u buồn không muốn tới tiễn, mà là Xán Liệt cùng Thế Huân và Lộc Hàm.

“D. O, bên nước Mỹ nhớ chăm sóc tốt cho mình.”

“Đừng để người khác khi dễ nha. ”

“Sao có thể, mọi người đừng lo lắng.” D. O cười trả lời Thế Huân và Lộc Hàm.

Lúc này một bé gái ôm lấy chân D. O, D. O cúi đầu, bé ngẩng đầu dùng cặp mắt đen lúng liếng nhìn D. O, mang theo giọng nói non nớt.

“Anh D. O, khi nào trở về nhớ mua quà cho Thế Hàm nha.” Công chúa đầu lòng của Thế Huân và Lộc Hàm mới một tuổi nói.

D. O ngồi xổm xuống sờ sờ đầu Thế Hàm, cười, “Đương nhiên, sao anh có thể quên em gái bé bỏng được.”

“Thế Hàm, anh D. O phải đi, hôn anh D. O một cái làm quà đi.” Lộc Hàm nói với cô công chúa bé nhỏ của mình.

Dứt lời Thế Hàm tiến lên hôn lên má D. O một cái chụt, khiến tất cả mọi người cười vang.

“Được rồi, D. O phải lên máy bay rồi.” Xán Liệt nói.

Xán Liệt mặc dù có rất nhiều điều muốn nói với D. O, thế nhưng không biết nói từ đâu, “Qua nước Mỹ thì đi tìm chú Chung Nhân, chú sẽ chăm sóc cho con.”

“Vâng, con biết rồi.” D. O gật đầu, tựa hồ cũng có rất nhiều lời muốn nói, “Bố, lúc rảnh rồi nhớ ở bên cạnh cha.”

“Nhóc con, còn đến phiên con nói sao.”

Xán Liệt vỗ vỗ D. O, sau đó xách hành lý đến bàn đăng ký.

D. O tiếp nhận hành lý, vẫy tay với mọi người, Thế Hàm được Lộc Hàm ôm vào trong ngực cũng dùng sức vẫy bàn tay nhỏ bé.

Mà lúc này ở nhà Bạch Hiền trốn ở trong phòng lật mở từng trang album, tất cả đều là ảnh chụp của D. O từ nhỏ đến lớn. Khi còn bé luôn quấn quýt Bạch Hiền, dù cho đi ngủ cũng không chịu rời, thế nhưng trưởng thành dần dần lại có ngăn cách. Tới tuổi này Bạch Hiền mới cảm nhận được nỗi đau của người làm cha mẹ, nhất là những nhà có con đi xa, tuy không muốn cũng không thể nhốt con bên người cả đời, một ngày nào đó con sẽ mọc đủ cánh và bay đi thật xa.

D. O đi rồi cuộc sống của hai người Xán Bạch lại khôi phục về thế giới lúc đầu, thế nhưng Bạch Hiền đã không còn muốn cười nữa, trước đây Xán Liệt chọc chọc Bạch Hiền sẽ nở nụ cười, nhưng giờ cuộc sống của Bạch Hiền chỉ còn đi làm và đi ngủ. Xán Liệt vô cùng thương tâm, lẽ nào D. O xuất ngoại đã mang theo trái tim của Bạch Hiền đi theo, thân làm chồng mà không bằng con trai nhà.

D. O đi rồi Bạch Hiền cũng không thiết tha chuyện ăn uống, ăn một chút lại nôn ra hết, khiến cho cả người vốn đã gầy này càng mềm nhũn.

“Quản lí, khí sắc anh không tốt.” Mẫn Nhã lo lắng nói.

“Không sao, gần đây cứ ớn là nôn, cho nên sắc mặt thoát nhìn không tốt.” Bạch Hiền đứng dậy định đi lấy tài liệu, nào ngờ vừa đứng dậy thì trước mặt bao trùm một màu đen, cơ thể ngã xuống trên ghế.

“Quản lí, quản lí!” Mẫn Nhã sợ hú vía vứt hết tài liệu trong tay chạy lại lay Bạch Hiền, sau đó hốt hoảng gọi điện thoại cho Xán Liệt.

Thân thể không còn một chút khí lực, Bạch Hiền dần tỉnh táo mà mở mắt ra, liền thấy Xán Liệt lo lắng ngồi một bên, sau đó nhìn bốn phía xung quanh mới biết mình đang ở bệnh viện.

“Em đã gần 40 tuổi rồi mà còn như con nít vậy, học người khác ăn kiêng sao.” Xán Liệt vừa tức lại lo lắng nói.

“Em chỉ là không ăn thôi, anh làm gì mà nói em như vậy.” Bạch Hiền đứng lên lầm bầm nói.

“Em không muốn ăn nhưng cái thai trong bụng cần phải ăn.”

“Cái gì trong bụng.” Chờ một chút...” Anh nói cái gì?” Bạch Hiền trừng mắt to nhìn Xán Liệt.

“Em lại có thai rồi, là cục cưng thứ hai của chúng ta, hắc hắc ” Xán Liệt cười đến vẻ mặt gian trá.

“Xán Liệt thôi em đã chừa này tuổi, còn sinh đẻ cái gì nữa!” Bạch Hiền tức giận đánh Xán Liệt.

“Đừng lộn xộn, cẩn thận động thai khí. Em mới 38 tuổi, còn trẻ.” Xán Liệt cười nắm chặt bàn tay đang đá của Bạch Hiền.

“Trẻ cái đầu nhà anh, đây có còn là tuổi sản phụ nữa đâu!”

“Hiện tại y học rất phát triển, tuổi sản phụ không như trước nữa, em xem chúng ta có D. O rồi hơn 10 năm sau mới có lại, nhất định là ông trời quan tâm chúng ta, nhìn thấy D. O đi rồi nên tặng cho chúng ta một cục cưng nữa.” Hiện tại sung sướng nhất chính là Xán Liệt, đương nhiên có lý do mỹ hảo nào hấn cũng nghĩ ra được.

“Tặng cái đầu anh, nếu không phải anh tinh lực dư thừa thì em đâu thành thể này? Ờm tại anh!”

“Được được được, trách anh trách anh, em có sinh mấy đứa anh cũng nuôi được.”

“Vậy anh sinh đi!”

“Thể chất anh không thích hợp, hơn nữa hiện tại đã có con trong bụng em rồi.”

“Hỗn đản!”

Mặc dù hai người đều hơn ba mươi tuổi rồi, thỉnh thoảng cũng nên đánh nhau cãi lộn một chút, đây mới là thú vui của cuộc sống hôn nhân.

Bóng mây qua đi rạng đông lại về, Bạch Hiền đã đem nỗi thương nhớ D. O thành tình thương chăm lo cho đứa con trong bụng, cảm giác lại những thời khắc khi mang thai D. O, lại một lần nữa được Xán Liệt sủng nịch như nữ vương. Tuy rằng lớn tuổi mang thai cũng mệt chết đi, thể nhưng niềm vui sướng lại lớn hơn, chờ đợi một sinh mệnh sắp ra đời.

Chín tháng sau, Bạch Hiền sinh đôi, bé trai tên là Phác Liệt Hiền, bé gái tên là Phác Bạch Xán. Sinh xong mấy tháng D. O cũng trở về, chỉ là bên người còn có Chung Nhân lẻo đẻo đi theo.

Câu chuyện của Phác gia vẫn chưa kết thúc, chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

===== Toàn văn hoàn =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-thu-tich-mich>